

ПРИМИРЕННЯ
МІЖ
БОГОМ І ЛЮДЬМИ

ПРИМИРЕННЯ
МІЖ
БОГОМ І ЛЮДЬМИ

СТУДІЇ СВ. ПИСЬМА СЕРІЯ V

СТУДІЇ
СВЯТОГО ПИСЬМА

"Дорога ж Праведних, як Світло Зірниці, що Світить
Щораз Ясніше, Поки День не Стане Повний."

СЕРІЯ V

ПРИМИРЕННЯ
МІЖ
БОГОМ І ЛЮДЬМИ

The AT-ONE-MENT Between GOD and MAN

"Один бо Бог, і один Посередник між Богом та Людьми,
Чоловік Ісус Христос, Який дав себе на викуп за всіх, що
має бути засвідчене у властивому часі." "І не тільки те, але
і хвалимося у Бозі через Господа нашого Ісуса Христа,
через Якого ми тепер одержали Примирення. - 1 Тим. 2:5,6;
Рим. 5:11."

МІЖНАРОДНЕ СТОВАРИШЕННЯ

УКРАЇНСЬКИХ УЧЕНИКІВ БІБЛІЇ

(Перше Видання в Українській Мові в 1991 р.)

Видавництво - Publishers

UKRAINI

ATION

Dawn Bible Students Association
PO Box 521167
Longwood, FL 32752-1167
1-800-234-3296
www.dawnbible.com

ПРИМИРЕННЯ МІЖ БОГОМ І ЧОЛОВІКОМ

ПЕРЕДМОВА АВТОРА

Перше видання цього Тому вийшло в 1899 р. Тепер воно є в руках великого числа Божого народу в різних мовах по цілому цивілізованому світі. Численні листи говорять нам про велику поміч одержану читачами з його сторін у роз'ясненню Божої Правди – в поясненню Біблії. Деякі знайшли особливу поміч по одній лінії, інші по другій лінії, а ще інші по всіх лініях. Розділ під заголовком "Непорочний", що відноситься до приймання земського стану нашого Господа, коли Він народився у Вифлиємі, притягнув особливу увагу, і багато висловилися, що це кидає велике світло (тобто роз'яснює) на різні біблійні і наукові предмети.

З теологічною системою, яка признає свою власну помилковість і просить, і сподіється Божого провідництва і просвічення до кінця подорожі Церкви, здається дивним, що цей Том, написаний 19 літ тому, вимагає малої поправки, щоб бути вповні по лінії останніх думок дослідників Біблії відносно научування Божого Слова.

Провідною думкою цього Тому є ціна-Викупу. Очевидно, ця доктрина, від якої виходять усі інші доктрини зв'язані з спасенням, була в великій мірі страчена з виду, затемнена, від часу як Апостоли послули в смерті, аж до тепер. Біблійні студенти пізнали, що Викуп має бути ключем, що відмикає цілу Біблію – яка рішає негайно, що є Правдою, а що є блудом.

Це не є дивним, що, оцінюючи цей предмет і пильно його досліджуючи, наш погляд відносно нього стає більше і більше ясним. Біблійні вислови відносно Викупу зовсім не змінилися, і наше довір'я в них не змінилось, але вони є більше виразними; ми розуміємо їх краще. Ми вважаємо,

ПЕРЕДМОВА АВТОРА

що вислови Біблії на цей предмет є непомилні і тому, що ми не є непомилні, то наш погляд може поширюватися, коли досліджуємо Св. Письмо і є проваджені Св. Духом до їх зрозуміння, так як це було приобіцяно. Ми не є проти того, що Божий План розвивається поступово, але радуємося в ньому. Тут немає нічого, щоб ми просили вибачення. Викуп набирає більших розмірів перед нами з кожним новим промінням Божого Світла.

Ми тепер бачимо, що наш Господь Ісус полишив Небесну славу для того, щоб виконати діло викуплення за Адама і його рід. Ми бачимо, що зміна його природи з духової до людської істоти, була в тій цілі, щоб дати йому змогу бути ціною Викупу – досконалий чоловік, за досконалого чоловіка – Anti-lutron – відповідна ціна. Ми тепер бачимо, що Ісус дав Себе, щоб бути ціною Викупу за всіх в часі його посвячення в Йордані, коли мав тридцять літ. Він продовжував давати ціну Викупу, тобто, класти своє життя, яке в своєму часі буде становити ціну Викупу за Адама і його рід. Він закінчив цю працю зложення Свого життя, підкорюючи його, жертвуючи його і дозволяючи, щоб було забране від нього, коли на хресті заголосив: "Скінчилося!" Нічого більше не могло бути зложено, чим це, що було зложено – Викуп, відповідна ціна, за отця Адама. Але це не було заплачено як ціна в покладженні рахунку Адама, бо Адам і цілий грішний рід був би тоді і там переданий Ісусові. Ціна була лиш зложена до рук Божої Справедливості як депозит, або застава, на рахунок Того, Хто помер, щоб Він міг застосувати її пізніше в гармонії з Божим Планом. У нагороду за його вірність і лояльність для Бога в тім, що Він віддав своє земське життя на жертву, наш Господь Ісус став піднесений з мертвих духовою істотою Божої природи. "Тому Бог вельми вивищив його і дав йому ім'я вище всякого імені."

Коли Ісус був на землі, Він зовсім не міг користуватися ціною Викупу. Він навіть не міг припровадити своїх учнів

ПЕРЕДМОВА АВТОРА

до спільноти з Богом. Тому Він заявив: "Я йду до Отця мого і до Отця вашого, до Бога мого і до Бога вашого." Він також сказав: "Бо як не піду, Утішитель (Св. Дух) не прийде до вас." Десять днів після вознесення нашого Господа, згідно з Його інструкцією, Його послідовники, зібравшись в горішній кімнаті, одержали благословення П'ятидесятниці – докази, що вони стали прийняті Отцем через заслугу жертви Христа. Там Ісус приписав заслугу Викупу, яку Він зложив до рук Отця; але Він не дав її для своїх послідовників. Вона не була для них яко власність, лиш для світу – "Викупом за всіх". Усі послідовники Ісуса зріклись їхньої участі в благословеннях Викупу, що приходитимуть для світу в Другому Приході нашого Господа, а це для того, щоб могли мати ще більші благословення з своїм Відкупителем – славу і безсмертя. Ціна Викупу є призначена на те, щоб принести для Адама і для його роду земське життя і земські права і почесні, які були страчені Отцем Адамом, коли через непослух він стався грішником, бо це спричинило страту для цілої його родини, для цілого людського роду. Час, в якому будуть дані наслідки викупу, а саме, Реституція для Адама і його роду, є після Другого Приходу нашого Господа, коли Він заложить Своє Царство, яке є призначене власне для тієї цілі привернення бунтівничого роду до повної спільноти (товариства) з Отцем, і до вічного життя – стільки, скільки захоче.

Поклик Церкви не є для того, щоб дати додаткову ціну Викупу, ані щоб додати до того, що Ісус дав, тому що те, що Він дав є вистарчаюче. Запрошення Церкви є, щоб показати, що вони (її члени) мають того самого духа, схильність, якого мав Ісус, щоб за всяку ціну чинити волю Божу – навіть аж до смерті; і ті, які це виказують, можуть бути прийняті Отцем як члени Царського Священства, якого Ісус є Головою; як кляса Молодої, якої Ісус є славним Небесним Женихом. Вимога є, щоб вони повернулися до Бога під тою самою Угодою, яку вчинив

ПЕРЕДМОВА АВТОРА

Ісус, "Зберіть мені праведників моїх, які над жертвою прийняли заповіт мій (в анг. є – які через жертву зробили з мною Угоду)". – Пс. 50:5

Для Христа і кляси Його Невісти не скорше настане час, щоб взяти контроль над світом для Його піднесення, аж вони будуть покликані і вибрані, і покажуться вірними, і стануть прославлені; і не скорше, чим тоді буде властивим для Спасителя перенести для Божої Справедливості заслугу Його смерті, яку Він, коли вмирав, віддав в руки Отця як застав, кажучи: "Отче! У Твої руки віддаю духа мого!" – Моє життя і усі мої права. Коли ця ціна Викупу буде формально передана для Справедливості при кінці цього Віку, вона більше не буде заставом до розпорядження для Спасителя, але буде замінена за Адама і його рід, і всіх з того роду Отець негайно передасть Синові, щоб Його Тисячолітнє Царство могло розпочатися, і щоб усі роди землі були піддані Відкупителеві, щоб Він міг підносити їх з стану гріха і смерті до того всього, що було страчено в Адамі – до того, за що Ісус помер, щоб повернути для чоловіка.

Але кляса Церкви, будучи вибіраною через майже дев'ятнадцять століть, не могла бути прийнятною жертвою для Бога так, як був її Відкупитель, Ісус, тому що Він один був святий, невинний і непорочний – ми є недосконалі, запламлені, грішники, і Бог не приймє недосконалих, сплямлених, грішних жертв. Отже, що ж могло бути зроблено, щоб зробити нас прийнятними жертвами і дозволити нам бути сполученими з Ісусом на духовому рівні? Річ властива була зроблена – через Божу Справедливість була приписана заслуга Ісуса для всіх тих, які зроблять Угоду Жертви, і для яких Ісус станеться Заступником і Поручителем. Це приписання Ісусом заслуги Його жертви для Церкви, може бути уподібнене до позички, або тягару на жертву Викупу, яка перешкаджала б, щоб її приписати за світ, аж її приписання за Церкву буде завершено.

ПЕРЕДМОВА АВТОРА

Угодою Церкви є, щоб жертвувати земське життя і права, для того, щоб вони могли статися Новими Створіннями в Христі і співспадкоємцями з Ним на духовому рівні.

Це було на основі цього приписання наших майбутніх Реституційних благословень і нашого особистого посвячення для Господа, що наш Відкупитель, виконуючи обов'язки нашого великого Первосвященника і Заступника, припровадив нас до того споріднення з Планом Отця, який дозволив нам одержати сплодження з Святого Духа і перестати бути людською родиною, але статися членами духової родини, якої Ісус є Головою. Тому, всі з Церкви є з Ісусом учасниками в праці самопожертвування в тім, що ми віддаємо себе Господу і Він, як Божий Первосвященик представляє нас як частину своєї власної жертви. В такий спосіб ми "доповнюємо терпіння Христа". Таким чином ми терпимо з Ним, щоб ми могли також з Ним царювати. Не скорше, аж усі сплоджені з Духа помруть, заслуга Христа, яка була зложена до рук Божої Справедливості тоді, коли Він помер, і заставлена на користь Церкви, буде звільнена з цієї застави і буде готовою для повного вживання у викупі Адама і його роду під умовами Нової Угоди.

Коли б ми знову писали цей Том, то ми тут і там зробили б дуже малі відмінні вислови в гармонії з тим, що ми тут представили. Ми просимо наших читачів мати це на увазі. Різниця не є того роду, щоб дозволили нам сказати, що вислови в книжці є невластиві – вони є лиш не такі повні і виразні, як могли б бути, коли б ми їх писали тепер.

Про деякі сучасні пояснення щодо Нової Угоди, просимо нових читачів звернути увагу на передмову автора до "Студій," 6-го Тому.

Ваш слуга в Господі
Чарлс Т. Руссель

Жовтень 1, 1916
Бруклін, Н. Й.

З М І С Т

РОЗДІЛ 1

ФАКТ І ФІЛОСОФІЯ

З Біблійної Точки Зору Вона Лежить в Основі Християнської Науки - Три Погляди Відносно Цього Предмету - Ортодоксальний Погляд, Гетеродокський Погляд; Біблійний Погляд, Який Лучить і Гармонізує Обидва - Теорія Еволюції Щодо Цього Предмету Противиться Правді - Задоволення (Залагодження) Божої Справедливості Довершене - Примирення (Посднання) Церкви Відбувається Тепер - Примирення Світу в Майбутності - Остаточний Величавий Наслідок Буде Тоді, Коли Посередничий Престол і Царство Скінчиться...Стор.....15

РОЗДІЛ 2

АВТОР ПРИМИРЕННЯ

Всемогучий, Єгова - Спаситель Грішників Через Христа - "Гідний Є Агнець" - "Самоіснуючий" - Я Є - Ложна Традиція - Основана На Підробці - Як Святе Письмо Показує Про Єдність Отця З Сином - Як Слово Єгова І Титул Господь Є Вживані в Св. Письмі - Слово Бог У Старому Завіті - В Новому Завіті - Гармонійне Біблійне Свідчення - "Хто Бачив Мене, Бачив Отця" - Він Не Вважав Хижацтвом (За Захват) Бути Рівним Богові - Масмо Одного Бога, Отця, І Одного Господа, Ісуса Христа."...Стор.....33

З М І С Т

Р О З Д І Л   3

П О С Е Р Е Д Н И К   П Р И М И Р Е Н Н Я

Є Д И Н И Р О Д Н И Й   С И Н

"Хто Він Є?" – Слово, Бог – Єдинородний Єгови – Біблійне Свідчення – "Той, Хто Був Багатий" – "Перше, Ніж Авраам Був, Я Є" – "Перший І Останній" – "Бог (Єгова) Мав Мене На Початку" – Слово Тілом Сталося – Не Був Втілений (Інкарнація) – Він Упокорив Себе – "Він, Який Був Багатий, Стався Задля Нас Бідний" – У Цьому Свідченню Немає Лицемірства – Поступовання Нашого Господа Не Було Звідниче – Святий, Невинний, Непорочний, Відлучений Від Грішників...Стор.....83

Р О З Д І Л   4

П О С Е Р Е Д Н И К   П Р И М И Р Е Н Н Я

Н Е П О Р О Ч Н И Й

Погодження Текстів Біблії, На Вигляд Суперечних – Римсько-Католицька Доктрина Про Непорочне Почаття Марії Не Має Потвердження – Народження Ісуса Відлученого Від Грішників Є Конечним Для Божого Влаштування – Інакше Випуск Був Би Неможливий – Останні Наукові Відкриття Відносно Зв'язку Життя з Протоплазмою – Логос Стався Тілом – Народжений Від Жінки Однак Непорочний – Як Недосконала Матір Могла і Породила Непорочного – Цей Самий Принцип Діє в Інших Рисах Божого Плану Як Про Те Свідчить Св. Письмо...Стор.....97

З М І С Т

Р О З Д І Л   5

ПОСЕРЕДНИК   ПРИМИРЕННЯ

"ПОДІБНИЙ   ДО   БРАТІВ"   І

ВИПРОБУВАНОГО   У   ВСЬОМУ,   ЯК   І   МИ"

Хто Є Його Братами? - В Чому Є Подібність? - Як Він Був Пробований У Всьому, Так Як Ми, Однак Без Гріха? - Проби В Пустині - Їх Подібність До Наших - Деякі з Них "Звели б, Коли Би Було Можливо, Особливо Вибраних - В Якому Значінню Наш Господь Стався Досконалий Через Терпіння? - Хоча Був Син, Однак Навчився Послуху - Як Він Стався На Подобу Грішного Тіла - Та Проте Без Гріха - Узяв На Себе Немочі Наші - Як Він "Дізнав" (Усякої Спокуси)?...Стор.....109

Р О З Д І Л   6

ПОСЕРЕДНИК   ПРИМИРЕННЯ

СИН ДАВИДА І ГОСПОДЬ ДАВИДА

В Який Спосіб Син Давида? - Генеалогія Йосифа Через Соломона - Генеалогія Марії Через Натана - Принижує Високих, Вивищує Понижених - Звідки Походить Титул Христа Бути Господом Давида? - Як Він Був Корінем І Віткою Давида? - Значення Титулу "Отець Вічності" - Як Забезпечений і Як Має Бути Застосований? - Хто є Дітьми Христа? - Церква Його "Брати" - Діти Бога і Отця Нашого Господа Ісуса Христа....Стор.....133

З М І С Т

Р О З Д І Л   7

ПОСЕРЕДНИК   ПРИМИРЕННЯ

СИН   ЧОЛОВІЧИЙ

Що Цей Титул Не Означає - Що Він Означає - Його
Незаперечної Слави Ніхто Не Може Собі Привлашувати - Син
Чоловічий Так Як Його Світ Бачить - Погляд Пилата, Погляд Руссо,
Погляд Наполеона - Важливість Вислову - "Краси Не Було, Щоб
Його Пожадати" і "Такий Був Змінений Образ Його" - "Найкращий
Між Десяти Тисяч" - "Тах, Він Є Дуже Милий"....Стор.....153

Р О З Д І Л   8

ШЛЯХ (ПРОВІД) ПРИМИРЕННЯ

СВЯТИЙ   БОЖИЙ   ДУХ

Діяльність Святого Духа - Тепер І В Тисячолітті - Різні Назви
Святого Духа, "Дух Любви", "Дух Правди" і т.п. - В Супереч, Дух
Безбожний, "Дух Блуду", "Дух Страху" і т.п. - Особистий
Прийменник Пристосований - Значення Слова Дух - "Бог Є Дух" -
"Святий Дух Ще Не був Даний" - Дари Духа - Переображуюча Сила
Святого Духа - Дух Під Міру І Без Міри - "Дух Світу" - Антихрист
- Боротьба Між Тим І Святим Духом - Боротьба Духа Внутрі І
Назовні Святих - Дух, Який стремить До Заздрости - Навчені Від
Духа - Параклетос, Утішитель - Він Попроводить Вас До Всього
Правди І До Повного Примирення - Нагляд Святого Духа Не Є
Менший Відколи Перестали Чудесні Дари....Стор.....167

З М І С Т

Р О З Д І Л   9

ХРЕЩЕННЯ, СВІДЧЕННЯ І ПЕЧАТАННЯ

ДУХА ПРИМИРЕННЯ

Хрещення Духа, Лиш Одне - Три Частини - Значення Цього Хрещення - "Ключі Царства Небесного" - Інше Хрещення Духа Обіцяне Для "Кожного Тіла" - Його Значення - Молитва Про Духа - Свідокство Духа - Його Важливість - Без Нього Нема Миру з Богом - Небагато Знас Чн Вони Його Мають Чи Ні - "Це Є Тим, Що Я Хочу Знати" - Як Розпізнати Свідокство Духа? - Різниця Управління - Свідчення Духа - "Освячений Духом" - "Наповнений Духом" - Печатання Духа - "Обітниця" Яка Її Печатає - На День Визволення - Старатись Про Найвище Досягнення - І Його Задержати....Стор.....213

Р О З Д І Л   10

ДУХ ЗДОРОВОГО РОЗУМУ

Дух Божий У Його Народі Усуває Страх - Людство В Загальному Не Є Здорове Ні Умово Ні Фізично - В Якому Значінню Святий Дух Є Духом Здорового Розуму - Чинності Спричиняють Цей Вислід - Докази Здорового Розуму....Стор.....253

З М І С Т

Р О З Д І Л 11

СВЯТИЙ ДУХ ПРИМИРЕННЯ

МНИМИ СПРОТИВИ РОЗГЛЯНЕНІ

Розглянено Писання, Які Виглядають Протині - Не Загашуйте Духа - Не Засмучуйте Духа - Дух Правди - Утішитель - Наповнений Святим Духом - Говорити Неправду Святому Духові - Спокушування Святого Духа - Гріх Проти Святого Духа - "Подобалось Святому Духові" - "Святий Дух Заборонив" - "Святий Дух Свідчив" - "Святий Дух Поставив Вас Наглядачами (Єпископами)" - Святий Дух Учителем - "Помазання Від Святого" - Дух Заступається За Нас Стогианням Невимовним - Як Дух Докоряс Світові? - "По Цьому Розпізнаєте Духа Божого" Від "Духа Антихриста."....Стор.....267

Р О З Д І Л 12

ПРЕДМЕТ ПРИМИРЕННЯ - ЧОЛОВІК

Що Це Чоловік ? - Відповідь "Ортодоксальних" - Відповідь Вчених - Відповідь Біблії - Тіло Чоловіка - Дух Чоловіка - Людська Душа - Замішання З Причини Злого Перекладу - Розмноження Душ - Що Є "Шеол", "Гадес", До Якого Всі Душі Йдуть В Часі Між Смертю І Воскресенням? - Вислови Писання Переглянені Окремо....Стор.....305

З М І С Т

Р О З Д І Л 13

НАДІЯ ВІЧНОГО ЖИТТЯ І БЕЗСМЕРТЯ

ЗАБЕЗПЕЧЕНІ ЧЕРЕЗ ПРИМИРЕННЯ

Палке Бахання І Надії Стогнутого Створіння – Не Є Доказами – Обітниці І Виконання Примирення Як Доказ – Відмінність І Різниця – Чи Людська Душа Є Безсмертна, Або Чи Має Надію Статися Безсмертною? – Чи Ангели Є Безсмертні? – Чи Сатана Є Безсмертний? – Освітив Життя і Безсмертя Через Євангелію – Грецькі Слова Переложені На Смертний І Безсмертний В Святому Письмі – В Чім Різняться Надія Церкви І Надія Світу...Стор.....387

Р О З Д І Л 14

НЕОБХІДНІСТЬ ПРИМИРЕННЯ – ПРОКЛЯТТЯ

Прокляття Є Теперішнім, А Не майбутнім Злом – Де І Чому Ця Хвороба Прийшла На Всіх – Коли Цей "Гнів" Божий Проти Гріха Скінчиться – "Втеча" Тепер І В Майбутності – Примирення Є Конечне Тому Що Бог Прийняв Такий План – Чоловік Має Бути Прикладом Для Ангелів І Для Майбутніх Створінь...Стор.....411

З М І С Т

Р О З Д І Л 15

"ВИКУП ЗА ВСІХ"

ОДИНОКОЮ ПІДСТАВОЮ ПРИМИРЕННЯ

Примирення Є Неможливе Без Викупу - Забезпечений Але Не Змушений - Статися Відкупителем Було Ласкою - Значення Викупу І Визволення - Який Викуп Був Заплачений За Чоловіка? - Виправдання Через Віру В Такий Спосіб Забезпечене - "Ви Куплені Ціною" - Через Кого? - Від Кого? - В Якій Цілі? - Як Любов Співдіяла З Справедливістю - "Викуп За Всіх" Не Був Взятий Назад - Отцівські Права Першого Адама Куплені Другим Адамом - Викуп Не Прощення - Смерть Чоловіка Не Є Викупом - Помилкове Пояснення Теорій Універсалістів - Справедливість Не Zobов'язана Викупом - Одиноке Імено - Метода Посередника Зображена В Мойсееві - Викуп, Заміна - Чи Інший План Був Можливий?....Стор...427

Р О З Д І Л 16

СЛУЖБА ПРИМИРЕННЯ

Служба Доручена Для Царського Священства - Помазані, Щоб Проповідувати Примирення - Чому Весела Новина Не Є Оцінена - Наслідок Цієї Служби - Переслідування І Слава - Як Вона Випробовує Вірність - Тільки Вірні Зможуть Мати Участь В Майбутній Праці Примирення....Стор.....493

ФАКТ І ФІЛОСОФІЯ

ПРИМИРЕННЯ

РОЗДІЛ 1

З Біблійної Точки Зору Вона Лежить в Основі Християнської Науки – Три Погляди Відносно Цього Предмету – Ортодоксальний Погляд, Гетеродокський Погляд; Біблійний Погляд, Який Лучить і Гармонізує Обидва – Теорія Еволюції Щодо Цього Предмету Протиставляється Правді – Задоволення (Залагодження) Божої Справедливості Довершене – Примирення (Поєднання) Церкви Відбувається Тепер – Примирення Світу в Майбутності – Остаточний Величавий Наслідок Буде Тоді, Коли Посередничий Престол і Царство Скінчаться.

Наука про Примирення (Поєднання) лежить в самій основі Християнської релігії. Отже, тому що вона займає найважливіше місце в теології, є важливим, щоб її добре і ясно зрозуміти, і такою є загальна думка між Християнським народом. Все ж таки, хоча вірять в Примирення, ця наука є мало зрозуміла; відносно неї є різні ідеї і теорії, які є неясні і не мають зв'язку, і віра збудована на таких необґрунтованих і неясних поглядах мусить, само собою, бути непевною і слабкою. Навпаки, якщо цей важний предмет буде виразно зрозумілий, в його величчї і пропорції, так як він є показаний в Слові Божім, як основа Божого Плану Спасення, то він не тільки заснує віру, вкорінить і уґрунтує її на правильних принципах, але буде служити як вказівка для розрізнення між правдою, а блудом, в зв'язку з усіма подробицями віри. Коли

фундамент є добре заложений і виразно розпізнаний, і кожний пункт віри збудований на ньому є вдержуваний по лініях основи, то ціла будова віри буде досконалою. І як ми покажемо пізніше, кожна наука і теорія може бути припроваджена до цього критерія (мірила), при допомозі якого можна скоро рішити, скільки в неї є золота (яка є її дійсна вартість), а скільки сміття.

Є два загальні погляди про Примирення.

(1) Є це ортодоксальний погляд, а саме, що чоловік, як переступник Божого права, підпав під Божий осуд (вирок) – "під гнів"; і що Бог, хоча здержаний Справедливістю від виправдання грішника, приготував справедливе відкуплення для нього, і таким чином приготував, тобто, зробив засіб для прощення його гріхів через жертву Христа. Ця ціла чинність задоволення вимог Справедливості і зроблення грішника прийнятним для Бога, є названа чинністю (або ділом) Примирення.

(2) Другий погляд є відмінний, про якого говориться, як неортодоксальний погляд про Примирення (представлений вперш через Юнітаріанів і Юніверсалістів, який останньо скоро поширився і на всі інші частини Християнства); він підходить до цього предмету з противної сторони. Цей погляд припускає, що Божа Справедливість не вимагає жертви за провину грішника; вона ігнорує гнів Божий, так як він представлений в якому-небудь особливому вироківі смерті; він ігнорує "прокляття". Він вважає, що Бог шукає і жде, щоб чоловік приступав до Нього, не ставлячи жодних перешкод на його дорозі, не вимагаючи жодного примирення за гріхи чоловіка, але вимагає тільки, щоб чоловік занехав гріх і шукав праведности, і таким чином він прийде до гармонії з Богом – буде примиреним з Богом. Отже цей погляд є загально називаний Примиренням, і його розуміють, що це означає гармонію з справедливістю, не зважаючи на способи, через які людство може бути припроваджене до

цього стану; тут вважається, що примирення за гріхи є тоді, коли сам грішник покутує, і тоді він одержує від Бога безумовне прощення. З цієї точки погляду наш Господь Ісус і всі Його послідовники мають участь в примиренню, але тільки в тому значенні, що вони навчали і напоминали людство, щоб відвернулись від гріха до праведности, а не в значенні жертви за гріх, або викупу.

(3) Погляд, який ми приймаємо, і вважаємо його як Біблійний погляд, але якого в загальному не спостерегли теологи, включає і сполучує обидва попередні погляди. Ми будемо старатись доказати, що Біблійна наука про Примирення ясно вчить:

(а) Що чоловік був створений на подобу Божу, але через добровільний непослух відпав від неї і підпав під осуд (вирок) гніву (Божого), під "прокляття", і в такий спосіб цілий світ стався "дітьми гніву" — Ефес. 2:3.

(б) Хоча Бог справедливо виконав на Його непослушнім створінню вирок закону, смерть, і це без милосердя, протягом більше як через чотири тисячі літ, то помимо того, злучений з цією справедливістю і лояльний до принципів праведности був дух любови і милосердя, який начеркнув додаткове влаштування, або план спасення, через який Бог може бути далі справедливий і виконувати свої справедливі закони проти грішників, та проте оправдувати тих всіх, які вірують в Ісуса (Рим. 3:28). Згідно з цим планом усі засуджені можуть бути звільнені з осуду без якого-небудь порушення Справедливости і з таким виявом Божої любови, мудрости і сили, яке принесе славу для Всемогучого і виявлятиме благословення для всіх створінь, людських і ангельських — через об'явлення, яке дасть змогу всім, більш вповні, чим коли-небудь перед тим, бачити різноманітну премудрість і ласку Божу. — Ефес. 3:10.

(в) Власне в тій цілі, щоб проводити цей план Примирення з Божим законом (правом), якого переступив прародич Адам, наш дорогий Відкупитель помер, "Який

дав себе на викуп за всіх, свідоцтво свого часу."– 1 Тим. 2:6. (англійський переклад, який є більш правильний, подає: "що буде засвідчене в своєму часі" – Отже Ісус помер за всіх і всі про те будуть знати у властивому часі – Ред.)

(г) Але жертва за гріхи не завершує чинности Примирення, з тим винятком, що вона зробила задоволення вимогам справедливости. Завдяки викупові, який був заплачений Справедливості, рахунок людини став перенесений і його справа, його довг тощо, є вповні перенесені на рахунок Господа Ісуса Христа, Який заплатив Справедливості вповні те, що вона вимагала від Адама і його роду. Отже, тому Ісус з причини цього "купна", яке доконав через свою дорогоцінну кров, є тепер власником, господарем, "Господом усього".– Рим. 14:9.

(г) В цьому влаштуванні для Адама і його роду одним важним завданням було, щоб анулювати (скасувати) їх вирок смерти, який, так довго як він оставався, здержував Любов від всякого старання повернути, тобто оздоровити засуджених, яких привілеї майбутнього життя були вповні скасовані – знищені, в яких би це не було обставинах.

(д) Іншим завданням було, щоб поставити упавше людство поза межі досяжності Божої Справедливости і під особливий нагляд Ісуса, Який, яко представник плану Отця, пропонує не тільки задоволити всі вимоги Справедливости, але також зобов'язатися навчати, справляти і відновляти усіх тих з упавшого роду, які викажуть бажання прийти до гармонії з Справедливістю. Таких Він остаточно передасть Справедливості Божого закону, але вони тоді будуть такі досконалі, що зможуть зносити, тобто виконувати її досконалі вимоги.

(е) Хоча оригінально самотнім фактором, який відлучував чоловіка від Бога, був Божий осуд (вирок), то тепер після шести тисяч літ упадку, деградації і відлучення від Бога через злі діла – і з причини незнання, пересудів і хитрощів сатани – і з причини тої, що Божий характер був мильно представлений для людей, ми

бачимо, що післанництво ласки і прощення є непомічене. Хоча, відколи викуп став заплачений, Бог щедро заявляє, що тепер Він є готовий прийняти грішників назад до гармонії і спільноти з собою і до вічного життя, через заслугу жертви Христа, то по мимо того більшість з людства є повільними до повірення в веселу новину і відповідно повільними прийняти її вимоги. Деякі сталися такі обманені хитрощами сатани, якими він обманив усі народи (Об'яв. 20:3), що вони не вірять, що є Бог; інші вірять в Нього як у великого і сильного противника, без любови і співчуття, Який є готовий і охочий мучити їх повіки. Інші є збаламучені суперечними поголосками Вавилону, які дійшли до них відносно Божого характеру, і не знають в що вірити і коли стараються приблизитися до Бога, то їх страх і неувцтво ставить їм перешкоди. Наслідком того число тих, які користають з нагоди приблизитися до Бога через Христа, є відносно мале – "мале стадо."

(є) Все ж таки, жертва за гріхи не була лиш за кількох, але за "багато", "за всіх." І це є частиною Божого плану, що Той, Який відкупив усіх своєю власною дорогоцінною кров'ю, остаточно зробить зною для всіх людей, для "кожного створіння", цю веселу новину, що з Божої ласки вони мають привілей повернути до по-сд-нання (до гармонії) з своїм Творцем.

(ж) Досі лиш Церква користала з Примирення, за вийнятком деяких, які користали посередньо (через Церкву); але Св. Письмо навчає, що ця Церква буде становити священиче Царство, тобто "царське священство", з Христом, Царським Первосвященником, і що під час Тисячолітнього віку ця кляса Небесного Царства, це царське священство, зробить для людства те, що вповні усуне темноту, яку сатана і блуд, і деградація призвели на них, і з усіх поколінь землі припровадить назад до повного примирення з Богом усіх тих, які будуть бажати.

(з) В згоді з тим Апостол заявляє, що ми, віруючі, Церква, одержали Примирення. Коли йде про Бога, то

Примирення було зроблене дев'ятнадцять століть тому, і воно було зроблене за всіх; але тільки віруючі Його одержали в тому значенні, що вони прийняли нагоду, яку в такий спосіб Божя ласка їм дала, – а решта людства є засліплені. "Яким бог віку цього осліпив розум, для невіруючих, щоб не засіяло їм світло Євангелії слави Христа, Який є образ Бога." – 2 Кор. 4:4.

(и) В гармонії з тою думкою є також заява Писання, що першою чинністю Христа, в зв'язку з Його Тисячолітнім царюванням, буде зв'язання сатани, щоб він через тисячу літ більше не зводив народів (Об'яв. 20:3). Також багато пророків заявляли, що коли Царство Боже буде założене на землі, то знання Бога наповнить цілу землю так, як води наповняють море, і що ніхто не скаже до свого ближнього, "Пізнай Господа" (Жид. 8:11); також прохання Господньої молитви, "Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя на землі", на це вказує, – тому що це натякає на те, що Апостол сильно підкреслює, що Бог бажає, щоб усі люди спаслися і до розуміння правди прийшли. – 1 Тим. 2:4.

(і) Примирення в обох фазах – задоволення Справедливості і припровадження назад до гармонії, тобто примирення з Богом стільки з Його створінь, скільки під повним світлом і знанням буде користуватися нагодами і привілеями Нової Угоди (Заповіту) – буде завершене при закінченню Тисячолітнього Віку, коли всі, які добровільно і свідомо відкинуть Божу ласку, яка буде представлена через Христа, "будуть знищені з поміж народу", одержуть "погибель вічну від лиця Господнього та від слави потуги Його," через знищення, з якого вже не буде надії визволення через майбутнє воскресення. – Діян. 3:23; 2 Сол. 1:9.

(І) Тоді велика праця Примирення буде довершена, і всі речі на небесах і на землі знайдуться в гармонії з Богом, прославляючи Його за Його щедроти і ласки через Христа. І там не буде більше вмирання, ні плачу, ні стогону, тому що перші речі проминули – як наслідок

праці Примирення, яка розпочалась задоволенням Справедливості через жертву нашого Відкупителя, а скінчиться через повне поєднання, або примирення усіх, які будуть гідні вічного життя.

Не зважаючи на те, як слово Примирення можна розглядати, треба признати, що його вживання, коли йде про відношення між Богом і чоловіком, натякає на труднощі, на різницю, на противність, що існує між Творцем і створінням – інакше вони були б одним і там не було б потрібно праці примирення з жодної точки зору. І тут ми особливо розпізнаємо велику суперечність, яка існує між Біблією і модерною наукою Еволюції, яка через тридцять минулих літ (це було писано в 1899 р.) особливо проникала до віри Християнського народу в усіх деномінаціях і яка найбільше виразно проявляється в теологічних школах і з головних амбон Християнства.

Теорія Еволюції заперечує упадкові чоловіка; заперечує, що він був створений на подобу і образ Божий; заперечує, що він коли-небудь був у відповідному стані, щоб бути поставленим на пробу перед трибуналом точної Справедливості, і заперечує, що він згрішив в цій пробі, і що був засуджений на смерть. Вона твердить, що смерть не є карою, але є іншим кроком в еволюційному процесі. Вона твердить, що чоловік, замість відпадати від образу і подоби Божої до гріха і деградації, підноситься з стану мавпи до щораз більшої подоби і образу Бога. Очевидно, що далшим логічним кроком цієї теорії буде твердження, що тут не може бути жодної справедливості з сторони Бога, щоб засуджувати чоловіка за те, що він підноситься з нищого стану до вищого, і далше, що Справедливість не може приймати якоїсь жертви за гріхи чоловіка, коли там не було гріха з сторони чоловіка, який вимагав би такої жертви. Послідовно з тою думкою вона твердить, що Христос не був жертвою за гріхи – хіба, що лиш в тому значенні, як який-небудь патріот може бути жертвою за свою державу, а саме, що Він зложив своє життя, щоб допомогти піднести народ до більшої свободи і привілеїв.

Але ми пізнаємо, що Слово Боже цілком і безумовно противиться тій цілій теорії, так що жодна згода не є можлива між наукою Св. Писання і наукою Еволюції, яка себе ложно називає великою наукою. Хто вірить в теорію Еволюції, той до такої міри не вірить в науку Св. Письма. Однак ми знаходимо велике число Християнського народу, які даремно намагаються згармонізувати ці противні собі науки. До якої міри вони держаться науки Еволюції, до такої міри вони є осторонь одного ґрунту (основи) віри, яку Бог забезпечив; і вони до такої міри є приготовлені до дальших блудів, які противник напевно підсуне їм під розвагу, – блуди, які будуть так сильно представлені з світової точки зору, що вони, коли б це було можливо, звели б і самих дійсно вибраних. Але справжньо вибрані мають "віру раз святим передану"; вони будуть держатися доктрини (науки) Примирення, так як вона є представлена в Біблії. Справжньо вибрані будуть в такий спосіб хоронені перед яким-небудь пунктом чи рисою еволюційної теорії, тому що справжньо вибрані будуть навчені від Бога, особливо щодо цієї науки Примирення, яка лежить в самій основі об'явленої релігії Християнської віри.

Святе Письмо ясно і чітко свідчить, що Бог створив чоловіка (людину) на свій образ і подобу – умову і моральну; що чоловік, земське створіння, був моральною і інтелектуальною (розумовою) подобою його Творця, духової істоти. Воно заявляє про його спільноту, його сполуку з своїм Творцем на початку; воно подає, що його Творець признав його, як свою майстерність і назвав його дуже "добрим", дуже приємним, дуже милим; воно показує, що перед досконалим Адамом була виставлена пропозиція життя, або смерті, і що лиш тоді, коли він стався переступником, то це був свідомий і добровільний чин, так як є написано, що "Адам не був зведений." Воно подає про початок виконання вироку смерті. Воно свідчить як через віки цей вирок смерті проявлявся в людстві. Воно показує як Бог об'явив для вірного Авраама свій замір,

свою ціль, спровадити, не відразу, тільки пізніше, благословення для людства, на яке Він видав вирок смерті. – 1 Мойс. 1:31; 2:17; 3:23; 1 Тим. 2:14; 1 Мойс. 12:3; 18:18; 3:17.

Через те, що прокляттям, або карою за гріх була смерть, приобіцяне благословення мало на увазі життя з смерті, життя більше повне; і обітниця для Авраама була, що в якийсь невияснений спосіб цей Спаситель, Який виконає цю чинність благословення світу, повинен прийти через потомство Авраама. Ці самі обітниці були більш, або менш виразно potwierdжені для Ісаака, Якова і дітей Ізраїля. Пророки також заявляли, що майбутній Месія має бути забитим Агнцем, жертвою за гріх, Який "віддасть душу свою на смерть", за наші гріхи, а не за свої. Вони також зображували наслідки цієї жертви за гріхи в славі і благословенню, які мають слідувати, і пояснювали як остаточно Його Царство буде поширене, і як Сонце Праведности принесе для світу новий день благословення і життя, і радості, яке теж розпорошить темноту і темряву, і горе ночі плачу, яка тепер переважає jako наслідком оригінального гріху і упадку, і унасліджених злих нахилів. – Ісаї 53:10-12; 35; 60:61.

Апостол Петро, промовляючи під надхненням Св. Духа, с дуже далекий від того, щоб нам говорити, що чоловік був створений на тому самому рівні, як мавпа і що він піднісся до його теперішнього рівня розвитку, і що остаточно осягне досконалість через цей самий еволюційний процес, але він вказує на противну, відмінну лекцію (науку) і каже нам, що Христос помер за наші гріхи і що наслідком відкуплення довершеного через Його жертву, для людства настануть великі часи відсвіження в часі другої присутності нашого Господа – часи реституції усіх речей, про які, як він говорить, "Бог говорив від віку устами всіх святих пророків" (Діян. 3:19-21). Коли б хтось думав, що Апостол Петро проповідував науку еволюції, коли проповідував Євангелію реституції, такий мусів заперти свої очі і перестав вживати свого розуму, тому що,

коли б оригінальний стан чоловіка був такий як у мавпі, або, коли б він був в якій-небудь мірі нищий від нашого теперішнього стану, то Апостол був би дійсно немудрий проповідувати часи реституції, як велику надію і вигляд майбутнього, тому що реституція означає привернення того стану, який існував скорше.

Навпаки, слова Апостола є вповні в незгоді і ворожі до теорії еволюції, і вповні в згоді з наукою Примирення, погодження і реституції – в точній гармонії з навчанням Писання, що людство було продане під гріх і сталось невільниким гріха, і зносило деградацію гріха наслідком оригінального непослуху отця Адама і його кари смерті. Реституція, весела новина, яку Апостол навчав, вказувала, що щось велике і добре було страчене, і що це стало відкуплене через дорогоцінну кров Христа, і що при другому приході Христа це буде відновлене як наслідок цього примирення. І Апостол покликуюється на пророків, заявляючи, що ці часи реституції були згадувані усіма тими, які були святі; він виразно натякає, що надія реституції є через Боже надхнення одинокою надією виставленою для людства.

Подібно всі Апостоли вказують взад на падіння від Божої ласки, і на хрест Христа, як на точку примирення, або задоволення Божої Справедливості, а на вік Тисячоліття, як на час благословення цілого людства з нагодами одержання знання і поміч в їх примиренню з Богом. Вони всі вказують на теперішній вік, як на час збирання вибраної Церкви, щоб вона була злученою з Месією (Його "царське священство і "особливий народ") щоб співпрацювати з Ним, як Його "невіста", Його "тіло", в ділі надавання світові реституційного благословення, яке було забезпечене для них закінченою на Голгофті жертвою.

Завважте по цій лінії слова Апостола: "Через непослух одного чоловіка ... гріх увійшов у світ" – і смерть як наслідок гріха; і смерть перейшла на всіх людей, тому що (з причини спадковості гріха і грішних нахилів) всі є грішниками. Зовсім явно, що Ап. Павло не був більше

еволюціоністом від Ап. Петра і пророків. Зверніть увагу на надію, яку він показує, як саму суть Євангелії, кажучи: "Бог же виявляє свою любов до нас тим, що коли ми ще були грішниками, Христос умер за нас; отож, тим більше тепер, будши виправдані кров'ю Його, спасаємось Ним від гніву" (Рим. 5:8,9). Тут є особлива заява, що людство було під Божим гнівом, що спасаючою силою була кров Христа, жертва, яку Він зложив на нашу користь: і що ця жертва була виявом Божої любови і ласки. Апостол продовжує показувати чинність Примирення і реституцію, яка наслідком цього буде наступати, кажучи: "Як через переступ одного (непослух Адама) прийшов на всіх людей осуд (вирок смерти), так і через праведність одного, прийшло виправдання для життя на всіх людей. Як бо через непослух одного чоловіка (Адама), багато стали грішниками (всі в ньому), так через послух одного (Ісуса) багато (усі, які остаточно скористають з привілеїв і нагод Нової Угоди) стануть праведниками."- Рим. 5:12,18,19.

Цей самий Апостол у багатьох своїх майстерних і логічних промовах, представляє думку, що Примирення, коли йде про Бога, є справою минувшини – скінченою тоді, як "ми примирилися з Богом смертю Його Сина", коли ми були ще грішниками (Рим. 5:10). Очевидно, що в тих словах він не відноситься до чинності, яка є виконана в грішнику, примирюючи грішника з Богом, тому що він висловлюється у відворотний спосіб, і заявляє, що це було довершене не в нас, але через Христа для нас, і це тоді, коли ми ще були грішниками. Помітіть також, що в різних його мудрих і логічних проповідях він вказує, що праця благословення світу має бути виконана через прославлену Церкву під проводом Христа, її Богом призначену Голову, показуючи, що в це входить припровадження світу до точного знання Божої ласки в Христі, і що в такий спосіб усі ті з відкупленого людства, які схочуть, будуть могли повернути до єдності з своїм Творцем під час Тисячолітнього Царства – реституції (привернення) Божої ласки страченої в Едені.

Як приклад цього завважте довід з Рим. 8:17-24. Тут Апостол виразно позначує різницю окремого спасення Церкви і слідуючого спасення, або визволення світу, "стогнучого створіння." Він звертає увагу на Церкву, як на майбутніх співспадкоємців Христа, які, коли в теперішнім часі будуть вірні в терпіннях з Ним, будуть остаточно мати участь з Ним в Його славі, в Його Царстві. Він запевнює нас, що терпіння теперішнього часу, не є гідні порівняння до слави, яка буде об'явлена в нас опісля. І тоді він продовжує і говорить, що ця слава, яка має об'явитись в Церкві після того як її всі терпіння скінчуться, є базою, або підставою усіх палких бажань стогнучого створіння – якого бажання і надії очікують свого здійснення в тому часі, коли Сини Божі будуть об'явлені.

Тепер Сини Божі не є об'явлені; світ їх не знає, так як не знав їх Господа; і хоча світ дійсно дивиться в майбутність з неясною надією, що настане золотий вік блаженства, Апостол показує, що всі їх палкі бажання мусять ждати до часу, коли Церква, Сини Божі, будуть прославлені і стануть об'явлені як Богом уповажені царі і священики, які будуть царювати на землі під час Тисячолітнього віку, в цілі благословення усіх народів землі, по багатству Божої ласки об'явленої Богом в Його обітниці даній Авраамові: "У тобі будуть благословенні всі народи землі." – Гал. 3:8,16,29.

Апостол дальше показує, що людство в загальному, тобто інтелігентне земське створіння, згідно з Божим провидінням, було через спадковість підневолене марноті, задля переступу отця Адама, та проте не є полишене без надії, а це тому, що, згідно з Божою постановою, також була приготовлена жертва за гріхи і зроблено засоби, щоб в загальному людство могло бути остаточно звільнене з неволі гріха і його кари, смерти, і могло досягнути славну свободу (від хворіб, болів, горя і журби), яка є свободою усіх, які є Синами Божими. Це власне від такого рівня синівства і такої "свободи" людство відпало з причини непослуху, і до такого самого рівня людського синівства

люди матимуть нагоду повернути, наслідком великої жертви за гріхи на Голгофті і завершення праці Примирення в них, погоджуючи їх з Божим законом через Відкупителя, як великого Пророка і позаобразового Мойсея (Діян. 3:22,23). Апостол також показує, що Церква, яка вже одержала Примирення (прийняла Божу постанову) і прийшла до гармонії з Богом, і стала власником "первоплоту Духа", все ж таки з причини оточення, стогне також і очікує на свою частину докінченої праці Примирення, коли вповні одержить Божу ласку, коли настане визволення тіла Христа, Церкви, в першому воскресенню. – Рим. 8:23-25.

Ці дві характерні особливості Примирення, (1) згладження вини, і (2) припровадження відлученого до згоди, є показані в Божій пропозиції Нової Угоди (Нового Завіту), якої посередником є Ісус Христос, наш Господь. Коли отець Адам був досконалий, в повній гармонії з своїм Творцем, і послухний до всіх Його розпоряджень, то між ними була угода, хоча вона не була формально висказана; Факт, що життя в своїй досконалості було дане отцеві Адамові і що в додатку йому було дане панування над всіма тваринами і рибами, і птахами, і над цілою землею як територію його володіння, і крім того те, що було сказано, що коли він через непослух зломить свою вірність для Великого Царя, Єгови, він стратить своє життя і зробить недійсними усі ті права і блаженства, які були йому дані – це, можемо сказати, вказувало на угоду, або договір між Богом і Його створінням, що це життя є вічне, хіба що через непослух він цю справу змінить і спровадить на себе вирок смерті.

Непослух Адама і його кара смерті залишила його зовсім безрадним, з тим винятком, що Всемогучий приготував визволення роду через Нову Угоду, і ця Нова Угода, як Апостол показує, має посередника – Бог, з одної сторони, ділає з посередником, а не з грішником; грішник, з другої сторони, ділає з посередником, а не з Богом. Але, перш ніж наш Господь Ісус міг статися

Посередником, Він мусів виконати для людства працю, яка в цій образі є представлена як запечатання Нової Угоди своєю власною кров'ю – "кров Нового Завіту (Угоди)" (Мат. 26:28; Марка 14:24; Жид. 7:22; 9:15–20). Іншими словами кажучи, Бог у своїй справедливості не може приймати і ділати з грішником, прямо чи при допомозі посередника, так щоб звільнити грішника з під вироку смерті і примирити його з Богом, і дати йому походяче з того благословення, дар вічного життя, хіба що скорше згадається і задоволиться Божу Справедливість. Отже тому наш Господь, заплативши своєю смертю нашу кару, учинив можливим запечатання Нової Угоди між Богом і чоловіком, під вимогами якої всі, що приступають до Бога через Посередника, можуть бути прийняті.

Посѣднання з Богом, примирення з Ним, не було можливе, аж насамперед мусіло бути запевнене викуплення через дорогоцінну кров, щоб той, який шукає примирення, міг приступити до Бога через Посередника Нової Угоди: "Я дорога і правда, і життя, і ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене" (Йоана 14:6). Власне з тої причини найвищі привілеї найбільш полюблених з людства, перед розпочаттям жертви Христа, належали до "слуг" і "приятелів" Божих – ніхто з них не міг одержати високого привілею синівства (з усім тим, що воно містить в собі, Божу ласку і вічне життя), і ніхто з них не був визнаний за такого (Йоана 1:12; Мат. 11:11). В такий спосіб можна бачити, що ті, які ігнорують жертву за гріхи і задоволення Справедливості як важну рису Примирення, ігнорують важні і необхідні частини – перші і підставові риси. Але інші не менше помиляються, а це ті, які, хоча визнають жертву Христа, як жертву Примирення для запечатання Нової Угоди, ігнорують працю, або чинність примирення для чоловіка, через яку люди мають бути припроваджені назад до гармонії з Богом, через діяльність Нової Угоди.

І коли йде про людство, то ця праця Примирення не може бути завершена одночасно і через віру. Вона може

початись негайно і через віру, і примирення може бути між грішником і Всемогучим завершене в приписаний спосіб через віру, але масштаб, або розмір Примирення, яке Бог намітив, є славніше і більше від того. Його наміром є, щоб ті з людського роду, які бажають повернути до примирення з Ним (і Його справедливим законом) стали тимчасово (приписано) прийняті через їх Посередника, але вони не будуть вповні прийняті (Отцем), тоді, як вони ще не є дійсно досконалі. Тому, хоча це є праця Посередника (Голови і Тіла) проголосити світові те, що Бог приготував жертву за гріхи людства, через яку Він (Бог) може бути справедливий і також може приймати грішників назад до гармонії з собою, і що тепер Він є готовий надарити благословенням синівства і його вічним життям, і звільнити їх з корупції (тління), то крім того Його працею є, щоб показати ясно для цілого людства, що ця пропозиція спасення є великим благословенням і повинна бути негайно прийнята, і що її вимоги є лиш мудрою службою; і в додатку до цього, це є працею і завданням Посередника, яко представника Отця, дійсно привернути – до морального, умового і фізичного відновлення людства – так багато з них, як багато прийме Його навчання і буде Його слухати. Таким чином, остаточно, праця Посередника спричинить дійсне примирення між Богом і тими, яких Посередник приверне до досконалости.

Для цієї великої чинности Примирення призначено цілий вік Тисячоліття; це в тій цілі Царство Месії буде встановлене на землі з усією силою і авторитетом; це є в тій цілі, що Він мусить царювати, щоб знищити всі злі впливи, які будуть перешкаджати людству приходити до знання Його ласкавої правди про Божу любов і милосердя; – ці забезпечення Нової Умови, що "хто хоче" може вернутись до Бога. Але, в той час, як великий Посередник буде в такий спосіб під умовами Нової Угоди приймати, благословити і підносити усіх, які через Нього багатимуть одержати спільноту з Богом, Він знищить з народу вічною погибінню усіх, які підчас сприяючими обставинами

Тисячолітнього Царства не приймуть Божої пропозиції примирення. – Діян. 3:23; Мат. 25:41,46; Об'яв. 20:9,14,15; Прип. 2:21,22.

Після завершення усієї посередничої праці, для якої вік Тисячоліття був особливо призначений, прийде його закінчення. І там посереднича функція Ісуса Христа припиниться, тому що тоді вже не буде більше бунтівників, не буде грішників. Тоді всі бажаючі гармонії з Богом, досягнуть її в досконалості; і до того часу всі добровільні грішники вже будуть відтіняті від життя. Тоді здійсниться пророцтво нашого Господа, що всі речі на небі і на землі будуть прославляти Бога, і тоді здійсниться Божа обітниця, що вже більше не буде смерті, ні стогону, ні крику, тому що перші речі (обставини) проминули. – Юб'яв. 21:4; Пс.67.

Коли великий Посередник-Цар віддасть свою закінчену працю Отцеві, передаючи свою функцію і Царство, як це пояснює Апостол (1 Кор. 15:24–28), то яких вічнотривалих наслідків ми могли б сподіватися, які були б показані через велику чинність викуплення, що їх для людства виконає Посередник?

Вона довершить:–

(1) Запечатання Нової Угоди Його власною кров'ю, приготувавши її ласкаві умови які є можливими (до виконання) для цілого людства.

(2) Примирення, або припровадження знову до гармонії з Богом "малого стада", "царського священства", ревнителів добрих діл – які були готові скласти своє життя в Божій службі, і які в той спосіб сталися відбиткою їх Спасителя. Вони завдяки Божій постанові будуть упривілейовані бути Його співнаслідниками в Тисячолітньому Царстві, і учасниками Божої природи. – 1 Петра 2:9,10; Тита 2:14; Рим. 8:29.

(3) Примирення, повну реституцію земських досконалих і щасливих людських істот – усіх з людства, які шукатимуть Божої ласки згідно з Його вимогами: їх Посередник передасть Отцеві, і вони будуть не тільки

вповні привернені до досконалости, але вповні навчені в праведності і самоконтролі, і будуть мати вповні духа лояльності для Бога, духа святости з його блаженними овочами – покорою, терпеливістю, милістю, добротою – любов'ю. В такому стані вони дійсно будуть бездоганними і непорочними і здібними встояти в кожній пробі.

(4) Знищення всіх інших з людства, яко негідних дальших ласк – тих, що псують землю, яких вплив не може бути корисний для інших, і яких постійне існування не буде приносити слави для їх Творця.

Таким чином при кінці Тисячолітнього віку світ знову буде вповні під Божою ласкою, вповні поєднаний з Богом, так як людство було тоді, коли воно було представлене в Адамі, заки гріх увійшов у світ. Але, вони крім того будуть посідати найбільш цінний досвід з злом, тому що через нього вони навчилися лекції про грішність гріха і про мудрість, і користь, і бажанність праведности. В додатку, вони також будуть посідати збільшене знання і змогу ширшого вживання різних талантів і здібностей, які оригінально належали до чоловіка, як він був створений, але були в нерозвиненому стані. І ця наука буде корисною не тільки для самого чоловіка, але також для святих Ангелів, які будуть бачити приклади рівноваги Божої Справедливости, Любови, Мудрости і Сили в такій мірі, якої в інший спосіб не було б можливим бачити. І ми припускаємо, що наука, якої навчуться всі, триватиме повіки і буде застосована для інших родів, які ще не є створені на інших планетах просторого всесвіту.

І що буде осередком цієї історії, яку будуть розказувати віками? Це буде історія про великий Викуп, що був закінчений на Голгофті і про примирення, яке є основане на відданю відповідної ціни, а що показало, що Божя Любов і Справедливість є вповні рівними.

Беручи до уваги велику важливість цього предмету Примирення і також те, що він є так недосконало зрозумілий через Господній народ, і крім того той факт, що блуди в інших предметах є на перешкоді для цього

важливого предмету, ми пропонуємо в дискусії цього тому охопити широке коло і прослідити:

(1) Про Єгови, Автора плану Примирення.

(2) Про Посередника, через Якого жертва Примирення була виконана і через Якого усі милостиві засоби, або забезпечення мають бути застосовані для упавшого чоловіка.

(3) Про Святого Духа, що є проводом, або середником, через якого благословення примирення з Богом є спроваджені для людства.

(4) Відносно людства, на користь якого цей великий план Примирення був накреслений.

(5) Відносно Викупу, який є осередком, або центральною точкою Примирення.

Беручи ці предмети в такому порядку, який, віримо, є властивий і логічний, ми маємо надію знайти божественні вислови, або заяви відносно тих різних предметів, які будуть так ясними і виразними, і задовільняючими, щоб усунути з наших умів багато з того, що було неясне, таємниче і мильно зрозуміле, і яке через те затемнило цей найбільш важний предмет Примирення. Але, щоб досягти цього побажаного результату, ми не повинні приступати до цього важного предмету з умом, який є наповнений шкідливими людськими віруваннями та поняттями. Ми мусимо приступати до них так, щоб не бути обмежені пересудами, але бути готовими і охочими вчитися від Бога – бажаючи вичистити все те, що ми до того часу одержали лиш через наше припущення, або через сугестії інших, а що не є згідне з Словом Божим. Ми повинні також палко бажати, щоб мати усю раду (навчання) Божу відносно цього предмету. Для всіх, які в такий спосіб шукають, які в такий спосіб стукають, Великий Учитель відчиняє двері, і вони "будуть навчені від Бога." – Ісаїя 54:13.

РОЗДІЛ 2

АВТОР ПРИМИРЕННЯ

Всемогучий, Єгова - Спаситель Грішників Через Христа - "Гідний Є Агнець" - "Самоіснуючий" - Я Є - Ложна Традиція - Основана На Підробці - Як Святе Письмо Показує Про Єдність Отця З Сином - Як Слово Єгова І Титул Господь Є Вживані в Св. Письмі - Слово Бог У Старому Завіті - В Новому Завіті - Гармонійне Біблійне Свідчення - "Хто Бачив Мене, Бачив Отця" - Він Не Вважав Хижацтвом (За Захват) Бути Богові Рівним. - "Ми Маємо Одного Бога, Отця, І Одного Господа, Ісуса Христа."

Бог Єгова приписує собі самому авторство великого плану Примирення, який, як ми щойно бачили, є в процесі розвитку - що почався на Голгофті і не буде скорше довершений, аж при кінці віку Тисячоліття, коли Господь Ісус Христос, Посередник Примирення, передасть володіння землею Отцеві, яка в тому часі буде привернена до досконалости і вповні Йому підкорена. В Біблії є багато текстів, які з тим годяться, наприклад: "Бо я Господь (Єгова), Бог твій, Святий Ізраїлів, твій Спаситель", і далше, "Я Господь (Єгова) і крім мене немає Спасителя", "Я Господь (Єгова), твій Спаситель і твій Відкупитель, Потужний Яковів", і далше, "Я є Господь (Єгова) твій Бог від краю єгипетського, і Бога крім мене не будеш ти знати, і крім мене немає Спасителя", і далше, "Єдиному премудрому Богові, Спасителю нашому, слава, могутність,

сила та влада тепер, і на всі віки, Амін", І далі, "Надію кладемо на Бога Живого, Який усім людям Спаситель, найбільше для вірних" – Ісаї 43:3,11; 60:16; Осії 13:4; Юди 25; 1 Тим. 4:10; Тита 1:3; 2:10.

Коли б ці думки були вповні прийняті – що Всемогучий Єгова є сам Спасителем, Автором великого плану Спасення і його виконавцем через Його охочі чинники і представники – то це звільнило б багато людей від мильного поняття про відношення між небесним Отцем і Його небесним Сином, відносно спасення людства. Це не залишило б місця для майже богохульного погляду на цю справу, якої держиться велике число номінальних Християн, а саме, що небесний Отець є в гніві, стараючись вбивати, або мучити людських грішників, а небесний Син, наш Господь Ісус, маючи велику любов і милосердя (а якої, згідно з тою теорією, бракує Отцеві) вставився за нами і переблагав Божий гнів бо прийняв на себе кару замість чоловіка, і що тепер Єгова є заспокоєний, і лишень тому, що будучи справедливим, Він не може вимагати знову з рук грішників того, що вже було заплачене дорогоцінною кров'ю Христа. Отже, чим скорше цей жадливий погляд про Примирення буде усунений тими, які його держаться, тим кращим буде їх вигляд для поступу в духових справах – в знання, в ласці, і в любові правдивого Бога.

Правдивий погляд на цю справу показує нам нашого небесного Отця досконалого в усіх властивостях шляхотности характеру: також досконалого в своїй справедливості, так що справедливий вирок Його справедливого права не може бути порушений навіть Ним самим; досконалого в мудрості, так що Його план і влаштування, не тільки відносно створення чоловіка, але й відносно спасення чоловіка, Примирення, тощо, були так повними, що тут жодна хиба ні жодний випадок не може виникнути, щоб заходила потреба змінити Його план; бо є написано, "Я той самий, я не змінююся, сказав Господь", і що "Господеві відвіку відомі всі вчинки Його". Він також є

досконалий в любові, так далеко, що ніхто не може перевищити цієї любові, та проте ця любов є в повній єдності з іншими Божими прикметами, так що вона може зберегти грішника в гармонії з справедливою програмою (планом), яку позначила Божа мудрість. Він є досконалий в силі, так що всі Його добрі наміри і цілі, і справедливий план, і любі задуми, які вповні співпрацюють з собою, будуть виконані, і спровадять первісно замірені наслідки; бо є написано, "Слово моє, що виходить з уст моїх, порожнім до мене не вертається, але зробить те, що я пожадав і буде мати поводження в тому, на що я Його післав."— Ісая 55:11; Мал. 3:6; Діян. 15:18.

Коли ми з біблійної точки зору бачимо, що великий Єгова є сам Автором спасення, яке спровадив нам Ісус Христос, то це веде нас до більше повної і більше відповідної пошани і любові для нашого Всемогучого Бога, хоча це не відтягас нас від відповідної пошани і любові, і оцінки, яку ми маємо для нашого Господа і Спасителя, Ісуса Христа, тому що ми бачимо в Небесному Синові подобу Небесного Отця і розпізнаємо Його як "Післанника Угоди (заповіту)", через Якого усі приобіцяні благословення Єгови мають бути спроваджені для людства, і без Якого жодні Божі благословення не можуть бути осягнені. В згоді з тою думкою, що наш Господь Ісус в усіх справах діє як представник Отця, Єгови, в чинності спасення, зверніть увагу на слідуючі вислови Св. Письма:

"Та коли з'явилась до людей ласка та любов Спасителя, нашого Бога, то не з діл праведности, що ми робили, Він нас спас, а з свого милосердя, через купіль відродження і оновлення Духом Святим, якого Він щедро вилив на нас через Ісуса Христа, Спасителя нашого."— Тита 3:4-6.

"Його Бог підвищив правицею своєю, як князя і Спаси, щоб дати Ізраїлеві покаяння і прощення гріхів"— Діян. 5:31.

"І ми бачили і свідчимо, що Отець післав Сина, бути Спасителем світу"— 1 Йоана 4:14.

"Павло, Апостол Ісуса Христа, за повелінням Бога,

Спасителя нашого й Господа Ісуса Христа, надії нашої"– 1 Тим.1:1.

"Це бо добре і приємне перед Спасителем нашим Богом, ... Один бо Бог, один Посередник між Богом та людьми, чоловік Ісус Христос"– 1 Тим. 2:3,5.

Зверніть увагу також на самі слова нашого Господа щодо цього предмету, "Бо не післав Бог Сина свого Єдинородного, щоб осудити світ, але, щоб через Нього спасти світ"– Йоана 3;17.

"Я не можу чинити нічого сам від себе, як я чую, так суджу", "Я прийшов в ім'я Отця мого".– Йоана 5:30; 5:43.

"Як Отець мій післав мене, так я посилаю вас"– Йоана 20:21.

"Та про день же той і годину (коли буде założене Царство), ніхто не знає, ні Ангели, що на небі, ані Син, тільки Отець"– Марка 13:32.

"Не вам знати час і пору, які Отець у своїй власті призначив"– Діян. 1:7.

"Діла, що я чиню в ім'я Отця мого, вони свідчать про мене"– Йоана 10:25.

"Ось я посилаю обітницю Отця мого на вас"– Луки 24:29.

"Отже, що я промовляю, то кажу так, як Отець мій говорив"– Йоана 12:50.

"Іду до Отця, бо Отець мій більший за мене"– Йоана 14:28.

"Я йду до Отця мого і до Отця вашого, до Бога мого і Бога вашого"– Йоана 20:17.

"ДОСТОЙНИЙ АГНЕЦЬ ЗАКОЛЕНИЙ"

Сам наш Господь Ісус дав нам в останній книзі Біблії "Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати слугам своїм" (Об'яв.1:1), найбільш чудовий образ про цей предмет Примирення, зілюстровуючи загальний план визволення з гріха і прокляття. Це знаходиться в Об'яв. 5 р. Там Небесний Отець, Давній Днями, є показаний, що

сидить на небесному престолі, тримаючи в своїй правиці книгу написану всередині і назовні, запечатану сімома печатками. Ця книга представляючи Божий план, який був знаний лиш Отцеві, Єгови, зберігалась Його власною силою – в Його власних руках – так довго, аж хтось покажеться гідним, щоб її знати і статися її виконавцем, як почесний представник Єгови. Символічний образ даліше показує, що до часу терпінь Господа Ісуса, які Він переносив за нас на Голгофті, "справедливий за несправедливих, щоб привести нас до Бога", ніхто не знайшовся гідний, щоб братися за Божий план, та навіть, щоб розуміти його зміст.

Але, коли наш Господь Ісус доказав Небесному Отцеві свою лояльність через свій послух, не тільки в тім, що упокорив себе для того, щоб взяти стан чоловіка і перенести смерть, але також в Його послузі "аж до смерті", та крім того, "в ганебній смерті на хресті", то тоді Він доказав, що є гідний довір'я і гідний одержати це відповідальне становище. І так як Апостол говорить, "Тому то й Бог вельми вивищив Його, і дав Йому ім'я, що понад усяке ім'я. Щоб перед іменем Ісуса приклонилось кожне коліно, що на небі, і що на землі" (Фил. 2:9-11). Це є в цьому місці, що образ, який беремо під увагу (Об'яв. 5:9-13) показує нашого Господа Ісуса як Агнця, що був заколений, і перед яким був зроблений поклін, і Якого назвали, Достойним Агнцем! "Достойний Ти взяти книгу, і розломити печатки її, бо Ти був заколений, і кров'ю своєю відкупив нас Богові з усякого племені і язика, і люду, і народу."

В такий одинокий спосіб є зображене для нас велике вивищення представника Небесного Отця, "Післанника (служу) Угоди (заповіту)". Задля Його покори і повного підкорення, і послуху для волі Отця, Він з цього часу є названий учасником Божого престолу, і задля власної постанови Отця це проголошення стало зроблене небесними силами, "Достойний Агнець заколений прийняти силу і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і

славу, і благословення". І остаточно "всьяке створіння" зрозуміє, що Єгова вельми прославив Свого Єдинородного Сина, аж до спільноти з собою в Царстві, і всі скажуть "Тому, Хто сидить на престолі (всесвіту – Єгови) і Агнцеві – благословення і честь, і слава, і влада на віки вічні!" Отже, не дивно, що нам є сказано, що відтоді усі люди будуть шанувати прославленого Сина так, як вони шанують Отця, Який в такий спосіб прославив Його. – Йоана 5:23.

Апостол заявляє, що це прославлення Ісуса дає ілюстрацію Божого права, що "той, хто себе понизить, буде піднесений." Але помітимо в тім символічному образі (13), що вивищення нашого Господа до слави і чести, і сили, і панування не вказує, що Небесний Отець зрікся небесного престолу на Його користь, ані це не означає, що Отець і Син є тою самою особою, тому що обидві особи є визнані, Отець як такий, що завжди займає перше місце і честь, і славу. І це знову пригадує нам слова нашого Господа, "І як Отець мій призначив мені царство, так і я призначаю вам (моїм послідовникам) царство" (Луки 22:29). І знову Він говорить до своїх вірних послідовників, "Хто переможе, тому дам сісти з мною на престолі моїм, як і я переміг, і сів з Отцем моїм на Його престолі" – Об'яв. 3:21.

Яко дальший доказ, що ціла чинність Відкуплення є від Отця, хоча через Сина, зверніть увагу на заяву Апостола, що Бог "в остатні ці дні промовив до нас через Сина, Якого Він настановив наслідником всього (обіцяного), через Якого Він і світи створив ... зробивши собою очищення гріхів наших, засів по правиці Величності (Єгови), настільки Він був ліпший від Ангелів, наскільки славніше за них успадкував ім'я". І далше, "Ми маємо Первосвященника, Який засів по правиці престолу Величності на небесах (Єгови). Служителя святині й справжнього намету, що його Господь (Єгова) збудував, а не чоловік." І знову цей самий Апостол заявляє, "Він же (наш Господь Ісус) принісши раз на завжди одну жертву, засів по правиці Божій" (Жид. 1:2,4; 8:1; 10:12). І далше він напоминає нас продовжувати

"дивитись на Ісуса, Творця (автора) і Довершителя нашої віри, Який задля радості, що була перед Ним, витерпів хрест, не звертаючи уваги на сором, засів по правиці престолу Божого." Знову він наповідає нас, щоб ми взяли під увагу що "Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави," і "яка безмірна велич Його сили до нас, що віруємо, згідно діяння могутньої сили Його, яку Він об'явив в Христі, коли воскресив Його з мертвих і посадив Його праворуч себе на небі, вище всякого правління і влади, і сили, і панування, і всякого імені, що назване не тільки в цьому віці, але й в майбутньому, і все підкорив під ноги Його" (Жид. 12:2; Ефес. 1:17-22). І знову Ап. Петро говорить про нашого Господа Ісуса, що Він "є по правиці Бога, зійшовши на небо, і Якому (через Отця) підкорились Ангели, влади і сили"- 1 Петра 3:22.

Усі ці різні вірші Писання показують дуже виразно про велике вивищення нашого Господа Ісуса Христа, як нагороду від Отця за Його чудовий послух і вияв духа любови Отця в пожертвуванні себе самого на користь грішників; але вони не показують, що Господь Ісус був Отцем, ані не показують, що Він став вивищений, щоб зайняти місце Отця на небесному престолі, або в почутті і шануванню Його інтелігентних створінь. Навпаки, вони виразно показують Небесного Отця як найвищого в славі і силі, як Доброчинця, Який так прославив і вивищив Сина, і посадив Його на своїй власній правій стороні, тобто в місці головної ласки, і зробив Його учасником престолу, або володіння небесного царства, Ангелів і всіх небесних сил, які стали Йому підкорені. Дійсно, ця мова вживана часом відносно прославлення нашого Господа Ісуса і величі сили даної Йому Отцем, є така сильна, що в одному випадку надхнений письменник вважав за властиве звернути увагу на те, що жодний з цих висловів про Його велике вивищення не вказує, що Він є рівний Отцю, ані що є вищий від Нього: тому говорячи про Тисячолітнє царювання Христа, він каже, "Мусить бо Він (Христос) царювати, аж поки не покладе всіх ворогів під

ноги Його. Останній ворог, що буде знищений, це смерть. Бо Він (Отець) усе підкорив під ноги Його (Сина). Коли ж Він (Отець) каже, що впокорено все (під Сина), то ясно, що окрім Того (Отця), Хто впокорив все Йому (Синові). А коли Йому (Синові) все (земські речі) Він підкорить, тоді і сам Син упокориться Тому (Отцеві), Хто все впокорив Йому (Синові), Щоб Бог (Отець) був у всьому все."– 1 Кор. 15:25–28.

"САМОІСНУЮЧИЙ"

Всемогучий Бог собі привласнює і точно заявляє, що Його ім'я є Єгова, яке означає "Самоіснуючий", або "Безсмертний". Тому читасмо Його слова сказані до Мойсея: "Я з'являвся Авраамові, Ісаакові і Яковові Богом Всемогучим (Найвищий, або Найбільший Бог). Але іменем моїм Господь (Єгова), я не дався їм пізнати" (2 Мойс. 6:3). Через це ім'я, Єгова, Бог був опісля визнаний у Його народі. Це ім'я є вживане сотки разів у Старому Завіті, але є в великій мірі закриті від наших читачів через помилку перекладачів, які переклали його на "Господь". Однак, його можна легко розпізнати, бо воно є завжди друковане малими головними буквами, коли вони перекладали це святе слово, Єгова.

Тому в першій заповіді даній Ізраїлеві Господь сказав: "Я, Господь (Єгова), Бог твій ... не будеш мати інших богів (могучих володарів) передо мною (рівних мені) ... бо я Господь (Єгова) Бог твій, ревливий Бог."– 2 Мойс. 20:2–5.

І знову Мойсей говорить, "Слухай Ізраїлю, Господь (Єгова) Бог наш, є один Господь (Єгова), І люби Господа (Єгову) Бога твого усім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією силою твоєю" (5 Мойс. 6:4,5). І то є власне цим уривком Писання, про який сам наш Господь Ісус говорить, як про дуже важну правду. Коли Його питали про найбільшу заповідь, то Він сказав, цитуючи це Писання, "Люби Господа (Єгову) Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша і найперша заповідь" (Мат. 22:37,38). І знову

читаємо, "Я Господь (Єгова), це ім'я моє, і не дам іншому своєї слави" (Ісая 42:8). Але не відвернім уваги від контексту, тому що після цієї виразної заяви, що Ім'я Єгова належить тільки до "Отця світла, в Якому нема переміни", негайно наступас Його пророча заява про Месію, як достойного і вибраного Сина-слугу Єгови, яка говорить:-

"Ось слуга (отрок - раб), що я підпираю його, мій Обранець, що його полюбила душа моя. Я злив його Духа на Нього. Він правосуддя народам подасть, не втомиться, і не знеможеться, поки присуду не покладе на землі, і острови ждатимуть на Його закон. Так говорить Бог, Господь (Єгова), що створив небеса ... Я Господь (Єгова), покликав тебе в справедливості, і буду міцно тримати за руки тебе, і тебе берегтиму, і поставлю тебе у завіт (угоду) народам, за світло поганам, щоб очі сліпим відчиняти, щоб виводити в'язнів з в'язниці (смерті), а з темниці тих, що сидять у темниці. Я Господь (Єгова), це ім'я моє." Іса. 42: 1-8.

ІМ'Я ЄГОВА ВІДНОСИТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО ОТЦЯ СЛАВИ.

Деякі часом заявляють, що ім'я Єгова відноситься в Св. Письмі до нашого Господа Ісуса і тому воно не є особливим і самотнім іменем Небесного Отця. Це є помилка; але для користи всіх, ми тут прослідимо уривки Писання, які на думку деяких піддержують їх твердження. Ми покажемо, що вони не противляться попереднім Писанням, які заявляють, що це є властиве і особливе ім'я великого "Я Є".

(1) Текст, на якого головнo сполгають ті, що хочуть доказати, що слово Єгова можна відповідно вважати за ім'я Ісуса Христа, звучить, "Я поставлю Давидові праведну Парость (пагонця), і Цар зацарює і буде Він мудрий, і правосуддя та правду в краю запровадить ... і це Його Імення, яким Його кликатимуть "Господь (Єгова) праведність наша"- Єрем. 23:5,6.

Очевидно, ці слова, названі по єврейському є

"Jehovah-Tsidkenu" відносяться до нашого Господа Ісуса в Його Тисячолітнім царюванню. Отже, яке тут є пояснення? Звичайно те, що перекладачі в своїй ревності, щоб знайти місце, де ім'я Єгови можна б сполучити з ім'ям Ісуса, переложили його неправильно. Тут не було б жодної труднощі, коли б воно було переложене "Наша Справеливість Єгови." І як відповідним це ім'я є до праці і чину нашого Господа Ісуса. Чи Він не стоїть як представник Божої праведності і чи не потерпів кари Справедливості як Викуп людини – щоб Бог міг бути справедливий і при тім виправдати того, хто вірить в Ісуса? Напевно, що жодне інше ім'я не було б тут властиве.

Не треба стратити з уваги, що точно це саме ім'я, Jehovah-Tsidkenu, знаходимо знову в писанні цього самого Пророка. Але наші приятелі не звернули на це уваги, і перекладачі, хоча передали його цими самими словами, не поставили цих слів в англійській мові великими буквами, так як в попереднім вірші, Чому? тому, що тут ці слова, Jehovah-Tsidkenu, будуть іменем цілої Церкви, Нового Єрусалиму – "Єрусалим буде жити безпечно, і його будуть кликати так, "Господь (Єгова) наша праведність" (в наших Бібліях ці слова в обох місцях однако пишуться, в 33:16 вони відносяться до Єрусалиму, який зображує Церкву, і вона (Церква) також є зображена в подібних словах в 23:6. Це зовсім не доказує, що Ісус Христос є Єговою – це лиш вказує, що Він є Праведністю Єгови – Ред.) – Єрем. 33:16.

Що це ім'я буде відповідно застосоване для прославленої Церкви, усі можуть легко бачити; вона не тільки має участь ділити терпіння свого Господа задля справедливості, "доповнюю недостачу горювання Христового" (Кол. 1:24; 1 Пет. 5:9), але має обітницю ділити славу свого Господа, як жінка ділить честь і імено свого чоловіка: так само як і Церква несе ім'я Христа як члени Христового тіла.– Об'яв. 3:12; 19:7; 21:9.

Це також не є самотніми випадками, де ім'я Єгови є вжито, щоб з'єднувати з іншим ім'ям. Зверніть увагу, що гора, на якій Авраам жертвував Ісаака і на якій Бог

приготував барана на жертву на місці Ісаака, була названа – Єгова Уре (Jehovah Jireh), Господь бачить (1 Мойс.22:14). Мойсей назвав жертівник "Ягве-Ніссі" (Jehovah-Nissi) Прапор Єгови (2 Мойс. 17:15). Геден збудував жертівник і назвав його Єгова Шалом (Jehovah Shalom) – Мир Єгови. (Суд. 6:23,24). Езекіїл пророкував про майбутнє місто, якого ім'я буде Jehovah- Shammah – Диво Єгови.– Езек. 48:35.

(2) Деякі припускають, що коли є записано, що Єгова показався Авраамові (1 Мойс. 18:1) і опісля Мойсєві (2 Мойс. 3:3-15), то це мусів бути Ісус Христос у Його передлюдським стані, і що тому це ім'я є Його. Ми відповідаємо, що таке розсуджування не є обґрунтоване; що коли б ім'я було стосоване до іншого, то тільки вказувало б, що такий слуга був високо поважаний Єговою і дійсно його вважалось при цій okazію як управителя, або представника – післанний, щоб також послуговуватись Божою силою. В 2 Мойс. 3:2 нас є виразно поінформовано, що той, який представляв Єгову і вживав Його найбільш славне ім'я, " я с", був "Ангелом (післанником) Єгови." Що цей удостоєний післанник був "Словом" з Йоана 1:1, тобто, наш Господь в Його передлюдським існуванню, то ми ні на хвилинку не сумніваємось. Але найвищого й найбільше вдостоєного післанника не слід змішувати з тим, кого Він представляє, і в якого ім'я Він говорить, і якого силу Він вживав, і якою обдарив Мойсея.

(3) Ісаї 40:3 відноситься до чинности Йоана Хрестителя. "Стеліть Господеві (Єгові) дорогу в пустині", і нам говорять, щоб ми вважали це за доказ, що Ісус є лиш іншим ім'ям Єгови. Але ми знову відповідаємо, що Ні! Ісус був дійсно почесний слуга Єгови і Його представник між людьми в повному цього слова значенню, але Він сам сказав, "Отець післав мене"; "Як я чую, так суджу"; Від себе самого я нічого не роблю"; "Отець є більший від мене." І ми мусимо вірити післанникові. Фактом є, як ми вже показали, що Йоан Хреститель лиш зображував великого Месію, навіть цілу Християнську Церкву в тілі; яка по черзі буде проголошувати Христа, голову і тіло, у духовій

славі, і праця цього прославленого Христа буде дальшим кроком цієї великої праці приготування дороги Єгови і чиненням місце Його ніг славним. І ця праця, коли скінчиться при кінці Тисячоліття, буде повним завершенням цього пророцтва.— 1 Кор. 15:24–28; Йоана 6:57; 5:30; 10:28.

(4) Про нашого Господа Апостол говорить, як про "Господа Слави" (1 Кор. 2:8), і нам говорять, щоб ми це вважали за доказ, що Він є Отець Єгова, тому що Отець в Пс. 24:7–10 є названий "Цар Слави." Ми відповідаємо, що такий слабкий аргумент як цей, доказує лиш, як слабою є ця теорія, яку вони попераяють. Наш Господь дійсно буде величний, Цар Слави, коли під час Тисячолітнього віку буде мати в руках берло (скіпетр) землі в імені і в силі Єгови; але цей самий надхнений Апостол виразно показує в цьому самому листі, в якому називає Ісуса "Господом Слави", що коли Його Царство дійде до найвищого ступеня слави, воно буде передане Отцеві, Тому, "Хто впокорив Йому (Синові) все, щоб Бог був у всьому все".

(5) В двох пророцьких образних описах Христового Тисячолітнього Царства є сказано, "Та буде наприкінці днів, гора (царство) дому Господнього (Єгови) буде наставлена головою гір (панувати над іншими царствами) і буде вивищена понад горби, і поплинуть до неї премногі народи і скажуть, зійдемо на гору Господню (Єгови) ... і Він покаже нам свої дороги, і будемо ходити стежками Його ... і Він буде судити народи."— Ісаія 2:2–4; Михея 4:1–3.

Деякі твердять, що тому, що Христос має царювати і судити, і посідати Царство під час Тисячоліття, то ім'я Єгова треба тут вважати як ім'я Христа. Ми відповідаємо, Ні! Не треба забувати, що всі благословення є від Отця, хоча всі є через Сина (1 Кор. 8:6). І так само навчав нас наш Господь в Його молитві, щоб ми говорили, "Отче наш, що на небі ... нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя на землі, так як на небі" (Мат. 6:10). Це є також показане в зв'язку з прор. Михея 4:8, де Христос (Голова і тіло – Новий Єрусалим) є названий "Баштою стада", до

Якого прийде перша власть – страчена Адамом в Едені, а відкуплена Ісусом на Голгофті.

(6) "А ти Вифлієме-Евфрато ... з тебе вийде мені той, хто має бути мені Володарем в Ізраїлі, а Його народини – від початків, від днів вічності." (Михея 5:1-2). Нам є сказано, що ці слова доказують, що Ісус був Єгова – від вічності до вічності, тому, що Мойсей сказав про Єгову ... Від вічності до вічності ти є Бог."– Пс. 90:1,2.

Ми відповідаємо, що такі питають, щоб тут витягнути невластивий висновок – який є противний не тільки соткам випадків, в яких вживається ім'я Єгова в інших Писаннях, але й противне зв'язкові в якому ці слова знаходяться. Читаючи далше до Михея 5:4 знаходимо, що це сказано про Месію: "Стане Він кріпко і пастиме (стадо Господнє {Єгови} – Пс.23:1) в силі Господній, в величності імені Господа, Бога свого."

Нічого не може бути більш виразне відносно цього предмету. Що ж тоді означають слова Михея 5:2? Ми відповідаємо, що їх зовсім правильно можна так розуміти – "Якого прихід був провіщений з давен давна, від вічності (Його прихід і Месіянство були намірені і приготовлені в Божому плані)".

(7) Нас посилають до пророцтва про Тисячолітнє Царство в Ісаї 25:6-9. щоб ми прийняли це як доказ, що ім'я Єгова відноситься до нашого Господа Ісуса, тому що там є сказано "І приладить Господь (Єгова) сил на цій горі гостину для всіх народів з товстих страв ... Потоптана буде смерть по всі віки, і повтирає Господь (Єгова) сльози з усіх лиць."

Ми відповідаємо, Ні. Це зовсім не є доказом того. Ми мусимо мати на увазі, що наш Господь, прославлений Христос, є представлений як той, що говорить, і Його праця в Тисячолітнім дні є коротко підсумована в першому вірші цього розділу – "Господи (Єгово), Ти мій Бог, я буду Тебе прославляти, буду хвалити ім'я Твоє." Це буде наслідок Тисячолітнього царювання і при його закінченні усі речі будуть назад підкорені Єгові, Якого

сила, що працює в Христі, підкорить Йому усі речі. Месія приходить на землю як великий слуга і намісник Єгови, Імануїл, "Бог з нами." Цей погляд є потверджений вповні через Апостола Павла, який після цитовання цього пророцтва і вказання на його здійснення в знищенні Адамової смерті під час Тисячоліття, так говорить, "Богові ж дяка, Який дає нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа."— 1 Кор. 15:57.

(8) Нам кажуть, щоб те, що наш Господь є названий "Дивний Порадник" (або провідник, або чудовий зразок), Бог сильний, Отець вічності, Князь миру – ми прийняли як доказ, що ім'я Єгова відноситься до Господа Ісуса.— Ісаїя 9:6 (5).

Ми прослідимо повне значення цього Писання пізніше, а тепер лиш зазначимо, що в тім нічого немає, щоб виправдувало нас стосувати це ім'я Єгова до нашого милого Господа і Учителя, Ісуса. Завважте, однак, що коли б такою була думка, то не можна би було знайти жодного іншого місця, чим це, щоб додати ім'я Єгова поміж інші титули. Але, противно, зараз слідуючий вірш говорить, "Ревність Господа (Єгови) Саваота це зробить". в. 7 (6).

(9) "Скажи містам Юди: Ось Бог ваш. Ось прийде Господь (Єгова), Бог (Adonai) як сильний, і буде рамено Його панувати для Нього ... Він буде пасти свою отару, як Пастир."— Ісаїя 40:9,10,11.

Нам говорять, що тут напевно є один уривок, в якому наш Відкупитель є названий цим великим іменем Єгова. Але ми відповідаємо, що Ні, – Він тут є названий "раменом" Єгови, так як і в інших місцях: сильне Рамено Єгови "буде панувати для Нього", поки Він не знищить усякого правління і всякої влади та сили, що противиться Єгові і Його справедливому праву – поки не приведу суду до перемоги; поки не зробить підніжок ніг (землю) Єгови славним – і поки не передасть Царства Богові, Отцеві.— 1 Кор. 15:24–28; Мат. 12:20.

Інші місця, в яких наш Господь Ісус є пророко представлений як "праве рамено", або сила Єгови є:

"Хто повірив тому, що ми чули (наше проповідування правди), і кому рамено Господнє (Єгови) об'явилося? (небагато розпізнає рамено Господа під час цього віку – "не багато великих" і т.п.) ... Він є зневажений і відкинений людьми."– Ісаї 53 р. Йоана 12:38.

"Острови будуть мати надію на мене, і сподівання свої покладуть на рамено моє."– Ісаї 51:5–9.

"Господь (Єгова) обнажив на очах всіх народів (в часі заложення свого Царства) святе Рамено своє, і спасіння нашого Бога побачуть всі кінці землі."– Ісаї 52:10.

"Та Рамено Його (Єгови) Йому допомогло ... І прийде Відкупитель Сіонові і тим, що вернуться із прогріху в Якові, каже Господь (Єгова)."– Ісаї 59:15–20.

(10) у Йоана 12: 41 читаємо: "Це сказав Ісаї, коли він бачив Його славу, і говорив про Нього." Нам говорять, щоб ми признали, що це відноситься до Ісаї 6:1. ми відповідаємо, що ми віруємо, що так, але помітіть, що єврейське слово передане Господь в цьому вірші не є Єгова, але Адонаї; нашим теперішнім твердженням є, що правильно ім'я Єгова не відноситься до нікого, тільки до Небесного Отця – хоча воно може відноситися до Його особливих післанників, коли вони говорять, або виконують якусь чинність в Його ім'я, як Його представники.

Ми також не перечимо що Адонаї (Adonai) є часом вживане як одно з багатьох титулів Небесного Отця. Ми також твердимо, що в цьому вірші це не відноситься до Отця, але до Сина. Подібно це слово Адонаї відноситься до Христа в Його Тисячлітньому царстві в Пс. 2:4–9, "Господь (Адонаї) висьміє їх. Тоді промовить Він до них в гніві своїм, і пересердям своїм перелякає їх ... Звіщу постанову, сказав Господь (Єгова) до мене; Ти Син мій, сьогодні породив я тебе."

Але дехто може говорити, що Адонаї в Ісаї 6:1 мусить відноситися до цієї самої особи як Єгова в 3 і 5 (4 і 6). Ми відповідаємо, Ні; "Післанник Угоди", представник Єгови може теж бути славлений в ім'я Отця, Якого Він представляє, Помітіть знову, що в 8 вірші, то це не Єгова,

Який дає післанництво і Який видає суд, але Адонаї, тому що Отець "передав увесь суд Синові." – Мат. 23:34, 36, 38; Йоана 5:22–27.

Тут можна цитувати інші приклади, що відносяться до нашого Господа Ісуса в близькій сполучі з ім'ям Єгови, однак тут в свреській мові є вжите інше слово, але переложене на слово Господь в наших Бібліях. Звернім увагу на слова пророка Малахії, "Ось я посилаю свого Ангела (післанника), і він приготує дорогу передо мною, і Господь (Адон, цього самого корення як Адонаї), що ви його шукаєте, прийде негайно у свій храм, Ангел союзу (Угоди), що ви його бажаєте – ось він іде – говорить Господь (Єгова) ... Він очистить синів Левія і їх перечистить як золото і срібло, щоб приносили жертву Господеві (Єгові) в праведності (згідно з перекладом католицьким і англійським, які в цьому випадку є кращі . Ред.)." – Малахії 3:1–4.

Інша подібна виноска цього роду знаходиться в чудовім Месіянським псалмі, який говорить, "Красотою Ти понад синів людських; люба врода розлилась на устах Твоїх, тому благословив тебе Бог повіки ... Престол твій, Боже, по вічні віки, берло праведности, це берло царства Твого. Ти полюбив праведність і зненавидів беззаконня, тому помазав тебе Бог, твій Бог, оливою радості понад друзями твоїми." Далше про Церкву говориться, як про дочку Отця і як невісту, жінку Агнця, і її є сказано, щоб шанувала Сина Царя як її Господа – "І буде люба врода твоя цареві, бо він є твій Господь (Адон – не Єгова), йому поклонися." – Пс. 45:2–11; Жид. 1:8,9; 1 Кор. 11:3; Ефес. 5:23; Йоана 5:23.

(11) Нам говорять, щоб ми прийняли вислів Ісаї (8:13,14) як доказ, що ім'я Єгова є правильно стосоване до нашого Господа Ісуса. Він звучить, "Господа (Єгову) Саваота – Його свято шануйте, і Його вам боятись, Його вам лякатись." і робиться натиск на слідуочий вірш, який, без визначення когось, говорить, "Він один ваше освячення, та

камінь спотикання та скеля згіршення обом домам Ізраїля." Ми не можемо визнати цього як доказ, бо зовсім протилежно контекст показує третю особу (крім Єгови і Пророка), нашого Господа Ісуса Христа, який говорить, "Зв'яжи свідоцтво, запечатай закон між моїми учнями. І буду чекати Господа (Єгову) ... ось я та ті діти, що дав мені Господь (Єгова)."- Ісаї 8:16-18; порівняй з Жид. 2:13.

(12) Псалом 110 вказується за доказ, що наш Господь Ісус є в Писанні названий Єгова. Ми відповідаємо, що жодний аргумент не може бути більше вивернений, або неправдивий. Навпаки, це доказує відмінно. "Сказав Господь (Єгова) моєму Господеві (Адон): Сядь праворуч мене, доки я не покладу ворогів Твоїх підніжком ніг Твоїх ... Господь (Адонаї) по правиці в Тебе (Єгова) поторощить царів" і т.д. І знову "Поклявся Господь (Єгова), і каятись не буде: Ти священник навіки за чином Мелхеседека."- Пс. 110:1,4,5.

Хто не може бачити, що Той, про Якого говориться, є вивищений до правої руки Єгови, тобто найголовнішої позиції, і став зроблений священником нового чину, є дійсно засліплений традицією. Таких ми звертаємо до пояснення самого нашого Господа і Його пристосування цих слів до себе самого, показуючи, що Він самий є Адон, Господь Давида, що став прославлений Його Господом, Єговою.- Мат. 22:44,45.

Промовляючи під впливом Св. Духа в П'ятидесятниці, Ап. Петро зробив таке саме застосування цих слів. І Ап. Павло також відноситься до них з подібним значенням.- Діян. 2:34; Жид. 1:13; 10:12,13.

(13) Відколи наш Господь є визнаний за Великого Учителя, то деякі твердять, що Він здійснив предсказання - "Діти твої навчатиме сам (Єгова) Господь" (Ісаї 54:13). Відповідаючи і заперечуючи цьому, ми відносимося до слів самого Господа Ісуса. Він цитує ці слова Пророка в своїй промові і виразно показує, що Він не був і не претендував бути Єговою з цього пророцтва. Отже він говорить, "У пророків написано: І всі будуть навчені від Бога. Отож

кожний, хто почув і навчився від Отця, приходять до мене."
— Йоана 6:45.

Сам Отець, великий Єгова, є не тільки великий законодавець, але також Великий Учитель свого закону. Його власний великий план людського спасення ще побачуть усі Його інтелігентні сини, і він містить в собі якнайбільшу ілюстрацію Справедливості, Любови і Мудрости в сполучі, та проте кожна з них досконала і непорушна.

Наш Господь Ісус був і дальше є Великим Учителем людей через призначення від Небесного Отця, Учитель понад усіх інших учителів. І це є точно тим, що наш дорогий Відкупитель твердив і навчав. Чи ж Він не сказав публічно, що Його наuczвання було про речі, які Він вже навчився від Отця? Він сказав, "Моя наука не моя, а Того, Хто післав мене, коли хто хоче Його волю чинити, він буде знати про науку, чи від Бога вона, чи від себе я говорю, той, хто шукає слави для Того, Хто післав його, він правдивий і нема в ньому неправди." "Я говорю те, що бачив у Отця мого." "Слово, що ви чуєте, не моє воно, а Отця, Який післав мене." "Бо слова, які Ти мені дав, я їм передав" "і вони зберегли слово Твоє." "Освятити їх правдою Твою, слово Твоє є правда."— Йоана 7:16-18; 8:38; 14:24; 17:6,14,17.

Подібно наш Господь призначив особливих учителів під собою, Апостолів; і опісля інших в Церкві, щоб вони були учителями і підпастирями Господнього стада. Він сказав до них, "Пасіть вівці мої" "пасіть ягнята мої." "Отож пильнуйте себе та всієї отари, в якій Св. Дух поставив вас наглядачами (пастирями), щоб пасти Церкву Божу, яку Він (Улюблений Син) купив своєю власною кров'ю" (Діян. 20:28). Однак жодний з тих учителів не мав навчати своєї власної науки, яка була б тільки "мудрістю цього світу." Нарід Божий має бути наuczваний Єговою, і ніхто не може бути правдивий учитель, якщо він не представляє людям слів і плану, і характеру Єгови, як стандарт, або зразок правди і досконалості. Коли так чинять, то з

конечности звертають увагу на "науки Христа" і "науки Апостолів", всі які є лиш виявом і впровадженням вічного і величавого закону Отця.

Відмінно від тих, які тепер називаються вчителями, ні Ісус, ні Апостоли не висували претенсії до оригінальності. Завважте покірні слова нашого Господа Ісуса, від яких нічого не може бути кращого, "Сам від себе я нічого не чиню, але як Отець мій мене навчив, так говорю" (Йоана 8:28). Чи можемо дивуватися, що ніхто не знайшовся такий покірний і такий лояльний для Єгови, якому стала повірена така велика честь і сила – що став так високо вивищений до правої руки Отця? І що лекцій, які були для нашого Господа в такий спосіб дані, Він добре навчився, то про те маємо надхнене свідчення, "Хоч і Син Він був, однак Він навчився послуху з того, що страждав." – Жид. 5:8; Фил. 2:8.

Та більше того, Господь через пророків показав, що Ісус, Великий Учитель назначений Головним Учителем, Єговою, буде сам навчений Єговою; і для того, щоб Він стався "милосерним і вірним Первосвященником" для людства, і доказати, що заслуговує бути "Провідником нашого спасення", то це було конечним, щоб Він був удосконаленим через досвіди, через те що терпів. (Жид. 2:9,10). Звернім увагу на те, як давно і виразно слідуючі пророцтва заявляють, що наш Господь буде навчений Єговою, і що добре навчиться лекцій, і покаже любов для закону і послух для Законодавця:

"Господь Бог (Адонаї Єгова) дав мені язик мудрих (навчених), щоб я підтримував моїми словами знесиленого. Щоранку Він будить моє вухо, щоб я, як учень, слухав. Господь Бог (Адонаї Єгова) відтулив мені вухо, і я не спротивився, назад не подався (не відвернувся від Його научування). Плечі мої віддав я тим, які мене били; щоки мої тим, які бороду в мене рвали; обличчя мого не відвертав я від плювоків і глузування." – Ісая 50:4-10; Мат. 26:67; 27:26,30; Ісая 53:11.

Послухаймо що більше подають Господні слова

відносно приготування нашого Господа Ісуса до великого чину Царського Первосвященника для людства:

"І вийде паросток із пня Єссея, і вітка виросте з його коріння. Дух Господній (Єгови) спочине на ньому, дух мудрости і розуму, дух поради і кріпости, дух знання і страху (пошани) Господнього (Єгови), він судитиме не як око бачить, і не як вухо чує присуд видаватиме" – Він бо був діткнений почуттям наших немочей і тому може краще допомагати усім тим, які через Нього приходять до Бога – Його Церква тепер і незадовго світ, під час Тисячолітнього Царства.– Ісаїя 11:1-10; Жид. 2:18.

Знову пророко Месія є представлений як такий, що говорить: "Ти покажеш мені (даси мені знання про те) дорогу життя." "Благословитиму Господа (Єгову), Який дає мені раду." Ці вислови знаходяться в зв'язках цитованих Апостолами, як такі, що відносяться до Спасителя, "чоловіка Ісуса Христа" (Пс. 16:7-11). В такий спосіб через пророцтво є потверджений вислів Євангелисти, "А дитя (Ісус) росло і міцніло духом, сповнюючись мудрістю, і благодать Божа була на Ньому ... І зростав Ісус премудрістю, станом і ласкою у Бога і в людей".– Луки 2:40,52.

Прослідивши найсильніші тексти Біблії відносно цього предмету, ми певні, що Писання не уповажнює нас вживати і стосувати це велике ім'я "Єгова" до якоїсь іншої істоти, крім Небесного Отця: ми впевнені, що вони обмежують його вживання і забороняють пристосовувати його до інших.

Усі можуть бачити правильність рішення Всевишнього, що Він повинен бути визнаний як центр, або осередок авторитету, мудрости, справедливости, любови і сили; тому, що це є правдою, а що-небудь іншого буде неправдою, і до такої міри злим і шкідливим. І ми бачили з попередніх цитат, з власних слів нашого Господа і з слів Апостолів, яких Він особливо навчив словами своїх уст, і надхнув після П'ятидесятниці Святим Духом, що ніхто з них навіть не натякнули, що Небесний Отець і Небесний

Син були одною особою, ані що Вони є рівні в славі і в силі – як це є, без Божого авторитету, висказано в людських віровизнаннях і катехізмах.

Все ж таки, Небесний Отець не виказав заздрости щодо величності Його великого Головного Слуги, "Післанника Завіту, якого ви бажаєте": навпаки, Він вельми вивищив Його, щоб Він був слідуючий після Нього самого в почесті і славі. Слухаймо слів самого Господа Ісуса: "Істинно, істинно кажу вам: Не може Син нічого сам від себе робити, а тільки те, що він бачить, що Отець робить. Бо що робить Отець, те робить Син. Отець бо любить Сина і показує Йому все, що Він сам робить. І ще більші діла від цих Він покаже Йому, щоб ви дивувались. Бо як мертвих Отець воскресає і оживлює їх, так і Син оживлює кого хоче. Бо Отець не судить нікого, а весь суд передав Синові, щоб усі честь віддавали Синові, як вони віддають честь Отцеві. Хто не шанує Сина, не шанує й Отця, Який післав Його." – Йоана 5:19–23.

Лиш тоді, коли ми ясно зрозуміємо заяву Писання відносно великого Автора плану Примирення, Єгови, і бачимо різницю між Ним і Його прославленим Слугою "Єдинородним у Отця", Його "Улюбленим Сином", в чинності Примирення, с ми відповідно приготовлені розуміти філософію Примирення. Це є у великій мірі з причини замішання в думках, тобто неясного розуміння, відносно Отця і Сина, що дуже багато Християнського народу с вповні збаламучені відносно Примирення, і тому є в небезпеці, бо можуть стратити віру в цю основну і найважливішу науку Божого об'явлення.

Апостол Павло найбільше ясно і переконливо представляє справу споріднення між Отцем і Сином відносно нашого відкуплення, кажучи, "окрім одного Бога, іншого Бога нема ... для нас с тільки один Бог, Отець, від Якого все походить і ми для Нього: і один Господь, Ісус Христос, через Якого все, і ми через Нього" (1 Кор. 8:4,6). Іншими словами кажучи: Є лиш один вічний всемогучий Бог, Автор і Джерело усіх речей, до Якого ми належимо, і

є лиш один Господь, Ісус Христос, через Якого Небесний Отець діє відносно всіх різноманітних рис Його плану, і через Якого самого ми одержали прощення гріхів через віру в Його кров і приступ до Отця, і до ласки, в якій стоїмо, і радіємо надією слави Божої. – Рим. 5:2.

ТРАДИЦІЇ ОТЦІВ ПІДДЕРЖУВАНІ ФАЛЬШИВСТВОМ - ДОПИСКАМИ

Ми будемо в слідуючих розділах розглядати про велич і гідність нашого Господа Ісуса Христа, через Якого ціла чинність Примирення була і буде довершена – і про велику честь, яка була дана Йому, ні тільки від часу, коли Він відкупив світ, але також про велику славу і гідність, які були Його, заки Він стався Відкупителем. Тепер ми стараємося ясно відрізнити дещо відносно великого Автора плану: але, так далеко як загальна думка християнства є дуже збентежена через те, що називають "наукою про Трійцю", про яку найбільше знані її оборонці признають, що її не розуміють і не можуть пояснити; тому є властивим, щоб ми тут прослідити ці тексти Писання, які мали б, як багато думас, піддержувати цю сплутану доктрину людей, для якої не можна знайти доказу в Божім Слові. Ми вже звернули увагу на різні Писання, які точно заявляють, що є лиш один Всемогучий Бог – не два, ні три, ні більше.

Тепер ми звертаємо увагу на цей факт, що слово "Трійця" не знаходиться в Св. Письмі, ні не знаходимо там слів подібного значення, і не має жодного вислову, який би хотай нерозсудливо міг бути пояснений так, щоб це вказувало на щось подібного. Дійсно ті, які тримаються науки Трійці, стараючись пояснити їхні власні думки, самі себе плутають, так само як і слухачів. Вони заявляють, що є тільки один Бог (тому що Писання цю точку дуже підкреслює, так що її не можна нехтувати), та проте в тому самому часі вони заявляють, що є три Боги (тому що з тою наукою вони стали пов'язані через "передання старших",

яке прийшло від самих початків розвитку папства).

Але як може бути три Боги і проте лиш один Бог? Якщо є три Боги, "рівні в силі і славі", як навчає катехізм, то не є правдою говорити, що є лиш один Бог. Якщо є лиш "Один Бог, Отець, від Якого все походить", як Ап. Павло говорить, і якщо, як говорить Ісус, Отець є більший, чим Його прославлений Син, і якщо Отець підніс свого Улюбленого Сина з мертвих і вельми Його вивищив, і призначив для Нього Царство, і якщо остаточно Син передасть знову Царство Отцеві, щоб Отець був всім у всьому, то це не може бути правдою, що є кілька Богів, які, мають таку саму силу. Все ж таки, ми покажемо виразно в наступаючій розділі, що наш Господь Ісус Христос є Богом, але що хоча Він має бути прославлений так як Отець є прославлений, і що коли ми прославляємо Його то прославляємо Отця, який вивищив Його, все ж з'єднані голоси Писання найбільш виразно потверджують, що є лиш один Всемогучий Бог, Отець всіх. І так як Апостол говорить, "кожному чоловікові голова Христос, а голова жінці - чоловік, голова ж Христові - Бог."- 1 Кор. 11:3.

У Св. Письмі є один вислів, і лише один, який здається в певній мірі натякає на науку Тріох Богів, і цей уривок є визнаний усіма дослідниками за фальшивий - інтерполяцією. Тому його немає в тих нових перекладах, які є більш точно переложені, хоча перекладачі тих нових перекладів вірили в трійцю. Хоча вони любили б задержати ці вірші як одинокі уривки Писання, що піддержує таку науку (однак і цей вірш слабо піддержує цю науку) вони не могли сумлінно його задержати.

І також не можна винувати перекладачів загальних видань за те, що вони вмістили цей додаток, тому що в тому часі як вони перекладали, не було можливим знати, що це є додаток. Від часу цих перекладів знайдено сотки грецьких манускриптів, а ні один з них з перед сьомого століття не містить в собі цього речення, яке піддержує науку Трійці. Тому вчені, не дивлячись на деномінаційні погляди, не заперечують тому, що ці слова були вставлені,

щоб піддержувати науку Трійці в тому часі, коли в церкві ведено дискусію над нею, і коли оборонці тої науки були збентежені перед їх противниками, бо вони не мали Біблійного доказу, щоб потвердити цю теорію. Фальшиві слова були безсумніву вміщені кимсь з дуже ревних монахів, який був певний, що ця наука є правдива, і думав що Св. Дух поповнив блуд, що не замістив цього в Біблії. Отже, безсумніву, він мав добрий замір і хотів допомогти Богові і правді, через впровадження цього блуду. Але всі такі сугестії, що Бог не дав нам повного об'явлення "корисного до навчання ... щоб людина Божа була досконала і до всякого доброго діла готова", і що воно потребує додавання, є від противника, так як була ця думка, що це буде властивим поповнити фальш, щоб це було для добра і щоб поправити помилку Всемогучого. Писатель монах, або священник, який поповнив цей фальш, можливо на початку сьомого століття, є відповідальний за цей додаток до Божого Слова і за злий вплив, який він зробив на Божий народ, який шукаючи правди відносно цього предмету, був зведений через цю підробку.

Цей додаток знаходиться в 1 Йоана 5:7,8 і звучить, "І троє свідкують на небі: Отець, Слово і Святий Дух, і ці троє є Одно. І троє що свідкують на землі." Ці слова, усунені з тексту, роблять його легким до зрозуміння і в повній згоді з оставшою частиною Писання, але з цими словами в тексті, так як вони там були віками, заходить мішанина, бо вони захищають безглуздя. Наприклад, коли ці слова залишаються в тексті, то з того виходить, що Отець і син, і Святий Дух годяться нести одне свідчення в небі, а саме, що Ісус є Христос. Що за безглуздя! Хто є там в небі, що не знає того, що Ісус є Христос? Отже, для кого було б потрібно, щоб Отець, Син і Св. Дух свідчили? Нікому. Але це було вигідне місце для противника, щоб перекручувати правду і він знайшов такого слугу, що йому радо служив.

(Бажаємо при тім зазначити, що з усіх нових перекладів, знаних нам до цього часу, лиш католицький

переклад –Рим, Видавництво ОО. Василіян, 1963 р. – усунув ці додані слова, і за це їм належить відповідна похвала, що не хотіли давати цього, що не знаходиться в найстарших Манускриптах, а лиш стало додане пізніше, В інших нових перекладах ці слова полишаються, бо видно, що перекладачі вважали за відповідне дальше піддержувати науку про Трійцю цими доданими словами. – Ред.)

В Англійській мові не тільки Revised Version опускає ці слова, але також всі новочасні переклади – Emphatic Diaglott, Young's Bible traslation, the American Bible Union translation, the Improved Version. Цей останній говорить:

"Цей текст відносно Небесного Свідчення не знаходиться не тільки в жодному грецькому Манускрипті, MS., які були писані скорше чим п'яте століття. Він не є цитований жодним грецьким релігійним писарем; ані жодним раннім латинським отцем, навіть хоча, пишучи про цей предмет, було б природнім звернутися до його авторитету; тому ясно, що він є вставлений."

Критичний Коментар Lang'a, говорячи про цей вставлений текст, каже:

"Цих слів немає в жодних грецьких кодексах; Також в Codex Sinaiticus (найстарший знаний грецький Манускрипт) і в усіх інших перекладах, включаючи латинські, так пізно як восьме століття; і в Манускриптах від цього часу ці слова знаходяться лиш в трьох варіаціях. Помимо спорів про Трійцю, на них не покликується ні один грецький Отець, ані один Отець з старшої латинської Церкви."

Грецька і англійська Конкорданція Hudson'a говорить:

"Ці слова не знаходяться в жоднім грецьким Манускрипті перед 15-им, або 16-тим століттям і в жодних скорших перекладах." Цей уривок є названий додатком через слідуєчих вчених-знавців Біблії: Ісаака Ньютона, Бенсона, Кларка, Горне, Грізбаха, Тішендорфа, Трегеліса, Лахмана і Алфора. Цей останній говорить:

"Хіба що хтось з примхи схоче держатися цього

тексту, бо тут немає жодної причини вважати, що він є правдивий."

Др. Константин Тішендорф говорить:

"Коли цей доданий текст є даліше друкований як частина Листа (Йоана), то я вважаю це за безбожність."

Проф. Т.Б. Волсей запитує:

"Чи правда і чесність не вимагає, щоб такий уривок усунути з нашої англійської Біблії – уривок, якого Лютер не подав у своїм перекладі і який не вліз до німецької Біблії, аж по п'ятидесяти літах після його смерті?"

Др. Адам Кларк, коментуючи цей уривок, говорить:

Виходить, що цей вірш не є правдивий. Його немає в жоднім Манускрипті цього листа, написаного перед винайденням друкарської преси, за одним винятком – Codex Montfortii в Коллегіум Трійці в Дубліні. Інші, які опускають ці слова начислюють 112. Його немає в обох Ман. Syriac, в усіх Арабських, Етіопських, Коптицьких, Сагадських, Арміанських, Славонських і т.д. іншими словами, в усіх старинних перекладах, лиш у Vulgate, але навіть в цьому перекладі, багато найстарших і правильних копій не мають його. Його також немає у всіх старинних грецьких (писаннях) Отців, і навіть в більшості латинських."

Іван Веслей, засновник Методистів, старався піддержувати науку Трійці, однак в одній з своїх промов з цього тексту, він зацітував слова Серветуса: "я вагаюся вживати слова "трійця" і "особи", тому що я не знаходжу тих слів в Біблії – і до цієї цитати Веслей додав "я би оперався лиш на прямих словах, невияснених, так як вони там знаходяться в тексті." Він старався доказати науку Трійці, тому що він вірив, що цей доданий уривок був правдивий і точно переданий з старих Манускриптів до Біблії, яку вони недавно набули. Наприклад, в часі приготування нашого перекладу Короля Якова (King James) в 1611р., перекладачі мали доступ лиш до вісьми грецьких Манускриптів, і ні оден з них не був старший від десятого століття. Однак, тепер є понад сімсот

Манускриптів, а деякі з них, особливо Синайський і Ватиканський Ман. Ч.1209, є дуже старі, вертаючись взад до около 350 р. по Христі.

ЩО НАВЧАЄ БІБЛІЯ ВІДНОСНО ОТЦЯ,
СИНА І ПРО ЇХ ЄДНІСТЬ ?

Треба визначити виразну різницю між віруванням в Трійцю, а віруванням в єдність Небесного Отця, Єгови, і Небесного Сина, нашого Господа Ісуса Христа і Святого Духа. Наука Трійці твердить, що Отець, Син і Святий Дух "є одною особою, рівні в славі і силі", як це є сказано в церковному віруванні. Біблія, хотій показує повну єдність між Отцем і Сином і Святим духом в різних етапах великого плану спасення, зовсім перечить думці, що Отець і Син є одною особою, воно заперечує, що вони є рівні в маєстаті і силі, за винятком, як це було скорше показано, що Отець прославив Сина, високо вивищив Його і дав Йому імено понад усі імена, крім свого власного, роблячи Його виконавцем і представником для виконання "усієї сили в небі і на землі."

Усі різні вискази Писання годяться в своїх заявах з тим, що Отець післав Сина на світ; і що Син, задля радости, яка була перед Ним, витерпів хрест, не звертаючи уваги на сором; і що Він був Єдинородним Сином у свого Отця; і що після того, коли Він виконає працю, яку Йому Отець дав до виконання, Він при кінці Тисячолітнього віку передасть царство землі Отцеві. Є ще інші вислови, на які ми вже звертали увагу, в яких Син з радістю і вповні визнає, що Він "прийшов від Отця", що "він прийшов чинити не свою волю, лиць волю Отця свого"; і що сила, яку Він вживав, не була Його силою, але силою Отця; також Його власний вислів, "Отець більший від мене", і заява пророцтва, що Він є Післанник, або слуга Угоди, але не Творець Угоди; це все разом з повторюваними заявами в Новому Завіті, що Він є Посередником Нової Угоди – "один Посередником між Богом і людьми, чоловік Ісус

Христос, Який дав себе на викуп за всіх."

Усі ці різні Писання послідовно і гармонійно навчають про відмінність особи і слави, і сили між Небесним Отцем і Небесним Сином, але про найбільшу єдність в плані, волі і цілі, тому що Син був гідний бути виконавцем великого плану Єгови, бо Він не мав своєї волі, але відрікся своєї волі, щоб міг бути наповнений Духом Отця і чинити Його волю у всіх подробицях.— Йоана 6:38,39.

Крім того, самі слова "Отець" і "Син" вказують на різницю, і заперечують думкам Трійці і єдності особи, тому що слово "отець" означає життєдавець, а слово "син" вказує на того, хто одержав життя від другого. Небесний Отець не одержав життя від нікого, Він є джерелом життя, не тільки для нашого Господа Ісуса, свого Єдинородного Сина, але через Нього джерелом життя для всіх інших створінь. І це все є в повній гармонії з висловом Св. Письма, який є на початку цього розділу, в якому Апостол виразно заперечує, що Отець і Син є одним в особі і в силі, він говорить "Для нас є тільки один Бог, Отець, від Якого все походить, ... і один Господь, Ісус Христос через Якого все, і ми через Нього."

Думаючий читач скоро розпізнає гармонію і простоту Писання в цьому погляді, який є тут представлений, в той час як всі признають, що науки про Трійцю не можна відповідно зрозуміти, ні пояснити. Її найбільші оборонці це признають, і замість старатися цю неможливу річ до пояснення, пояснити, вони її уникають, і кажуть, що це є "великою таємницею", якої неможливо пояснити. Але це виглядатиме дивним, коли скажемо, що ця наука про три Боги в одному Богові, яка не тільки не має потвердження Біблії, але противиться Біблії від 1 Книги Мойсея до ОБ'явлення, так прямо як і посередньо, і яка противиться розумові, є по мимо того сильно вкорінена між Християнами, а навіть і між Протестантами — тими, які визнають віру в Біблію і протестують проти наук, які там не знаходяться. Чому так є? Ми відповідаємо, що це є одною з темних таємниць, через які сатана через папство

затемнив Слово і характер, і план Божий, бо як написано, "бог цього віку осліпив розум невіруючим, щоб не засяло їм світло Євангелії слави Христа, Який є образ Бога," (2 Кор. 4:4). Він зовсім засліпив бідний світ блудним вченням, темними науками і ложною таємницею, щоб перешкаджати тим, які знаходять Господа, щоб їх вдержувати від чистого знання правди.

Але чому сатана є заінтересований, щоб додавати більше слави і величі для нашого Господа Ісуса Христа? Чи його працею не є, щоб радше знижувати славу Христа? Ми відповідаємо, що бажанням сатани завжди було мильно представити правду і Біблію, і зробити так, щоб її науки виглядали немудрими, що собі заперечують, а це для того, щоб людям перешкаджати в пошукуванні краси і мудрости, і гармонії, які знаходяться в Божому плані і Його Слові. Чим більше нісенітниць сатана може переплести до людських поглядів відносно Творця, тим більше йому вдасться відлучити від служіння Богові тих, які мають мудрий і логічний ум. І чим більше йому вдасться зробити людські вірування немудрими, тим більше він знищить дійсну віру між тими, які обороняють ці віровчення, і тим більше він буде сприяти легковірності, замість правдивій вірі.

В такий спосіб великий противник віками успішно працював, щоб усунути з Церкви усіх, які правильно думали, і зібрати до неї найбільш легковірну і забобонну і нерозважну клясу. Він закрив і сховав деякі з найдорожчих правд під найбільш широкі і огидні блуди, і поступ Божого народу відбувався поволі. Але, Богу дякувати, ми тепер живемо в часі, коли заслона незнання зникає, і коли Божий народ вчиться відходити від таких вірувань, які стали сформовані для поневолення під час Темних Віків, і сам звертається прямо до Божого Слова. Але, на жаль, для багатьох це приходить за пізно, особливо для мудрих цього світу; вони вже так злучили ці віруваннями з Біблією, що коли відкидають це перше, вони також відкидають це останнє (Біблію); і замість шукати правдивого світла з

Слова Божого, вони є більше схильні нехтувати, або відкидати його, і схиляться до свого власного розуміння – до людської Філософії.

Тому повсталала Вища Критика, Еволюція, Християнське Знання, Теософія і інші теорії, які перечуть Біблії, і вони сьогодні роблять великий поступ; в той сам час старі вірування розпадаються і їх залишають. Лиш невелике число пізнали, що помилка не є в Біблії, тільки у віруваннях, і такі шукають за "старими шляхами" і за "вірою раз святим передану." – Єрем. 6:16; Юди 3.

Але як могла наука про Трійцю так поширитися між Християнами, якщо вона не була наукою першої Церкви? Чи не є вона одною з найстарших наук в Церкві, що сягає до третього століття? Ми відповідаємо, Так, наука про Трійцю мала свій малий початок в другому і третьому столітті. Для кожного, хто досліджує Писання без упередження, мусить бути очевидним, що наука про Трійцю не була в жодній мірі прийнята в першому столітті, бо це є виразно показано через писання Апостолів в Новому Завіті. Наука про Трійцю повсталала в дуже природній спосіб – насамперед через боротьбу.

В першому столітті Апостоли в своїх писаннях твердили дуже виразно про Христа, не що Він є Отцем, не що Він є Єгова, але що Він був Сином Єгови, Месією, післаний на світ, щоб благословити світ, і заложити Боже Царство, і остаточно запровадити порядок з цього теперішнього стану гріха і хаосу. Твердження, що Він був Сином Божим, зустрілось з противним твердженням; деякі твердили, що Ісус був самозванець; деякі говорили, що Він був лиш добрим чоловіком; інші, що Він народився в чудесний спосіб, але ніколи не мав передлюдського існування; а інші трималися правди, а саме, що Він мав передлюдське існування як Син Бога на духовому рівні, що Він стався Сином Божим на людському рівні, для того, щоб відкупити людство, і що тепер Він є вельми вивищений, так що всім є сказано, щоб прославили "Сина так, як вони прославляють Бога." Але, як це є добре

знаним, що схильніть боротися (перечитися) веде до перебільшення твердження, і тому так було, що багато з тих, які старалися заперечувати різним мильним поглядам відносно нашого Господа, пішли до скрайности і твердили, що Він був Отцем, самим Єговою.

Релігійний словник, одним з складачів якого був Др. Лиман Аббот, на сторони 944 говорить:

"Це не було скорше, аж на початку четвертого століття, що погляд про Трійцю почав вироблятися і формуватися як наука, і зроблено старання, щоб її погодити з вірою Церкви в одного Бога ... З цього намагання, щоб розв'язати цю проблему, виникла наука про Трійцю ... Трійця є дуже важною рисою Гіндуїзму, і є помітна в мітології Персів, Єгиптян, Римлян, Японців, Індусів і найстаршій Грецькій."

Ідея політеїзму (про більше богів) була дуже поширена в старинних часах, за винятком народу Ізраїля. Як кожний знає, в грецькій мітології є повно богів, багато з яких мають цю саму силу: і для них поняття жидів про одного Бога виглядало смішним і натякало на недостачу богів. Отже з того виглядає, що погляд тих, що обстоювали Трійцю, був легко прийнятий між віруючими, які були навернені з поган; це був компроміс між загальним поглядом світу, що називався Політеїзмом і Монотеїзмом (наука про одного Бога), якої придержувався Ізраїль.

Твердження, що є три Боги і що в той самий час ці три є лиш одним Богом, вважалось, безсумніву, за майстерний твір в теології, через який погляди багатьох віруючих навернених з жидів, могли бути припроваджені до блищої згоди з загальним почуттям поган, яких бажали задоволити і припровадити до Церкви. Подібно Маріологія – шанування Діви Марії – було впроваджене, щоб задовольняти і приєднатися до забобону, який довго перебував між поганамі відносно Ізіс, Діяни, і інших богинь, які мали мільйони своїх поклонників. Треба пам'ятати, що в тому часі, коли ці науки впроваджувано,

провідники Церкви полишили їхню надію в другий прихід Господа, щоб встановити своє Царство, і вони дістали нову надію, а саме, надію навернення світу і в той спосіб заложення земської Церкви, як Єрархії, або Царства Божого в якому представник, або папа буде царювати замість Христа, як Його заступник.

Загальне прийняття науки про Трійцю і сила, з якою її тримаються, є основана на забобоннім страху, що є зашпелений римським клером і пізніше також протестантським клером, під загрозою, що хто заперечує Трійці, той бере пряму дорогу до пекла на вічні муки, В тому самому часі вони признають, що ця наука є незбагнена і тому ніхто дійсно в неї не вірить, бо ніхто не може вірити в незбагнену річ. І різні науки і практикування, не тільки Протестантів, але й Католиків, заперечують науці Трійці: завважте, наприклад, що всі Протестанти моляться до Отця "в ім'я Ісуса", "за Ісуса" і т.п. визнаючи в той спосіб цей факт, що Вони є дві відокремлені особи, а не одною в особі. Римсько Католики подібно визнають різницю особи, тому що вони моляться до менших святих, щоб вони вставлялись за них до Марії, щоб вона вставлялася до Ісуса, щоб Ісус вставлявся за них до Отця.

Так твердо є закорінена і далі сильно вдержувана ця фальшива наука, одержана Протестантами від Папства під час Темних Віків, що віра в цю нерозумну, непонятну і небіблійну науку є зроблена мірилом ортодоксії (правовірності). Тих, які в це не вірують, називають єретиками, не тільки через Римську Церкву, але й через більший стандарт авторитету між Протестантами – Євангельського Зв'язку. Правда є сильна і вона остаточно перемаже: все ж таки, в міжчасі, стан на який Бог дозволив, є такий, щоб створити пробу характеру і лояльності для Бога і Його Слова між тими, які говорять, що є Його народом і що мають бути навчені Богом. Тому це заставляє кожного шукаючого правди, поступати чесно з собою і з Словом Небесного Отця, Який самото може

зробити нас мудримися на спасення. Пам'ятаймо, що сама правда освячує, і що, навпаки, блуд завжди стремить до злого.

БОГ ОТЕЦЬ І БОГ СИН

Тут може бути властивим представити і переглянути деякі вірші Писання, які мнимо піддержують науку Трійці, хоча вони її не викладають.

Твердять, що про нашого Господа Ісуса говориться як про Бога, і що є лиш один Бог, і що тому Бог Отець і Бог Син мусять бути два імени одної особи. Отже переглянемо це питання в світлі Божого Слова, і не робім жодних припущень, лиш стараймося давати доказ на кожний крок нашої дороги. В нашій праці ми натрапляємо на труднощі, тому що майже всі перекладачі Старого Завіту не були точними, і не однаково перекладали різні назви богів. Наприклад:

НАЗВИ БОГІВ В СТАРОМУ ЗАВІТІ

(Виглядає, що ті які вірили в Трійцю, і які перекладали Святе Письмо, побоювалися подавати власне ім'я Єгова, щоб люди не зрозуміли того факту, якому теологія заперечує – що титул Єгова належить тільки до великого "Я Є", до Отця, Подібно англійський переклад Leeseга, який був зроблений для жидів, закриває це слово, можливо з причини страху, що деякі жиди могли б спотикатися відносно деяких вживань цього слова, що попередньо були розглянені.

Жиди воліють вживати слово Господь, можливо з тою надією, що брати жиди будуть визнавати слово Господь як таке, що відноситься тільки до Єгови, і тому є обурені на тих, які говорять про Ісуса як "нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа" – бо думають, що це богохульство.

Перекладачі, які вірували в Трійцю, прадоподібно воліли вживати слово Господь, замість Єгова, тому що Християне, які є при звичасні вживати слово Господь як

титул нашого Спасителя Ісуса, і вони, читаючи Старий Завіт, могли думати, що там говорилось в більшості про Нього, а не про Отця, Єгова.)

(1) Ім'я Єгова є правильно переложене чотири рази (в англ. Біблії в нашій один раз), там де їм виглядало, що не було можливим його інакше переложити. Слово Бог переложене около 300 разів, слово Господь около 5,000 разів.

(2) Цей титул Адонаї, в загальному правильно переложений на Господь є раз переложений на Бог.

(3) Титул Адон є переложениий на Господь, Учитель.

(4) Слово елогім з своєю відміною елоаг, елаг і ел трапляється понад 2500 разів. Ці слова найчастіше відносяться до Єгови, але в багатьох випадках зовсім властиво є стосовані до інших; тому тут зв'язок мусить рішити до кого це відноситься. Ми дамо Біблійні ілюстрації, які зроблять цю справу зовсім ясною, і докажемо без найменшого сумніву, що елогім означає могучий. Це є властиво стосоване до Єгови, тому що Він є Всемогучий, Всесильний. Це є властиво стосоване до якого-небудь Ангела, тому що вони могучі, сильні, і коли приходили до людей, як це є записано в Старім Завіті, вони були особливо могучі, бо були представниками Єгови, Всемогучого. Великі, впливові люди були також відповідно називані як елогім-могутні. Це слово без змін вживалось в однині і множині, залежно від вимог обставин.

Це є Факти і наші біблійні цитати вповні їх піддержують; в такий спосіб це покаже біблійну правильність і послідовність, коли будемо говорити про нашого Господа Ісуса Христа як Бог (елогім), як Адон (Господь, Учитель) і як Адонаї (мій Господь), однак ніколи як Єгова.

ЕЛОГІМ (МОГУЧИЙ) ПЕРЕЛОЖЕНО "АНГЕЛ"

Псал. 8:5. "Бо Ти (Єгова) вчинив його мало меншим від Ангелів (елогім), то проте Ти увінчав його славою і честю."

Що це є властивий переклад слова елогім, є доказано тим, що надхнений Апостол так переложив його на грецьку мову, ангелос – коли, говорячи як наш Господь принизив себе, він говорить, "Ти зробив його мало́що меншим від Ангелів. – Жид. 2:7,9.

ЕЛОГІМ (МОГУЧИЙ) ПЕРЕЛОЖЕНИЙ "БОГИ"

Відносячись до фальшивих богів поган, слово елогім (могучий) є вжите 196 разів, і зовсім властиво, тому що для тих, які в них вірили, вони були впливові і могутні.

ЄГОВА (ВСЕМОГУЧИЙ) ЕЛОГІМ ПОРІВНЯНИЙ З ІНШИМИ ЕЛОГІМ (МОГУЧИМИ)

Псал. 86:6-8. "Прихили Господи (Єгова), вухо до молитви моєї ... нема між богами (елогім – могутніми) такого, як Ти."

Псал. 95:3. "Бо Господь (Єгова) Бог (ел – могутній) великий і Цар великий над усіма богами (елогім – могутніми)".

Псал. 50:1. "Всемо́гучий Бог (літ. Бог богів – ел елогім – могутний могутих), Господь (Єгова) прорік."

Псал. 29:1. "Дайте Господеві (Єгові), ви сини можних (ел – богів), дайте Господеві (Єгові) славу та силу. Дайте Господеві (Єгові) славу імени Його, поклоніться Господеві (Єгові) у красі Його святости."

1 Мойс. 17:1. "Явився Господь (Єгова) Авраамові і промовив до нього, Я Бог (ел) Всемогітній."

2 Мойс. 15:11. "Хто подібний Тобі, Господи (Єгово) серед богів (ел – могітніх)"

1 Мойс. 14:22. "Араам же сказав, я звів свою руку до Господа (Єгови) Всевишнього Бога (ел), Творця неба і землі."

Псал. 96:4. "Бо Бог великий, і вельми достойний слави; Він страшний понад усіма богами (елогім – могутніми)."

Ці приклади вистарчають: інші можна знайти тими, які бажають їх шукати.

ЕЛОГІМ ВІДНОСИТЬСЯ ДО ЛЮДЕЙ

З повище згаданих 196 перекладів слова елогім, правдоподібно половина відноситься до людей – могутніх, царів, князів, благородних тощо, але тепер ми помічаємо деякі випадки, в яких елогім відноситься до Господнього народу.

1 Мойс. 23:6. Авраам є названий елогім. те слово було переложене Божий в укр. Бібліях "Ти Божий князь (елогім) серед нас."

2 Мойс. 7:1. Мойсей є названий Богом (елогім) для фараона. "Я поставив тебе за Бога (елогім) для фараона."

2 Мойс. 21:6. Судді Ізраїля (володарі, могутні) були названі елогім. "то нехай його пан приведе його до суддів (елогім)."

2 Мойс. 22:8,10 "Якщо злодій не буде знайдений, то власник дому буде приведений до суддів (елогім) ... нехай справа обох прийде до судді (елогім). Кого суддя (елогім) узнає за винного, той відшкодує вдвоє своєму ближньому."

2 Мойс. 22:28,(27). "Бога не будеш лихословити, а начальника (елогім – судді) в народі твоїм не будеш проклинати." Завважмо як Ап. Павло потверджує цей переклад. – Діян. 23:5.

СВЯТІ НАЗИВАНІ ЕЛОГІМ

Псал. 82:6,7. "Я сказав, ви боги (елогім – могутні), всі ви діти Всевишнього, однак як (інша) людина ви помрете, як кожен князь (як один з князів – англ. переклад) упадете." Святі мусять усі померти, але як Ісус Христос їх голова, жертвно, а не як Адам за свій власний гріх.

Цей уривок був цитований нашим Господом Ісусом і застосований до тих, які одержали Слово Боже з Його уст – ті, які мали "вуха до слухання"; і це даліше відноситься до тої самої кляси. "Улюблені, ми тепер є Синами Божими", приписано, маючи надію, що при допомозі Божої ласки станемося "учасниками Божої природи."– Йоана 10:34,35; 1 Йоана 3:2; 2 Петра 1:4.

(Цей цілий Псалом (82), виглядає, відноситься до нашого Господа Ісуса, як Богом призначеного Визволителя і Суддю Християнства, тепер в часі пароусії. До Нього ми стосуємо слова, "Бог (елогім, Христос призначений Богом, щоб судити світ тепер) стоїть серед громади сильних (між фінансовими, політичними і церковними великими людьми); Він судить між тими суддями (елогім – великими)"; Він насамперед є представлений як такий, що докоряє тим великим, і закликає до справедливості, але "вони не знають нічого, не розуміють нічого; вони у темряві блукають (відносно того, який буде вислід їх політики); всі основи землі (суспільства) хитаються"; це є Його рішення; це не є корисним старатись латати теперішні інституції; вони всі мусять зникнути, щоб на це місце могли прийти нове небо і нова земля – новий суспільний світ.

Дальше вірші 6 і 7 є звернені до вірних "малого стада." Коли вони будуть зібрані – коли, вмираючи, ціла "вибрана" Церква перейде поза заслону – тоді Христос буде покликаний, "Устань, Боже (елогім), суди землю, Бо Ти маєш право судити всі народи." Для того, щоб встановити своє Царство, Він дозволить на суд, який у "великому горю, якого ще не було на світі, відколи існують народи", знищить гордість і вивищить покірних і впровадить "часи реституції", які були давно приобіцяні через усіх пророків. – Діян. 3:19–23).

ЕЛОГІМ ПЕРЕЛОЖЕНИЙ НА "ВЕЛИКИЙ", "СИЛЬНИЙ" І Т.П.

Це слово є часом переложене на сильний, сила, великий і т.п. в зв'язку з неживими речами: як "Великий (елогім – великий) сполох" (Сам. 14:15); "Велика (елогім – могуча) боротьба" (1 Мойс. 30:8); "Високі (елогім – високі) гори" (Пс. 36:6); "Сильніші (ел) з хоробрих" (Езек. 32:21) "Я маю в руці своїй силу (ел)."- 1 Мойс. 31:29.

"БОГ" І "ГОСПОДЬ" В НОВОМУ ЗАВІТІ

В Новому Завіті ця справа є спрощена, тому що менше слів уживається; Але можна сказати, що в тих вживаних словах, Бог і Господь, нічого не відрізняє Отця від Сина. Справу цю полишено зовсім для розваги читача і вона є показана лиш через будову речення – за винятком того, де це слово Теос (Theos) є вжите два рази в цьому самому підрядному реченні, то там грецький препозитивний член є часом вжитий так, щоб відрізнити "Бог" від "бог". Як приклад цього знаходимо в Йоана 1:1 "Слово було з Богом (ho theos) і Слово було Богом (theos)." Але пильний дослідник (звільнений з пересуду) в загальному не буде мати трудности рішити, якою була думка Апостола. Дійсно, мова є так виразна, що воно є дивним, що ми були такі неуважні щодо того через так довгий час.

Слово Бог в нашій Новій Завіті, чи воно відноситься до Небесного Отця, чи до Його небесного Сина, нашого Господа Ісуса, чи до фальшивих богів, є майже стало переложене з грецького слова Теос (Theos). Винятками є, що слово куріос (kurios) є один раз переложене Бог, а воно повинно бути переложене Господь, або Учитель, а саме в Діян. 19:20; знову в Діян. 17:18 слово даїмоніон є переложене боги, а повинно бути демони.

Титул "Господь", чи він відноситься до Єгови, чи до Христа, чи Ангела, чи чоловіка, є загально переложений з грецького слова куріос, що означаю Учитель, або Господь. Це є часто переложене Добродій (Об'яв. 7:14), Господь, або Пан (Йоана 4:19), або Учитель. Винятки є в п'ятих місцях, (в анг. Біблії – в укр. дещо відмінно) де слово Господь є переложене з слова грецького деспотес (despotes), яке радше повинно бути переложене на владика, або автократ. Є це слідуючі місця:

(1) Луки 2:29. Це слово в цьому стиху в укр. Біблії є правильно переложене "Нині відпускаєш раба свого, Владико (деспотес) з миром."

(2) Діян. 4:24. "Господи (деспотес) – Ти Бог, Який

створив небо і землю ... чого лютують народи і люди задумують марне. Повстали царі землі, правителі зібрались до купи на Господа (куріос) та на Христа Його. Бо справді були зібрались проти Святого Сина Твого Ісуса, Якого Ти помазав."

(3) 2 Петра 2:1. "які введуть погубні єресі, і відрікнися Господа (деспотес), Який їх купив."

(4) Юди 4. Це слово є тут правильно переложене "і самого єдиного Владики (деспотес), і Господа нашого Ісуса Христа відрікаються."

(5) Об'яв. 6:10. "Доки, Господи (деспотес), святий і правдивий, не будеш судити і не мстити за нашу кров?"

Раббоні (rabboni) – (учителю) є один раз переложене Господи (в анг. Біблії) в укр. є правильно "Учителю" – Марка 10:51.

Курієно (kurieło) – (бути Господами) є раз переложене панами. – 1 Тим. 6:15.

БОЖЕСТВО – БОГ ГОЛОВА

Перекладачі англійських Біблій Нового Завіту були дуже нещасливі у виборі і вживанню слова "Godhead" (дослівно "Бог Голова") три рази, щоб ними переложити три відмінні слова – жодне з яких не має такого значіння, яке випливає з цього слова і спричинюється до того, що звичайний англійський читач думає, що Бог складається з кількох тіл, але має лиш одну голову. Ці слова знаходяться Діян. 17:29, яке там є переложене з грецького слова Теїос (theios), в Рим. 1:20, з грец. слова Теїотес (theiotes), і в Кол. 2:9, грец. слова Теотес (theotes). В укран. Бібліях ці слова є переложені на "Божество".

У прославленому Христі, Який є Голова Церкви, перебуває уся повнота – достаток мудрости, ласки і сили, не тільки щоб керувати усіма справами Церкви, Його тіла, але також, щоби, як представник Отця, чинити все, що є потрібне, для дальшого виконання і успішного завершення Божого плану, який став Йому переданий.

"ГОСПОДУ БОГУ ТВОЄМУ БУДЕШ ПОКЛОНЯТИСЯ І ЙОМУ
ЄДИНОМУ СЛУЖИТИ" Мат. 4:10

Деякі говорять, що коли наш Господь Ісус приймав пошану і не ганив тих, які Його шанували, то це вказує, що Він був Єговою. Вище цитовані слова нашого Господа повинні немов доказувати, що комусь іншому, крім Єгови, є невластивим одержувати пошану. Ми відповідаємо, що це не є так. Так пояснювати ці слова, означало б, давати їм значення, якого вони не мають, і робити їх противними для інших навчувань Св. Письма. Постанова Єгови відносно Христа, "Ти є мій Син, сьогодні я породив Тебе", вже була записана пророками, і також Його наказ, "Нехай всі Ангели Йому поклоняться." (Пс. 2:7; 97:7; Жид. 1:5,6) Наш Господь Ісус знав про це. Він також знав, що Ангельські післанники Єгови в минувшині одержували пошану як представники Єгови; і що Він сам був головним післанником, Єдинородним Сином, "Післанником Угоди", Якого Отець освятив і післав у світ; тому Він знав, що хто шанував Його, шанував також Отця.

Отже Він так сказав: "Хто не шанує Сина, не шанує Отця, Який післав Його"– Йоана 5:23; Мал. 3:1.

Слово шанувати в Новому Завіті є переложене з грець. слова "proskuneo", яке означає "цілувати руку", так як пес лиже руку свого пана. Значення є шанування.

Єврейське слово переложене на пошану в Старому Завіті є "shaw-kaw" і означає поклонитися. Значення є шанування. Це слово знаходиться 170 разів і лиш около половина цього числа відноситься до шанування Бога. (Так є в англ. Бібліях – в укр. є децю відмінно) Але це є закрите від звичайних читачів, тому що 74 рази є переложене поклонитися, вшанувати, виказати пошану і т.п., коли відноситься до віддання пошани для великих земських людей. Ми зачитуємо певні приклади:

Авраам "вклонився (shaw-kaw) до землі, та й промовив, Господи, (Адонаї) ... нехай принесуть трохи води, і ноги свої помийте і спочиньте перед деревом." Ці слова і ця

чинність були виконана тоді, коли він думав, що це були лиш звичайні "три мужі".- 1 Мойс. 18:2-4.

Лот "вклонився обличчям до землі" (shaw-kaw) перед двома з цих трьох мужів.- 1 Мойс. 19:1.

Ісаак благословив Якова, кажучи: "народи нехай тобі кланяються (shaw-kaw)... і нехай тобі кланяються (shaw-kaw) сини матері твоєї."- 1 Мойс.27:29.

"Давид схилився обличчям до землі та й поклонився (shaw-kaw)."- 1 Сам. 24:8

Авігаїл "впала перед Давидом і поклонилась (shaw-kaw) до землі, і також перед представниками Давида.- 1 Сам. 25:23,41.

Жена з Текої "впала на обличчя своє і вклонилась (shaw-kaw) перед Давидом. І Йоав і Авесалом подібно вчинили, "поклонились" (shaw-kaw)."- 2 Сам. 14:4,22,23.

"І прийшов Мефібошет ... і впав на обличчя своє і поклонився (shaw-kaw)."- 2 Сам. 9:6.

На основі цих доказів є очевидним для всіх, що заборона Першої Заповіді, "Не будеш поклонятися (shaw-kaw) їм, ні їм служити", не треба було розуміти, як заборону шанувати, поважати і т.п. людей, які займають високі позиції між людьми. І жиди не помилялися, коли поклонились (shaw-kaw) Ангелам, які прийшли з післанництвом в ім'я Єгови і Його визнавали. І таке шанування було признане - його ніколи не ганили. Заповіді остерігають перед шануванням ідолів, або яким-небудь служенням іншим богам. На це Єгова не може дозволяти. Тому тут не було нічого невластивого для якого-небудь жиди, який визнавав Ісуса, як "Післаного від Бога", щоб Його шанувати, віддавати Йому пошану; і це є тим більше властивим для тих всіх, які пізнають, що наш Господь Ісус, згідно з Його словами, є Сином Божим.

Дійсно, можемо бути певні, що ті фарисеї, які брали каміння, щоб вбити нашого Господа через те, що Він назвав себе Сином Божим, були б такими розлюченими, що не тільки вкаменували б нашого Господа Ісуса, але також тих, що Його шанували, закидуючи їм

ідолопоклонство, коли б вони як народ прийняли таку скрайну думку щодо пошани, поклонювання (proskuneo), яка є прийнята тими, яких скрайні погляди відносно цього слова ми збиваємо і виказали, що є помилкові.

Вийнятком для цієї свободи буде в таких випадках, де людина, яку шануємо, яку поважаємо, є знаним представником ложних богів – як псевдо-Христос, або фальшивий Христос – Антихрист. Віримо що така велика пошана, яку люди віддають папі підходить під цю назву неправильного шанування, тому що у його посаді він ложно претендує, що є "Намісником Христа." Це було на цій основі, що наш Господь відмовився признати сатану і його велику силу в світі. Це була діюча зла сила, яка навмисне противилась законам Єгови. Тому пропозиція, що коли Ісус не буде злomu противитись, але буде респектувати, або шанувати злі звичаї, які вже були заложені під урядом сатани, то він (сатана) буде кооперувати з нашим Господом в установленню Його царства, стала негайно відкинена і відповідь показує, що – я є в повній згоді з Богом Єговою і тому в повній згоді з пророцькою заявою: "Будеш поклонятися Богові Єгові і Йому одному служити" – і тому, що ти стався Його добровільним противником, я не можу дати пошани для тебе, ні для твоїх способів, і я не можу служити твоїй справі, ні співпрацювати з тобою. Наші справи (цілі) є виразно відмінні. Я не матиму нічого до діла з тобою. Порівняй Мат. 4:10; 5 Мойс. 10:20,21.

Коли б наш Господь Ісус привів себе до стану суперника Єгови, замість, як Син і слуга, тоді яка-небудь пошана для Нього вказувала б на зневагу для Отця і була б гріхом – ідолопоклонством. Однак, навпаки, приймаючи пошану, як Син Божий, Він публічно і виразно заявив, "Отець є більший від мене", і навчав своїх учеників, щоб вони звертались в своїй молитві до Отця, кажучи, "Чого тільки ви попросите Отця в ім'я моє, дасть Він нам." Йоана 16:23.

"Я І ОТЕЦЬ - ОДНО"

Цей текст вважається як доказ, що наш Господь Ісус має право до імені Єгови – що Він був Отцем і Сином, – або, що Він не мав Отця і не був Сином.

Маючи неясне і містичне поняття відносно "Трійці", досить велике число людей, які є досить інтелігентні, виглядає забувають, що тут є ще якась інша єдність, крім особистої єдності. Однак, протинно, в усіх інших випадках, де це слово вживається, то там думка є про гармонію – єдність плану, цілі, волі, ума. Те, як сліпими теорія може нас зробити, є добре зілюстровано фактом, що пояснення і приклад самого Господа відносно способу, в якому Він і Отець є одно, є в великій мірі недоглянене через загаль. В своїй молитві до Отця Він сказав:

"За них я молю, не за світ молю, але за тих, що Ти мені дав, бо вони Твої ... І не тільки за цих одних молю, але також і за тих, що через їх слово увірують в мене, щоб усі були одно, навіть так, як Ти Отче в мені, а я в Тобі, щоб вони також у Нас одно були ... щоб вони були одно, так як і ми одно. Я в них, а Ти в мені, щоб вони були досконалі в одно." – Йоана 17:9,20-23.

Тут про єдність Церкви, про яку Господь молився, є особливо сказано, щоб вона була точно така сама, якою є єдність між Отцем і Сином. Що єдність Церкви є єдністю ума, а не єдністю особи, не треба дискутувати. Очевидно, що наш Відкупитель мав на думці єдність серця, єдність цілі, єдність бажання, або стремління між Його послідовниками; і ця єдність є подібна до єдності між Отцем і Ним самим. І ця єдність мала бути досягнена з сторони Церкви точно в такий самий спосіб, як єдність між Отцем і Сином стала досягнена. Син був одно з Отцем, тому що Він вповні прийняв волю Отця як свою волю, кажучи, "Не моя воля, лиш Твоя нехай буде." Так само кожний член Церкви має прийти до досконалої гармонії з Отцем і з Сином, через виконування не своєї власної волі, але відложивши на сторону свою власну, має

прийняти волю Христа, яка є волею Отця. В такий спосіб, і тільки в такий, Церква прийде до єдності, про яку наш Господь молився і про яку він говорив, що є такою самою, як єдність між Отцем і Ним самим. Як це є дивним, що хтось пробує надуживати і перекручувати ці слова нашого Господа, стараючись ними піддержувати невластиву і небіблійну науку Трійці – три Боги в одній особі. Навпаки, як чудовою є біблійна єдність духа Отця і Сина і Церкви.

"ХТО БАЧИВ МЕНЕ, БАЧИВ ОТЦЯ"

Коли наш Господь сказав про себе, що Він є Дорога, Правда і Життя, і що ніхто не може прийти до Отця, лиш через Нього, і що хто знає Його, буде знати також Отця, Филип сказав до нашого Господа, "Господи, покажи нам Отця, то й вистачить для нас." Ісус йому відповів, "Стільки часу я з вами, і ти ще не пізнав мене, Филипе? Той, хто бачив мене, бачив Отця. Як же ти ще кажеш, покажи нам Отця? Чи ти не віриш, що я у Отці, а Отець в мені? Слова, що я говорю вам, не від себе я говорю, Отець, Який у мені перебуває, Він чинить діла." – Йоана 14:7-10.

Нам говорять, щоб ми прийняли ці слова нашого Господа як доказ, що Він є Єговою (а не Єгови Син), і що, будучи таким, ім'я Єгова є правильно стосоване до Нього. Але всі повинні завважити, що цілий контекст показує різницю між Отцем і Сином, таку, якої жодний мудрий чоловік не буде вживати, якщо він бажає зробити вражіння, яке оборонці Трійці стараються з того витягнути. Отже, ціле питання є, Що наш Господь бажав, щоб ми розуміли через ці Його слова, "Хто бачив мене, той бачив Отця?" Ми відповідаємо, що Він хотів, щоб ми розуміли, що це є неможливим для чоловіка (земської істоти) бачити Бога, духову Істоту. Апостол Йоан так свідчив, "Бога ніхто ніколи не бачив; Єдинородний Син, Який в лоні Отця – Він об'явив (Його)" (Йоана 1:18). Він хотів, щоб вони розуміли те, що Господь сказав до Мойсея, "Ніхто не може бачити лица мого і жити", і тому, що коли б Отець

показав себе для людства, то це лиш могло б бути через чудесне вітчинення очей людини, щоб розрізнити духову славу (в такий спосіб виставляючи людину на смерть), або, щоб Бог показався в людськiм тілі, – в такий спосіб, що люди могли б розпізнати дещо з Його характеру через спілкування і зв'язки.

І чи це не було точно тим, що Бог вчинив? Божа воля була вповні представлена в Його Єдинороднiм Сині, нашiм Господі, коли Він стався тілом і мешкав між людьми. Тому Він був найкращим, найблищим і найбільш виразним зображенням Бога, яке могло б бути коли-небудь дане людству. Будучи близько і знаючи добре Господа Ісуса, Филип і інші Апостоли знали Отця в найбільш повнiм значіннi, яке є лиш можливе для людства, щоб Його знати. Вони знали Його в значіннi найбільш можливiм для Отця об'явити себе людству. Ніколи не було, ніколи не буде, і ніколи не може бути, яснiше і точнiше, і повнiше об'явлення Бога для людини, чим в особі Ісуса Христа; тому що, коли Він "стався тілом", Він був "Бог явився (об'явлений) (грец. передав вигляд) в тілі" (1 Тим. 3:16). Подібно Апостол говорить про Церкву, вірних членів Христа – На смерть видають (нас), "щоб і життя Ісусове було явним (грец. – передавало вигляд) у смертному тілі нашому", – 2 Кор. 4:11.

Досконалий чоловік є досконалою подобою невидомого Бога, і тому він є найкращим розумінням, або ілюстрацією, яка може бути зображена. Подібно, під час Тисячоліття, старинні святі, які будуть досконалі, будуть між людьми найкращими представниками Небесного Отця, Небесного Сина і Небесної Невісти Христа. Хто бачитиме їх, бачитиме Бога об'явленого в тілі – подобу Божу в тілі. І це до цього славного стану ціле стогнуче створіння буде мати привілей дійти, якщо вони підпорядкуються під провід Царського Священника і Його "братів" підсвятиників, діючих через старинних святих, які, як тілесні представники царства, будуть "князями" на землі. – Пс. 45:16.

БЛАЖЕННИЙ І ЄДИНИЙ ВОЛОДАР, ЦАР НАД ЦАРЯМИ, І
ПАН НАД ПАНАМИ, ЄДИНИЙ, ЩО МАЄ БЕЗСМЕРТЯ
1 Тим. 6:15,16

Багато вважає, що цей уривок вказує, що при другому приході, коли Він покажеться, наш Господь покаже для світу велич Небесного Отця. Але, хоча цей погляд має дещо розсудливі сторони, то однак як цілість ми є схильні стосувати цей вислів до слави і чести Христа – датуючи від початку Тисячолітнього віку. Правда, усі, які приймають Його, признають Бога Єгови також, але це не буде при появленню, але при закінченню царювання, коли Він "передасть Царство Богу, Отцеві."– 1 Кор. 15:24-28.

Коли будемо стосувати цей уривок до Отця, ми заперечували б, що наш Господь посідає безсмертя, тоді як Писання виразно навчає, що Він і всі, які мають участь в Першому воскресенню, одержуть в ньому безсмертя, і що в такий спосіб Отець, Який має життя в собі (самоіснування – безсмертя) дав це для свого Сина, щоб і Він мав життя в собі (самоіснування – безсмертя),– 1 Кор. 15:42-44,53,54; Йоана 5:26.

Але стосувати це Писання до Христа, виглядає, що це пасує досконало до всіх обставин, і в жодний спосіб не нехтує Отця, Єгови – ні не доказує, що наш Господь Ісус є Отцем, Єговою – тому що у всіх таких випадках ми маємо пам'ятати незмінне право встановлене надхненням Апостолом, а саме, що в порівнянні, в славі і т.п. згаданій відносно Сина, Отець є завжди винятком, як істота, яка є невимовно вища понад всяке порівняння. Його слова є, "це ясно, що це не включає (Отця)" і не треба вважати ні думати, що Отець міг би бути підкорений Ісусові Христові і різним силам, які Отець передав Йому, тому що, коли Син знищить гріх в світі, "тоді й сам Син упокориться Тому (Отцеві), Хто впокорив усе Йому (Синові)."- 1 Кор. 15:27,28.

Інший дуже подібний вислів про славу царства нашого Господа Ісуса, яка є Йому дана Отцем, є, що "Він

Голова всякого князівста і влади" (Кол.2:10). Відповідь на це є така сама. Володіння і авторитет Отця ніколи не є протиставлені до того, що належить до Сина, тому що Син є в єдності з Отцем і є Його представником.

**"ВІН НЕ ВВАЖАВ ЗА ЗАХВАТ (ХИЖАЦТВОМ)
БУТИ РІВНИМ БОГОВІ"**

В Фил. 2:6 Ап. Павло висказує цікаві слова, що Христос, "бувши в Божій подобі не вважав хихацтвом бути рівним Богу." Перш за все, слід помітити, що цей уривок напевно не вчить про Трійцю (хоча деякі коментарі стараються його так нагнути), ані, що наш Господь Ісус є Отцем Єговою; бо коли б так було, то чому тут були б слова хихацтво (захват), або вважати бути рівним (коли б Він був рівним). Ці слова "хихацтвом" і "рівним" виразно навчають, що Отець і Син не є одним в особі, не є одною особою, але дві особи. Але як дивним це виглядає, що слова Апостола є такі відмінні від слів нашого Господа, щодо цього предмету. Він говорить, "Отець є більший від мене"; "Я нічого не чиню від себе самого," Ми питаємо, Чи є можливим, щоб наш Господь Ісус стратив свою покору, і пізніше прийшов до заключення, щоб старатися бути рівним Богові, Отцеві?

Але, подруге, ми помічаємо як багато такий погляд противиться науці, яку Апостол старався прищепити. Чи Апостол старався про те, щоб Церква прагнула захопити честь Отця, або честь один одного? Напевно ні! Навпаки, він перестерігає перед марною славою, але, наминає, щоб вони старались мати покору і щоб кожний вважав другого за вищого від себе. Він запевнює своїх слухачів, що ця покоря (ума, серця) була вдачею нашого Господа Ісуса, і говорить, "Нехай цей ум (думання) буде в вас, який був в Христі Ісусі." Якщо думання, яке було в Христі Ісусі, було, щоб захопити славу і честь Отця, і не думати про те, що це є хихацтво, тоді такий самий ум, або думання в Господній Церкві означав би, що кожний з нас повинен

намагатись здобувати славу і почесі, які тільки ми можемо досягнути, і повинні вважати це як властиве поступовання, і що в такий спосіб будемо мати ум, якого Христос виказав.

Але це є помилкою. Це є помилковий переклад, який дає відмінне значення. від того, що Апостол мав на думці. Грецьке слово гарпагмос, яке є тут переложене на хижацтво (захват), трапляється лиш один раз в Новому Завіті, і насуває на думку хижацтво, або неправильне досягнення (чогось), але думка Апостола є зовсім протилежно виражена з причини злого укладу речення. Його думка може бути переложена майже тими словами, але з протилежним значенням, отже "Який не думав через хижацтво бути рівним Богу." Шлях нашого Господа Ісуса є протиставлений до шляху сатани, який старався незаконно захопити Божу позицію і славу (Ісаїя 14:12-14). Це є ясно показано через контекст, що попереджує і слідує після цих слів. – щоб нічого не було роблено через суперечку, чи для марної слави – що Христос був дуже покірний і що нами повинні також правити ті самі думки, які були в Ньому і що ми повинні в такий спосіб іти в Його сліди. Зверніть увагу на слідуючі переклади цього слова гарпагмос, які знані знавці з різних деномінацій воліють:

"Не думав це як справу, якої треба палко бажати." – Кларк.

"Не думав жадібно задержати." Вакфілд.

"Не вважав як предмет особливого бажання." Стюарт.

"Який в Божій формі існуючи, не вважав буття рівне Богу за річ до захоплення." Ротердам.

"Який будучи (оригінально) в Божій формі, не вважав це за нагороду (річ, яку можна захопити), бути на рівні з Богом." Нов. Пер.

"Який існуючи в Божій формі, не вважав за річ до досягнення, бути рівнотою з Богом." Ам. Ревіз, Комітет.

"Не думав ... речі для досягнення. Шарпе.

"Не захопив жадібно (нетерпляче) Ніланд.

"Не старався сильно." Дікенсон.

"Не думав про незаконне захоплення (узурпацію)."
Турнбул.

Ця остання дефініція виглядає найкраще пасує в контекстом, і є перекладом, що є даний в "Emphatic Diaglott" який передає цей цілий уривок так: "Який, хоча був в Божій формі, однак не думав про узурпацію (насильне захоплення) бути таким як Бог, але понизив себе самого, беручи форму слуги."

Цей переклад є згідний не тільки з фактами справи, але також з твердженням Апостола, якого частину він становить. Його заява є, що, коли наш Господь Ісус був духовою істотою, коли мав подібну до Бога форму і природу, Він не був наповнений духом амбіції і бажанням захопити Божий авторитет і силу, і славу, і пошану – Він не мав духа сатани, який старався вивищитися, кажучи, "Буду подібний Всевишньому." Навпаки, хоча Він займав найвищу позицію після Небесного Отця, Він був такий покірний, що через послух для волі Отця зрікся слави і масштату духового стану, замінюючи цю вищу природу і славу за нищий стан, людський стан "дещо менший від ангельської."

Апостол далі показує, що не тільки ця покірність була показана, але що опісля ще більша покірність була показана в тім, що наш Господь Ісус, як чоловік Ісус Христос, став відданий на смерть і це ганебну смерть на хресті. І усе це упокорення, як каже Апостол, було в послузі до Божої волі, волі Отця. Тоді Апостол показує, який був результат цього, кажучи, "Тому (для того, що Він виказав лояльність, покірність, і послух аж до смерті) Бог (Отець) вельми вивищив Його, і дав Йому ім'я, що є понад усе ім'я, щоб перед іменем Ісуса приклонилися кожне коліно, і кожний язик визнав ... на славу Бога Отця." – Фил. 2:9; 1 Тим. 2:5,6; Жид. 2:7.

Коли в такий спосіб бачимо цей текст, то пізнаємо, що він не є поміткою, ні підпорою для науки про Трійцю, але сильно її противиться, і ставить себе в місце повної

гармонії з цілим Словом Божим і з освяченим здоровим глуздом і розумом.

Ми лишаємо цю рису нашого предмету з збільшеною оцінкою довготи і ширини, і височини і глибини величчї особи і характеру, і плану Небесного Отця, і з більшим поважанням, чим коли-небудь, для Його великого Сина, Якого велика любов, лояльність і довір'я в мудрість Отця, в Його ласку і силу, була так щедро нагороджена; і ми маємо дійсно радість "шанувати Сина, так як ми шануємо Отця." І після повного і точного розгляду об'явлення, даного нам в Слові Божім, ми також вповні годимося з надхненим свідченням Ап. Павла, "Для нас є тільки один (найвищий) Бог, Отець, від Якого все походить, і ми для Нього, і один Господь Ісус Христос, через Якого все, і ми через Нього."— 1 Кор. 8:6.

"Благодать вам і мир від Бога, Отця і Господа Ісуса Христа. Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Який у Христі поблагословив нас усяким духовним благословенням на небесах ... призначивши нас наперед на всиновлення Собі через Ісуса Христа ... Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам духа премудрости і відкриття для пізнання Його."— Ефес. 1:2-18.

РОЗДІЛ 3

ПОСЕРЕДНИК ПРИМИРЕННЯ

ЄДИНОРОДНИЙ СИН

"Хто Він Є?" – Слово, Бог – Єдинородний Єгови – Біблійне Свідчення – "Той, Хто Був Багатий" – "Перше, Ніж Авраам Був, Я Є" – "Перший і Останній" – "Бог (Єгова) Мав Мене На Початку" – Слово Тілом Сталося – Не Був Втілений (Інкарнація) – Він Упокорив Себе – "Він, Який Був Багатий, Стався Задля Нас Бідний" – У Цьому Свідченню Немає Лицемірства – Поступовання Нашого Господа Не Було Звідниче – Святий, Невинний, Непорочний, Відлучений Від Грішників.

"Один бо Бог, і один Посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос, Який дав себе на викуп." – 1 Тим. 2:5,6.

В міру, як ми оцінюємо чинність Примирення – наше поєднання з Богом, і жертву за гріхи, через яку це є виконане – в такій самій мірі ми будемо цінити Того, Кого Небесний Отець виставив бути ублаганням за наші гріхи, нашим Реставратором, Життєдацем. Тому, приступаючи до питання, Хто є цей Великий, Якого Єгова Бог так високо вдовоїв, і Який з ласки Божої є нашим Відкупителем і Спасителем? є властивим, щоб ми розуміли, насамперед, нашу власну несвідомість цього предмету, і нашу неспроможність прийти до заключення, хіба при допомозі Божого Слова. Подруге, є властивим на

самому початку нашого розбирання, щоб ми пам'ятали свідчення Апостола відносно величчї цього Посередника і достоїнства, і слави, яка Йому належить. Він говорить, "Бог вельми вивищив Його, і дав Йому ім'я, що понад усяке ім'я, щоб перед іменем Ісуса приклонилося кожне коліно." Також є написано, "щоб усі честь віддали Синові, як вони віддають честь Отцеві." – Фил. 2:9,10; Йоана 5:23.

Досліджуючи пильно Писання, тобто Біблію, щоб пізнати, що вона говорить, а чого не говорить відносно нашого Господа Ісуса, ми знаходимо її свідчення, її науки, дуже точні, гармонійні і задовільняючі. Ми насамперед про це скажемо коротко, що ми пізнаємо, і якою є біблійна наука, а докази на це будемо давати, як будемо це досліджувати.

(1) Наш Відкупитель існував як духовна істота, заки він стався тілом і мешкав між людьми.

(2) В тому часі і також пізніше, Він правильно був знаний як "бог" – могутий; як головний Ангел і слідує до Отця, Він був знаний як Архангел (найвищий Ангел, або післанник), якого ім'я Михаїл означає, "Яко Бог", або Божий представник.

(3) Як Він був найвищий з усього Божого створіння, то так само Він був першим і прямим створінням Божим, "Єдинородний", і тоді Він, як Божий представник і вживаючи Божу силу, в Його ім'я створив усі речі – Ангелів, князівства і сили, як також земське створіння.

(4) Коли Він стався тілом, щоб бути нашим Відкупителем, то це не було з примусу, але це було добровільною справою і як наслідок Його повної гармонії з Отцем, і Його радісної згоди виконувати кожну рису Божої волі – яку Він навчився шанувати і любити, як саму суть Божої Справедливості, Мудрості і Любови.

(5) Це приниження до людського стану не мало бути вічним. Воно завершило свою ціль, коли Господь дав себе, як людську істоту, на викуп, тобто, "відповідну ціну." Тому Його воскресення не було в тілі, але, як Апостол заявляє, "умертвлений у тілі, але оживлений Духом." – 1 Петра 3:18.

(6) Його воскресення не тільки привернуло Йому духову природу, але в додатку надарило Його ще вищою честю, і як нагорода за Його вірність Отцеві, зробило Його учасником божественної природи – найвищий стан на духовому рівні, який має безсмертя.

(7) Це є Той Великий, Який був так високо вивищений і удостосний Єговою, Якого ми маємо радість поважати і шанувати, і служити, як Тому, Який є з Небесним Отцем в єдності в слові, в чинності, в замірі, і в дусі.

БІБЛІЙНЕ СВДЧЕННЯ ВІДНОСНО СИНА БОЖОГО

Тепер візьмим під розвагу біблійні докази, які потверджують ці вискази. Пічнемо від першого розділу Євангелії Йоана. Тут про нашого Господа, у Його передлюдському існуванню говориться як про "Слово" (Грецьке, Логос). "Напочатку було Слово (Логос)" Др. Александер Кларк відносно цього слова Логос каже: "Цей вираз не повинен бути переложений з тої самої причини, що і ім'я Ісус Христос не було переложене. Як кожне ім'я Спасителя світу було описом певних чеснот Його особи, природи, або чинности, то так само епітет (додаток очеркуючий певну характеристику) Логос, яке означає слово, сказане слово, промову, науку, розум, або здібність розсуджування, є дуже властиво пристосований до Нього." Євангелист в своїм листі, вживає цей самий титул відносно нашого Господа знову, називаючи Його "Словом Життя", або "Логос життя." – 1 Йоана 1:1.

Титул "Слово Боже" – "Логос Божий" – є дуже відповідний, через який описується важну чинність, або позицію нашого Господа, перед Його приходом на світ. Логос був прямим зображенням, або виявом, творчости Небесного Отця, тоді як інші слідуючі вияви Божої мудрости, сили і доброти були зроблені через Логоса. Говорять, що в старинних часах певні царі звертались до своїх підданих через заступника, цар сидів поза сіткою, а його "слово", або речник стояв перед сіткою і говорив до

народу голосно те, що йому шептав цар, якого люди не бачили, і такого речника називали "Царським Логосом." Чи ця легенда є правдивою, чи ні, вона добре ілюструє вживання цього слова "Логос" в зв'язку з передлюдським існуванням нашого Господа і Учителя, і Його величавий чин як представника Отця, Якого Писання в багатьох місцях згадує в зв'язку з тим.

Слід зауважити, що Апостол, пишучи під надхненням, говорить нам, що "Логос" був на початку (у почині) з Богом і "Логос" було Бог." Це є літеральний переклад з грецької мови, як це може бути легко potwierdжене кожним, чи він є знавець грец. мови, чи ні, Грецький артикль, або член, го попереджує перше слово "Бог" в цьому вірші, але не попереджує другого слова "Бог", і таким чином доцільно вказує на Бога Отця і Бога Сина в такому випадку, де без цього артикля читач був би в замішанню. Подібно артикль попереджує слово "Бог" в другому вірші. Отже цілий вірш звучить:

На початку було Слово, і Слово було з (го теос) Богом, і Слово було (теос) Бог. Воно було з початку з (го теос) Богом."— Йоана 1:1,2.

Про який "початок" тут говориться? Напевно не про початок існування Єгови, Бога, Отця; тому що Він є "від віку й довіку", і ніколи не мав початку. (Пс. 41:13; 90:2; 106:48). Але праця Єгови мала початок, і власне про цей початок тут говориться — початок творчості. Розуміючи так, бачимо, що цей вислів вказує, що наш Господь, у своєму передлюдському існуванню, як Логос, був з Отцем на самому початку творчості. Це potwierджує надхнені слова, що сам Логос був "початком створіння Божого", це є точний вислів Апостола, який запевнює нас, що наш Господь є не тільки "Головою тіла, Церкви" і "перворідень з мертвих", але також початком створіння — "щоб у всіх речах Він мав першинство." Його слова є такі, "Він є образом невидимого Бога, перворідень усякого творива. Бо Ним було все створено, що на небі і що на землі, видиме і невидиме, чи то престоли, чи князівства, чи володіння, чи

начальства, чи влади – усе було Ним і для Нього створене. А Він існує перш усього і в ньому все стоїть." Кол. 1:15.18). Тут є також слово пророче відносно Єдинородного, яке заявляє не тільки про Його майбутнє вивищення як Царя земських царів, але описує Його як вже Перворідним Єгови, кажучи "Я поставлю Його перворідним моїм, найвищим над царями землі" (Іс.89:27). Завважте також, що наш Господь (відносячись до свого власного походження) сказав про себе, що Він є "Свідок вірний і правдивий, початок створіння Божого."– Об'яв. 3:14.

Згідно з тою думкою, про першенство нашого Господа від самого початку, як "перворідня всякого створіння," і в гармонії з думкою, що він Був Логос, тобто Речником Небесного Отця відносно всіх речей, є дальший вислів запису Євангелисти, а саме: "Усе через Нього повстало, і без Нього не повстало нічого, що було створене" (Йоана 1:3) (Ротергам). Яка велика думка є тут нам дана відносно маєстату Єдинородного Сина Божого, Логоса! З цього погляду Його оригінальної величі і першенства, ми маємо ясніший вид, чим з яких-небудь інших, про важливість слів Апостола "Який бувши багатий, збіднів ради нас, щоб ми Його вбожеством збагатилися" (2 Кор.8:9). З цієї точки погляду ми можемо бачити, як багатим Він був в славі і честі, про яку Він Сам згадує в молитві, кажучи, "А тепер прослав, Отче, разом з Собою, славою, яку я мав у Тебу перше, ніж світ повстав" (Йоана 17:5). Хоча все, що є пов'язане з Божим планом Примирення, є чудовим, приголомшуючим в його маніфестації Божої любови, милосердя, співчуття для упавшого чоловіка, однак, з цієї точки погляду все є розумне – послідовне з Божим характером і заявою.

Ті, які говорять, що наш Господь Ісус не існував ніколи перед Його народженням у Вифлиємі, мають дуже мале поняття про Божий план для людського підкріплення; і вони не можуть послуговуватися многими частинами Писання, які ми навели і іншими, які відносяться до слави нашого Господа з Отцем перед

настанням світу, які відносяться до Його великого приниження, в якому Він упокорив себе, щоб взяти природу дещо нищу від Ангелів, лишаючи через те природу, яка була вищою від ангельської. Біблійний погляд звільнює нас з усіх немудрих і безглузних людських теорій, якими вони, намагаючись шанувати Сина, пішли поза Слово Боже і зневажили Слово Боже і Апостолів, які заявляють, що Він був Сином, або нащадком Бога, і що Отець є більший від Сина. Фальшивий погляд втягнув мільйони приклонників у безнадійний трудний стан в кожному напрямку.

Лиш сама правда є мудрою, і вона задовольняє прагнення так як ніщо інше.

Ці заяви відносно нашого Господа Ісуса, що він був початком створіння Божого і що Він існував давно перед тим, як прийшов у світ як чоловік, щоб статися Відкупителем, є вповні потверджені різними частинами Біблії, прикладом чого є висказ, "Бог Сина свого Єдинородного післав у світ, щоб ми жили через Нього" (1 Йоана 4:9). Цей вислів дуже дійсно і дуже виразно показує, що Він був Сином Божим, заки прийшов у світ, і що як Божий Син, Йому було дане завдання, щоб його в світі виконати. Також слід не поминути, що тут, так як у багатьох інших випадках, Логос є названий "Єдинородний Син" Божий. Думка, яку цей вислів передає, є що Логос був лиш сам прямим творивом, або Сином Небесного Отця, а всі інші Божі Сини (Ангели і чоловік) були Його непряним створінням через Логоса. Тому вислів, що Він був Єдинородний Син Божий, є властивий і правдивий.

Візьмім інший приклад: "не післав Бог Сина свого на світ, щоб осудити світ, але щоб через Нього спасти світ." (Йоана 3:17). Тут в цій місії знову є натяк про Його передлюдське існування. І ці вислови про Логоса є в повній згоді з історією цієї справи, яка є нам представлена Євангелистом, який говорить, "На світі був, і світ через Нього повстав, і світ Його не пізнав." Знова ж: "І Слово (Логос) тілом сталося, і перебувало між нами; і бачили ми

Його славу, як Єдинородного від Отця, повне благодати та правди" (Йоана 1:10,14). Вислів нашого Господа про Його передлюдське існування є неоспорюване. Він ніколи не визнавав Йосифа за свого батька, і Він ніколи не казав, що Його людське життя було початком Його існування.

Противно, завважте, що Він постійно відносився до Бога (Єгови), як про свого Отця. Пам'ятаємо Його слова, "то про Того, Якого Отець освятив і у світ післав, ви кажете: Ти богохульство говориш, через те, що я сказав: Я Син Божий? (Йоана 10:36). До Марії, його земської матері, Він сказав, "Хіба ви не знали, що в справах Отця Мого я мушу бути зайнятий?" (Луки 2:49) До своїх послідовників Він сказав, "Бо зійшов я з неба" "Я хліб живий, що зійшов з неба" (Йоана 6:38,51). Багато за Його днів не вірували в це, і багато і сьогодні не вірує, але це є дальше правдою. Деякі з тих, що це чули, казали, "Як це може бути?" І деякі з Його учнів, коли це почули, казали, "Тяжка це мова, хто може її слухати?" Коли Ісус знав сам в собі, що Його учні нарікають, Він сказав до них: Чи це вас блазнить? Що ж коли побачите Сина Людського, що сходить туди, де перше був?" "Від цього часу багато з учнів Його відійшли від Нього і більше не ходили з Ним", тому що Він говорив, що прийшов з неба, де скорше існував. – Йоана 6:60–66.

Послухаймо Його знову перед фарисеями, яким сказав цю саму правду, кажучи, "Я знаю звідки я прийшов, і куди я йду ... я ж з висоти ... я не з світу цього ... я від Бога прийшов, не сам від себе прийшов, а Він післав мене ... Я знаю Його. А коли я скажу, що Його не знаю, то буду неправдомовець" Тоді жиди сказали до Нього: "Хіба Ти більший, ніж отець наш Авраам?" Ісус відповів, "Ваш отець Авраам радів, щоб він день мій побачив, і побачив і зрадив." (Авраам бачив день Христа очима віри – віруючи в Божу обітницю відносно Месії. Він міг бачити день жертви, який був зображений у жертві Ісаака, його самотнього сина, але в кожному випадку, він бачив славний майбутній день Месії, Тисячоліття, і його благословення для народів землі через приобіцане Насіння.

І не дивно, що цей вид Його радував. Він бачив своїми очима віри небесне місто, Новий Єрусалим, славу Церкву, клясу Царства і подібно він бачив небесну країну – світ благословенний цим Царством. – Жид. 11:10,16; 12:22; 13:14.

"Тоді сказали до Нього (Ісуса) жиди: І п'ятидесяти років Ти ще не маєш, і Авраама Ти бачив? (Авраам помер дві тисячі літ тому). Ісус сказав до них: істино, істино кажу вам: Перше, ніж Авраам був, Я є." – Йоана 8:14, 23,42–58.

Тут не може бути помилки щодо значення цих слів. Наш Господь твердить, що Він існував перед Авраамом. Писання також в жодному місці не натякає, що існування Єдинородного коли-небудь припинилось від часу як воно почалось, як "початок створіння Божого", аж воно припинилось на Голгофті через три дні; після того Бог воскресив Його з мертвих, щоб вже більше не вмерти, бо смерть від тоді не має сили над Ним (Рим. 6:9). Подія Його народження, як людської істоти, "дещо меншим від Ангелів", в тій цілі, щоб бути жертвою за гріхи людей, не спричинила смерті для духової істоти, попереджуючи народження як людської дитини, але це було лиш перенесенням Його життя з вищої духової природи до нищої земської природи.

Тому ці слова нашого Господа, "Перше ніж Авраам був, я був", вказують, що тут не було припинення Його існування в жодному часі і вони напевно утотожнюють (уподібнюють) Ісуса, Сина Божого, в тілі, з Логосом, (як те саме неперерване життя, а не як та сама істота) перворіднем усього творива. Очевидно, багато з тих, що чули не прийняло цього твердження Господа, і багато його не приймає аж до тепер. Виглядає, що викривлена схильність, або вдача, яка веде людство до відкинення простого, виразного твердження Слова Божого, воліє вважати нашого Господа, як грішного члена людського роду, або як свого власного отця. Тільки покірні є готові "прийняти з лагідністю посаджене слово, яке може спасти їх душі" і вчинити їх мудрими, і лиш для таких є свідчення Божого слова замірене. (Ісая 61:1; Яків 1:21)

Усі ті, які чули слова Господа і відкинули Його повідомлення, взяли каміння, щоб на Нього кинути, то так само деякі, які чують правду і відкидають її тепер, є готові (образово) каменувати усіх, які прийняли і навчають слова Господа в їх простоті. І тепер, так як і тоді, причиною того є те, що вони не знають ні Отця, ні Сина, так як повинні їх знати – так як вони себе об'являють.

Слова нашого Господа можна ще далі стосувати до цього, а саме: "Ніхто не знає Сина, крім Отця, і Отця ніхто не знає, тільки Син, та кому Син хоче об'явити" (Мат. 11:27). Світ Його не знав, не знав про Його високе походження, і Його велике приниження ради його (світу); і коли ми пам'ятаємо, що правдоподібно довгий час знаходився між початком створення особи нашого Господа, і часом, коли Він стався тілом, і коли далі ми пам'ятаємо, що під час того цілого періоду Він був з Отцем "щоденною Його радістю, завжди перед Ним", то ми не можемо дивуватися, що Син знав Отця, хоча його учні і світ не знали Його, – так, як ми вчимося, щоб знати Його через його Слово, або об'явлення і через розкривання Його чудового плану віків. Слухаймо, що Він далі сказав, "Отче праведний! Хоч світ Тебе не пізнав, Я пізнав Тебе, і ті пізнали, що Ти післав мене." – Йоана 17:25.

Ключ до того чудового знання духовних речей є дане в словах, "Хто походить з землі, той земний, і про земне говорить. Хто з неба походить, Той над усіма, і що він бачив та чув, то про те Він свідчить." (Йоана 3:31,32) Отже не дивно, що навіть Його противники питали, "Звідки в Нього ця мудрість?" (Мат. 13:54). І це було Його знання небесних речей, Його особисте і довге знайомство з Отцем, зродило повну віру в обітницю Отця, яка дала Йому змогу, як досконалому чоловікові, перемогти світ, тіло і диявола, і представити прийнятну (милу) жертву за наші гріхи. Тому наперед було написано пророком: "Справедливий мій Отрок оправдає пізнанням своїм багатьох, і їх гріхи понесе." – Ісаїя 53:11.

Тепер лиш ті, які поступають вірою, в світлі Божого

Слова, можуть знати Отця і Сина, тобто виразно і правильно оцінити велику працю Примирення, яку вони спільно виконують для людства. Але незадовго, після закінчення вибирання Церкви, після злучення Жінки Агнця з її Господом в славі, і коли прийде Царство, тоді знання Господа наповнить цілу землю, і сила Отця, яка через Логоса створила усі речі, буде вжита Ним, як Спасителем, для повернення і удосконалення тих, які, коли Його пізнають, піддадуться під Його справедливі розпорядження і вимоги, так що остаточно сила нашого Господа, як представника Єгови в творчості, буде вповні вистарчаюча і буде зілюстрована в Його силі, як представника Єгови у поверненні і благословенні світу. І в такий спосіб виповниться прорічення Псалмисти, "У день потуги Твоїї, нарід Твій буде готовий у красі святости; з лона зірниці спаде Тобі роса молодості Твоїї."— Пс. 110:3.

Послухаймо слів нашого Господа, які Він сказав до Нікодима, який хотів знати дещо про небесні речі, але якому було відмовлене це знання, тому що він ще не вірив в земські речі. Наш Господь, пояснюючи йому своє знання небесних речей, сказав, "І ніхто не сходив на небо, тільки Той, Хто з неба зійшов, Син Людський" (в настарших Манускриптах слова "що на небі" не знаходяться). Тоді наш Господь далі показує Нікодимові, яке приготування Бог зробив для світу, щоб він не загинув, але мав життя вічне, заявляючи, "Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожний, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне."— Йоана 3:13,16.

Логос, початок створіння Божого, названий також Ісаєю Чудовий Порадник, Сильний Бог і т.п. (Ісая 9:6), є описаний і представлений Соломоном через слово Мудрість, однак з усіма подробицями, які гармонізують ці слова з записом даним Йоаном Євангелистом (Йоана 1:1,18); отже Соломон пише:

"Господь (Єгова) мав мене на початку своєї дороги, перше чинів своїх, спервовіку. Відвіку була я встановлена,

від початку, від правіку землі. Народжена я, як ще не було безодень (моря), коли ще не було джерел, водою обтяжених. Народжена я, поки ще не були гори поставлені, давніше за пагірки, коли ще землі Він не вчинив, ні піль, ні початкового порошу всесвіту. Коли приправляв небеса, я була там, коли круга вставляв на поверхні безодні, коли хмари уміцнював він нагорі, як джерела безодні зміцняв, коли клав Він для моря устава Його, щоб його берегів вода не переходила, коли ставив основи землі, то я майстром у Нього була, і була я веселошами день-у-день, радіючи перед обличчям Його повсякчасно".— Прип. 8: 22-30.

В додатку до того, що ми тут помітили відносно Логоса, — що Він був не тільки початком створіння Божого, і Первородним, але також Його Єдинородним Сином, і що вся інша творчість була виконувана Ним і через Нього — ми знаходимо прекрасне підтвердження в словах нашого Господа, коли Він сказав, "Не бійся! Я Перший і Останній, і живий, і був я мертвий, та ось я живий на вічні віки." І знову "Оце говорить Перший і Останній, що був мертвий і ожив" (Об'яв.1:17; 2:8. В жодний інший спосіб, ні в іншому значенню, чим "Одиноке" пряме створіння Боже, через Якого все інше було створене, міг наш Господь бути першим і останнім Божим створінням. Тому який інший погляд, буде невластивий і буде противний усім іншим уривкам Св. Письма.

"СЛОВО (ЛОГОС) СТАЛО ТІЛОМ І МЕШКАЛО МІЖ НАМИ"

— Йоана 1: 14—

Загальною думкою відносно маніфестації нашого Господа в тілі, є звичайно висказане словом інкарнація. Ця звичайна думка, ця теорія, ми віримо, є вповні невластива і небіблійна. Згідно з теорією інкарнації людське тіло нашого Господа, яке народилось з Марії, було лиш одежею, прикриттям для духового тіла. Отже згідно з тою теорією наш Господь під час свого земського життя, був дальше духовою істотою, точно такою як перед тим, за винятком,

що Він вживав тіло народжене від Марії і яке було знане як чоловік Ісус Христос, як свою заслону, або середника порозуміння з людьми, в такий спосіб як Ангели, які показувалися в людській формі в минулих часах – Авраамові, Лотові, Маноахові і іншим, (1 Мойс. 18:1,2; 19:1; Суддів 13:9–11,16) З причини цієї мильної передумови (мильного думання) повстало багато збаламучених і небіблійних ідей відносно різних епізодів (випадків) життя і смерти нашого Господа; наприклад, ця теорія вважає, що змучення нашого Господа не було дійсним, але вдаваним, бо духовна істота не може змучитися. Логіка цієї теорії також вказує, що молитви нашого Господа не були дійсними, лиш вдавані, тому що, як говорить ця теорія, Він був сам Богом, і коли б молився, то молився б до себе самого; і тому говориться, що Його молитви були лиш формою, щоб зробити вражіння на учеників і тих, які були коло Нього.

Ця сама теорія мусить припускати, що смерть нашого Господа, була лиш вдаванням смерти, а не дійсною смертю, тому що вони говорять, що Ісус був Богом і Отцем, Якого існування є від вічності до вічності, і тому Він не міг померти. Отже його муки і кликання "Боже мій, Боже мій, чого Ти опустив мене" і вмирання, були лиш зроблені як форма, щоб зробити вражіння на тих, які Його чули і бачили. Отже, логічним аргументом такої теорії є, що там не було дійсної смерти за гріхи людей, але тільки (зовнішній) вигляд, щоб зробити враження. Що це було обманом, але для доброї цілі – щоб вплинути на почуття і симпатію людства.

Це все є невластиве і дуже противиться правді і всьому тому, що говорить Слово Боже відносно цього предмету. Писання заявляє, не що наш Господь прийняв земське тіло як покривало для духовного тіла, так як Ангели в минулому, але що Він дійсно відложив, або як точний переклад з грецької мови подає "позбавив себе" свого передлюдського стану і дійсно прийняв нашу природу, або, як наш текст подає "Логос стався тілом". Там не було

обману, ні підробки. Це не було так, щоб це лиш виглядало, що Він принизив себе, та притім задержував свою славу і силу; це не було так, що Він лиш виглядав бідний ради нас, але був багатий, задержуючи духову природу цілий час; це не було так, що Він лиш поставив стрій слуги, Ні, Він дійсно стався чоловіком – "Чоловіком Ісусом Христом, Який дав себе на викуп за всіх." – 1 Тим. 2:5.

Ми згодом побачимо, коли приступимо до особливого розважання про риси викупу Його праці, що це є зовсім потрібним, щоб Він був чоловіком – не більше, ні менше від досконалого чоловіка – тому що це був чоловік, який згрішив, і який мав бути відкуплений, і Боже право вимагає, що життя чоловіка має заплатити примирюючу, тобто задовільняючу ціну за життя чоловіка, "Бо так як смерть прийшла через одного чоловіка, так через чоловіка воскресення з мертвих" (1 Кор. 15:21). Але, нехай через те ніхто нас не розуміє, що це означає, що наш Відкупитель стався чоловіком, таким як ми є, повні унасліджених недосконалостей і хиб. Зовсім противно, це саме Боже Слово заявляє, що Він був "святий, безвинний і непорочний і відлучений від грішників." – Жид. 7:26,27; Луки 1:35.

Його відлучення від грішників є одним тяжким пунктом до зрозуміння для багатьох. Як Він міг бути чоловіком, однак бути вільний від унасліджених хиб, які дотикають ціле людство? Ми надіємось побачити точно, як це може бути, і як це стало виконане в Божому плані; але ми насамперед потребуємо вповні вирити в своїх умах цей факт, що недосконалий чоловік, упавший чоловік, той, який через спадковість був учасником Адамового роду і якого життя було в такий спосіб частиною нашого життя, не міг бути нашим Відкупителем. Там було багато грішних мужчин в світі, без посилення Богом свого Сина, щоб бути ще іншим таким. Було багато цих недосконалих людей, які були раді зложити своє життя, щоб виконати волю Отця. Це є вповні потверджене через запис в листі до

Жидів в 11 розділі, в якому є виразно показано, що багато "не вважали свого життя дорогим" в своїй вірності для Бога. Але те, що було потрібним, то не лиш жертви за гріхи, але безгрішної жертви, яка заплатила б кару грішників. І тому, що "всі згрішили і не достас їм слави Божої", і тому, що "немає справедливого ні одного", то для того, як Писання дальше заявляє, "Ніколи людина не може спасти брата свого, і не може дати викупу Богові за нього." (Рим. 3:10,23; Пс.49:7) Це власне тому, що Господь споглянув і побачив, що не було ні одного чоловіка відповідного, щоб викупити світ. Він велів, щоб це зробив Той, Який є великий і може спасти до кінця всіх тих, які через Нього приходять до Бога.— Пс. 89:19; Ісая 63:1; 59:16; Жид. 7:25.

Дальше ми бажасмо, якщо можливо, виразно бачити, як наш Господь Ісус схопився нашого роду і стався його членом через матір Марію, без брання участі в якій-небудь мірі в його упадку, без унаслідження його хиб гріха, без прокляття смерти, яка лежала на цьому роді, бо коли б в якій-небудь мірі Він ділив життя Адама, Він був би також учасником кари смерти, і коли б через те став недосконалий і був під карою смерти, Він не мав би життєвих прав, щоб їх дати як ціну викупу за чоловіка, і через те купити отця Адама і його рід з під вироку смерти, яку видала на нього Божа Справедливість. Ми пропонуємо розглянути це питання в слідуючій розділі, і надіємось доказати там, що наш Господь не був в жодній спосіб, ні в жодній мірі забруджений гріхом чи недосконалістю через свою матір.

РОЗДІЛ 4

ПОСЕРЕДНИК ПРИМИРЕННЯ

НЕПОРОЧНИЙ

Погодження Текстів Біблії, На Вигляд Суперечних - Римсько-Католицька Доктрина Про Непорочне Почаття Марії Не Має Потвердження - Народження Ісуса Відлученого Від Грішників Є Конечним Для Божого Влаштування - Інакше Випуск Був Би Неможливий - Останні Наукові Відкриття Відносно Зв'язку Життя з Протоплазмою - Логос Стався Тілом - Народжений Від Жінки Однак Непорочний - Як Недосконала Матір Могла і Породила Непорочного - Цей Самий Принцип Діє в Інших Рисах Божого Плану Як Про Те Свідчать Св. Письмо.

"Хто чистого може вивести з нечистого? Ані один!- Йоана 14:4.

"Він з'явився, щоб гріхи наші взяти, і в Ньому гріха нема." "Такого Первосвященника потрібно нам мати - святого, безвинного, непорочного, відлученого від грішників."- 1 Йоана 3:5; Жид. 7:26.

Тут маємо вислови Св. Письма, які, виглядає, є суперечні: один говорить, в гармонії з нашим досвідом, що ціле Адамове потомство є діткнене отрутою гріха із затроєного джерела: слідуочий вірш подає, що наш

Господь Ісус був людиною відмінною від інших людей – невинний, непорочний і без пороку. І тому, що ціла теорія Примирення, представлена в Біблії, вимагає, щоб наш Відкупитель був непорочний чоловік – з нашого роду, однак відлучений від нього – то це стає дуже важною точкою перед умами думаючого Божого народу. Як у випадку нашого Господа Ісуса Бог виконав те, що є неможливим для чоловіка, згідно з усіма людськими досвідами і згідно з свідченням Йова? Приємним завданням цього розділу є, щоб дати повний доказ, як Боже розпорядження довершило цю бажану річ, яка виглядала неможливою до зроблення, а саме, вивести члена з людського роду, однак відлученого від його хиб, щоб бути викупом – щоб дати відповідну ціну за першого досконалого чоловіка, якого гріх і його прокляття зробили шкоду для людства.

Це не тому, що знання способу є конечним для віри, чи спасення правдивих учнів, які є навчені від Бога, але, що в світлі нинішньої нищівної критики (мудрої і немудрої) є конечним, щоб ця правда, яка так близько злучена з Примиренням, яке є центром і основою правдивого Християнства, була добре розглянена, щоб віра Божого народу могла встояти перед різними нападами противника, які він звертає проти науки викупу – з казальниць, з амбон і з преси. Твердження Писання про факт непорочності і невинності нашого Господа був, дякувати Богу, зовсім вистарчаючим для святих віками; але тепер, як "харч в пору" для дому віри, приходять наукове і філософічне потвердження про можливість усього того, що говориться в Слові Божім відносно цього предмету – що є дуже гармонійне з "законами природи".

Римо-Католицька Церква в своїй доктрині про Непорочне Почаття Марії, намагається заложити віру в матір нашого Господа, що вона була незаплямлена, непорочна і досконала, і в такий спосіб доказати, що Ісус міг народитися чистий і відлучений від грішників, але це не є нашим твердженням. Ми признаємо, що матір нашого

Господа була членом Адамового роду, в такому самому значенні як інші члени цього роду – що її життя походило з Адамового роду, що вона унаслідила людські слабості і хиби, і безперечно була, подібно як і всі інші, під вироком смерті. Ми заявляємо, що "чоловік Ісус Христос" був винятком – самотнім винятком.

І добре, щоб ми не забували, що Боже провидіння і опіка для людських дітей є час від часу показана у винятках природи. Наприклад, це є правом природи, що тепло спричинює поширення, а замерзання спричинює стискання; але як це добре для людства, що вода є винятком цього правила – вода, відмінно до загального права, поширюється під час замерзання. Коли б вона йшла згідно з загальним правом природи, то наслідок був би такий, що лід був би тяжчий від води і осідав би на дні рік і озер, і вони стали б твердим льодом, якого навіть тепло під час літа не розпустило б. Яким добром для людей є те, що між металами є антимон, який також є винятком загального права природи. Без нього було б неможливим витворити тривалі і сильні друкарські літери, або шрифти, а що можна зробити через змішання антимону, який під час гарячі стискається, з такими металами, що під час тепла поширюються. Отже, один виняток від запламлення через гріх в нашому роді, був самотньою його надією – його викупом, його спасенням під Божим провидінням. З тими думками ми йдемо далі, щоб розглянути, в який спосіб Логос "стався тілом" "народився від жінки", "з насіння Авраамового", та по мимо того був незапламлений, і через те міг бути відповідним і прийнятим викупом за Адама і його рід.

Біблія доказує про те, що все існування, живуча енергія істоти, походить від отця, а не від матері. Матір одержує сперму, або насіння життя від отця, якому постачає зародкову клітину, з якої форма, або тіло повстас, і кормить зародок істоти, поки він не є здібний присвоювати для піддержування свого життя елементів, які земля і повітря постачає – тоді він родиться.

Слово отець означає життєдавець. Відповідно до цього, Бог був "Отець", або Життєдавець, тоді як земля була матір'ю Адама і тим самим людського роду (Луки 3:38). Форма, або організм Адама був з землі (яка через те була його матір'ю); але його іскра життя, яка становила (або творила) його як чоловіка, походила від Бога (Який в той спосіб був його Отцем, або життєдацем) і в чоловіці в людському роді відтоді знаходиться сила передати цю іскру життя, або живуче насіння для нащадків.

Згідно з тим принципом, про дітей говориться, що вони походять від їх отців і народились від матерей (1 Мойс. 24:27) Тому дітей Якова, які через його синів числились як його діти, було сімдесят, коли вони прийшли до Єгипту. Про всіх тих сімдесяти душ, або істот, є ясно сказано, що вони вийшли з стегна Якова. (1 Мойс. 46:26,27; 2 Мойс. 1:5).

Так само є сказано про Соломона, він вийшов із стегон Давида (1 Цар. 8:19; 2 Крон. 6:9). І так само Ап. Павло і Ізраїліти в загальному твердили, що вони всі вийшли з стегон Авраама; а про Левія є написано, що "ще в батькових стегнах був, коли стрів його Мелхеседек."— Жид. 7:5,10

В такий спосіб також цілий людський рід вийшов від Адама, їх отця, через матір Еву, але не від неї; і тому є написано, що "всі в Адамі вмирають", але не в Еві. Тому що рід походить від Адама, він був пробований у його пробі, засуджений у його упадку і підданий під його осуд, або вирок.

Це, що Св. Письмо навчає, є останнім відкриттям науки щодо цієї справи розроджування, як це стосується до людства і ссавців. Науковці знаходять багато і точних доказів в природі, що життя, або існування приходить від мужеського полу. Найпростішим прикладом є яйце курки. Само в собі воно не має життя, але є лиш зародковою клітиною з поживчими середниками, готове збудувати організм, так скоро, як скоро воно є заплоджене життєвим зародком від самця з птахів.

Яйце має не тільки зародкову клітину, але також відповідні частини, або засоби для відживлення, і у властивій пропорції, що є пристосовані до малого організму заплodженого в нім спермою життя і у властивих обставини цей зародок розвивається. Зародкова клітина, або "жовток", або протоплазма одержує життєву сперму і це стається зародком (ембріон) курятка, яке для свого розвитку кормиться споживчою частиною жовтка і білком так довго, поки не розіб'є шкарлупи і тоді вже може житися само грубшими частинами поживи. Ці принципи, які є тут показані, є такі самі в людині і інших тваринах.

У зв'язку з тими гармонійними свідченнями Біблії і науки, є властивим прийти до висновку, що коли отець був досконалий, то й дитина буде досконалою. Навіть в помірковано сприяючих умовах досконала сперма, або життєве насіння, в зв'язку з жіночою зародковою клітиною, випroduкує живучий зародок такий сильний і здоровий, який буде здібний присвоювати собі відповідні елементи поживи, і відкидати і знешкоджувати некорисні. І в такий спосіб створена досконала істота буде подібно посідати силу знешкоджувати, або відкидати усі некорисні елементи, не спричинюючи собі шкоди чи невігоди. Навпаки, в пропорції як сперма життя є недосконала, живучий зародок буде слабкий і нездібний перемагати несприяючі умовини в оточенні і буде присвоювати собі (буде кормитися) всім тим, що його мати постачає – добре чи зле – і буде наражене на хвороби. Будучи недосконалим, він не є здібний усувати вповні трійливих елементів і наслідком того повстають хвороби і слабкість.

Стара приказка говорить: "Одного чоловіка пожива добра, може бути для другого трійлом," опирається на принципі тут наведеним. Особа, яка може добре травити, може їсти і витягати поживні речовини і силу з їди, яка зробить скоро слабим і може спричинити смерть іншій особі, з меншими силами. Чим більше хтось є сильний, тим більше такий витягає добрі елементи, а усуває

шкідливі, слабші не є в змозі цього робити і стають затруті, часто до такої міри, що стають хворі. Однак пам'ятаймо, що кожний член нашого роду є далеко від досконалости – ніхто не є здібний хоронити свого недосконалого організму проти великого числа ворогів, що атакують його через їду, пиття і повітря. Тому, ніхто, не є вроджений досконалим і ніхто не може уникнути після якогось часу хворіб. Вони насамперед чіпляються слабших органів і скоро опісля інші падають.

З того виходить, що коли б матір Ева сама згрішила, людський рід не вмирав би, бо коли б Адам остався досконалим, то від його нестраченого і неушкодженого життя його потомство народилося б без плями, без вади. І навіть коли б кара смерти була видана на матір Еву, впроваджуючи її в недосконалість, це не пошкодило б її дітям; будучи досконалими, вони присвоювали б собі добрі елементи і відкидали б, або поминали б зовсім природньо і без жодної шкоди які-небудь нездорові елементи поживи доставлені для них.

З другої сторони, припустім, що Адам згрішив, а Ева залишилась без гріха; У такому випадку осуд Адама мав би такий самий вплив на його нащадків. Не дивлячись, яким досконалим зародкова клітина і пожива були б, які постачала б матір Ева, то лиш недосконала вмираюча істота могла б бути випродукована з хворої сперми, або життєвого насіння від Адама. Тому бачимо правильність слів Писання, що "В Адамі всі вмирають", і "через непослух одного чоловіка ... смерть на всіх перейшла."– 1 Кор. 15:22; Рим. 5:12,19.

Як чудовим тут є подібність між першим і другим Адамом і їх жінками. Як смерть роду не залежала на Еві, але вповні на Адамові, та однак вона мала в тому свою частку, то так само відновлене життя відкупленого роду не залежить взагалі на Невісті Христа, але на Ісусові, Відкупителеві, хоча з Божої ласки є постановлено, що Його Невіста матиме участь в реституції "усього страченого."

Коли джерело, Адам, стався оскверненим через гріх,

ніхто з його нащадків не міг бути вільний від забруднення, тому що "Хто може вивести чисте з нечистого? Ніхто! Цей текст слід розуміти, що він відноситься до чоловіка, а не до жінки. Нічого, що виходить з нечистого джерела, не може бути чисте. Тому, "Нема праведного ані одного," ніхто не може викупити свого власного життя, тим більше не може дати Богові викупу за свого брата.— Рим. 3:10; Пс. 49:7.

Є добре знано, що ум матері підчас вагітності, має великий вплив на характер і вдачу її дитини, на добро, або на зло. Є много випадків, які показують умові, або фізичні "родимки" (знаки з уродження). Наскільки, або чи взагалі, досконалий зародок, заплodжений від досконалої життєвої сперми, міг би бути пошкоджений через злий ум матері, то це було б неможливим для людства під теперішніми обставинами рішити, бо ми не маємо змоги цього тепер доказати. І для нашого розбирання не є конечним цю справу рішити, тому що не під таким обставинами народився "чоловік Ісус Христос." Писання точно подає, (1) Що Господь вибрав матір для Ісуса святу жінку, "Благословенна ти між жінками", яка "знайшла ласку в Бога"(Луки 1:28,30,42); (2) Марія мала велику віру і радість в Господі бути знаряддям в Його плані; і (3) не зважаючи на страх, чи зневагу від Йосифа, чи від світу, вона радувалася в Бозі, кажучи "величас душа моя Господа, і зрадів мій дух в Бозі, Спасителі моїм," (Луки 1:45-47). Тому ми розуміємо, що ум матері Ісуса, замість бути противним для Його досконалого розвитку, радше кооперував для його завершення.

З того виходить, що самотньою перешкодою для породження досконалого чоловіка від недосконалої, оплямленої, однак добре думуючої матері, є брак постачання досконалого сперматозоїда. І тут власне є послідовність Св. Письма, що у випадку Ісуса досконале життя (не з, або від Адамового джерела) було перенесене Божою силою від передіснуючого стану до зародка людського стану, і тому Він народився "святий" (чистий і

досконалий), хоча від недосконалої матері, (Луки 1:35). Що Ісус не був сплямлений умовою, фізичною або моральною недосконалістю – якої Його матір разом з іншими з людства посідала, є вповні розумне і, як ми бачили, є в повній згоді не тільки з Біблією, але також з останніми науковими дослідками і висновками.

Інший факт, якого вчені доказують, а який виглядає годиться з Біблійною наукою, є, що хоча життя, або існування походить від отця, форма і вдача (натура) походять від матері. Наукові докази про це є неясні і не легкі до розуміння звичайними людьми і те, що Бог в своїй мудрості не тільки розлучив різні роди, тобто натури, але в великій мірі їх так обмежив, що поза певними границями вони не можуть змішатись з собою, поза якими втрачають силу розмноження. Звичайним прикладом цього є мул, гібрид, який не може розмножуватися.

Давніше думання, що форма і натура походить від мужеського роду є занехувана модерними дослідниками природи, які годяться, що жіночий пол постачає організм і також поживу – фактично постачає все, за винятком життєвого насіння, сперми, яка приходить від отця, або життєдавця. Візьмим за ілюстрацію цього невластиву сполуку між "дочками людськими" і тими Ангелами, які не задержали свого стану (1 Мойс. 6:2,4; Юди 6; 2 Петра 2:4). Коли ці Ангели прийняли людську форму, будучи досконалими в силі, вони сплодили дітей, які були тоді багато вищі від упавшого роду Адама в умовій проникливості і в фізичних силах, так що запис подає, що вони "були велитні". Пам'ятаймо, що ці великі мужі народились від недосконалих, вмираючих жінок, але були сплоджені сильними, неушкодженими отцями.

Вмираючий рід Адама мав багато труднощів з тими "Нефелімами", (Євр. слово означає упавший), які ніколи не були визнані Богом, ні через пробу до життя, ні через осуд на смерть. Це було дійсно милосердям, що Бог, не давши дозволу на їх існування, знищив їх в потопі, і

зберіг Ноя і його родину для нового початку людського роду; тому є сказано "Ной був досконалий в своєму роді", а це значить, що більшість Адамового роду стали дуже занечищені і стали, через цю сполуку Ангелів в людській формі, новим змішаним родом. Ми сказали "новим родом", тому що їх нове життя і сила походили від нових отців.

Так великою була слава тих "Нефілімів", що про страх перед ними можна знайти більш менш виразно в поганських міфологіях аж до нинішнього дня; і сотки літ після їх знищення в потопі, кружляли фальшиві повідомлення, що вони ще живуть і це спричинило переполох між Ізраїлітими тоді, як вони були захоплені радістю перемоги в недавніх боротьбах (4 Мойс. 13:33; 14:36,37). Безсумніву, що там були деякі великі мужчини в Ханаані, як нам Біблія показує, але ніколи, за винятком цього злого повідомлення, не є вони називані Нефілімами.

Іншою ілюстрацією цього принципу, що життя (життєвість) походить від отця, а організм від матері, є те, що Єгова, маючи самий божественну природу, сплотив синів, які мають різні природи. Він є Отцем, тобто життєдавцем для тих синів в ангельській природі (Йова 2:1; 38:7; Жид. 2:9), як також синів в людській природі (Луки 3:38), і також "нового створіння", які в першому воскресенню стануться учасниками Його власної божественної природи. (2 Петра 1:4). Дух, або енергія Єгови, діючи на духову субстанцію, створила і розвинула Ангелів; ця сама енергія, або дух, діючи в земських субстанціях, створила чоловіка і інші нищі творива (1 Мойс. 2:7; 1 Кор. 15:47). І коли Бог бажає дати нам ясне розуміння про народження нового створіння до божественної природи, Він представляє їх як сплоджених з Його слова обітниці в утробі Угоди, яку Він зробив з Авраамом, а яка (Угода) була зображена через жінку Сару, кажучи нам, що так як Ісаак був спадкоємець Авраама, і дитиною обітниці (через Сару), так і ми, подібно до Ісаака, є дітьми Божими, будучи дітьми обітниці, або Угоди Сари.— Гал. 4:23-31; 1 Петра 1:3,23; 2 Петра 1:4.

Цей самий принцип є зілюстрований в тім, що в типічнім (образовім) Жидівськiм Віку, який був перед Християнським Віком, дитина унаслідила благословення і привілеї свого отця, згідно з становищем його матері, і те знову показує, що природа матері, права і привілеї, і вільності матері, а не конечно отця, були прив'язані до дитини. – 1 Мойс. 21:10; 2 Мойс. 21:4; Гал. 4:30.

Попередні аргументи доказують те, що наш Господь Ісус був народжений з жінки. "Те, святе", що народилося з жінки, взяло природу жінки, тобто, людську природу – "земську". Хоча перенесений зародок життя задержав усю чистоту і досконалість передлюдського (духового) стану, (в гармонії з законом, якого ми розглядаємо), він взяв природу матері, і "стався тілом", через те, що "народився з жінки". Все ж таки, "чиста річ" не вийшла з нечистого роду, але (Ісус) "прийшов від Бога" і був тільки розвинений і відживлюваний в Марії. – Йоана 8:42; Гал. 4:4.

Це є даліше в згоді з тим самим принципом, що, хоча наш Господь Ісус був відтоді високо прославлений до божественної природи і вже більше не був чоловіком, то однак про Нього є сказано, що Він буде життєдавцем, або "отцем" цілого людського роду, в той час як є також показано, що ця праця для людства є такою, щоб повернути до досконалості людської природи, яка стала страчена для всіх через гріх Адама. Таким чином, хоча їх "отець", або життєдавець буде на божественному рівні. Його діти будуть на земському рівні, народжені з Угоди реституції, яку зображувала Кетура, третя жінка Авраама.

Отже, переглядаючи наш предмет, ми пізнали, що "чудесне" народження нашого Господа Ісуса, досконалого, непорочного, з недосконалої матері, не було противне звичайній процедурі виконувannya постанов Творця, але в повній гармонії з ними; ми бачимо, що подібно отець Адам був народжений до досконалого стану, тому що він був народжений від Бога, хоча його матір (земля) була даліше недосконала, крім особливо приготовленого городу в Едені. Отже Біблійне запевнення, що наш Господь мав

передлюдське існування, якого життєвий принцип був перенесений до утроби Марії і народився від неї "святим", є повним запевненням, що Він був, як це саме Писання говорить, "святий, без змази і непорочний, і відлучений від грішників". Власне такого "потрібно нам мати", щоб був відповідний до того, що було для нас потрібне – такий, який міг би бути прийнятий Справедливістю як ціну нашого викупу, і тоді міг статися великим Первосвящеником людства в речах що належать до Бога, бути здібний співчувати слабим і обтяженим, будучи діткненим почуттям людських слабостей тоді, коли Він сам милосерно взяв на себе наші слабості. Мат. 8:16,17; Жид. 7:26.

Ми тепер перейдемо до розбирання того, в який спосіб Він міг бути без гріха, та проте "статися подібним до Його братів."

ГЛЯДІТЬ ЖЕНИХ Є (Пісня 116)

В нас лямпи вбрані світять,
Спасу на зустріч йдем,
Готові скоро ввійдуть,
На весілля з Агнцем.
Серць наших вірне биття,
Уст нашиш ревний спів,
Це світло блеском вже світить,
Котре Він нам лишив.

П р и с п і в

Глядіть, глядіть, жених є
На зустріч всі Йому !
Которих лямпи світять,
І одіж біла тут.

Вчувши крик о півночі,
Ідіть Жених вже є !
Ми вставши скоро йдемо,
Спішім на весілля.
Це світло ясно світить,
Ми бачим його там,
Готових радо Він візьме,
З Ним в радість увійдем.

Весільна радість нас жде,
В небесних дворах там,
Коли там Спас нас стріне,
Буде всім радість нам.
Тоді засядем разом з Ним,
На престол в Царстві тім,
Вінець життя Він дасть всім нам,
За все Бога хвалім.

РОЗДІЛ 5

ПОСЕРЕДНИК ПРИМИРЕННЯ

"ПОДІБНИЙ ДО БРАТІВ"

I

"ВИПРОБУВАНОВОГО У ВСЬОМУ, ЯК І МИ"

Хто Є Його Братами? – В Чому Є Подібність? – Як Він Був Пробований У Всьому, Так Як Ми, Однак Без Гріха? – Проби В Пустині – Їх Подібність До Наших – Деякі з Них "Звели б, Коли Би Було Можливо, Особливо Вибраних – В Якому Значінню Наш Господь Стався Досконалий Через Терпіння? – Хоча Був Сия, Однак Навчився Послуху – Як Він Стався На Подобу Грішного Тіла – Та Проте Без Гріха – Узяв На Себе Немочі Наші – Як Він "Дізнав" (Усякої Спокуси)?

"Тому мусів Він бути у всьому подібний до братів, щоб стати милосерним та вірним Первосвящеником у справах Божих, для вблагання за гріхи людей." – Жид. 2:17.

Два популярні, але противні погляди відносно різних висловів Св. Письма, які говорять про відношення нашого Господа до людства, цю справу заторкують і перечать собі; а третій правдивий і самотній, є в змозі погодити ці різні частини Писання, або задовільнити освячений розум. З цих двох мильних, але популярних теорій одна твердить, що наш Господь Ісус був Всемогучим Богом, Єговою, Який лиш зодягнувся в людське тіло, без дійсного

відчуття людських досвідів: проб, спокус та оточення. Друга теорія твердить, що Він був грішним чоловіком, учасник хиб нашого роду, так як і всі інші, але мав більший успіх від інших у спротиві і поборюванню злого. Ми будемо старатися показати, що обидві ці теорії є помилкові, і що правда лежить між ними в тому, що Логос "існуючий в подобі Божій", духовна істота, коли "стався тілом", був дійсно чоловіком, "Чоловік Ісус Христос", але був "відлучений від грішників", був досконалим чоловіком, приготований бути "відповідною ціною" за першого досконалого чоловіка, якого упадок охопив і включив цілий наш рід, і якого викуп також охоплює цілий рід.

Тому, стараючись встановити правильний погляд Писання щодо цього предмету, є зовсім властивим, щоб ми переглянули різні вислови Писання, які були перекручені і неправильно вжиті, щоб доказати, що наш Господь був оплямлений і підданий таким самим пристрастям, як упавший рід. Ми говоримо, що коли б Він був у такому стані, то це було б неможливим для Нього, так як це є неможливим для нас, сповнити вповні і досконало кожен рису Божого Закону. Божий Закон є повною мірою здібності досконалого чоловіка, і є поза межами і можливістю для якого-небудь чоловіка, який не є досконалий. Тому сам факт, що в нашому Господі не було гріха, і що Він подобався Отцеві, і був прийнятий як жертва за гріхи, як ціна викупу за Адама (і страченого в нім роду), доказує побічно про Його досконалість, про що, як ми твердимо, Писання всюди навчас.

Але "брати" нашого Господа не були непорочні, ні відлучені від грішників. Отже, як міг Він бути "подібний до своїх братів" і все таки бути відлученим від грішників? Відповідь на це питання можна знайти тоді, коли ми визнаємо цей факт, що ці слова "своїх братів" не відносяться до світу, не до грішного людства. Чоловік Адам був дійсно Божим Сином тоді, коли Бог його створив і аж до того часу як згрішив (Луки 3:38), але не після того. І всі з його роду, згідно з Писанням, є названі "дітьми гніву"

(Ефес. 2:3). Лиш ті, які "втекли з під осуду, що є над світом", і які прийшли знову до гармонії з Богом через Христа, мають авторитет Біблії вважати себе за Синів Божих (Йоана 1:12). Про інших наш Господь говорить, "Ви від вашого отця диявола, і пожадливісті отця вашого хочете чинити" (Йоана 8:44). Наш Господь Ісус ніколи не зачислявав себе до дітей диявола, ні до "дітей гніву", але сказав, що Він "прийшов від Бога." Він також не визнавав за "своїх братів" кого-небудь з тих, які були "дітьми гніву." Лиш ті є визнані як "брати Господа", які втекли від осуду (прокляття), що є над цілим світом, і які стали припроваджені до Отця через кров Христа, і одержали "духа всиновлення" до Божої родини, і обітницю повного "прийняття за синів" при установленню Царства.— Рим. 8:15,23; Гал. 4:5.

Це тому, що такі є вважані як оправдані, що вони є звільнені з осуду Адама і зараховані за праведних через кров Христа, що вони є в якому-небудь значенні цього слова подібні до нашого Господа Ісуса, "Його братами", на подібній стопі Божої ласки і відлучення від світу. Про посвячених з цієї класи наш Господь сказав, "Вони не з світу, як і я не з світу" і "Я вибрав вас з світу" (Йоана 15:19; 17:16). З такої точки погляду можна легко бачити, що наш Господь "стався подібний братам" — точно в кожних подробицях. Ці "брати" не були в такому стані тоді, коли Він принизив себе і стався тілом — тоді Він не мав братів, за винятком того, що така класа була передбачена Богом (Ефес.1:5,11; Рим.8:9). Але Божа постанова була така, що Бог передбачив, що Він міг бути справеливий і виправдати тих з грішного роду, які приймуть Божу ласку через Христа, і яких гріхи були, на цей рахунок, покриті, не зараховані їм, але зараховані Йому, Який "поніс наші гріхи в своїм тілі на дереві." Бог наперед передбачив і постановив покликати членів Церкви під час віку Євангелії, щоб вони були співспадкоємцями з Ісусом Христом нашим Господом "спадщини неглінної й непорочної, що не зв'яне, захищеної

на небесах" (1 Петра 1:4). І це було задля цього наперед установленого плану, що про тих, які становитимуть цю клясу, було наперед пророком сказано як про "братів" Христа. Пророчо наш Господь є предствлений як такий, що говорить до Отця, "Я звіщатиму ім'я Твоє братам моїм, хвалитиму Тебе серед громади" (Пс. 22:22; Жид. 2:12). Якщо це було Божою постановою – щоб наш Господь був не тільки Відкупителем світу, але також прикладом для "братів", які будуть Його співспадкоємцями – тому у виконуванні цієї Божої постанови було відповідним, щоб Він у всіх своїх досвідах і пробах стався "подібний до своїх братів."

"ЯКИЙ БУВ ВИПРОБОВУВАНИЙ У ВСЬОМУ,
ЯК І МИ, ОДНАК БЕЗ ГРІХА"

Жид. 4:15

Слід помітити, що цей вислів не подає, що наш Господь був спокушуваний у всіх точках так, як світ є спокушуваний, але, так як ми, Його послідовники, є спокушувані. Він не був спокушуваний по лінії розбещених забаганок для грішних речей, які є одержані через спадковість від земських родичів. Але, будучи святий, непорочний і відлучений від грішників, Він був спокушуваний по тих самих лініях, як Його послідовники в цьому євангельському віку – які поступають не по тілу, але по духу; – і які є суджені не відповідно до слабостей їх тіла, але відповідно до духа їх ума – відповідно до їх нової волі, нового серця. – Рим. 8:4; 2 Кор. 5:16; Йоана 8:15.

Це бачиться дуже виразно в зв'язку з спокусами нашого Господа в пустині, які наступили скоро після Його посвячення і хрещення в Йордані. – Мат. 4:1-11.

(1) Першою спокусою була сугестія сатани, щоб Він вживав Божу силу, яку щойно одержав при хрещенні в Йордані, для своїх потреб, перемінюючи каміння на хліб. Це не було спокусою, яку можна б у якій-небудь мірі дослідити в унаслідженій недосконалості. Наш Господь був через сорок днів без поживи, досліджуючи Божий план,

стараючись пізнати і рішити під впливом Святого Духа, якого недавно одержав, яким має бути властивий спосіб Його життя, щоб здійснити велику місію, задля якої Він прийшов у світ, а саме, щоб світ відкупити. Сугестія, щоб вживати дані Йому духові сили, про які Він був свідомий, що їх має, на потреби тіла, на першу думку могло виглядати властивим, але наш Господь негайно пізнав, що таке вживання Його духового дару буде невластивим, бо він не був на це даний, і тому Він відкинув цю думку, кажучи, "Написано: не самим хлібом житиме людина, а кожним словом, що походить з уст Божих." "Брати" Господа мають часом подібні спокуси від противника, підшепти, щоб вживати духові дари на користь теперішніх інтересів. Цього роду спокуси є звідниччі і є проводом, через який Божий посвячений народ часто є проваджений противником на манівці, щоб більше і більше вживати невластиво Боже благословення.

(2) Противник підсував думку нашому Господу, щоб Він розпочав свою місію для народу в дивовижний спосіб – щоб кинувся до долу з наріжника храму перед товпою народу так, що коли б вони побачили, що Йому нічого не сталося, то це було б доказом для них, що Він має надлюдську силу і тому скоро прийняли б Його за Месію і співпрацювали б з Ним у Його чинності. Але наш Господь негайно побачив, що такий спосіб зовсім не був у гармонії з Божим розпорядженням, і навіть невластиве стосування Писання, яке сатана Йому навів (очевидно на зло), не зрушило Його з принципу праведності. Він негайно відповів, що такий спосіб поступовання з Його сторони був би спокушуванням Божого провидіння, вповні необґрунтований, і тому не варто над тим думати. Коли цього вимагав обов'язок то навіть, хотяй там була небезпека, Господь не отягався чинити те, що було потрібне для справ Отця, бо розумів, що Бог є здібний пильнувати кожної справи; але правдиве довір'я в Бога не включає необачного виставлювання себе на небезпеку, без Божого повеління, яке було б лиш на те, щоб хвалитися.

Брати Господа мають також спокуси по тих лініях, і вони повинні пам'ятати цю лекцію і приклад, який їм виставив Провідник їх спасення. Ми не повинні спішитись до небезпеки, і думати через те, що ми є відважні воїни хреста. Сини злого часом показують "ризиковні діла" і думають, що це є властиве, але вони не є властиві для дітей Божих. Ці останні мають боротьбу, яка вимагає ще більшої відваги. Вони є покликані, щоб виконувати службу, якої світ не схвалює і навіть не оцінює, але часто переслідують. Вони є покликані переносити зневаги і наруги від світу. Так, ті, що не мають обрізки серця, "говорять всіляке зло" проти них, ложно задля справи Христа. В цьому відношенні послідовники Провідника нашого Спасення переходять таку саму дорогу і йдуть в сліди свого Провідника. І щоб не зважати на сором і зневагу світу в Божій праці, яка є неоцінена світом, вимагає більшої відваги, чим виконувати деякі великі чудові діла, які будуть подивляти звичайних людей.

Одним з головних боїв тих, які поступають по цій вузькій дорозі, є бій з своєю волею, щоб привести цю волю до повного підкорення під волю Небесного Отця і її там вдержувати. Володіти своїм власним серцем, усувати зростаючі амбіції, які є природні навіть для досконалого чоловіка; погашуючи той тліючий вогонь, і представляючи свої тіла і всі земські інтереси як жертву живу в службі для Господа і для Його справи. Це були проби, в яких наш Провідник одержав перемогу і її лаври, і таким є також проби Його "братів". "Більший є той, хто панує над своїм духом (підкорюючи все під волю Божу), чим той, хто здобув місто." Такий також є більший, чим той, який через невласливе поняття про віру, буде скакати з вершка святині, або чинитиме якісь інші немудрі діла. Правдива віра в Бога складається не з сліпої легковірності і дивних припущень відносно провіденціальної опіки, але протилежно, вона складається з спокійного довір'я в усі дорогоцінні Божі обітниці, які Бог дав, довір'я, яке дає їм змогу вірно

протівитися різним намаганням світу, тіла і диявола, щоб відвернути його увагу, і яка пильно йде по лініях віри і послуху, які є позначені в Божім Слові.

(3) В третій спокусі сатана пропонував нашому Господеві земське панування і скорий успіх заложення його царства, без смерти і терпіння – без хреста, під умовою компромісу з противником. Противник твердив, і це твердження не було заперечене, що він має контролю над світом, і що через співпрацю з ним Царство Справедливости, якого наш Господь прийшов установити, могло б бути скоро встановлене. Сатана натякав, що він вже є стомлений провадити світ до гріха, темноти і забобонів, і що тому він співчуває з місією нашого Господа, яка має на меті допомогти бідному упавшому родові. Однак, він бажав задержати головний, або провідний контролюючий вплив у світі, і тому ціною його передання світу для справедливого шляху, ціною його співпраці з Господом Ісусом в реституційних благословеннях світу, було те, щоб він (сатана) став визнаний опісля як володар світу в його відновленім стані – щоб в той спосіб наш Господь віддав йому поклін.

Ми повинні пам'ятати, що бунт сатани проти Божого правління був спонуканий через його амбіцію, щоб він сам був монархом – "так як Найвищий" (Ісаї 14:14). Ми пригадуємо собі, що це було головною спонукою його успішної атаки на наших перших родичів в Едені – щоб він міг відчужити і відлучити їх від Бога і в такий спосіб поневолити їх для себе. Ми можемо легко додуматись, що він волів би бути володарем щасливих людей, чим "стогнучого створіння": він волів би мати під собою людей, які жили б вічно. Виглядає, що навіть тепер він не визнає цього факту, що вічне життя і правдиве щастя є інакше неможливе, лиш в гармонії з Божим правом. Тому сатана годився статися реформатором в усіх особливостях, за винятком одної – його амбіція мала бути задоволена – він мусить бути не меншим володарем між людьми – і чи він не був вже "князем того світу" і за такого визнаний в

Святому Письмі? (Йоана 14:30; 12:31; 16:11; 2 Кор. 4:4). Очевидно, він не мав до цього Божого повноваження, щоб бути "князем цього світу", але він одержав в посілість людство через несвідомість, через представлення злого за добре, темноти за світло, – отже в такий спосіб він збентежив і осліпив світ, і легко держав стан володаря, або "бога того світу, який тепер орудує в серцях синів непокору" – великої більшості людей.

Тому особливою спокусою сугестії сатани було, що тут виглядало, що він пропонує нову розв'язку цього питання піднесення людини з його гріховного стану. Та більше цього, це виглядало, що там був натяк на частинну жалобу, або покуту з сторони сатани, і можливо його привернення на дорогу праведности, з умовою, що йому буде забезпечене бажання його амбіції бути даліше володарем над людьми, більш щасливими і в кращому стані, чим вони були, коли були підневолені під гріх, бо це було самотнім способом, через який він міг задержати лояльність людини: тому що в пропорції як людство відкидає гріх і оцінює святість, в такій самій пропорції воно бажає служити і поклонятись Богу.

Наш Господь Ісус не отягався довго, Він мав повне довір'я, що мудрість Отця встановила найкращий і найбільш відповідний план. Тому Він не тільки не радився з тілом, ні з кров'ю і не торгувався з сатаною відносно співпраці в чинності підношування світу.

Тут також ми бачимо особливі засідки противника проти "братів" Господа. Він мав успіх в спокушуванні номінальної Церкви, з початку її діяльності, щоб вона відсунула дорогу хреста, вузьку дорогу відлучення від світу, але, щоб зробити союз з цивільними властями і таким чином поступово статися впливовою в світовій політиці. Через співпрацю з "князями цього світу", яка є скрито заохочувана і підсилювана противником, вона намагалась запровадити володіння Христа на землі, через представника папу, який твердив, що він був намісник Христа. Ми бачили, який наслідок був з цього погубного

впливу: як це ложне Царство Христа сталося дійсно царством диявола, тому що виконувало його волю. Ми бачили наслідок цього в "Темних Віках", і те, що Господь називає цю систему "Антихристом."

І хоча Реформація сміло розпочалась, ми пізнаємо, що противник знову представив перед Реформаторами цю саму спокусу, і ми бачимо, що вони лиш частинно її противились, що вони були охочі йти на компроміс, щоб коштом правди одержати охорону і допомогу від "царств цього світу" і в надії, що царства цього світу в якийсь спосіб стануться Царством нашого Господа. Але ми бачимо, що це сполучення Церкви і світового впливу, як це є представлене в Протестанстві, хоча менше згубною в своїх наслідках, чим папська спокуса, є по мимо того дуже шкідлива і є великою перешкодою для всіх, які підходять під його вплив. Ми бачимо, що постійною боротьбою "братів" є, щоб перемогти ці спокуси противника, і стояти твердо в вільності, в якій Христос зробив нас вільними – не в світі, лиш відлучених від світу.

Більше того, ми бачимо, що хоча така сама спокуса приходить на всіх "братів", вона час від часу приходить в дещо відмінній формі, і що великий противник в дуже хитрий спосіб, в кожному випадку старається поступати з нами, так як з Господом, а саме, представити себе як провідника по лініях реформи, яку він дораджує – показуючи, що він сердечно співчуває з працею благословення світу. Його остання спокуса по цій лінії приходить в формі пропонованих "суспільних реформ", які він успішно представляє перед умом багатьох "братів." Він тепер подає думку, що хоча колись було дуже потрібно поступати "вузькою дорогою", дорогою хреста, то це вже не є потрібним цього чинити, але що тепер ми дійшли до місця, де ціла справа може бути скоро і легко завершена, і що світ в загальному може бути піднесений до вищого рівня суспільного, розумового, морального і релігійного стану. Але плани, які він підсуває, завжди втягають спокусу з ним: в теперішнім випадку підсувається думку,

що всі, які будуть співпрацівниками в суспільних реформах, повинні також з'єднатися з суспільними і політичними рухами, які здійснюють бажаний наслідок.

І він стався такий зухвалий і такий самовпевнений підмоги більшості, що він більше не претендує сприяти реформі по лінії особистого навернення від гріха і спасення від прокляття і посядання з Отцем, через особисту віру і посвячення для Господа Ісуса Христа – Його пропозицією є суспільна реформа, яка нехтує особисті відповідальності і гріхи, а лише звертає увагу на суспільні обставини і робить суспільство назовні "чистим". Він хотів би, щоб ми занекали вчення Господа, що лиш ті, які приходять до Отця через Нього є "синами Божими" і Його "братами"; замість того він хотів би, щоб ми вірили, що всі люди є братами, і що Бог є Отцем цілого людства, що ніхто не є "дітьми гніву", і що це злочинним і немилостивим вірити в слова нашого Господа, що деякі є "від отця диявола". Хотяй не вживає на це особливих висловів, він хотів би, щоб ігнорувати і заперечували про упадок в гріх і також ігнорувати і заперечувати викуп з гріха і цілу працю примирення – під, на вигляд пристойними, але звідничими гаслами про Отцівство Бога і Братерство людей і про Золоте Право.

Ці спокуси противника, які є перед "братами" сьогодні, зводять багато і мабуть ще всіх зведуть, за винятком "особливо вибраних" (Мат. 24:24). Ці особливо вибрані "брати", є тими, які поступають близько в сліди Господа, і які, замість звертати увагу на сугестії противника, звертають увагу на Слово Боже. Ці особливо вибрані "брати", замість схилитися до свого власного розуміння і вигадок сатани, мають віру у вищу мудрість Єгови і Його божественного плану віків. Тому вони всі є "навчені від Бога" і знають, що працею теперішнього віку є вибір "братів" Христа, і тепер їх випробування, і остаточно прославлення з Господом в Царстві, як насіння Авраама, щоб благословити світ; і що в слідуючій віці прийде "властивий час" для морального, фізичного і умового

піднесення світу. Тому особливо вибрані не можуть бути зведені жодними на вигляд пристойними аргументами, чи софістикою (підробкою) їх хитрого ворога. Більше того, "брати" не є в невідомості відносно його хитрощів, тому що вони були остережені по цій лінії, і вони дивляться на Ісуса Христа, Який не тільки є Автором їх віри, через повне жертвування себе самого, але також має бути її звершителем, коли Він дасть їм часть в першому воскресенні і зробить їх учасниками Його великої слави і Божої природи.

Такими є точки спокус "братів" і такими були точки спокус їх Провідника. Він був "спокушуваний у всьому, як і ми", і Він знає як помагати тим, які є спокушувані, і які є охочі одержати поміч, яку Він дає, і в спосіб, в який Він її дає – через наuchuвання з Його Слова, і через Його дуже великі і дорогоцінні обітниці. Слабості, які приходять до них через спадковість, не були частиною спокус нашого Господа. Він не мав бажання до пиятики, Він не мав схильності до убійства, ні до крадіж, бо Він був святий, непорочний і відлучений від грішників. І Його "брати" не мають тих силць для їх спокус. Ті, які сталися Його "братами" через віру і посвячення, і сплодження з Святого Духа всиновлення, позбулись нахилу, який старається робити шкоду іншим, і замість того вони одержали новий ум, ум Христа, духа Христа, духа здорового розуму, Святого Духа – духа любови, який старається насамперед чинити волю Отця, і подруге, старається чинити добро всім людям, особливо домові віри. – Гал. 6:10.

І хоча в тілі тих "нових створінь", які мають новий ум і нову волю, є унасліджені слабості і нахили до вибуху гніву чи сварні, так що вони будуть потребувати постійно бути на острозі проти них і можуть часом бути поборені помилкою, проти їх волі, все ж таки, ці недобровільні слабості не є зачислені їм як гріхи, ні як діло "нового створіння", лишень як хиби, що належуть до старої природи, які є, так довго як "нове створіння" їм противиться, прикриті заслугою викупу – великою жертвою

за гріхи, яку зробив Провідник нашого Спасення. Це є саме "нове створіння", яке є пробоване, досвідчуване, пристосовуване, очищуване і приготовлюване до співнасліддя з Христом в Його Царстві, а не тіло земське, яке є вважане за мертво.

"СТАВСЯ ДОСКОНАЛИЙ ЧЕРЕЗ ТЕРПІННЯ"

"Годилось бо Тому (Отцеві), для Якого все, і через Якого все, щоб Того, Хто привів багато синів у славу, – Провідника їхнього спасення, стражданням удосконалити." – Жид. 2:10.

Маючи на увазі те, про що ми вище говорили, можемо легко бачити, що наш Господь не був зроблений досконалим як чоловік через терпіння, які Він переносив як чоловік, ані що Він не терпів заки стався чоловіком. Думкою цього Писання є, що коли наш Господь був у світі, вже як досконалий чоловік, образ Отця в тілі, святий, непорочний і відлучений від грішників, Він досягнув через свої досвіди і терпіння іншу досконалість – досконалість іншого рівня існування, одержану відтоді. Це було одною річчю, що Логос був досконалий, коли Він був з Отцем, заки світ повстав – досконалий в своїй істоті, в своєму серці, або волі – досконало вірний для свого Отця; але це було іншою річчю, що коли Він добровільно принизив себе, щоб статися тілом і взяти нашу природу, нищу природу, Він стався досконалим чоловіком, відлучений від грішників: і це є ще третьою річчю, що Він тепер є досконалий в Його теперішнім вивищенім стані, як учасник божественної природи. Власне до цього останнього стану наш текст відноситься. Таке високе вивищення до "слави, чести і безсмертя", до "Божої природи", зовсім властиво в Божій мудрості вимагало, щоб певні проби були застосовані, переносування яких повинно зробити досконалим титул Єдинородного Сина Божого, щоб мати участь у всіх багатствах Божої ласки, і щоб "усі шанували Сина, так як вони шанують Отця."

Ми повинні пам'ятати, що в зв'язку з тими пробами, які мали виказати Його послух для Отця, перед Ним була виставлена певна радість, певна надія, так як є написано "Задля (не "замість" – як це є помилково передано в наших Біліях) радості, яка була перед Ним, витерпів хрест, не звертаючи уваги на сором." (Жид. 12:2). Ця радість перед Ним, ми можемо правильно вважати була:

(1) Радість виконати таку службу (завдання), яка буде приємна для Отця.

(2) Радість викупити людство і дати всім можливість бути звільненими з гріха і смерті.

(3) Радість в серцю, що через довершення цього примирення, Його Отець буде вважати Його за гідного бути володарем і благословляючим Царем і Священником для світу; об'явити світові знання Божого плану і підносити з гріху до Божої ласки кожного, хто прийме умови Нової Угоди.

(4) Радість, що Отець обіцяв Йому, не тільки поворот до слави духової істоти, яку Він мав з Отцем заки світ повстав, але багато вищу славу – бути живим понад Ангели і сили, і власти, і всяке імено, що є називане, і статися спільником в Царстві всесвіту, слідуючим після Отця – по правій руці маєстату на вишинах, і учасником божественної природи, з Його вродженням, або безсмертним життям.

Але вся ця радість була залежна на повному послуші для волі Отця. Правда, Він був завжди послухний Отцеві і любив дороги Господні, але Він ніколи не був поставлений на таку пробу, як тепер. До цього часу було приємно і почесно чинити волю Отця; тепер проба була, чи Він буде, чи не буде чинити волю Отця під такими обставинами, які будуть болючі, тяжкі і понижуючі – обставинами, які остаточно принесуть Йому смерть, та навіть ганебну смерть на хресті. Він успішно перейшов через ці проби і ніколи не хитався, ніколи не вагався, але в кожному випадку проявив повну віру в Справедливість Отця, Його Любов, Мудрість і Силу, і без вагання

переносив всякий спротив і противності від грішників, з усіма іншими нападами противника; і через ті всі терпіння Він "стався досконалий, тобто гідний усієї цієї радости, яка була виставлена перед Ним, внаслідок чого став досконалим як істота найвищого стану, тобто, "Божежественної природи." В такий спосіб це було правдою про Єдинородного від Отця, що:

"ХОЧ ВІН БУВ СИНОМ, ОДНАК ВІН НАВЧИВСЯ ПОСЛУХУ З ТОГО, ЩО СТРАЖДАВ, А ВДОСКОНАЛИВШИСЬ, ВІН СТАВ ДЛЯ ВСІХ, ЩО ЙОМУ СЛУХНЯНІ, ТВОРЦЕМ ВІЧНОГО СПАСЕННЯ"

Жид. 5:8-10.

Надхнений Апостол пояснює в той спосіб, що наш Господь, вже був досконалий, непорочний, вже був "Сином", вже був вповні послушний Отцеві під сприяючими обставинами, а тепер навчився (і пізнав), що означає бути послушним під противними обставинами, і будучи в такий спосіб досвідчений і випробуваний, Він показався гідним досконалости на вищому рівні існування, в Божій природі, і Він був удосконалений в ній, коли Отець підніс Його з мертвих до цієї великої слави, яка була виставлена перед Ним – перше, щоб бути Визволителем Церкви, яка є Його тілом, а опісля, "у властивім часі", усіх тих, які, будучи приведені до точного знання правди, будуть Його слухати.

Помітіть гармонію між тими словами і свідченням Ап. Петра, – "Бог батьків наших воскресив Ісуса ... Його Бог підвищив правицею своєю, як Князя і Спаса."– Діян. 5:31.

Таким чином наш Господь Ісус показав перед Отцем, перед Ангелами і перед нами, Його "братами", свою вірність для Отця і для принципів володіння Отця. Таким чином Він звеличав закон Отця і вчинив його славним; показуючи, що він не був надмірно вимагливий, що не був поза межами спроможности досконалого чоловіка, навіть під найтяжчими обставинами. Ми, як послідовники Ісуса, можемо дійсно радуватися разом з усіма Божими

інтелігентними і послухними створіннями, кажучи, "Достойний Агнець заколений прийняти силу і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення."- Об'яв. 5:12.

І це натекає, що, як прославлений Господь є Провідником нашого Спасення, то так усі, які будуть воїнами хреста, послідовниками цього Провідника і співнаслідниками з Ним у Царстві, мусять так само статися досконалими як "нові створіння" через проби і терпіння. І як терпіння, через які Провідник стався досконалий як нове створіння, були речами, які Він переносив з причини спротиву світу, тіла і диявола, і через підкорення своєї волі під волю Отця, то так само є з нами. Наші терпіння не є звичайними терпіннями болю, такими які має "стогнуче створіння" і в яких ми також до певної міри маємо участь, як члени людського роду. Терпіння, які рахуються в розвитку "нового створіння" є ті, які добровільно і охоче переносуються, задля, або на рахунок Господа і Господньої Праці, і Господнього народу – є це тягарі, які ми переносимо, як добрі воїни Господа Ісуса Христа, тоді як не стараємося чинити своєї волі, але щоб удосконалити в нас волю нашого Провідника, волю нашого Небесного Отця. Тому ми маємо йти в Його сліди, розуміючи Його опіку і звертатися до престолу небесної ласки, просячи про поміч на цій дорозі; ми маємо довір'яти в Його обітниці, що всі речі працюють на добро для нас, що Він не дозволить, щоб ми були спокушувані більше понад те, що можемо перенести, але приготує вихід з кожної спокуси; що в кожному досвідченні Він дасть нам подостатком ласки – на час кожної потреби. Таким чином Його "брати" є тепер також на пробі, і тепер стаються досконалими як "нові створіння в Христі – "достойними участі в спадщині святих в світлі". Кол. 1:12

"НА ПОДОБУ ГРІШНОГО ТІЛА"

Бо що Закон, ослаблений тілом не міг зробити (тому

що усе тіло стало розбещене через упадок і неспроможне виказати повний послух для Закону) то Бог зробив – піславши свого Сина в подобі тіла людського (що підпало під пануванням гріха) і як жертга за гріх, осудив гріх в тілі, і відкрив нову дорогу життя, на якій праведність Закону може бути виконана в нас (що не за тілом ходимо, а за Духом). Тому для таких нема осуду, бо закон Духа життя в Христі (під дорогоцінною кров'ю) визволив нас від Угоди Закону, яка осуджує усіх недосконалих як грішників і засуджує їх на смерть. – Римлян 8:1-4 – парафраза (переповідання).

Ті, які є більше, чи менше схильні вважати, що наш Господь був грішником, член упавшого роду, взяли цей уривок і намагаються його перекрутити так, щоб він не гармонізувався з розумом, ні з іншими уривками Писання, – це вони роблять тому, щоб піддержати їх теорію, щоб доказати, що Христос стався точно таким самим, як "гріховне тіло", не як тіло, що не згрішило – тіло яке Адам мав, перед його переступом. Але з повищого переповідання цього тексту, ми віримо, що думка Апостола є нам добре представлена. Наш Господь полишив славу духової природи і "стався тілом", стався таким самим видом природи як рід, якого Він прийшов відкупити – рід, якого природа, або тіло підпало під неволю гріха, який був запроданий під гріх, через непослух першого родича Адама. Тут нічого не натякає, за винятком вигляду даного перекладачами, що наш Господь був грішником. Дійсно, це є одною з простих проблем до подумання, що коли б Він був грішником, або в якій-небудь мірі учасником осуду, який тяжив над людством, то Він не міг би бути нашою жертвою за гріхи, тому що один грішник не може бути жертвою за другого грішника. Згідно з Божим правом "карою за гріх є смерть." Коли б наш Господь був в якій-небудь мірі грішником, то Він стратив би своє власне життя і не був би відповідною ціною викупу для Адама, чи для якого-небудь іншого грішника.

"ВІН УЗЯВ НА СЕБЕ НЕМОЧІ НАШІ"

Мат. 8:17

"Направду ж Він немочі наші узяв, і болі наші поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками і мучив. А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він був мучений; кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено."— Ісаїя 53:4,5.

Досконалість є чимсь противним до немочей, і факт, що наш Господь мав немочі можна б логічно доводити, що Він не був досконалий — що Він унаслідив деякі хиби упавшого роду. Слід пам'ятати, що в ночі в Гетсманському Городі, наш Господь Ісус, коли під час мук потився кривавим потом, то це є, як деякі медичні вчені говорять, хворобою, яка дуже рідко проявляється в інших членах людського роду. Це є доказом великої нервової напруги і слабости. Знову, традиція подає, що коли в дорозі на Голгофту наш Господь мусів нести хрест, Він умлів під ним, і що це тому Симон Церенейчик був примушений нести хрест до кінця останньої дороги (Мат. 27:32). Дальше говориться, що смерть нашого Господа на хресті, яка наступила багато скорше, чим звичайно, була через літеральний розкол серця, розриву його м'язів, і що на це вказує вплив крові змішаної з водою, яка виходила з рани зробленої списом після Його смерті. В кожному разі, наш Господь не виказав повної життєвості, яка була показана в першому чоловікові Адамі, життєвість якого була такою, що він жив дев'ятьсот тридцять літ. Питання повстає: чи ці немочі нашого Господа не вказують на недосконалість: що, або через спадковість, або в якийсь інший спосіб Йому було брак сил досконалого чоловіка і тому був чоловіком з хибами?

Зверху ця справа може так виглядати і тільки під провідництвом Божого Слова ми можемо задовільно пояснити, так для наших умів, як і для інших, про послідовність між цими фактами і заповненням Св. Письма,

що наш Відкупитель був "святий, чистий, непорочний і відлучений від грішників." Ключ до цієї справи є нам даний в Писанню, яке розбираємо. Пророк заявляє про те, що звичайно буде нам і іншим виглядати, а саме, що наш Господь, подібно до решти з людства, був побитий, що був під вироком смерті, був покараний Господом і поранений – так само під карою смерті, як всі інші з людства. Але тоді він показує, що те, що так виглядало, або здавалося, не було дійсністю, і він пояснює, що це за наші гріхи, а не за свої, Він терпів; Його слабості були наслідком несення нашого горя і болів; Його смерть була наслідком того, що Він взяв наше місце перед Божим правом, і що Він терпів "справедливий за несправедливих, щоб привести нас до Бога." Говорячи про тілесного Ізраїля при першому приході, Пророк говорить, "Нам здавалось, що це Бог Його покарав і побив", і пояснюючи, що такий погляд був невластивий, говорить, – Він же був поранений за гріхи наші і мучений за беззаконня наші; це кара за весь мир наш упала на Нього, і ми Його ранами оздоровлені.

Матей звертає нашу увагу на виповнення власне цього пророцтва, кажучи – "А коли настав вечір, привели до Нього багато біснுவатих, і виганяв Він духів словом, і сціляв усіх недужих, щоб справдилось те, що сказав пророк Ісая, кажучи: Він узяв на себе немочі наші, і поніс недуги наші." – Мат. 8:16,17.

Більшість з тих, що читають ці слова, не можуть добре доглянути зв'язку, який існує між ліченням хворих Господом, і Його взяттям немочей на себе. Загально припускається, що наш Господь лиш вживав силу оздоровлювання в такий спосіб, що це Його нічого не коштувало – що Він мав невичерпану силу з духового невидимого джерела, яке дозволяло Йому виконувати різного роду чуда, без найменшої шкоди для своєї сили і життєвості.

Ми не сумніваємося, що "сила Найвищого" дана нашому Відкупителеві без міри, дала б Йому змогу чинити багато надприродних речей і зовсім без умучення:

ми також не сумніємось, що наш Господь вживав надприродню силу тоді, наприклад, як перемінив воду у вино, і коли чудесно накормив велике число людей. Але, на основі записів Писання, ми розуміємо, що лічення хворих, яке наш Господь робив, не було через надприродню силу, яку Він мав, але противно, що, коли Він лічив слабих, то Він видавав частину свої власної життєвості; і тому чим більше число Він лічив, тим більше тратив свою життєвість, свою силу. На доказ, що так було, пригадаймо собі запис про бідну жінку, яка "була хвора на кровотечу дванадцять років, і багато натерпілася від багатьох лікарів, та витратила все майно, що мала, а полекші ніякої не одержала, але стало їй ще гірше" і т.п.

Писання подає, що вона з вірою підійшла до Господа і доторкнулась до Його одержі, кажучи собі, "Коли хоч до одержі Його доторкнуся, то видужаю." Запис подає, що "зараз цієї хвилини всох витік крові, і вона відчула в тілі, що вона зцілилась від недуги своєї. Ісус же зараз відчув у собі, що сила вийшла з Нього, і обернувшись між народом каже: Хто доторкнувся до моєї одержі? І сказали Йому учні: Ти бачиш, як нарід тиснеться до Тебе, і питається: Хто доторкнувся до мене? А Він поглянув кругом себе, щоб побачити ту, що це вчинила. Жінка ж, налякавшись та тремтячи, бо знала, що з нею сталося, приступила і впала перед Ним, і оповіла Йому всю правду. Він же сказав їй: Дочко, віра твоя спасла тебе! Іди з миром, і будь здорова від недуги своєї."— Марка 5:25-34.

Помітим також те, що подає Лука (6:19), який говорить "І весь нарід намагався, щоб доторкнутись до Нього, бо сила виходила з Нього і всіх оздоровляла." Отже в такому значенню наш дорогий Відкупитель взяв слабості, або немочі людства, несучи наші хвороби. І наслідком того щоденного видавання своєї життєвості для лічення інших, не могло нічого іншого бути, чим ослаблення Його власної сили, Його власної життєвості. І ми повинні пам'ятати, що ця праця лічення, яка щедро витрачала Його життєвість,

була в зв'язку з Його проповідуванням і подорожуванням, а що було майже постійною працею нашого Господа під час три і пів року Його місії.

Це нам не повинно виглядати дивним, коли ми візьмемо під розвагу наші власні досвіди: хто з тих, які мають глибоко співчуваючу вдачу, не посвідчив би про те, що це є можливим для приятеля ділити горе другого приятеля і співчутливо в певній мірі допомогти пригнобленому, і до певної міри передати свою і збільшити його життєвість і підкріплення на душі? Але такі помічні впливи і таке почуття немочей інших, є узалеженне головню на мірі співчуття, яке побуджує того, хто відвідує слабих і терплячих. Не тільки те, але ми знаємо, що певні звірята мають різні ступені співчуття; наприклад голуб, будучи найбільш лагідним і співчуваючим, був одного разу образним представником нашого Відкупителя в Мойсесвій епосі. Коли пізнали, що він у багатьох випадках був помічним, то часом голуба беруть до кімнати хворого, і бачуть, що вони є помічними для терплячих. Можливо, що з причини співчуваючої натури, голуб бере певну частину хвороби і передає певну частину своєї власної життєвості. Це показується в тому, що птах стається слабий (дістає в ногах щось в роді ревматизму) в той час як хворий почується в певній мірі краще.

Коли памятаємо, що наша любов і співчуття, є лиш така, що пережила упадок шести тисяча літ, і коли ми пам'ятаємо, що наш дорогий Відкупитель був досконалий і що тому в Ньому ця якість співчуваючої любови була в великій мірі, то ми можемо дещо зрозуміти, як "Він був діткнений почуттям наших немочей." Він міг співчувати тому, що Його природа була ніжна, досконала, чутлива – не тверда, перейнята самолюбством і гріхом, так через спадковість, як і через особисте набуття. І знову читаємо про Нього, що Він "змилюсердився над ними" (Мат. 9:367), і далше, "Він змилюсердився над народом", а коли Він бачив жидів і Марію і Марту що плакали, то порушений

співчуттям "Ісус заплакав." Отже ці співчуття не вказували на слабкість характеру, але, навпаки, вони вказували на щось противного; тому, що правдивий характер людини, на образ і подобу Божу, не є твердий і без серця, без почуття, але ніжним, лагідним, люблячим і співчуваючим. Тому ці всі речі показують нам, що Той, "Який говорив так, як жодний чоловік не говорив", так само співчував, як ніхто з упавшого роду не міг співчувати, з упавшими станом, горем і хворобами людства.

Не тільки це, але ми повинні пам'ятати якою була головна ціль, задля якої наш Господь прийшов у світ. Цією ціллю не було, щоб звичайно показати силу без жодного кошту, для себе, але, як це Він сам пояснив, що Син Чоловічий не прийшов, щоб Йому служили, але щоб служити іншим і дати своє життя на викуп за многих. Правда, карою за гріх не були терпіння, лиш смерть, і тому самі терпіння з сторони нашого Господа не заплатили 6 кари за гріх; тут було абсолютно потрібно, щоб Він "закоштував смерті" за кожного чоловіка." Тому читасмо, "Що Христос умер за наші гріхи, згідно Писання" (1 Кор. 15:3). Все ж таки, було властивим, щоб, беручи місце грішників, наш Господь досвідчив усе те, що містилось в осуді – карі смерті; і беручи до уваги що людський рід вмер, через процес поступенної утрати життя, через слабості, виснаження і немочі, то це було також властивим, щоб наш дорогий Відкупитель перейшов через такі досвіди. І тому, що Він сам не був грішником, усі кари гріха, які могли лежати на Ньому, мусіли бути наслідком того, що Він взяв місце грішників і поніс за нас кару Справедливості.

Наш Господь це вчинив, так далеко, коли йде про біль і неміч, в найкращий і найбільш можливий спосіб, а саме, через добровільне видавання свого життя, день за днем під час три і пів року Його місії, даючи свою життєвість тим, які не оцінювали Його мотивів – Його ласки, Його любови. Тому є написано, "віддав свою душу (істоту, існування) на смерть." "Він принесе життя своє в

жертву примирення" (Ісаїя 53:10,12). І ми можемо легко бачити, що від часу Його посвячення, коли мав тридцять літ, і був охрещений Йоаном в Йордані, аж до Голгофти, Він постійно видавав свою душу (життя); життєвість стало виходила з Нього на поміч і оздоровлення тих, яким услуговував. І тоді, як це все не було б вистарчаючим, бути ціною за наші гріхи, проте це все було частиною вмираючого процесу, через який наш дорогий Відкупитель перейшов, який закінчився на Голгофті, коли Він заголосив "Скінчилося" і коли остання іскра життя вийшла.

Виглядає, що це було так само потрібно, щоб Наш Господь в такий спосіб жертвувався, провів свої життєві сили і став діткнений досвідами нашого вмираючого процесу, як і цього останнього, коли на хресті Він повинен хоч на хвилинку досвідчити стану грішників, а це є повного вілучення від Небесного Отця і відтягнення усієї надлюдської помочі в часі, коли Він заголосив, "Боже мій, Боже мій! Чого Ти опустив мене?" Як замісник грішників, Він мусів понести кару грішників в усіх її подробицях, і не скорше, аж це все стало довершене, Його жертвенна місія стала закінчена – не скорше, аж це стало вірно перенесене, Він перейшов усі проби, які Його Отець вважав як необхідні для того, щоб Він стався "Провідником нашого Спасення," і бути вивищеним далеко понад Ангели і князівства, і сили, щоб бути спільником Отця на престолі Всесвіту.

Усі з тих досвідчень, через які Небесний Отець велів своєму Улюбленому Синові переходити перед вивищенням Його до маєстату своєї правої руки і надаренням Його повновластю до виконання великої праці благословення усіх народів землі, були не тільки пробами вірності Єдинородного, Логоса: Писання запевнює нас, що вони були конечні, щоб уздібнити нашого Господа, щоб співчувати з тими, яких Він в такий спосіб відкупив; щоб Він міг співчувати і помагати таким, які схочуть повернути до повної сполуки з Богом через

Нього – Церкву під час цього (Євангельського) віку, а світ під час Тисячолітнього віку: "Щоб стати милосерним та вірним Первосвящеником у справах Божих" "Який був випробуваний у всьому, як і ми": Такий, Який може мати милосердя для несвідомих і таких, що зблудили, – бо Він сам оточений немочами" "Тому може спасти навіки всіх тих, хто через Нього приходить до Бога." Дійсно, "Такого бо Первосвященика потрібно нам мати, святого, безвинного, непорочного, відлученого від грішників, підвищеного понад небеса."– Жид. 2:17,18; 4:15,16; 5:2; 7:25,26.

ПРОВІД СВЯТОГО ДУХА (Пісня 54)

Святий Душе провадь нас,
Будь завсігди коло нас.
Веди Ти нас у любові,
Через пущі широкі;
Тихо шепни за мною,
Поведу тя до дому.
Радуються святі все,
Коли чують голос цей.

Милостивий Боже наш,
Дай нам чути все Твій глас.
Не позволь нам боятись,
В пітьмі життя скитатись.
Коли буря нас валить,
Серце болем накипить.
Тихо шепни: за мною,
Поведу тя до дому.

Як день трудів промине,
А ніч темна настане.
Дай нам в вірі дожити,
Тобі в дусі молитись.
Цей світ для нас марнота,
Вічним щастям кров Христа.
Тоді шепни: за мною,
Поведу тя до дому.

РОЗДІЛ 6

ПОСЕРЕДНИК ПРИМИРЕННЯ

СИН ДАВИДА І ГОСПОДЬ ДАВИДА

В Який Спосіб Син Давида? - Генеалогія Йосифа Через Соломона - Генеалогія Марії Через Натана - Принижує Високих, Вивищує Понижених - Звідки Походить Титул Христа Бути Господом Давида? - Як Він Був Корінем І Віткою Давида? - Значення Титулу "Отець Вічності" - Як Забезпечений і Як Має Бути Застосований? - Хто є Дітьми Христа? - Церква Його "Брати" - Діти Бога і Отця Нашого Господа Ісуса Христа.

"Ісус їх запитав: Що ви думаєте про Христа? Чий Він син? Вони кажуть Йому: "Давидів". Каже Він до них: Як же Давид в дусі, називає Його "Господом", кажучи: Сказав Господь (Єгова) Господеві (адон, володар, учитель) моєму: Сядь праворуч мене, доки не покладу я ворогів Твоїх під ноги Твої? Отже, коли Давид зве Його Господом (адон, пан, владар), то як же Він його син?" - Мат. 22:42-45.

Насамперед слід зауважити, що ця дискусія не відноситься до передлюдського існування нашого Господа, але тільки до споріднення з людською родиною. Він, як це ми бачили, став споріднений з людською родиною через те, що прийняв нашу природу через Його матір Марію. Генеалогія Марії заподана Лукою, провадить взад до Давида, через його сина Натана (Луки 3:31 - Йосиф тут є

названий "син Ілія" (23 в), тобто сином Ілія отця Марії через подружжя, або законно, або, як ми говоримо "зять" Ілія. Дійсним отцем Йосифа був Яків, як це є сказано в Мат. 1:16), а генеалогія Йосифа є дана Через Матея, яка також провадить взад до Давида через його сина Соломона (Мат. 1:6,16). Йосиф, приймаючи Марію за свою жінку, прийняв Ісуса, її сина так, як свого власного сина і це дало Ісусові право приписувати собі генеалогію Йосифа; але це слідування взад до родини Давида не було потрібне, тому що, як ми бачили, Його матір походить також від Давида, однак з іншої лінії.

Однак, треба помітити, що право нашого Господа до престолу Ізраїля не опирається на спорідненню Його матері з Йосифом, як деякі думають. Противно, коли б Він був сином Йосифа, Він був би позбавлений родового, або спадкового права до престолу Давида, тому що, хоча Давидові наслідники в царстві виходили з лінії його сина Соломона, а не з лінії його сина Натана, все ж таки певні місця Писання виразно показують, що великий наслідник до Давидового престолу не вийде з лінії царської родини Соломона. Якщо ми це покажемо, то це буде дійсною і легальною перешкодою для твердження деяких, що наш Господь мусів бути сином Йосифа, так як і Марії. Отже стараймося пильно прослідити цю справу.

Божою виразно сказаною заявою було насамперед те, що безсумніву і беззастережно великий спадкоємець престолу світу, великий Цар Ізраїля має вийти з лінії Давида. Подруге, було також сказано, що Він має вийти з лінії Соломона, з пануючої родини, а це лиш на певних умовах. Якщо ці умови будуть задоволені, Він вийде з цієї лінії, але коли ці умови не будуть виконані, Він вийде з іншої лінії, але у всякому випадку Він мусить вийти через лінію Давида, і бути сином Давида і Господом Давида.

Звернім увагу на слідуєчі слова Писання:

"Поклявсь Господь Давидові у правді, і не відступить від неї: З плоду тіла твого посаджу я на твоїм престолі. Якщо сини твої будуть берегти заповіт мій і свідoctва мої,

які я навчатиму, то й сини їхні будуть повіки на твоїм престолі".- Пс. 132:11,12.

"І з усіх моїх синів, (бо багато синів дав мені Господь), то Він вибрав сина мого Соломона, щоб сидів на престолі (троні) Господнього царства над Ізраїлем. І Він сказав: Соломон, син твій, збудує мій храм ... і міцно поставлю я його царство аж на віки, якщо він буде сильний, щоб виконувати заповіді мої та постанови мої, як сьогодні."- 1 Хронік (Парал.) 28:5-7.

"Якщо сини твої будуть стерегти свої дороги, щоб ходити перед лицем моїм у правді всім своїм серцем і всією своєю душею, то не буде переводу нікому від тебе на престолі Ізраїлевім."- 1 Царів 2:4.

Обітниця Месіянського Царства з лінії Соломона і з лінії його нащадків по тілу, є виразно зроблена на особливих умовах, тобто вимогах, а саме, щоб бути вірним для Господа, і якою мовою чи мовними правилами ми це пояснювали б, то тут думка є та сама, а саме, що невірність для Господа напевно здержить нащадків Соломона і його лінію від престолу Ізраїля, пов'язаного з Месіянським Царством по тілу. Тому питання повстас: Чи Соломон і його наслідники на престолі Ізраїля "пильнували своїх доріг і ходили передо мною (Богом) в правді з цілим своїм серцем і душею"? Якщо вони не ходили, вони є відсунені від тої родинної лінії, з якої мав вийти Месія по тілу.

Ми мусимо далі йти до Писання, щоб упевнитися щодо відповіді на це питання. Там ми знаходимо безпомилково, що Соломон і його царська лінія не поступали згідно з Божим наказом. Тому ми певно знаємо, що та лінія була занехана і відтята від Месіянської лінії, яка через те мусить виходити від іншої родової лінії, але далі від Давида. Послухаймо, що говорить Господь:

"А тепер, сину мій Соломоне, знай Бога, Отця твого, і служи Йому всім серцем та всією душею ... Якщо будеш шукати Його, то ти знайдеш Його, а якщо залишиш Його, Він залишить тебе назавжди."- 1 Хронік 28:9.

"І розгнівався Господь на Соломона, бо його серце

відхилилося від Господа, Бога Ізраїлевого ... І сказав Господь до Соломона: Тому що було це з тобою і не виконував ти мого заповіту та постанов моїх, що я наказав був тобі, я конче відберу царство твое ... Тільки за днів твоїх не зроблю того ради батька твого Давида, – але з руки сина твого відберу його. Та всього царства я не відберу, але дам одне плем'я синові твоєму ради раба мого Давида та ради Єрусалиму, якого я вибрав."– 1 Царів 11:9-13.

Згідно з тим є записано, що десять поколінь були відірвані від лінії Соломана після його смерті – десять поколінь ніколи не виказували вірності для Рогобоама, Соломонового наслідника. Але послухаймо, що говорить Господь відносно покоління Юди і його супутника Вем'янина, які осталися ще вірними для лінії Соломона і в той спосіб, очевидно, злучені з обітницею позаобразового царства Месії, великого Царя. Останні три царі з лінії Соломона, які сиділи на його престолі, були Йоаким (Єгояким), його син Єхонія (Єгояхін) і Седекія, брат Єхонії. Подивімся що говорить Слово Боже про цих мужів, і його запевнення, що ніхто з їх нащадків ніколи не буде сидіти на престолі Царства Господа – дійсного, або образного. Читаємо:

"Як живий я, говорить Господь, Коли б був Конія, син Єгоякимів, цар Юдин, печаткою-перснем на правій руці моїй, справді, я і звідти тебе зірву ... чи цей муж Конія, це глиняний посуд, погорджений та розпорошений. Хіба він посудина та непотрібна, чому відкинений він та насіння його, та й закинені в землю, якої не знають? О краю, мій краю, послухайте Господнього слова: Так говорить Господь: Запишіть людину оцю самотною, мужем, якому не буде щаститись у днях його, бо нікому з насіння його не пощаститься сидіти на престолі Давидовім та панувати в Юдеї."– Єрем. 22:24-30.

"Тому так говорить Господь про Єгоякіма, Юдиного царя: Не буде від нього сидячого на Давидовому престолі."– Єрем.36:30.

Відносно Седекії читаємо: "Ти ж, негідний, безбожний князю Ізраїлів, що на тебе прийшов день твій, і твоєї безбожності прийшов кінець. Так говорить Господь Бог: Здійми з голови корону, скинь царський вінець, це вже минулось, угору піде низьке, вниз високе. Скину, скину, скину, і не буде його, аж прийде Той, що має до нього право, і кому віддам його." – Єзек. 21:25-27 (30-32).

Тут є сказано про повне повалення лінії Соломона; це була прославлена лінія, яка мала опісля бути понижена, в той час, коли понижена лінія Натана, яка ніколи не претендувала до престолу, мала бути у властивому часі прославлена в своїм представнику, Месії, народженому по тілі від Марії.

Хто може питати за більш виразними свідченнями, від тих, що Месії не можна було сподівати з лінії Соломона – бо всі права і претенсії цієї лінії, під Божими обітницями і умовами були страчені через безбожність і бунт проти Бога? Тому є показано, що твердження, що наш Господь мусів бути сином Йосифа і що в такий спосіб унаследив свої права через Йосифа, є зовсім помилкові, тому що жодний чоловік з цієї лінії не буде ніколи сидіти на Господнім престолі.

Ця зміна царства з галузки (вітки) Соломона до іншої галузки дому Давида, є виразно провіщена в інших місцях Писання, як читаємо: "Ось дні наступають, говорить Господь, і поставлю Давидові праведну Парость (пагонця), і Цар зацарює і буде мудрий ... За днів його Юда спасеться, Ізраїль же буде безпечний, А це його ім'я, яким будуть його кликати "Господь – Праведність Наша." – Єрем.23:5,6.

Марія, матір Ісуса, здається зрозуміла цю властиву думку, або була порушена Святим Духом, щоб говорити пророчо, коли висказала чудову пісню вдячності, яка є зацитована в Луки (1:46-55): "Величає душа моя Господа ... Він виявив силу рамена свого. Він розпоросив тих, що горді в задумах сердець своїх, Він поскидав могутніх із престолів і підніс угору смиренних. Він наситив добром голодних, багатих відіслав ні з чим." Тут упривілейована

родина з лінії Соломона є порівняна з приниженою родиною лінії Натана. Вінець і корона були відняті від Седекії і від лінії Соломона, і мали бути дані тому, хто має до цього право – Праведному Пагонцеві з кореня Давида.

Ми бачили, як Господь є галузкою, або паростком Давида і лінією, через яку Його генеалогія є відповідно просліджена, і що це вповні годиться з Писанням. Тепер подивімся, в якому значенні Він був Господом Давида. Як Ісус міг бути Сином і Господом Давида?

Відповідаємо, що Він не є Господом Давида з якої-небудь причини, тому, що Він був духовою істотою, заки "стався чоловіком" і мешкав між нами – не більше, чим Він був Галузкою, або Сином Давида у своєму передлюдському існуванні. Наш Господь Ісус стався Господом Давида, або зверхником, так як і "Господом усіх" (Діян. 10:36), з причини великої праці, яку Він виконав як Посередник Примирення. "На це бо Христос вмер і воскрес, щоб і над мертвими і над живими панувати." – Рим. 14:9

Правда, Логос зовсім властиво міг бути названий Господом, високий у авторитеті, так як Він є названий Бог, тобто великий, або впливовий (Слід пам'ятати, що тепер ми не розглядаємо слова "Єгова", яке так часто є переложене на "Господь" в Старому Завіті. Ми говоримо про інші слова переложені на "Господь", так як в повищому тексті. Господь (Єгова), сказав Господеві моєму (Адон – моєму владіці), сядь по правиці моїй."). Подібно як чоловік Ісус Христос, перед Його смертю, міг зовсім властиво бути названий Господом і Його так кликали Його учні, бо читаємо: "Ви називаєте мене Учителем і Господом. І добре кажете, бо я ним є" (Йоан 13:13). Як особливий післанник Угоди, Якого Отець освятив і післав у світ, щоб відкупити світ, і якого Отець удостоїв в різний спосіб, кажучи, "Це є мій Улюблений Син, Якого я вполюбав" – то це було дуже властивим, щоб всі, які бачили Його славу, як славу Єдинородного від Отця, повного ласки і правди, прославляли Його, слухати Його і Йому повинувалися, і

Йому покланялись і віддавали належну пошану, як представникові Отця. Але, так як показано Апостолом в повищому тексті, наш Господь через Його смерть і воскресення стався в особливому і відмінному значенню Господом і Учителем.

Це особливе значення, в якому воскреслий Христос був "Господом усіх" – "Господом живих і мертвих" – є суттєво пов'язане з Його великою чинністю як Посередника Примирення. Власне для тої особливої цілі Він стався чоловіком. Людство у своєму розбещеному стані "запродане під гріх" через непослух отця Адама, було безрадне – під панування гріха і осудом смерті; і його визволення з того зла, і гармонія з Божим правом вимагали, щоб кара Адама, накинена на його рід, була вповні вирівнана. Треба було викупити людський рід з гріха, і Христос стався його покупцем, його власником – "Господом усього." Для цієї власне причини Він полишив славу свого передлюдського існування і стався чоловіком Ісусом Христом. І Писання заявляє, що "Він дав себе на викуп" – ціну викупу – за осуджений в Адамі рід. В такий спосіб цілий світ став "куплений" ціною, дорогоцінною кров'ю (життям) Христа."

Але, хоча через Його куплення роду, Він в очах Справедливості стався власником, володарем, "Господом усього", Він не купив цього роду в цілі підневолення його, але, зовсім противно, в цілі визволення від гріха і смерті усіх, які приймуть ласкавий Божий дар через Нього. І головною ціллю встановлення Месіянського Царства є, щоб через нього надарити людський рід правами і привілеями синів Божих – страчених в Едені, а відкуплених, або викуплених ціною на Голгофті. Власне для того, щоб одержати ці права на звільнення людей, наш Відкупитель стався покупцем, власником, Господом усього. Отже через Його смерть Месія стався Господом Давида, тому що Давид був членом роду купленого Його дорогоцінною кров'ю.

"КОРІНЬ І РІД ДАВИДІВ"

Об'яв. 22:16

Подібна думка є представлена в цих словах нашого Господа до Церкви. По тілу наш Господь Ісус був, через Його матір, сином, галузкою, паростком Давида. Це було задля жертви Його непорочного життя, що Він стався "корінем" Давида, так як і його Господом; тому що слово "корінь" насуває на думку дещо інше, чим слово "Господь." "Корінь" Давида означає і вказує на походження, джерело життя і розвиток Давида.

Писання подає, що Давид був "пагонець із пня Єссеевого": отже його отець був його корінем, згідно з природним породженням. Коли і як Христос стався корінем, або отцем Давида? Ми відповідаємо, не перед тим як "стався тілом" – це було тоді, коли стався тілом, що як чоловік Ісус, Він стався споріднений з Адамовим родом через Його матір (Жид. 2:14–18). І в цьому спорідненню з родом Давида, Він був "галузкою", а не "корінем", Як і коли Він стався "корінем"? Ми відповідаємо: Через цей самий спосіб і в тому самому часі, коли стався Господом Давида: тим способом була його смерть, якою Він купив життєві права Адама і цілого його роду, включаючи Давида; в тому часі, коли Він був піднесений з мертвих, Він стався Відкупителем Адама, Відкупителем роду людського і тим самим Відкупителем Давида.

Тому це не був передлюдський Логос, ні чоловік Ісус, що був Господом Давида і Корінем Давида, але воскреслий Месія. Коли Давид в душі (говорячи під пророцьким надхненням, або впливом) назвав Ісуса Господом, кажучи: Єгова сказав моему Господеві (Ісусові) сядь по правиці моїй" і т.п. то він не відносився до жертвуючого "чоловіка Ісуса Христа", Який ще не скінчив своєї жертви, але до переможця Ісуса, Господа життя і слави "Первінця з мертвих, володаря царів земських" (Об'яв. 1:15). Це про Того Ап. Петро сказав, "Бог його воскресив третього дня ... Він же Господь усіх" (Діян. 10:36,40). Про

Нього також Ап. Павло говорить, що у Його другім приході Він покажеться як "Цар над царями і Пан над панами." – 1 Тим. 6:15.

"ДРУГИЙ АДАМ"

Перший "корінь", або отець людського роду, Адам, вхибив з причини непослуху для Бога, привести родину на свою власну подобу, на образ Божий; він не тільки не здолів дати своєму потомству вічного життя, але стратив своє власне право до того і стягнув на своє потомство спадщину гріха, немочей, розбещености і смерти. Логос стався тілом, стався чоловіком Ісусом Христом, для того, щоб Він міг бути Другим Адамом, щоб Він міг виправити роботу першого Адама і взяти місце першого Адама, і дати йому і його родові (тобто так багато з них, які приймуть це на Божих вимогах) життя більш повне, вічне життя, під Його сприяючими обставинами, а яке було страчене через непослух.

Однак, деякі роблять велику помилку, коли думають, що "чоловік Ісус Христос" був дугим Адамом. Ні! Як Апостол заявляє (1 Кор. 15:45,47) "Стався перший чоловік Адам, душею живою, а останній Адам, духом оживляючим." "Перший чоловік з землі – земний, другий Чоловік із неба – Господь", – Який прийде з неба і Який при своїм другім приході прибере функцію і обов'язки отця для роду Адама, якого Він відкупив своєю власною дорогоцінною кров'ю на Голгофті. Викуплення роду Адама з під вироку Справедливости було необхідним, заки було б можливим для нашого Господа Ісуса бути Життєдавцем, або Отцем для роду; і сама ця велика чинність була виконана нашим Господом при Його першій приході. Він буде, у Його другім приході, підносити людство через реституційний процес і дасть вічне життя, і всі привілеї і блаженства, що стали страчені першим Адамом. Проміжний час є призначений, згідно з Божою постановою, для вибрання з поміж викупленого світу

кляси, якої кваліфікації були призначені – щоб вони всі були "подібні до образу Сина Божого" (Рим. 8:29). Ця кляса є дійсно названа підсвятицниками Царського священства, тіла Христа, або Церкви Христа, і Жінкою Христа, жінкою Агнця, і співспадкоємцями з Ним у всіх почестях і благословеннях і службі Його Царства.

В такий спосіб майбутня праця, праця Тисячолітнього віку, для величавої цілі якої настане панування Христа, є виражена словом відродження. Світ був один раз народжений через отця Адама, але не здолів одержати життя; він був народжений лиш на гріх і його кару, смерть. Але новий Отець роду, другий Адам, пропонує загальне відродження. Час цього відродження для світу, є виразно позначений через слова нашого Господа до Його учнів, – що це має бути Тисячолітнім віком. Він сказав: "Ви, що пішли слідом за мною, у новонастаннню (відродженню) як сяде Син чоловічий на престолі слави своєї, сядете також на дванадцятьох престолах, судячи дванадцять родів Ізраїля" (Мат. 19:28). Факт, що Церква, вибрана під час цього віку Євангелії, переходить відродження (переображення), є загально визнаний дослідниками Біблії, але багато не завважили цього факту, що інше і відмінне відродження є пропоноване, і є приготовлене для цілого світу, для цілого людства. Це не означає, що всі досвідчать повного відродження, але що всі матимуть нагоду, яка, коли буде правильно використана, попровадить до повного і цілковитого відродження.

В зв'язку з тим було б добре, щоб ми більш особливо помітили велику різницю між відродженням Церкви і відродженням світу: у випадку Церкви, то багато є покликаних до відродження під час цього Євангельського віку, але мало є вибраних – мало доходить до повного відродження, до якого вони стали покликані – а саме, щоб бути новими створіннями в Ісусі Христі, учасниками Божої природи. Відродження приготовлене для світу, як ми вже бачили, не є до нової природи, але до повернення, або реституції людської природи і її досконалости.

Так і написано, "Стався перший чоловік Адам, душею живою, а останній Адам, духом оживляючим. Та не духовне було перше, а тілесне, духовне ж потім." (1 Кор. 15:45,46). Дійсно, наш Господь Ісус за днів свого тіла прийняв стан, тобто став уподібнений до першого чоловіка Адама і його роду, через насіння Авраама (Жид. 2:16), і був зроблений мало "меншим від Ангелів... за перетерплення смерти ... щоб благодаттю Божою за всіх скоштував смерти" (Жид. 2:7,9,16). Але, коли Він завершив цю ціль, Він був піднесений з смерти і стався учасником Божої природи, покупцем людського роду, однак вже більше не з нього – вже не більше "з землі земський", але Господом з неба – Другим Адамом "духом оживляючим".

Перший Адам був оригінальним "корінем", з якого цілий людський рід виріс, і тому наш Господь Ісус в тілі, син Марії, син Давида, син Авраама, був у тому самому значенню паростком, або галузкою від Адама (але Він одержав, як ми бачили, незаплямлене життя з неба, яке було підставою того, що Він був відлучений від грішників). Це була Його жертва себе самого як чоловіка (будучи послухним для волі і плану Отця), яка не тільки забезпечила Його вивищення до божественної природи, але купила для Нього цілий рід Адама і права Адама як отця, або "кореня" цього роду. Таким чином, через куплення Адамового місця і права, наш Господь є Другим Адамом. Як Він дав своє власне людське життя за життя Адама, то Він жертвував також можливості роду, які Він міг випродувати в природній спосіб, на користь дітей Адама – щоб Він міг у властивому часі прийняти "кожного, хто схоче" з родини Адама, за своїх власних дітей, відроджуючи їх і даючи їм вічне життя під поміркованими умовами. Не будучи вже більше "галузкою" з коріння Єссея і Давида, наш Господь є новим корінем, готовим дати нове життя і засоби до існування для людства – Адамові, Авраамові, Давидові і кожному іншому членові, або галузці зі запламленого гріхом людського роду, які приймуть це на умовах "Зв'язаної Присягою Угоди."

Його праця для всіх з людства, які приймуть її під час Тисячолітнього віку, буде подібна до Його першої праці для Церкви під час цього віку. Його першою працею для Його Церкви тепер є випрядання до життя (людського життя) в гармонії з Богом, в спільноті з Богом. Тим самим втішався досконалий чоловік Ісус, перед Його посвяченням до смерти при хрещенні; і тим також втішався Адам перед своїм переступом – за винятком, що їх досконалість життя була дійсна, а наша лиш приписана. (Тому є цей вислів, що ми є "оправдані через віру").

Наш Господь порівнює себе і свою Церкву до виноградної лози; і це дає нам добру ілюстрацію про галуззя і корінь. Адам і його рід були оригінально виноградною лозою і галуззям, але заатаковані заразою гріха, видали злий овоч і смерть. Наш Господь Ісус стався новою галузкою, і Він був вщеплений до Адамової виноградної лози і приніс відмінного роду овоч. Особливістю виноградної лози є те, що її галузки, коли закопані в землю, можуть статися коріннями. Так само наш Господь, галузка вщеплена до Адамового роду, був погребаний, і тоді перестав бути галузкою, але стався корінем. Члени Його Церкви під час того віку є "галузками" в Ньому і подібно приносять свої "овочі в святости" (Рим. 6:22), і їх нове життя є одержане від Нього. Але від усіх галузок в цьому віці є вимагано не тільки "приносити багато овочів", так як Він приносив, але також подібно як Він, бути остаточно погребаним і статися з Ним частиною кореня, який під час тисячолітнього віку оживить і дасть потрібні засоби до життя для відродженого людського роду.

Упавший корінь, Адам (з першою Евою, його помічницею) зродив людський рід в неволі гріха і смерті; Другий Адам, Христос (з Його жінкою і помічницею), купивши права першого і також його самого, і його рід, буде приготовлений до відроджування усіх охочих і послужних. Це є назване "реституцією" (відновленням) (Діян. 3:19–23) – даючи назад гідним земські привілеї і

блаженства, які були страчені першим Адамом, щоб, якщо Господня виноградна лоза, відновлене людство, вони могли приносити багато овочу на славу Божу. Але слід помітити, що цей привілей статися "корінем" є обмежений до Христа, Голови і Тіла, "вибраних згідно з передбаченням Бога Отця, через освячення Духом, і вірити правді, для покори Ісусові Христові" під час цього віку Євангелії (1 Петра 1:2). Давид і інші святі мужі з минувшини (які померли перед тим як "галузка" була погребана і стала "корінем") ніколи не можуть статися частиною цього кореня, ані не будуть ним вірні в Тисячоліття. Однак, усі будуть задоволені, коли вони осягнуть Його подобу, чи це будуть земські чи небесні. Людство матиме привілей осягнути свою подібність таку, яку мав досконалий чоловік Ісус Христос, свята "галузка", а Церква, Його "жінка", Його "тіло", Його вірні підсвятики, які тепер доповнюють те, що осталося з терпінь Христа і є "з'єднані з Ним подобою смерті Його", будуть носити Його небесну подобу. – Рим. 6:5; 1 Кор. 15:48,49; Жид. 11:39,40.

"ОТЕЦЬ ВІЧНОСТИ"

"І дадуть Йому ім'я: Чудесний, Порадник, сильний Бог, Отець вічності, Князь Миру." – Ісая 9:6,(5).

Ми вже помітили властивість титулу "Могучий Бог", який відноситься до нашого Господа Ісуса; і не багато буде перечити тому, що Він є дійсно (найбільш) Чудовим з усієї родини Небесного Отця. Ніхто не буде перечити, що Він є великий Потішитель, або Порадник, або Учитель; і що, хоча Його Царство має бути впроваджене через час горя і клопотів, в зв'язку з смертю теперішніх різного роду злих інституцій, то помімо того наш Господь є Князем Миру – Який напевно запровадить дійсний і триваючий мир на властивому ґрунті – справеливості – в згоді з Божим характером і планом. Тепер приходимо до розваги титулу "Отець Вічності" і знайдемо, що він є так

властивий і значущий як інші.

Це не противиться, як деякі думають, багатьом текстам Біблії, які заявляють, що Єгова є Отцем вічності – "Бог і Отець нашого Господа Ісуса Христа", як про це висловлюється Ап. Петро (1 Пет. 1:3). Протівно, Писання виразно вказує на особливе значення, в якому цей титул буде стосуватися до нашого Господа у Його другому приході – що Він буде Отцем людського роду, відродженого під час Тисячоліття. Дійсно, цей титул є лиш рівнозначний з тими, які ми щойно розбирали – назви такі як: новий "Господь" Давида і людства, новий "Корінь", Другий Адам, лиш означають, або вказують на Отця Вічності, на Того, Хто дає вічне життя.

Тому, що наш Господь відкупив світ людства коштом свого власного життя, і тому, що через те викуплення Він стався його Господом, його Відновителем, його Життєдавцем, і тому, що головною думкою слова отець є життєдавець, наш Господь не міг прийняти більш властивого імені, або титулу, чим "Отець Вічності", щоб зобразити своє споріднення до світу, який внедовзі має бути відроджений – народжений знову з мертвих через реституцію, через процес воскресення. Життя світу прийде прямо від Господа Ісуса, Який, як ми незадовго побачимо, з Божої постанови купив його і заплатив Справеливості за него повну (відповідну) ціну. Все ж таки, відновлене людство, після закінчення реституційного процесу, буде визнавати Єгову, як велике первісне джерело життя і благословення, Автора великого плану спасення, який став виконаний нашим Господом Ісусом – як Великого Отця і Господа над Усім. – 1 Кор. 15:24-28; 3:23; Мат. 19:28.

В повній згоді з тим, що ми щойно бачили, є пророцький висказ, який віками бентежив мудрих і немудрих, вчених і коментаторів і також дослідників, а саме:

НА МІСЦІ БАТЬКІВ ТВОЇХ, БУДУТЬ ДІТИ ТВОЇ,
ЗРОБИШ ЇХ КНЯЗЯМИ ПО ВСІЙ ЗЕМЛІ."-

Псалом 45:16

Патріярхи і пророки, і головні ті, які були в генеалогічній лінії, з якої походить наш Господь від Його матері Марії, були від давня удостоєні титулом "отці", прародичі Месії, власне так як цей текст подає про Давида, що він буде корінем, з якого Месія, правдива Галузка має вирости і що Месія має бути сином Давида. Але це все має змінитися, коли Церква, тіло Христа, буде доповнена і злучена з Ісусом, її Головою, в славі, і як Отець Вічності людства, розпічне світове відродження. Ті, які скорше були отцями, будуть тоді дітьми. Авраам, Ісаак, Яків, Давид – ніхто з них, у властивому значенні цього слова, не мав життя; вони всі були членами роду, який був осуджений на смерть.

І коли Ісус злучився з людством і стався насінням Авраама і Давида, і закінчив працю примирення, то це стосується не тільки до світу в загальному, але також до тих Його праотців по тілу. Він купив усіх і ніхто не може одержати життя (повного, досконалого, вічного) лиш через Нього. "Хто вірує в Сина, той має життя вічне, а хто в Сина не вірує, той життя не побачить" (Йоана 3:36). Тому Авраам, Ісаак, Яків, Давид і всі пророки, і всі оставші з світу, мусять одержати майбутнє і вічне життя від Христа, бо без Нього ніхто його не одержить; поза Ним є лиш прокляття. Тому це є правдою, що коли в Божому властивому часі вони стануть пробуджені з смерті, то це буде через цього великого Життєдавця, Ісуса, Який таким чином буде їх Отцем, або Життєдавцем.

В зв'язку з тим також добре помітити, що Писання виразно показує, що це є Небесний Отець, Який сплоджує відроджену Церкву, Жінку Христа. На доказ цього звернім увагу на слідуючи вірші Св. Письма. Ап. Петро говорить, "Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа ... знов породив (сплотив) нас" (1 Пет. 1:3). Ап. Йоан також говорить, що ми

є "народжені (сплоджені) від Бога" (1 Йоана 5:18). І також Ап. Павло говорить, "Для нас є тільки один Бог, Отець" (1 Кор. 8:6). Він передав свого духа у наші серця, через якого ми можемо кликати "Авва! Отче" (Рим. 8:15). Наш Господь Ісус після свого воскресення свідчив про те саме, кажучи, "Я йду до Отця мого і Отця вашого, до Бога мого, і Бога вашого" (Йоана 20:17). В іншому місці в Євангелії Йоана є подібне свідчення, "Всім же тим, що прийняли Його, дав право дітьми Божими статися" і до таких сказав, що вони "не з крови, ні з хотіння тілесного, ані з волі людини, але від Бога народилися (стали сплоджені)" (Йоана 1:12,13). Ап. Яків говорить про Отця світла, що "Схотів бо, то й породив (сплодив) Він нас Словом правди, щоб ми були немов первоплоди Його створіння."– Яків 1:18.

Дійсно все, що відноситься до Церкви, вказує, що вірні цього віку Євангелії, не є дітьми Христа, але дітьми Отця, сплоджені з Духа Отця і до природи Отця, і мають бути "спадкоємцями Божими і співспадкоємцями з Ісусом Христом нашим Господом, якщо ми страждаємо разом з Ним, щоб разом з Ним і прославитися."– Рим. 8:17

Навпаки, наше споріднення з нашим Господом Ісусом є особливо і часто показуване яко братів, а не синів. Говорячи про Церкву, Апостол пише "З цієї то причини не соромиться Він братами їх звати", і про це було сказано пророком "сповіщу ім'я моє братам моїм, серед громади співатиму тобі хвалу", і знову, "Ось я та діти (Божі), які Бог мені дав". Це є ці "многі сини, яких Отець приводить до слави під керівництвом Провідника їх Спасення, Ісуса Христа. І відносно цієї Церкви є далі сказано, що наш Господь у своєму воскресенні був "перворідний між багатьма братами."– Рим. 8:29; Жид. 2:10-13.

Ця велика праця давання світові життя в загальному, є відложена, аж Тіло Життєдавця буде сповнене, поки "брати" з їх Господом і Відкупителем не будуть прийняті як сини слави і розпочнуть реституційну працю. Навіть у випадку тих з світу (старинних гідних), яких вірність і лояльність для Божої волі вже були випробовані і признані,

то і їм не може бути дане життя, поки тіло великого позаобразового Мойсея (Церкви) не буде доповнене (Діян. 3:22,23), бо є написано (про стариних гідних), "щоб вони не без нас (побідників цього євангельського віку, тіла Помазанця) одержали досконалість" – не унаслідили земських добрих речей їм приобіцяних. – Жид. 11:39,40.

З цієї точки викуплення, яке є в Ісусі Христі, і маючи на увазі авторитет, або владу над землею, що була страчена Адамом і тепер відкуплена Христом, куплена Його дорогоцінною кров'ю, ми бачимо титул Христа до посади, до функції Життєдавця і Отця для цілого роду Адама, для тих, які приймуть реституційні благословення під умовами Нової Угоди; і тільки з цієї точки зору ми можемо бачити, як наш Господь Ісус Христос може бути Корінем і Паростком Давида, сином Давида і отцем Давида, і Господом Давида.

В зв'язку з тим буде властивим довідатися: Як це є, що Церква цього віку Євангелії, частина світу, "дітьми гніву, як інші" (Ефес.2:3), і які потребують так само як і інші, щоб їм були прощені гріхи через заслугу великого примирення, є, в якому-небудь значенні, відлучена і відмінна від світу, так що її члени є названі "синами Божими", тоді як світ має бути названий синами Життєдавця, Христа.

Різниця лежить в тім, що світ не тільки мав свої людські права викуплені Господом Ісусом, але послужні з людства будуть мати це куплене життя їм привернене через поступенні чинності Тисячолітнього віку. Церква, противно, не одержує реституції людського життя, яку її Господь викупив для неї. Реституційне життя є лиш приписане для віруючих цього віку Євангелії в тім, що вони є виправдані (тобто визнані за досконалих, привернені як людські істоти) через віру – не дійсно. І ця, через віру приписана людська досконалість, є для особливої цілі, щоб такі могли жертвувати це приписане досконале людське життя і його права і привілеї в Божій службі, і в заміну одержати надію участі в Божій природі.

Земське життя і земські блаженства були страчені Адамом, і ці самі, а не інші були відкуплені для людей нашим Господом, і тим, а не кому іншому, Він буде остаточно давати життя під час реституції. Але Церква, тіло, Жінка Христа, є покликана з світу насамперед, як особлива "вибрана" кляса, покликана "небесним покликом", "високим покликом" – бути співнаслідниками з Ісусом Христом, її Господом і Відкупителем. Як "чоловік Ісус Христос" приніс себе в досконалу жертву, і був нагороджений Божою природою, то так само віруючим цього віку Євангелії є дозволено жертвувати себе, таких недосконалих (але виправданих, тобто визнаних за досконалих через заслугу дорогоцінної крові Ісуса) на Божім жертівнику; і коли вони це роблять, вони є сплоджені з духа, щоб бути "новими створіннями" "синами Найвищого", і вони є прийняті як брати Христа – членами цього "царського священства", якого Він є Первосвященником.

Вони є притягнені Отцем, не притягнені Сином, як це буде з світом під час Тисячоліття (Порівняй Йоана 6:44; і 12:32). Тих, яких Отець притягає до Христа, Він, як старший брат, приймає їх як "братів" і допомагає їм поступати в Його сліди на вузькій дорозі саможертвування аж до смерті. В такий спосіб вони можуть статися помершими з Ним і бути зачислені як співжертівники з Ним, і через те почислені за гідних бути спінаслідниками з Ним в Царстві і Його праці, яка має благословити світ, і дати вічне життя для тих всіх, які це приймуть. Вони, як нам є виразно сказано, мають "доповнювати недостачу скорботам Христового тіла" – "терпіти з Ним, щоб могли царювати з Ним" (Кол. 1:24; 2 Тим.2:12). Тому стан Церкви є особливо відмінний від стану світу в загальному, і як їх поклик є високим покликом, небесним покликом, то їх нагородою має бути Божя природа. – 2 Петра 1:4.

Це є велика "тайна", яка, як говорить Апостол, є ключем, без якого є неможливо розуміти обітниці і пророцтва Божого Слова (Кол. 1:26). Небесний Отець

постановив в собі створення людського роду, де що нищого від Ангельського, з землі земного, і приспособив до землі в її Райських обставинах; але Він також передбачив упадок і Його наслідок, і Його нагоду виявити Божу справедливість, любов, мудрість і силу. Він наперед зробив влаштування, щоб Його Єдинородний Син, Логос, дістав нагоду доказати свою вірність для Отця і для принципів праведности, стаючись Відкупителем чоловіка і через те спадкоємцем усіх багатств Божої природи і бути паном усього, слідуючим після Отця, щоб у всьому Він мав першинство. Отже, Він також постановив, що, заки світ в загальному буде піднесений через Відкупителя, Він вибере, згідно з їх характером і згідно з їх вірністю, "мале стадо", щоб вони були співспадкоємцями з Єдинородним і Його співниками в Царстві, далеко понад Ангели і князівства, і сили, і кожне імено.

Згідно з тим Апостол заявляє, що ми є "вибраними згідно з передбаченням Бога Отця через освячення Духом" (1 Пет. 1:1-2) Ап. Павло потверджує цю думку, кажучи, "Бо кого Він наперед знав, тих і наперед призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідний між багатьма братами" (Рим. 8:29). Дальше він бажає, щоб очі нашого розуміння були просвічені, так щоб ми "зрозуміли до якої надії Він кличе нас, і яке то багатство Його славної спадщини у святих, і яка безмірна велич Його сили до нас, що вірусмо." Він говорить, що ця ласка для нас прийшла без жодної заслуги з нашої сторони. Бог, "коли ми ще були мертві в гріхах, оживив нас разом з Христом, і воскресив нас разом з Ним, і разом з Ним посадив нас на небесних місцях у Христі Ісусі, щоб в наступних віках показати безмірне багатство своєї ласки у своїй доброті до нас у Христі Ісусі ... бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла."- Ефес. 1:17-17; 2:4-10.

ЧЕКАЄМО СПАСЕННЯ (Пісня 156)

Царю, Спасе, чуємо,
На Твій глас даємо слух,
Перед престол Твій стаємо,
Най веде нас Святий Дух.
Бачимо сонця зоріння.
Котре освітить всіх нас,
Вже зближаєсь воскресіння.
Твого царства прийшов час.

Мольби знесім у покорі.
Перед престол, де є Спас;
Вірим, що вже не заснемо,
Господь змінить усіх нас.
Не боїмось сили гробу,
Христос за нас кров проляв;
Не зазнаєм більше гнобу,
Але жити будем знов.

Ісус жнивами провадить,
Світ у гірше дальше йде,
Церква в праці поступає,
На заплату свою жде.
Терпеливо зносім труди,
Спас дасть дождать хвилі щасть,
Коли Церкву свою збудить,
Вінець слави вірним дасть.

РОЗДІЛ 7

ПОСЕРЕДНИК ПИМИРЕННЯ

СИН ЧОЛОВІЧИЙ

Що Цей Титул Не Означає – Що Він Означає – Його Незаперечної Слави Ніхто Не Може Собі Привласчувати – Син Чоловічий Так Як Його Світ Бачить – Погляд Пилата, Погляд Руссо, Погляд Наполеона – Важливість Вислову – "Краси Не Було, Щоб Його Пожадати" і "Такий Був Змінений Образ Його" – "Найкращий Між Десяти Тисяч" – "Так, Він Є Дуже Милый".

Між багатьма титулами, що відносяться до нашого Господа, і один, який є часто вживаний Ним самим, є "Син Чоловічий" (Людський). Деякі є схильні думати, що це була концесія (поступка) з сторони нашого Господа, що Він був сином Йосифа, але це є великою помилкою; Він ніколи не визнавав, що Йосиф був Його отець. Противно, слід завважити, що цей титул, якого він вживав для себе, є вживаний не тільки по відношенню до Його земського життя, але також до Його теперішнього стану в славі. І з цього факту деякі пішли до іншої скрайності, і говорять, що це вказує, що наш Господь є тепер в небі чоловіком – що Він ще далше задержує людську природу. Ми будемо старатися показати, що це є безпідставна думка і помилкове уявлення про титул "Син Чоловічий." Але, вмiжчасі завважмо, що така думка є вповній розбіжності з

цілим напрямком вчення Біблії. Заява Св. Письма дуже виразно подає, що нашого Господа приниження до людської природи не було навіки, але тільки в тій цілі, щоб викупити людство, заплатити за людську кару, і при тім доказати свою вірність для Отця, задля якої Він негайно після того став вивищений, не тільки до слави, яку мав у Отця заки світ повстав, але до ще більшої слави, понад Ангелів, князівства і сили – до Божої природи і правої руки Бога, місця дуже почесного, місця ласки Маєстату на вишинах.

Зверніть пильну увагу на деякі тексти, в яких цей титул є вжитий нашим Господом:

"Пішле Син Чоловічий свої Ангели", в жнивах цього євангельського віку.– Мат. 13:41.

"Як було за днів Ноя, так буде під час приходу (присутности) Сина Чоловічого", в жнивах, в кінці цього віку.– Мат. 24:27,37.

"Як же прийде Син Чоловічий у славі своїй, і всі святі Ангели з Ним".– Мат. 25:31.

"Того і Син Чоловічий буде соромитися, коли Він прийде у славі Отця свого".– Марка 8:38.

"Що ж коли побачите Сина Чоловічого, що сходить туди, де Він був перше".– Йоана 6:62.

"І ніхто не сходив на небо, тільки, Хто з неба зійшов, Син Чоловічий." (слів "що на неді" нема в старших Манускриптах)– Йоана 3:13.

Ці слова утотожнюють "Сина Чоловічого" з Господом слави і з чоловіком Ісусом Христом, який дав себе (на жертву), і з передлюдським існуванням Логоса, який зійшов з неба і стався тілом. І, очевидно, жиди не мали на думці, що титул "Син Чоловічий" означає син Йосифа, або, в звичайному значенні син чоловіка, щоб одержати життя від людського отця; це є показано в тім, що вони питали, кажучи, "Ми чули з закону, що Христос перебуває повік, Як же ти кажеш, що Син Чоловічий мусить бути піднятий? Хто є цей Син Чоловічий?" (Йоана 12:34). Очевидно, жиди утотожнювали вислів "Син

Чоловічий" з їх Месією, Якого вони сподівалися, і їх надія безсумніву в великій мірі опиралася на пророцтві Даниїла (7:13,14) "Бачив я в нічних видіннях, аж ось на небесних хмарах ішов ніби Син Чоловічий, дійшов Він до Ветхого (Старого) дням, і приведено Його до Нього. І дано Йому владу, славу і царство, щоб всі народи, племена і язики Йому служили. Влада Його – влада вічна, що не минеться, і царство Його не занепаде ніколи." Наш Господь уподібнює себе з тим описом в Його Об'явленню (14:14), де Він представляє себе як "подібний до Сина Чоловічого, маючи на голові Його вінець золотий, а в руці гострий серп" – Жнець жнив цього віку Євангелії.

Все ж таки, хоча ми є запевнені, що цей титул в жодному значенні не відноситься до сина Йосифа, і хоча є повні докази, що людська природа, яка була прийнята, була навіки пожертвована, і що тепер Він є Духом, оживляючою істотою на найвищій рівні (Жид. 2:9,16; 1 Петра 3:18; Йоана 6:51; Фил. 2:9), питання дальше повстає: Чому наш Господь вибрав таке ім'я, такий титул? Чи ж ми не маємо підстави вважати, що до того там мусить бути певна особлива причина, бо інакше цей особливий титул не був би вживаний, відколи кожний титул Господа має особливе значення, коли він є зрозумілий?

Тут є дуже важна причина для вживання цього титулу. Це є титул високої чести, задля постійної пригадки Його великої Перемоги – Його вірного, покійного послуху для всіх постанов Небесного Отця навіть аж до смерті, смерті на хресті, через якого (через послух) Він забезпечив титул до всіх Його теперішніх і майбутніх почестей, і слави, і гідности, і сили, і Божої природи. Через цей титул "Син Чоловічий", так Ангели як і люди є прямо звернені до великого вияву покори з сторони Єдинородного у Отця і до підставового принципу Божого володіння – той, що вивищує себе, буде понижений, а той, хто принижус себе, буде вивисшений. Таким чином кожного разу, коли це імено є вживане, воно передає дуже багато важних інструкцій для всіх, які є навчаювані від

Бога, і які бажають шанувати Його і чинити ці речі, які є приємні перед Його обличчям.

В такому самому значенні, як наш Господь стався "насінням Давида" і "насінням Авраама, Ісаака і Якова", Він також був насінням Адама через матір Еву – однак, як ми вже бачили, "непорочний, відлучений від грішників." Про "насіння жінки" є сказано, що воно буде противне насінню вужа, однак тут немає згадки чи натяку, що Ева буде мати якесь інше насіння, крім того, що буде від її чоловіка, Адама; і як властивим є думати і говорити про нашого Господа як про насіння Давида, то це є також властиво думати про Нього, як про насіння Адама, через Еву. І такою, віримо, є думка, що лежить в основі цього титулу – "Син Чоловічий".

Адам, як голова роду і його призначений життєдавець, не здолів дати своєму потомству вічного життя, з причини свого непослуху. Помимо того, Божа обітниця дивилась наперед до часу, коли Месія, утотожнений з родом Адама, мав викупити Адама і ціле його потомство. Адам був чоловіком вищим в тому значенні, що був головою людського роду, і він мав титул до землі і її володіння. Завважте пророчі слова, що відносяться до нього. "що таке людина, що Ти дбаєш про неї, і син людський, що Ти згадуєш про нього. Бо хоч Ти зробив його трохи меншим від Ангелів, то проте Ти увінчав його славою і честю. Ти поставив його володарем над ділами рук Твоїх, усе положив під ноги його; усіх овець і волів, і також польового звіра. Птаство небесне і риби морські, і все, що ходить морськими шляхами." – Пс. 8:4-8.

Ці земські права, царський чин, і володіння, впали в безладдя і через упадок стали страчені, але це було частиною того, що стало викуплене через велику жертву за гріхи. І як є написано в пророцтві про нашого Господа, "А ти Башто стада, до тебе прийде давна власть" (Михея 4:8). Отже, бачимо, що надія світу, згідно з Божою постановою, лежить у майбутнім великій сині і спадкоємці Адама, великій сині Авраама, великій сині Давида і

великим сині Марії. І це не означає, що життя цього сина прийде від Адама, чи Авраама, чи Давида, чи від Марії. Як ми вже бачили, зять, згідно з Божою постановою, рахується як член родини, який може викупити і взяти страчену посілість. У випадку нашого Господа, то ми вже виразно бачили, що Його життя не прийшло від земських родичів, лишень Його фізичний організм – що Його життя походило від Бога, і що оригінально Він був знаний як Логос.

І чим більше будемо розбирати цей предмет, то тим більше очевидним він так показується, тому що дослідник грецької мови може легко дістати собі інформації про цей факт, що у всіх випадках, в яких наш Господь вживав цей вислів "Син Чоловічий", Він вживав його в емфетичній (виразній) формі, яка не є відрізнена в англійським перекладі (і також не є відрізнена в інших перекладах), в якому для відрізнення треба було б класти натиск на два слова (в англ. the Son of the Man) – (в укр. мові це могло б бути – той Син того Чоловіка). І право нашого Господа до того титулу є незаперечуване. Як сам Адам був досконалим, а всі інші з його роду стали здегенеровані, за винятком цього одного Сина, який злучився з родом Адама, щоб бути Відкупителем усієї його страченої посілості, то коли Він здійснив це відкуплення, і відколи Він відкупив його з вироку, або прокляття, смерті, то цей титул (той) Син (того) Чоловіка прийшов легально і незаперечно у Його посілість.

І цей титул не тільки належав правильно до Нього під час періоду, коли Він здійснював це велике діло "викупу всіх", але він є властивий для Нього під час віку Євангелії, коли відбувається вибирання Його співробітників для великої реституційної праці. І багато більше цей титул буде правильно належати до нашого Господа під час Тисячолітнього Царства, коли Він буде як (тепер високо вивищений і перемінений) Син чоловіка (Адама) виконувати реституційне діло "визволення (виратування) викуплених" – викупленої посілості. Ефес.1:14; Рути 4:1-10.

"ЧОЛОВІК ІСУС ХРИСТОС"
З ТОЧКИ ПОГЛЯДУ НЕВІРУЮЧИХ

Не тільки віддані послідовники Господа Ісуса Христа розпізнали Його мудрість і милість, і помітили, що Він був "сповнений усією повнотою Божою", але навіть Його противники визнають Його, як далеко вищого від звичайних людей з нашого роду, бо читаємо, "Всі ж говорили про Нього добре і дивувались словам благодаті, що линули з уст Його." (Луки 4:22). Інші говорили, "Ніколи ще так чоловік не говорив, як цей Чоловік говорить" (Йоана 7:46). І Пилат, неохочий знищити життя найбільш шляхотного жида, якого коли-небудь бачив, намагався остаточно примирити злорадність товпи, пізнавши, що ця товпа була підбурена письменниками і фарисеями, які були злі і заздрісні з причини популярності Господа.

Остаточно Пилат казав привести Ісуса, щоб Він зустрів своїх обвинувачів, маючи на думці, що коли вони подивляться на ці шляхотні риси то їх злість і ненависть зникне. Отже, представляючи Його їм, Пилат сказав, "Ось, Чоловік!" Підкреслюючи слова, які не є видимі в наших перекладах, хіба що буде переложено "Ось це Чоловік!" Немов би казав, Цей чоловік, якого ви хочете, щоб я розп'яв, є не тільки жидом вищим понад усіх жидів, але є Чоловіком вищим, від усіх інших чоловіків. І це відносно мужности нашого Господа Йоан говорить, "Слово (Логос) тілом сталося ... і ми бачили Його славу, як Єдинородного від Отця, повне благодати та правди."— Йоана 1:14; 19:5.

І в зв'язку з тим пам'ятаймо часто згадувані і цитовані похвальні слова для "Сина Чоловічого" і Його навчання, які висказав знаний французький письменник Руссо:

"Як незначними є книжки різних філософів з їх чванливістю, в порівнянні до Євангелій. Чи це може бути, щоб писання відразу такі величні і такі прості були твором чоловіка? Чи може Він, якого життя вони описують, не бути більшим від чоловіка? Чи в Його характері є щось

з ентузіясти, або амбітних сектантів? Яка милість, яка чистота є в Його поведінці, яка зворушлива ласка в Його науках! Як високими є Його принципи! Яка велика мудрість у Його словах! Яка присутність духу, яка делікатність і доречність у Його відповідях! Що за контролю над почуттям! Де є чоловік, де є мудрець, який знає, як поступати, терпіти і померти, без слабости, без хвастошів? Мої приятелі, люди не винаходять чогось подібного; і факти відносно Сократа, про які ніхто не сумнівається, не є так добре потверджені, як про Ісуса. Ті жиди не могли ніколи вдарити на таку струну, або думку моральності. І Євангелія має риси правдивості такі великі, такі виразні, так досконало неперевершені, що їх винахідники були б навіть більше чудовими, чим той, якого вони змальовують."

Слідуюча похвала для Сина Чоловічого є приписана славному Наполеонові Бонапарте:

Від початку до кінця Ісус є той самий; завжди той самий – маєстатичний і простий, безконечно строгий і безконечно лагідний. Напротягу свого життя, яке переходило перед публічними очима, Він ніколи не давав приводів до винаходження хиб. Обережність Його поступовання збуджує в нас подив, через її споку з силою і шляхотністю. Так в проповідях, як і в ділах, Він є просвічений, послідовний і спокійний. Кажуть, що величність є прикметою Божества; отже яке ім'я ми дамо Тому, в характері Якого були злучені усі елементи величності?

"Я знаю людей, і я вам скажу, що Ісус не був чоловіком. Усе в Ньому мене подивляє. Є неможливим порівнювати Його з іншою істотою в світі. Він дійсно є одинокою істотою в своїм роді. Його ідеї і почування, правда, яку Він проголосив, Його спосіб порад, є поза межами людського і природнього порядку речей. Його народження і історія Його життя, глибина Його доктрин, які скидають усі труднощі, і є їх повною розв'язкою; Його Євангелія, простота цього таємничого ества і Його поява, Його імперія, Його прогрес напротягу цілих віків і царств –

це все є для мене чудом і нерозв'язаною тасмницею. Я тут не бачу нічого людського. Так близько, як я можу підійти і прослідити, це все є без порівняння – велика велич, що мене придушє. Це намарно, що я роздумую – усе лишається нез'ясованим! Я викликаю вас показати мені інше життя, яке було б подібне до життя Христа!"

Правда є дивніша, чим вигадка, і досконалий чоловік Ісус Христос, помазаний Святим Духом Найвищого, був так відмінним від недосконалого роду, якого Він опанував для того, щоб Його викупити, так що світові можна вибачити за те, що питає, чи Він був більший від чоловіка. Він напевно був багато, багато більший, чим звичайний чоловік – багато більший від грішного чоловіка; Він був відлучений від грішників, і як досконалий чоловік, був дійсним образом і подобою невидимого Бога.

"В НЬОМУ НЕ БУЛО КРАСИ, ЯКА БИ НАС ПРИТЯГАЛА"

"Бо він виріс перед нами, мов галузка, і мов корінь із сухої землі, Не мав він принади і не мав пишности, і ми бачили та краси не було, щоб Його пожадати. Він погорджений був, Його люди покинули, чоловік болів, що зазнав недуги, що перед Ним обличчя закривають, зневажений і ми Його нізащо мали.". Ісає 53:2,3.

Деякі сугерують, що ці вірші Писання вказують, що особистий вигляд нашого Господа був поганіший, чим вигляд інших людей і вважають це за доказ, що Він не був відлучений від грішників, але був учасником гріха і кари цього здеґрадованого роду. Однак ми тут розходимося з тими поглядами, які є противні цілому напрямкові наук Св. Письма, і думаємо противно, що ці Біблійні вірші годяться з загальним свідченням Біблії щодо цього предмету, і ми віримо, що це може бути доказане, не переступаючи властивих засад пояснення.

Є різні типи благородности, краси і миловидности – дуже відмінні є ідеали різних людей, і навіть тих самих

людей у відмінних обставинах. Ідеал краси, який є прийнятий варварами, є відразою для більш цивілізованих народів. Воїни Індіанців (на Амер. континенті), які малюють себе червоною і жовтою краскою, і прикрашені шкаралупами і мальованими перами і з опасками з закривавленими черепами, були б побажаним ідеалом перед умами певних дикунів. Боксер на арені, розібраний до змагання, є ідеалом мужескої форми в тому, що називають "мистецтво мужности" – для деяких. Для інших, дуже вистроєний матадор, тобто борець биків, є великим ідеалом мужнього розвитку, якого оплескує і вихвалює багато людей. Отже, ідеали міняються згідно до часу, обставин і середовища. Тому, що це Писання говорить нам про Ісуса у Його першій приході, то треба розуміти, що в поняттю жидів Він не був ідеалом. Це є дуже очевидне, бо Того, Кого Пилат їм предстивив і сказав, "Ось, Чоловік!", був власне Тим, про Кого жиди кричали: "Розпни Його, розпни Його, Ми не маємо царя, крім Цезаря!"

Ми повинні пам'ятати, що в часі першого приходу Ісуса жидівський народ був підкорений Римом, був в ярмі, і був "топтаний поганями" понад шістсот літ. Ми також повинні пам'ятати про надії Ізраїля, зроджені обітницями даними Авраамові, Ісаакові і Яковові і потверджені усіма пророками, що Бог у властивім часі пішле їм Помазанця, більшого Законодавця від Мойсея, більшого генерала від Ісуса Навина і більшого царя від Давида і Соломона. Ми повинні пам'ятати, що в цьому часі Ізраїль очікував Месії згідно з їх ідеалом – згідно з їх поняттям, яким має бути цей Месія. Є написано, що всі люди очікували Месії. Але коли Ісус став проголошений як їх Месія, то Його поява була такою відмінною від того, що вони сподівалися, що їх горді серця встидалися Його, і так як є сказано, відвертали свої обличчя від Нього – відвернулись від Нього – особливо провідники і інші великі люди цього народу, за проводом яких пішов простий народ. – Луки 3:15.

Вони сподівалися великого генерала, великого царя, великого законодавця, з великою амбіцією, гордістю,

повагою і зарозумілого, який буде поводитись деспотично в словах і ділах. Це був їх ідеал того, які кваліфікації є потрібні для царя, який має підбити світ і зробити Ізраїля провідним народом. Вони бачили гордість, зухвальство і ароганцію Ірода, який був призначений римським Імператором на їх царя; вони бачили дещо якими були римські генерали, гувернатори і сотники тощо. Вони уявляли собі, що римський імператор є ще більше позначений такими характеристиками, які виносять його до першенства в царстві. Отже, дивлячись на них, вони сподівались, що Месія буде посідати багато з тих якостей ще більше помітними, представляючи більшу гідність, честь і славу Небесного Двора і Його перенесеного на землю авторитету.

Отже, не дивно, що з такими надіями вони не були приготовані прийняти тихого і приниженого Назорея, Який приймав до свої громади митників і грішників, і якого одинокою зброєю для підкорення світу були "слова Його уст." Не дивно, що коли Він став проголошений бути надією Ізраїля, Царем жидів, Месією, вони відвертались від Нього. Не дивно, що з їх довго очікуваною і любовно плеканою надією, вони були дуже розчаровані; не дивно, що вони соромились признати "Ісуса, за Царя Жидів", і сказали: Він не є такої краси, гідности і чести, якої ми бажали: Він не є нашим ідеалом воїна, державного діяча і царя, щоб відповідав потребам нашого народу і здійснив його від давна любовно вирощувані надії. О, так! подібно і сьогодні є кляса, що очікує другого приходу Христа, вони припускали, що їх надії, які базуються на "переданнях старших", все ж таки є правильні, і тому вони занедбали щиро і ревно досліджувати Писання, яке зробило б їх "мудрими на спасення."

Отже стає ясним, що пророк відноситься до такого небажаного вигляду і до такого браку чести (краси), а що було противне тому, чого вони сподівалися. Це було б невластивим і непослідовним пояснювати пророцтво не в гармонії з історичними фактами, які засвідчують його

сповнення, і також не в такі логічній гармонії з протворюваними висказами про чистоту Агнця Божого, який бере гріхи світу – святий, невинний, непорочний і відлучений від грішників.

"ТАКИЙ БУВ ЗМІНЕНИЙ ОБРАЗ ЙОГО"

Ісаїя 52:14,15

Тут знову неправильний переклад дав привід до помилкових думок відносно вигляду нашого Господа; та однак навіть для найбільш недбалого читача, який бачив обличчя людських створінь, які були опоганені через розпусту, через хворобу, або через якийсь випадок, є тяжко розуміти, щоб лице, або вигляд нашого Господа "було безображене понад лице усякого чоловіка і Його вид, над усяку людину," Тут, очевидно, є щось неправильного в цьому вислові, тому що Пилат не представив би такого перед народ, кажучи, "Ось, Чоловік!". Не такого вихваляв би народ, як Сина Давида, бо вони хотіли взяти Його силою і зробити царем. Крім того, чи ми не маємо запевнення, що жодна з Його костей не буде переломлена? Але як кращою буде ця заява, коли буде змінена – як багато більше послідовна з фактами Біблійної історії і логічними висновками про Його святість і чистоту, коли буде так переложена:

"Як тобою були здивовані багато людей (так був змінений через чоловіка Його вигляд, і Його вид через синів людських) так Він здивує багато людей." Як люди за Його днів були здивовані, що Він піддався під образи і лайки тих, які положили терневий вінець на Його голову і били Його і плювали на Нього, і "розпняли Його", і прокололи Його списом, то інші з усіх народів, тепер і в майбутності, чуючи, що Він "витерпів від грішників таке спротивлення" (Жид. 12:13) дивуються і будуть дивуватися, що Він мав таку терпеливість і лагідність.

"Перед Ним царі затулять свої уста, тому що те, що не було записане (про інших), вони будуть бачити (показане

на Його прикладі); і те, чого вони ніколи передтим не чули, вони зрозуміють." Великі на цій землі ніколи не чули про якесь добровільне підкорення під зневаги від Його підданих, і це для того, щоб Він міг зробити їм добро. Дійсно, "Він є люблений більше від брата." Недивно, що всі будуть здивовані "в своєму часі."

Також не має сумніву, що лице нашого Господа носило знаки смутку і горя, бо як ми бачили, Його глибоко співчуваюче серце було "діткнене" почуттям наших слабостей; і безсумніву ці знаки збільшувались аж до закінчення Його місії на Голгофті. Ми мусимо пам'ятати, що чим делікатніший організм, і більш відчутливий, то тим більше є вразливий на біль. Ми можемо легко розпізнати, що сцени горя, болю і гріховности, до яких ми менш більш привикли з причини нашої участі в упадку і через постійний зв'язок з людським горем, були б багато більш серйозною справою для досконалого чоловіка – святого, невинного, непорочного і відлученого від грішників.

Ця сама річ є зілюстрована в певній мірі в наших власних досвідах. Ті, які є більше відчутливі, які були призвичаєні до люксусів, краси доброго виховання і сприяючого оточення, коли відвідають бідніші і брудніші частини міста і побачуть деградацію і прикрі обставини, нечисте повітря, погані крики і стогін бідняків, напевно стануться хворими в серці і нехотючи їх обличчя буде перекирвлене і зачнуть думати: Як поганим мусить бути життя в таких обставинах; Чи не кращою була б смерть. Однак, коли так думають, і їх очі побачуть дітей, які бавляться весело, і можливо прачку, яка при своїй роботі співає, або мужчину, який з задоволенням читає часопис, або хлопця, який пробує грати на старім інструменті. Ці речі показують, що ті, які стали призвичасні до таких видовищ, і криків, і поганих запахів, і таких немилих обставин, є менше вразливі, і що їх такі обставини менше непокоять, чим тих, які від молодости були призвичасні до чистіших і милих обставин.

І ця лекція в певній мірі ілюструє нерівність між поглядом нашого Господа щодо грішного поганого стану, а нашим поглядом. Як досконала істота, який полишив стан небесної слави і принизив себе, щоб статися учасником людського горя, йому співчуваючим і його Відкупителем, Він напевно відчував багато більше, чим ми, бідноту "стогнучого створіння." То чи це є дивне, що тягар нашого смутку і горя кинув тінь на досконале лице! Чи це дивно, коли сполука з земським горем і Його добровільна участь в земських слабостях і хворобах (при закінченні Його власного життя, Його власної життєвості, як ми бачили) позначились глибоко на лиці і формі Сина Чоловічого!

Однак ми не можемо ні хвилину піддавати під сумнів, що Його сполука з Отцем, Його спільність Святого Духа і признання Його власного сумління, що Він завжди чинив ці речі, які подобались Отцеві, мусіли дати нашому Відкупителеві лице спокійного вигляду, яке зробило його сполукою радості і смутку, горя і миру. І Його знання Небесного Отця плану мусіло уздібнити Його радуватися в терпіннях, розуміючи, як вони вкоротці виконають благословення не тільки для Нього самого, але також "спасення аж до кінців землі." Отже, якщо смутки людей кинули тінь на Його лице, то ми можемо бути певні, що Його віра і надія також проявлялись, і що мир Божий, який переходить всяке розуміння, хоронив Його серця і уздібнив Його завжди радуватися в середині найбільших спротивів грішників.

НАЙКРАЩИЙ МІЖ ДЕСЯТИ ТИСЯЧАМИ

Для грішного, зависного, злобного серця упавшої природи, усе споріднене з красою, добротою, правдою і любов'ю, є неприємне, в ньому нема краси, ні нічого бажаного — для них воно має лиш докір. Наш Господь висловився виразно про цю справу, коли сказав, "Світло прийшло на світ, та люди полюбили більше темряву, чим світло, бо їх вчинки були лихі" (Йоана 3:19,20). Ми бачимо

дальші приклади того, що зле серце може часом нанавидіти і зневажати славний вигляд лица, гарне лице, не тільки в тому, що наш дорогий Відкупитель був в такий спосіб зневажений тими, що кричали "Розпни Його", але також у випадку інших. Помітіть різні записи про тих, що були мучені за Правду, і помітіть як малим був зворушливий вплив на лице тих, які могли не зважати на свої особисті терпіння, але молилися про благословення для їх переслідувачів. Запис про першого Християнського мученика, Степана, подає, що його лице ясніло і було гарне як Ангела. "І всі, що засідали в синаєдріоні, дивлячись на нього пильно, бачили його лице, як лице Ангела" (Діян. 6:15). Та по мимо того, з причини твердості їх серця, хоча дивились на його лице, що було подібне до Ангела, яке однак було менше подібне до Ангела, чим лице Господа, і замість послухати його чудових слів, які були багато менше чудові від слів Великого Учителя, "вони кинулись на нього однодушно ... і каменували Степана" подібно як вони кричали до Пилата, щоб розп'яти Господа Слави.

РОЗДІЛ 8

ШЛЯХ (ПРОВІД) ПРИМИРЕННЯ

СВЯТИЙ БОЖИЙ ДУХ

Діяльність Святого Духа - Тепер І В Тисячоліття - Різні Назви Святого Духа, "Дух Любови", "Дух Правди" і т.п. - В Супереч, Дух Безбожний, "Дух Блуду", "Дух Страху" і т.п. - Особистий Приймений Пристосований - Значення Слова Дух - "Бог Є Дух" - "Святий Дух Ще Не був Даний" - Дари Духа - Переображуюча Сила Святого Духа - Дух Під Міру І Без Міри - "Дух Світу" - Антихрист - Боротьба Між Тим І Святим Духом - Боротьба Духа Внутрі І Назовні Святих - Дух, Який Стремить До Заздрости - Навчені Віл Духа - Параклетос, Утішитель - Він Попроводить Вас До Всьої Правди І До Повного Примирення - Нагляд Святого Духа Не Є Менший Відколи Перестали Чудесні Дари.

"Які бо Духом Божим водяться, ті сини Божі ... Ви прийняли духа всновлення, яким кличемо: Авва, Отче. Самий цей Дух свідчить нашому духові, що ми діти Божі."- Рим. 8:14-16

"І станеться після того, що на всяке тіло зіллю мого Духа".- Йоїла 2:28

Велика праця Примирення не може бути правильно розбрана, ані ясно зрозуміла, якщо зігнуємо і недоглянемо в зв'язку з тим праці Святого Духа. Святий

Дух має дуже багато до діла з представленням Примирення – показуючи віруючим Боже прощення, і також провадить їх до повного поєднання серця з Богом. Це було під сплоджуючими впливами Святого Духа, якого наш Господь одержав при хрещенні, на початку своєї місії, що Його посвячене серце було здібне ясно і виразно бачити волю Отця, правдивий шлях, вузьку дорогу жертви, і оцінювати дуже великі і дорогі обітниці, виповнення яких мало наступити після Його упокорення, ганьби і смерті на Голгофті. Отже, через Святого Духа наш Відкупитель мав змогу виконувати велику працю, бо Він був ним проваджений, щоб чинити те, що було до вподоби і прийнятне перед Отцем, і що приготувало викуп для людства.

Подібно Святий Дух є з'єднаний з Церквою; усі, які прийняли заслугу великої жертви за гріхи, і які прийшли до Отця через заслугу жертви Сина, і які представили себе в жертву живу, згідно з високим покликом до Божественної природи, яка виставлена для таких під час віку Євангелії, потребували мати і мали поміч Святого Духа. Лиш в міру, як хтось одержує Святого Духа Божого, є він здібний прийти до властивої лінії спокуси з Отцем, і з Сином, так щоб міг "переконатися, що воля Божа є добра, приємна і досконала", і її виконувати. Лиш через Святого Духа ми є проваджені даліше поза саму літеру Божого свідчення до дійсного оцінення "глибоких речей Божих" і всіх тих речей, які Бог має приготовані для тих, що Його люблять, яких людське око не бачило і людське вухо не чуло, і ні на серце людське не вступило, щоб їх розуміти і оцінювати. – 1 Кор. 2:9,10.

Чинність Святого Духа буде нарівні важною під час віку Тисячоліття у припровадженні світу назад до гармонії з Богом під вимогами Нової Угоди, через заслугу жертви нашого дорогого Відкупителя. Згідно з тим Господь через пророка Йоїла (2:28,29) звертає увагу на цей факт і показує, що так як Він виліє Духа лиш на слуг і служебниць під час цього віку Євангелії, то "після того"

Його Дух буде загально виллятий на світ, на людський рід, "усе тіло". (Порядок цього благословення в цьому пророчому вислові є перемінений, правдоподібно для того, щоб притемнити цю справу аж до властивого часу, і в той спосіб закрити дещо з довжини і широчини, височини і глибини Божого плану, щоб у властивім часі його розпізнати і оцінити.)

Отже, під час віку Тисячоліття прогрес світу буде йти в повній гармонії з Святим Духом; і наскільки люди будуть приходити до повної гармонії з тим Святим Духом, то настільки вони будуть ставатися підходящими до обставин вічного життя і радості, і благословення, які лежать поза віком Тисячоліття. Це, що Святий Дух буде співпрацювати з прославленою Церквою у благословенні усіх родів землі, є також засвідчено нашим Господом. Після зображення для нас Тисячолітньої слави і його великих засобів правди, як великої ріки води життя, чистої як кришталь, Він говорить. "Дух і Невіста кажуть: Прийди! І хто чує, нехай каже, прийди, і хто хоче, нехай бере воду життя дармо!"— Об'яв. 22:17.

Але ця справа відносно Святого Духа, його становища і чинности, була віками дуже мильно зрозуміла через багатьох з Божого народу. І тільки при сході Сонця Справедливості – в світлі пароусії (присутности) Сина Чоловічого – цей предмет стається зовсім ясний і мудрий, так як він, очевидно, був для першої Церкви, і в гармонії з усіма різними свідченнями Писання, що відносяться до того. Доктрина про Трійцю, яка, як ми бачили, почала повставати в другому столітті, і досягла більшого розвитку в четвертому столітті, є в великій мірі відповідальна за темноту і незрозуміння того предмету; це мішається з правдою в умах багатьох Християн, і це є на їх некористь, бо їх баламутить і містифікує (оточує таємницями) усі релігійні переконання.

В науці Святого Письма, що Отець і Син є в повній гармонії і єдності заміру, цілі і діяльності, як це ми щойно бачили, є послідовність, є логічність. І таким самим

послідовним є навчання Писання відносно Святого Духа – що це не є інший Бог, але дух, вплив або сила вживана Богом, нашим Отцем і Його Єдинородним Сином – в повній єдності з Ними Обома, Які є також в єдності, або в повній згоді. Але, як відмінною є ця єдність Отця і Сина, і Святого Духа від тої, про яку навчають ті, які прийняли науку Трійці, яка в мові катехізму (Питання 5 1 6) говорить: В одному Бозі є три особи – Отець, Син і Дух Святий: "ці три є одним Богом, такі самі по суті, рівні в силі і славі." Такий погляд пасував добре для "темних віків", які допомогли Його витворити. Той час, коли дуже шанували таємниці замість їх пояснювати, був дуже відповідний для цієї науки, яка не є біблійна і не є розсудлива. Як можуть три особи бути в одній, бути одною істотою, одним Богом, одним існуванням? І якщо лиш "одною істотою", то як вони можуть бути рівні? Чи кожна інтелегентна особа не знає, що коли Бог є один в особі, то Він не може бути три? І якщо три в особі то тут може бути лиш одне значення, в якому три можуть бути одним, і це не в особі, але в замірі, в дусі, у волі і в співпраці?

Дійсно, коли б це не було через те, що ця нелогічна наука про Трійцю була впоювана нам від дитинства, і те, що вона є навчувана в теологічних колегіях старшими і поважними професорами, які в багатьох справах є мудрі, то над нею ніхто не застаналявся б ні на хвилину. Як великому противникові вдалось накинати її на Господній народ, щоб їх збаламутити і ввести в оману і через те уневажнити багато висловів Писання, то це є дійсно таємницею, яка правдоподібно не буде розв'язана, аж ми "будемо знати так, як ми є пізнані", в славі.

Пильний дослідник минулих розділів, знайшов багато доказів на те, що є лиш Один Всемогучий Бог – Єгова; і що Він високо підніс свого Первородного і Єдинородного Сина до своєї власної природи, і до свого престолу всесвіту; і слідуючою після Нього по порядку і ступені буде прославлена Церква, Невіста Агнця і

співспадкоємець – інакше названа "братами." Вони стануться співниками Його слави, так як в теперішнім віці від них вимагається, щоб були співниками Його терпіння. Дослідники також помітили, що всі тексти Писання гармонізуються і годяться з повищим твердженням; і далі, що тут немає жодних текстів Писання, які прямо, чи посередньо, дійсно чи на вигляд, перечили б тим висновкам. Отже питання повстає: Хто, Де і Що є Святий Дух?

Розглядаючи це питання, стараймося триматися того самого способу, при допомозі якого ми досліджували інші питання. Звернімся до закону і до того, що для нашої інформації подає нам Бог. Не йдім до чоловіка. Не приймаймо сумнівів і спекуляцій добрих людей, які померли, або добрих людей, які живуть, ані наших власних. Пам'ятаймо заяву Апостола, що Слово Боже є дане в тій цілі – "Щоб досконала була Божа людина, до всякого доброго діла готова" (2 Тим. 3:17). Покладім наше довір'я вповні на Господа і стараймося пізнати, яке є значення того, що Він говорить відносно Св. Духа, зводячи усі вислови Писання до гармонії. Будьмо певні, що правда, і тільки вона, встоїть перед таким іспитом (екзаменом). Коли будемо так пильно і з молитвою робити, то наше старання буде нагороджене. Тому, хто стукає, двері знання будуть відчинені, тому, хто шукає, знання про Святого Духа буде об'явлене. – Ісаїя 8:20; Мат, 7:7,8.

Святий Дух є по різному окреслюваний в Святому Письмі, і щоб правильно зрозуміти цей предмет, нам треба розглядати ці різні визначення разом і дозволити, щоб вони кидали своє світло один на одного. Завважте, що Святий Дух є по різному називаний – "Дух Божий", "Дух Христа", "Дух Святости", "Дух Правди", "Дух Здорового Розуму", "Дух Свободи". "Дух Отця", "Святий Дух Обітниці", "Дух Покори", "Дух Розуміння", "Дух Слави", "Дух Мудрости", "Дух Ради", "Дух Ласки (Благодати)", "Дух Всиновлення", "Дух Пророцтва."

Ці різні назви, часто повторювані і напереміну

вживані, дають нам повне і відповідне запевнення, що вони всі відносяться до того самого Святого Духа – дійсно, часом слово "святий" є додане в зв'язку з іншими, як наприклад: "Святий Дух Божий", "Святий Дух Обітниці" тощо. Ми мусимо старатись дійти до такого розуміння цього предмету, яке не буде відкидати жодного з тих назв, але буде їх гармонізувати. Це є неможливо гармонізувати ці різні вислови з загальною ідеєю трьох Богів; але це є зовсім логічним з кожною з них розуміти ці різні вислови, як описи духа, вдачі і сили одного Бога, нашого Отця, і також духа, вдачі і сили нашого Господа Ісуса Христа, тому що Він є в єдності з Отцем – і також до певної міри це є духом, або вдачею усіх, які є дійсно Господніми, Ангели чи люди, в міру як вони дійшли до єдності і гармонії з Ним.

Це може бути помічним для деяких зауважити, що є інший дух часто згадуваний в багатьох місцях Писання і в противних словах, а саме: "Дух Страху" "Дух Неволі", "Дух Світу", "Дух Блуду", "Дух Віщунства", "Дух Антихриста", "Дух Дрімоти." Ніхто не думає, що ці різні дефініції, якщо б взяти разом, виправдали б думку, що там є два або більше сатанів. Всі зовсім природньо і відповідно розуміють значення цих слів, які в загальному вказують на невластивого духа – духа, вдачу або силу, які мають свою головну ілюстрацію в сатані; дух проявляючийся у всьому, що є в гармонії з гріхом і сатаною. Зовсім властиво, що ніхто про них не думає, як про особисті духи – що кожний з них є особою. І не більше треба вважати, що ці різні очеркнення слова "дух" у його доброму значенні, вказують також на відмінні духові істоти, ані, що разом означають, або вказують на іншого Бога. Ці вислови, розглянені в сполучці, представляють різні риси характеру, вдачі, Духа нашого Бога, Єгови, і вони також відповідно представляють духа, або вдачу усіх, які одержали Його Духа, і сталися учасниками Його вдачі (натури) і прийшли до гармонії з Божим умом.

Певні небіблійні ідеї, і тому блудні ідеї, відносно духа

чоловіка, які будемо розглядати в слідуючій розділі, лежать близько в основі мильного і небіблійного погляду щодо Святого Духа, який є тепер так загально поширений. (При тім слід помітити, що в Загальному Перекладі Англійської Біблії оригінальне грецьке слово пневма стало дев'яносто два рази неправильно переложено на "Holy Ghost", [ghost – привид, примара, дух], а повинно бути "Holy Spirit" (Св. Дух). В наших Бібліях це є правильно переложено. – Ред.)

Тут немає жодної підстави думати, або говорити, про Святого Духа Божого як про іншого Бога, відмінного в особі від Отця і Сина. Зовсім противно, зверніть увагу на факт, що це був Дух Отця, який був переданий для нашого Господа Ісуса, бо є написано, "Дух Господній на мені, бо Він помазав мене звіщати добру новину (Євангелію)" Луки 4:18. Звертаючись до пророцтва, звідки ця цитата є взята, читаємо (згідно з єврейською мовою), "Дух Господа (Єгови) Бога на мені, бо Господь (Єгова) помазав мене благовістити смиренним" (Ісаї 61:1). І згідно з тим самим значенням, читаємо, "І спочине на Нім Дух Господній (Єгови), дух мудрости і розуму, дух поради і мужности, дух знання і страху (пошани) Господнього (Єгови)" (Ісаї 11:2,3). Подібно про той самий Дух в Христі говориться як, "Дух Христа", ум Христа – "Нехай ті самі думки правлять вами, що в Христі Ісусі." – Фил. 2:5.

Деякі наполягають, що згадка нашого Господа про Святого Духа, яка є подана в Йоана 14:26, доказує, що Дух є особою, тому що загальний переклад цього уривку є такий: "Але Утішитель (який є) Святий Дух, якого пошле Отець в ім'я моє, Він навчить вас усього, і пригадає вам усе, що я говорив вам." Але грецький текст цього уривку показує нам, що перекладачі були під впливом блудної науки відносно цього предмету, тому що там не має підстави на вживання слова "якого" і "Він". Diaglott так передає цей вірш: "Але помічник, Святий Дух, що Отець пішле в ім'я моє, навчить вас усіх речей і пригадає вам ці речі, які я вам говорив."

Ця сама критика є стосовна до 17-го вірша тої самої

голови, який в нашому загальному перекладі читається, "Духа Правди, Якого світ не може прийняти, бо не бачить його і не знає його, але ви знаєте його, бо він з вами перебуває, і у вас буде." Тут вислів "Дух правди" є очевидно вжитий в противенстві до "духа блуду." цей уривок зовсім не відноситься до особи, але до впливу правди і про її ефект на Божий народ. Згідно з Diaglott цей вірш звучить, "Дух правди, що його (тут, згідно з грецькою мовою, цей займенник є вжитий так, як до речей, а не до осіб – подібно як в англ. мові займенник "it", якого не вживають до осіб) світ не може прийняти, тому що його не бачить і не знає його, але ви знаєте його, тому що це діє у вас, і буде в вас". Йоана 14:17

Візьмім інший приклад, – "Коли Він, Дух правди, прийде, то приведе вас до всякої правди, бо не від себе Він буде говорити, а все те, що чутиме, буде Він казати, і що має настати, звістить він вам" (Йоана 16:13,14). В цьому уривкові грецьке слово геаутоу є переложене "від себе" (що відноситься до осіб), однак це слово часто є відповідно переложене "себе" (що відноситься до речей). В нашій загальній Перекладі це слово геаутоу є переложене в роді мужеськім, жіночім і середнім. Наприклад, в повищій тексті це є переложене в мужеськім роді (але тут займенник йде після його іменника, Утішитель – в грецькому мужеський – але доволіно, не дивлячись на стать, так як в українській мові, в якій стил, дім і олівець належать до муж. роду, а кухня хата, жінка до жіночого роду; а дитя, перо до середнього роду); в 1 Кор. 11:5 це слово є передане після іменника жіночого роду "осоромлює свою голову"; подібно в Об'яв. 2:20 "яка зве себе пророкинею"; і знову в 1 Кор. 13:5 "Любов ... не шукає свого". В 1 Кор. 11:31 воно є переложене в загальному, або спільному роді, "коли б ми самі себе судили": подібно в 1 Кор. 16:15 "вони віддали себе"; і знову в Луки 22:17 "поділіть між собою"; і далі в Йоана 6:53 "не будете мати життя в собі." Як приклади того, що це слово геаутоу стало переложене в нашій загальній Перекладі в середньому

роді, помітіть слідуючі частини:

"Завтра подбає про себе".- Мат. 6:34.

"І коли царство поділиться само проти себе".- Марка 3:24.

"І коли дім поділиться проти себе".- Марка 3:25

"Від якого все тіло ... чинить зріст тіла на збудування самого себе в любові".- Ефес. 4:16

В речах неживих і уявних цей займенник є також вживаний:

"Вітка не може овочу родити сама з себе".- Йоана 15:4.

"Коли віра не має діл, то вона мертва сама в собі".- Яків 2:17.

Подібно слово грецьке екінос переложене "він" в повищій тексті може зовсім властиво бути переложене "той" "цей", "тій", "це саме", "вона", "воно", і це слово є переложене в тих різних формах, і частіше в інших родах, чим в мужеськім. Грецько-Англійська Конкорданція показує ці різні переклади, а ми подамо тут деякі з них:

"Кажу вам, що Содомлянам буде дня того легше, ніж місту тому".- Луки 10:12.

"Вона ж думаючи, що то садівник, каже"- Йоана 20:15.

"Це ж знайте, що коли б господар знав".- Мат. 24:43.

"Не за такий кажу я молитися".- 1 Йоана 5:16.

"Сталось одного з тих днів, як Він навчав".- Луки 20:1

"Була ж субота того дня".- Йоана 5:9.

"І видужав хлопчина тієї ж таки години".- Мат. 17:18.

Однак часто трапляється, що до чесноти, або якості стосується рід тої особи, або речі, до якої ця чеснота, чи якість належить; тому, наприклад, що Небесний Отець є означений в мужеськім роді, то це було б властивим, щоб Його сила, Його дух, Його вплив і інші якості були подібно означені в мужеській формі, і не рідко для речей середнього роду бути означеними як мужеські, або жіночі відповідно до того як вони є сильні чи активні, або нечинні і делікатні. (В нашій мові найчастіше закінчення іменника є рішальним фактором) Отже наприклад, сонце є в загальному (в англ. мові) очеркнене займенником "він", а

місяць "вона" (в нашій мові "сонце" – воно, а "місяць" – він). Тому, коли б не було загального мильного розуміння, що Святий Дух є особою, а не силою і впливом Отця, то тут не було б спорів відносно вживання мужеського займенника при слові Святий Дух, тому що Отець є визнаний як мужеський, як Автор і джерело життя і благословення. Отже не пропустім того факту, що вживання особового займенника не доказує, що Святий Дух Божий є іншою особою від Отця і Сина – іншим Богом. Святий Дух, або вплив, є духом, або впливом Отця, і також Сина, тому що Вони є одним в замірі і впливі.

ЗНАЧЕННЯ СЛОВА "ДУХ"

Отже питання повстас: Яке значення є долучене до слів "Святий Дух", так як вони є вживані в Біблії? Які якості або кваліфікації Божого характеру, або сили, є представлені через слово "дух"? Відповідь найкраще знайдемо, коли насамперед точно розберемо значення цього слова "дух", і тоді розберемо усі відмінні способи, в яких це слово вживається в цілій Біблії.

(1) Слово "дух" в Старому Завіті є переложене з єврейського слова "руах", корінним значенням якого є "вітер". Слово "дух" в Новому Завіті походить з грецького слова "пнеума", якого основне значення також є "вітер." Але нехай хтось скоро не думас, що ми стараємося доказати, що Святий Дух є святий вітер, бо ми цього зовсім не маємо на думці. Але ми бажаємо представити цей неясний предмет в такий спосіб, щоб це було поміччю для вчених і невчених; тому зачинаємо від основи, тобто звідки це слово виникло, щоб ми могли упевнитися як і чому воно було вживане в цьому зв'язку.

Тому що вітер є невидимий і сильний, ці слова руах і пнеума з часом набрали багато більшого значення і стали зображувати яку-небудь невидиму силу, або вплив – добру, або злу. І тому, що Божя сила діє через проводи, або засоби поза межами людського бачення, тому це слово

"дух" стало поступово стосоване до всіх чинностей Господа. В природний спосіб його почали вживати в зв'язку з такими людським впливами, що є невидимі, як наприклад, щоб представити віддих життя, силу через яку чоловік жиє, яка є невидима, тому названо його "духом", або "віддихом життя"; також силу ума, яка також є невидимою, названо "духом ума". Само життя є силою і є невидиме, і тому старинні люди його також називали "духом." Кілька ілюстрацій про те, як в єврейській і грецькій мовах вживали ці слова руах і пнеума може бути помічним.

Руах в Старому Завіті є переложене на подух (в Англ. 4 рази), на віддих (в англ. 28 разі), на ум 6, на нюх 8, на вітер 91. В кожному з тих випадків міститься думка про невидиму силу. Ось кілька прикладів перекладу цього слова руах:

"А подувам ніздер Твоїх води скупчились."- 2 Мойс. 15:8.

"Винищити кожне тіло, що в ньому дух життя."- і Мойс. 6:17; 7:15.

"В Нього в руці....дух кожного людського тіла." Йова 12:10.

"І для всіх один подих і нема над твариною вищости людям."- Еккл. 3:19.

"І вони стали гіркотою духа для Ісаака."- 1 Мойс. 26:35.

"І почув Господь (Єгова) пахощі."- 1 Мойс.- 8:21.

"Ніздра мають, і нема в них нюху."- Пс. 115:6.

"І Бог навів вітер на землю."- 1 Мойс.-8:1.

"Та дмухнув Ти був духом своїм."- 2 Мойс. 15:10

"Ти буйний вітре, що виконуєш слово Його."- Пс. 148:8.

"Як хитаються дерева лісові від вітру."- Ісаія 7:2.

Пнеума в Новому Завіті є переложене на "дух", "життя", "духовний", і "вітер":

"І дано йому вложити духа в подобу звіра."- Об'яв. 13:15.

"Якщо ви ремствуєте про дари духовні."- 1 Кор. 14:12.

"Вітер віс, куди хоче, і голос його ти чуєш."- Йоана 3:8.

І не забуваймо, що всі ці різні переклади були зроблені тими, що вірили в Трійцю. Ми не противимосся тим перекладам – вони є досить добрі, але ми звертаємо увагу на них, щоб доказати, що слово руах і пнеума, які є переложені на "дух", не означають особистості, але означають невидиму силу, або вплив.

" БОГ Є ДУХ "

(2) "Бог є Дух"; інакше кажучи, Він є сильною, але невидимою істотою; подібно Ангели є називані духами, тому що вони також в їх природнім стані є невидимі для людей, хіба що об'явлені чудесною силою. Наш Господь Ісус, коли був чоловіком, не був названий духовою істотою, але відколи став прославлений то про Нього написано, "Господь же Дух" – Він є тепер великою, сильною, але невидимою істотою. Церкві цього віку Євангелії є приобіцяна зміна природи, на подобу свого Господа, так як є написано, "Ми будемо подібно до Нього, бо побачимо Його так, як Він є." Про Церкву говориться як про духову, так далеко як вона є в гармонії з своїм Господом, і є сказано, що вона була знову сплджена Духом до нової природи, духової природи, з тим запевненням, що те, що стало сплджено з Духа, буде у воскресенню народжене з Духа. Можна легко зрозуміти, що тут це вживання слова "Дух", відноситься до особистості – до духових істот. – 2 Кор. 3:17; 1 Йоана 3:2; Йоана 3:6.

(3) Інше вживання слова дух, є в значенні творчої сили, або плодючості, так як це є в 1 Мойс. 1:2, де є сказано, "І Дух Божий ширяв над поверхнею води" – тобто, сила Божа, Його провідник енергії, зробила води плідними. Подібно, були "Побуджувані Духом Божим святі мужі Божі, і промовляли", Святий вплив, або сила Божа ділала на їх ум, спричинюючи повстання в них таких думок, які Бог бажав, щоб вони їх висказували. (2 Пет. 1:21) Подібно, здібні робітники, яких Мойсей вибрав до зроблення і оздоблення Намету, були приведені під вплив

Божої сили, щоб вона розбудила і збільшила їх природні здібності, зовсім не порушуючи їх морального почуття, подібно як води в морях не були зворушені в такому напрямку. Отже є написано:

"Мойсей сказав ... Господь назвав ім'я Бацл'їла .. І наповнив його Духом Божим, мудрістю, і знанням до всякої роботи, на обмислення мистецьке, на роботу в золоті, і в сріблі, і в міді, і в обробленню камення, щоб всаджувати, і в обробленню дерева, щоб робити у всякій мистецькій роботі. І вклав у його серце, щоб навчав, він і Оголював ... Він наповнив їх мудрістю серця, щоб вони робили всяку роботу обрібника, і мистця, гаптівника в блакиті, і в пурпурі,," – 2 Мойс. 35:30–35; 28:3; 31:3,4.

Подібно, нас поінформовано, що Єгова Бог поклав на Мойсея і на старших в Ізраїлі свого Духа, з особливою силою для судження, для заховання порядку тощо. (4 Мойс. 11:17–26) В такий самий спосіб Божий Дух був з царями Ізраїля, якщо вони були вірні Йому. Пригляньмось, наприклад, до справи Саула (1 Сам. 11:6); і що цей Дух мудрости і розсудливости, що належав до правління Ізраїлем, відійшов від Саула і був даний Давидові, якого розсудливість і обачність після того є дуже помітною. (1 Сам. 16:13,14). Після того, місто духа мудрости і відваги, і впевнености, як прикмету слуги Божого, Саул мав злого духа, більш літерально сумного духа, або пригніченей настрій; він стратив довір'я, бо знав, що Бог його не визнає більше як свого представника на престолі. І цей пригнічений дух, який думав про лихо, є сказано, що походив від Бога – правдоподібно в тому значенні, що це було наслідком Божої діяльності в тому, що Він відтягнув від Саула своє признание і скріплючу силу, і керівництво в справах Ізраїля.

"СВЯТИЙ ДУХ НЕ БУВ ЩЕ ДАНИЙ"

Але жодна маніфестація Святого Духа, перед першим приходом Господа Ісуса, не була точно такою самою, як

маніфестація і діяльність Господнього Духа з нашим Господом Ісусом від часу Його хрещення, аж до Його розп'яття, і з Христовою Церквою від П'ятидесятниці, аж до тепер – аж до самого кінця цього віку Євангелії і закінчення шляху Церкви при першому воскресенню. В гармонії з тим читаємо: "ще бо Дух Святий не зійшов на них (за винятком нашого Господа Ісуса), бо Ісус ще не був прославлений."– Йоана 7:39.

Діяльність Божого Духа під час цього віку Євангелії є дуже відмінною від діяльності в минулих часах; ця різниця є виражена в словах "Дух прийняття", "Дух всиновлення", "Дух святости", "Дух правди" і в подібних висловах. Як ми вже бачили, після упадку Адама ніхто з його нащадків не був прийнятий за синів Божих, перед першим приходом Ісуса; найвищий титул даний отцеві вірним, Авраамові, був як "приятель": "Авраам був названий приятелем Божим." Але, як пояснює Ап. Йоан, коли Логос стався тілом, Він представив себе для свого власного народу, Ізраїля, і для стільки, скільки прийняло Його (тоді і відтоді) Він дав їм власть (право, привілей) статися синами Божими; і такі, як він сказав, були сплоджені від Бога – сплоджені з Духа, як "те, що народилось з Духа, є духом."– Йоана 1:12,13; 3:3–8.

В цьому значенні Святий Дух є запевнений лиш для дому синів, і дім синів не був знаний, поки Улюблений Син не був заманіфестований в тілі (не стався тілом) і не відкупив світу; тоді Він дав тим, які прийняли Його, нагоду одержати всиновлення (Гал. 4:5; Ефес. 1:5). Це всиновлення, як Апостол пояснює, було оригінально спадковістю Ізраїля, але тому, що там не було вистарчаючого числа до прийняття, після прийняття залишків Ізраїля, "Бог взглянувся, щоб вибрати собі людей з поміж поган", щоб вони були синами Божими, співнаслідниками з Христом, і це було передбачене і предвіщене через пророків.– Рим. 9:4, 29–33; Діян. 15:14.

Але в чому ця маніфестація Божої сили, впливу, або Духа в цьому віку Євангелії, різниться від маніфестації в

минутих часах? На це питання відповідає Ап. Петро, запевняючи нас, що старинні святі, хоча високо удостоєні Богом і порушувані Святим Духом, говорили і писали речі, які вони не розуміли. Бог вживав їх як своїх слуг, щоб вони писали про речі, які не мали бути зрозумілі ними, але, які у властивому часі мали бути об'явлені нам, домові синів, через діяльність того самого Святого Духа, тобто святої сили Божої, яка діє в тих, що стали сплоджені тим Духом. В минувшині діяльність Духа була головно механічною; для нас ця діяльність є головно пояснюючою і співчуваючою, розкриваючи Божий план через Апостолів і учителів, які час від часу були особливо "установлені в Церкві"; тут ціллю було, щоб уздібнити синів "зрозуміти з усіма святими довжину і ширину, височину і глибину" Божої мудрости і доброти, які є зілюстровані в Божому плані і Його об'явленню. Дійсно, з слів Апостола стає очевидним, що навіть Ангелам (які часом були вживані Господом, як Його проводи порозуміння з пророками, середниками Його Святого Духа) не було дозволено розуміти значення їх післанництва, не більше, чим пророкам, які писали це об'явлення для нашої користи. Подивімся, що Апостол говорить:

"Про це спасення розвідували і допитувались пророки, які про благодать, що мала прийти вам, пророкували. Вони бажали дізнатися на котрій і який час (літеральний, чи символічний), Дух Христів, який був в них, показував, коли Він наперед сповіщав про Христові страждання, та про славу, що мала настати після них. Їм було відкрито, що не самим собі, а вам служили вони тим, що тепер звістили вам ті, які через Духа Святого, з неба післаного, проповідували Євангелію – на що й Ангели бажать подивитися." – 1 Пет. 1:10-12; 2 Пет.1:21

ДАРИ ЦЬОГО САМОГО ДУХА,
ЦЕЙ САМИЙ ГОСПОДЬ, ЦЕЙ САМИЙ БОГ.

"Між дарами є різниця, Дух же той самий, і між служінням є різниця, та Господь же Той самий. Є різниця і між ділами, Бог же Той самий, що все в усіх робить. Та кожному (в Церкві) дасться виявлення Духа на (спільну) користь, Бо одному Духом дасться слово мудрости, а другому слово знання тим же Духом, іншому віра тим же Духом, а ще іншому дар сцілення тим же Духом; іншому сила творити чуда, іншому пророкування, іншому розпізнавання духів (думок), іншому різні мови, а іншому вияснення мов. А все це чинить один і той же самий Дух, уділюючими особно кожному, як він хоче."— 1 Кор. 12: 4-11.

Тут є вичислені деякі дари, дані для Церкви через Святого Духа, але ми маємо відрізнити виразно між самим Святим Духом, а цими дарами, або виявами даними в ранній Церкві. І як вони не мали розуміти, що різні духи діяли в різних членах Церкви, через те, що вони одержали різні дари, то так само вони не мали розуміти, що це був відмінний Господь, або Учитель, що дав їм ці дари, але всі мали бути визнані, що вони походили від одного святого впливу вишлятого Господом, представника одного Бога (Єгови), і мали бути пояснені як відмінність, або різниця діяння, або чинности. Не тільки те, але Дух Божий, Святий Дух по різному виконував свою чинність в Церкві, так що, оскільки згадані там "дари", були загальними в першій Церкві, то прийшов час, як це Апостол пояснив, що пророцтва проминуть і мови замовкнуть, і особливе знання зникне. (1 Кор. 13:8). Усі ці "дари" були, очевидно, потрібними на початку Церкви, на початку нового віку, але стали непотрібні, коли Церква стала заснована і Писання надхнених писателів були скінчені. Ці, як Апостол заявляє, є вистачаючі, "щоб Божий чоловік був досконалий і до всякого доброго діла готовий."— 2 Тим. 3:17.

Правда, не всі дари зникли, і зникнення тих, які перестали, не доказує, що Господь має менше сили

сьогодні, чим Він мав вісімнадцять століть тому; це також не доказує, що Господній народ є тепер менше любий Господом. Протинно, це показує на "різні маніфестації", і натякає, що Божий народ не потребує більше тих простих метод наичування і доказів їх прийняття Господом. Тепер, замість мати ці дари, даних в чудовий спосіб, діяльність Божого Духа або сили, виглядає є на кожному з Його посвяченого народу, частинно в пропорції до їх природних здібностей, і частинно до їх ревности в Господній службі. І тому ми пізнаємо, що в зв'язку з тим Апостол в своїх пізніших листах, заохочує Церкву старатися розвивати духові дари, сили, здібності в службі і для служби Господа і Його народу в Його Правді.

Ці особисто розвинені дари мають бути більше цінені, чим ті, дані в чудесний спосіб і тому Апостол говорить: "Бажайте ж ревно про ліпші дари, а я вам покажу ще кращу дорогу"; "Побивайтесь за любов'ю і прагніть (розвивайте) духовного дару, а найбільше дару пророцтва (публичного пояснення)" (1 Кор. 12:31; 14:1). Апостол показує, що говорення мовами були лиш на "знак", щоб звернути увагу невірнующих на Церкву і її діяльність (1 Кор. 14:22). І тому він показує, що цей дар, який був високо цінений через деяких Коринтян, є одним з найменших духових – найменше спосібний для духового розвитку Церкви і головнo корисний в зв'язку з невідродженням світом. Цей дар і подібні йому, скоро зникли в Церкві, коли вона стала добре заснована і визнана в світі.

Навпаки, "овочі Духа" мають бути заохочувані, щоб їх більше і більше розвивати, щоб вони видали повний і досконалий плід любови для Бога і один для одного, і любов і співчуття для світу. Ці овочі Духа є названі Апостолом "любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість" (Гал. 5:22,23). Слово "овоч" (плід) передає подвійну думку, що це є даром, але поступенного розвитку і зрілості, і наслідком праці. Так само з даром Духа "Кожний добрий і досконалий дар походить від нашого Отця," але такі, подібні до овочів, не

є чудесними дарами, але поступовими і непрямими дарами, які є надхнені обітницями Отця і через інструкції нашого Господа і Апостолів, і пророків. Вони є вироблені в нас в пропорції як ми приходимо до гармонії і послуху в думках і словах, і ділах з Духом нашого Отця, яким ми стали сплоджені, і через якого, якщо є послухні, ми розвинемо більше і більше овочів святости, тобто овочів Святого Духа, або характер на подоби дорогого Божого Сина, нашого Господа і Відкупителя. В такий спосіб, під служінням Святого Духа Правди, вірні є пристосовані до "народження з Духа" у першому воскресенні, щоб стались духовими істотами, так як вони були сплоджені з Духа в часі їх посвячення. Ті удосконалені послідовники як духові істоти, Церква, будуть спадкоємцями Божими і співспадкоємцями з Ісусом Христом, нашим Господом в повноті і єдності, і спільноті з Отцем і з Його сином, завершені в Нім, Який є Головою усіх сил і князівства, і спільником Отця в Царстві, і повні Духа Отця і Сина – Святого Духа.

З повищого загального погляду на цей предмет, можна бачити, що цей самий Дух, або сила небесного Отця, Єгови, який був чинний в створенні світу, і який діяв відмінно з Його слугами в минувшині, підчас віку Євангелії також діє відмінно, бо діє для розвитку Церкви, щоб припровадити Церкву до гармонії з Богом і приготувати, і пристособити її як "Тіло Христа" до спільної участі в Царстві. І це буде той самий Святий Дух, або вплив Божий, що буде ще більше відмінно діяти під час віку Тисячоліття, через прославленого Христа і Церкву, щоб припровадити світ до гармонії і єдності з принципами праведности і з Царем Царів і Паном панів. Нічого, що може бути пов'язане з тою працею в якому-небудь значенні, не вказує на потребу іншого Бога. Протівно, факт, що є один Бог, який діє під різними обставинами і в різному оточенні, і через різні середники для завершення свого одного заміру, дає нам більше запевнення, що всі Його добрі заміри будуть здійснені і

що, як Він говорить, "Слово моє, що виходить з уст моїх, порожнім до мене не вертається, але зробить те, що я бажав, і буде мати повождення в тому, на що я післав його."- Ісаїя 55:11.

БОЖА ВОЛЯ, ВПЛИВ, СИЛА, ДУХ

З повищого ми можемо завважити, що широкою дефініцією слова "Божий Дух", або "Святий Дух", буде – Божя воля, вплив, або сила, що є виконувана, або вживана там, де заходить потреба і в гармонії з Божою волею, яка, будучи святою волею, натякає, що кроки і діяльність Святого Духа буде в гармонії з святістю. Бог вживає свого Духа, або енергію в різний спосіб, послуговуючись різними чинниками для здійснення різних замірів. Все, що є здійснене Господом через механічні, або інтелігентні чинники, є дійсно Його ділом, так немов би Він був прямим актором, а це тому, що всі чинники, або середники є Ним створені. Як між людьми, будівничий контрактор не мусить працювати в кожній частині будинку, але кожний робітник є його представник і під його контролею: в загальному ця праця є його працею. хоча він міг ніколи не піднести знаряддя в ній. Він це виконує своїми матеріалами і за допомогою його середників і представників.

Таким чином, наприклад, коли читаємо "Бог створив небо і землю" (1 Мойс. 2:4) ми не повинні думати, що Він особисто мав справу з елементами. Він вживав різні чинники – "Він сказав, і так сталося (Він дав наказ і вони негайно стали виконані) Він повелів, і збулося" (Пса. 33:6,9). Створені речі не виникли відразу і не відразу впорядковувались, це взяло час, тому читаємо, що на це було вжито шість днів, або епох (періодів). І хоча нам є виразно сказано, що "Всі речі походять від Отця" – через Його енергію, Його волю, Його Духа, однак ця енергія, як ми скорше бачили, була вживана Його Сином, Логосом.

Переображуюча сила Божого Свято Духа, так як вона діє під час віку Євангелії, щоб припровадити своїх людей

до повного поєднання з Собою, є більш незрозумілою і не легко зрозумілою діяльністю, чим вживання Його сили, згаданої в 1 Мойс. 1:2. Це має до діла з вищим предметом, з умом і вільною волею, замість з мертвою матерією.

В світлі Писання ми можемо розуміти, що Святий Дух означає:

(а) Божу силу вживану в який-небудь спосіб, але завжди згідно по лінії справедливості і любови, і тому завжди є святою силою.

(б) Цією силою може бути енергія життя, фізична творча сила, або сила думки, створюючи і збуджуючи думки і слова, або оживляючі життєдайні сили, як це було показано у воскресенні нашого Господа, і далі буде показано у воскресенні Церкви, Його тіла.

(в) Сплodжуюча, або переображуюча сила, або вплив знання Правди. В цьому відношенні це є назване "Духом Правди." Бог виконує свою діло згідно з праведністю і правдою; тому Боже Слово, чинність об'явлення Його поступовання, Його плану, є назване Правдою, "Слово Твоє є Правдою." Подібно про всіх, які приходять під вплив Божого плану Правди і праведности, правильно говорить, що вони є під впливом Духа, або сили Правди: вони правильно є названі як сплodжені з Правди до новості життя.

Отець притягає грішників до Христа через загальне просвічення ума, переконання, що вони є грішні і що вони потребують Відкупителя. Про тих, які приймають Христа як свого Спасителя і Заступника, і приходять до місця повного посвячення для Бога, через Христа, говорить, що вони є сплodжені від Бога, "сплodжені словом правди", сплodжені Божим Духом до нового життя. Це значить, що прийшовши до гармонії з Божими вимогами і правилами, Бог приймає цей їх посвячений стан, як властивий, і покриваючи слабости їх тіла шатою Христової праведности – виправдання вірою – Він приймає таких як "нові створіння в Христі Ісусі", які бажають бути проваджені Святим Духом до всієї правди, і

бути проваджені тим Святим Духом до повного послуху до міри саможертвування навіть аж до смерти. Про таких говориться, що вони одержали Духа Всиновлення, тому що від того часу Бог, через Христа, входить в певну угоду з ними, як з синами. І Отець, через Провідника їх Спасення, запевнює таких, що коли вони будуть перебувати в Дусі Правди, то Він спричинить, що всі їх справи і випадки життя будуть діяти разом на їх добро – для розвитку в них більше і більше духа праведности, правди, миру і радості; вони матимуть більше і більше Святого Духа, коли вони виказуватимуть більше послуху для Духа Правди. Тому для таких є напомин "Будьте наповнені Духом", "ходіть по Духу". "Нехай Дух Христа замешкає у вас у великій мірі, то не залишить вас лінівими і безплідними." Цей Святий Дух, який діє в віруючих від часу їх повного посвячення для Господа, є тим самим Святим Духом, або вдачею Отця, який діяв в нашій Господі Ісусі Христі, і тому він є також названий "Духом Христа", і ми маємо запевнення, що "коли хто не має Христового Духа, той не є Його." – Рим. 8:9.

ДУХ ПІД "МІРУ" І "БЕЗ МІРИ"

Наш Господь Ісус був сплоджений з Святого Духа при Його хрещенню, Його посвяченню; і подібно члени Його тіла, Його Церква, є сплоджені при їх "хрещенню в Його смерть", у часі їх повного посвячення. Але тут є різниця, яку треба завжди пам'ятати, а саме: що наш Господь Ісус, Голова Церкви, одержав Святого Духа "без міри, без обмеження" (Йоана 3;34), тоді як Його послідовники одержують його по мірі, тобто обмежено – певна міра Святого Духа є дана кожному (в Церкві). (1 Кор. 12:7; Рим. 12:3) Причиною цієї різниці є те, що наш Господь був досконалим чоловіком, а ми, Його послідовники, хоча прийняті як приписано досконалі (почислені за досконалих, бо стали виправдані вірою), є в дійсності недосконалі. Досконалий чоловік, як повна подоба Божа, може бути в повній гармонії з Богом і Його Духом святости

в усіх подробицях, але в пропорції до деградації з причини упадку, наша гармонія з Богом і з Його Духом святості стала пошкоджена; і хоча це є обов'язком і привілеєм кожного вповні старатися, щоб знати і чинити Божу волю, і не мати жодного бажання, яке є противне Його волі, то помимо того жодний член упавшого людського роду не є в змозі одержати Господнього Духа вповні – щоб в кожній подробиці бути в цілковитій гармонії з Богом. І тому між тими, які вірують і які посвятили себе, і які одержали Святого Духа всиновлення, ми пізнаємо, що вони посідають його в неоднаковій мірі і ця міра залежить на ступені, або мірі нашого упадку від Божого образу і подоби, і ступені ласки і віри одержаної, відколи ми увійшли до членства тіла Христа. І швидкість, з якою ми можемо набувати більше і більше Святого Духа, приходячи до повнішого знання і згоди з кожною рисою Божого плану, залежить у великій мірі на нашому зрозумінні наших власних слабостей і хиб, і на мірі нашого посвячення для Господа – для досліджування Його волі, в Його Слові, і для виконування цього в справах нашого життя.

До такої міри, до якої посвячені віруючі зречуться себе самого і віддадуться для Господа, і, ігноруючи свою власну волю і забаганки, стараються поступати по Його дорозі, є вони "проваджені Духом", "научувані Духом," і можуть "служити Господеві в новості Духа". Щоб перебувати під цим проводом і інструкцією, вони мусять мати "Духа покори" (Гал. 5:22,23; 6:1), так щоб "Бог нашого Господа Ісуса Христа, Отець слави" міг дати їм "Духа мудрости та відкриття" для пізнання Його, щоб очі їх розуміння стали просвічені, щоб зрозуміли до якої надії Він їх кличе, і яке то багатство Його славної спадщини у святих.". Ефес. 1:17,18.

У цих різних виявах чинности Святого Духа, і в багатьох інших, які прийдуть до уваги дослідників Біблії, нічого не можна знайти, щоб вказувало на потребу іншого Бога. Навпаки, правильне зрозуміння про одного Бога

показує, що Його всемогуча сила і засоби є вповні вистарчаючі, що Той, Який сказав до Ізраїля, "Слухай, Ізраїлю, Єгова твій Бог є один", не потребує допомоги. Дійсно, щоб бути послідовним, ті, які твердять, що є потрібний інший Бог, щоб доглядати справ, про які говориться як про діяльність Святого Божого Духа, можуть з такою самою послідовністю твердити що є багато духових Богів – дух всиновлення, дух покори, дух Христа, дух Отця, дух любови, дух справедливости, дух милосердя, дух святости, дух правди, дух терпеливості, дух слави, дух знання, дух ласки – відмінний Бог для кожного відділу. Але, як Апостол пояснює, усі ці відміни діяльності належать до одного Духа всемогучого Єгови.

ДУХ СВІТУ - ДУХ АНТИХРИСТА

Дух світу є противний Духові Божому. Відколи цілий світ є в упавшому стані і знаходиться під осліплюючими і звідничими впливами противника, то його дух і напрям неминує буде в постійній боротьбі з святим, правдивим, справедливим, люблячим Духом, або характером Бога: і тому в боротьбі з Святим Духом, якого одержав Божий народ через Його Слово, і через всі його різні святі впливи діючі на них. Як дух сатани, дух самолюбства, ненависти, заздрости і колотнечі в великій мірі має контролю і діє в дітях цього світу, так Святий Дух Божий, Дух любови, лагідности, покори, терпеливості, доброти, братерської любови діє, і в великій мірі контролює дітьми Божими. І ці два духи, або вдачі, характери, один любови і доброти, а другий самолюбства і зла, є постійно в боротьбі, і вповні непримиримі.

Про цього духа, який діє в світі в опозиції до Святого Духа, Писання говорить як про "духа Антихриста" – духа, або настрій, який противиться Христові. Насамперед, він старається Його зовсім ігнорувати, твердити, що Він ніколи не прийшов у світ; тоді як йому тут не щастить, він буде твердити, що Ісус був тільки чоловіком, грішним

чоловіком; якщо таке твердження буде непризнане, то він далі буде твердити, що Він нічого не довершив, або що Він є лиш прикладом, а не Відкупителем. Тому нам є сказано в Святому Письмі, щоб випробовувати, перевіряти, досліджувати дуhi (науки, які представляють себе перед нами, кажучи, що вони є духом правди). Ми маємо їх випробовувати не тільки через їх зовнішній вигляд і претенсії, але через Слово Боже. "Любі, не коному духові вірте, а випробовуйте духів, чи від Бога вони ... з цього пізнаємо духа правди та духа обмани."- 1 Йоана 4:1,6.

СВЯТІ І БЕЗБОЖНІ ВПЛИВИ У БОРОТЬБІ

Досконалі риси Божого характеру є стандартами, або зразками святості, праведності і правди для всіх Його створінь. Кожна річ і кожне створіння, що противиться цьому, або не є в повній згоді з цими зразками, є несвяте, неправдиве, неправедне. Ті противні впливи є часом приписувані сатані, тому що він є головний ворог Божий і був перший конспіратор, або змовник, проти праведності - творець, винахідник блуду, "отець брехні" і обмани. Але ми маємо розрізнити між злими духовими істотами, а злими духовими впливами, так як ми відрізняємо між святими духовими істотами, а святими духовими впливами. Напря́м еволюційного думання між вивченими людьми, що занедбують Біблію (включаючи так званих Вищих Критиків) є такий, щоб ігнорувати особистість сатани і його спільників злих духів, що є на вищих позиціях (Ефес. 6:12), і твердити, що тут немає злого впливу самого в собі, і що чоловік бореться тільки з своєю власною несвідомістю і неправильним керівництвом своїх добрих якостей. Подібно інші, які є більше поступові (в блудах), ще більше вишколені (в неправді) і більше озброєні філософією (так ложно називаною) приходять до заключення, що особистого Бога нема, але тільки добрі впливи, які, як вони твердять, є вроджені в людині і є поступенно розвивані до досконалости.

Але ми звертаємо увагу на пророцтва Божі і на Слова Божі, які, як нас Апостол запевнює, можуть учинити нас мудримися на спасення, і в яких ми побачили джерело життя і світла, і Святого Духа Правди, з яким людські теорії і науки не можуть рівнятися. Це показує нам, що Бог є Святим Духом (істотою), і що Його Святий Дух (влив, сила) є завжди вживаний в гармонії з праведністю, і що всі, які є в гармонії з Богом і в поєднанні з Ним, мусять мати Його Духа святости; – Єдинородний Син, в Якому перебуває вся повнота Божого Духа; – святі Ангели, які не мають іншої волі, чим святої волі Отця, або Духа; – Церква, вибрана з людей, члени якої мають певну міру Духа, або ума їх Голови (бо інакше вони не є Його) і які стараються бути більше і більше наповнені цим Духом Святости, і позбутися усіх безбожних впливів і нахилів. Подібно, Слово Боже навчас, що сатана є духовою істотою і має безбожного духа, ум, характер, і що він вживає свій злий вплив через різні проводи та чинники. Також деякі Ангели, духові істоти, стали упавшими через те, що стратили духа святости і слухняности для Бога і Його праведного стандарту, не мають тепер святого духа, або характеру, і вони виконують злий вплив там, де мають нагоду. І людство, яке впало в Адамі, стало слугами гріха, деякі з них грішать добровільно задля насолоди гріха, деякі недобровільно, хоча "мають почуття до Бога", але зведені і засліплені противником, і є під контролею духа блуду.

Людство – уми і "серця" людей – є полем боротьби, на якому Святий Дух світла, любови, справедливости, правди, святости, Дух Єгови і Його Сина, Відкупителя людей, бореться зі злим духом сатани, гріха, темноти, неправди, ненависти, заздрости, злоби тощо. Людство, запродане під гріх через свого першого родича Адама, сталося "невільником гріха", "через упослідження", через унасліджені слабості. (Рим. 5:12,21; 6:16–23; 7:14; 8:20,21). В цьому невольничому стані вони були засліплені богом (володарем) цього теперішнього злого світу (стану), який

ставить зло, як добро, перед їх умами, і темноту, як світло (2 Кор. 4:4; Ефес. 6:12; Ісая 5:20). І коли він в такий спосіб збаламутив велику більшість і зробив так, що є легше чинити зло, чим добро і розставив усі користі теперішнього часу по стороні злого і зробив так, що їх неможливо інакше досягти, лише через пристосовання себе до його безбожного духа, який є "духом цього світу", то в такий спосіб він осягнув загальну контролю, поперше через несвідомість над масами, і подруге, над більше інтелігентними через гордість, пиху, самолюбство тощо.

Ця боротьба не зачалась скорше, аж від першого приходу нашого Господа; тому що дух Правди прийшов насамперед на нашого Господа Ісуса, і в П'ятидесятницю на Церкву. (Боротьба Закону Праведности була обмежена до одного малого народу Ізраїля, і як Бог передбачив "Закон не удосконалив нічого" – ніхто з упавшого роду не міг, і від нього не сподівалося, щоб він виграв у цій боротьбі. Це в дійсності було для того, щоб вказати на Ісуса Христа, Який одиноким здійснив Закон, як на провід, або середник Божого милосердя; і при тім навчити народ і приготувати "остаток" з них до Духового Віку і його боротьби через вказання на Христа.)

Світ був темний, коли прийшов наш Господь Ісус, Який був наповнений Духом Божим, світлом Божої правди, що зробило Його "Світлом світу". Тоді негайно почалась боротьба; правдиве світло, святий Дух, був від П'ятидесятниці представлений, не через номінальні Церкви, лиш через правдиві члени Христового тіла, посідачів Святого Духа їх Голови. Боротьба не могла початися скорше, бо ніхто з людства (усі були грішниками) не міг бути проводом Божого Святого Духа, Його представниками – амбасадорами справедливості, і правди, воїнами хреста. Насамперед мусіло бути зроблене Примирення, або ублагання за людські гріхи, заки могло б бути дане яке-небудь доручення для Святого Духа до виконання – заки щось могло б бути, щоб за нього боротися. Людство було засуджене на смерть – на вічне

знищення, як ворог праведности; отже чого ж боротись за проклятих? чому старатися впливати на них, щоб чинили праведність, коли б не було виставлено надії про заплату за їх старання? Тому це було правильним, що насамперед прийшов викуп, і це було наслідком прийняття цього викупу через Отця, що Святий Дух був даний для тих, що стали прийняті до Його родини, як сини через Христа.

Але, комусь може виглядати на основі його спостереження, що відколи ця боротьба почалася то вона йде не на користь Святого Духа, але духа злого – тому що слуг злого сьогодні, з причини природного зросту населення, є багато більше, чим їх було, коли боротьба розпочалась, і ще скорше збільшується, чим навіть номінальних Християн, хоча боротьба відбувалася через більше чим дев'ятнадцять століть.

Та більше того, дух зла і ненависти, і блуду мав верх над Святим Духом у справі нашого Господа до такої міри, що Він став розп'ятий; і подібно він має верх над усіма вірними членами тіла Христа – він їх очорнює, і говорить про них неправду і по різному їх обвинувачує, залежно від обставин і часу. Ціль тих нападів цього злого духа і його слуг на Духа святости і його вірних слуг, є завжди та сама – підірвати вплив Духа правди, зробити святе таким, щоб воно виглядало безбожне, щоб чисте і несамолюбне виглядало нечисте і самолюбне, і ставити темноту за світло. Слуги беззаконня не все розуміють, що вони роблять, бо вони стають наповнені духом злим, духом ненависти, злоби, заздрости і сварні, і це засліплює їх, часом до такої міри, що вони "не знають, що роблять", і часто "дійсно думають, що вони служать Богу." Чому така поразка Духа Святости? Чи це завжди так Буде?

Ми відповідаємо, що ця поразка Духа святости є лиш мнимою поразкою, а не дійсною. Дійсно, Дух святости побіджував від часу, коли боротьба почалась. Його подвійна місія, або чинність під час цього віку Євангелії стала виконана.

(1) Це для Божого народу мало бути пробою їх

характеру, згідно з тим, до якої міри є їх посвячення і якою є їх ревність для Бога і для Його праведности, і з причини переважання сили і духа злого довкруги них в світі, і через те, що теперішні обставини вимагають, що кожний, який хоче жити побожно, буде переслідований, то вони мусять погодитись з тим, що на них будуть говорити "всьяке зло", і вони мають це терпеливо зносити так, як їх Господь, і далі за всяку ціну бути вірними для Господа і Його справи – але нічим тим не турбуватися і не вважати дорогим їх життя. – 2 Тим. 3:12; Мат. 5:11; 1 Пет. 2:23; Діян. 20:24.

(2) Світло Духа святости, яке є в Божому народі, мало так просвічувати на світ, щоб воно притягало всіх, які не є цілком засліплені через фальшивого духа противника. Воно мало світити в темноті і ганити гріх – свідчити проти всякої неправди і в той спосіб збуджувати сумління навіть засліплених, щоб вони зрозуміли свою відповідальність перед Богом і про майбутній день суду. Тому наш Господь казав своїм послідовникам, що після того, коли вони одержуть Святого Духа, вони мають свідчити про Правду між усіма народами – чи люди будуть їх слухати, чи неслухати.

Святий Дух перемагав по обох тих лініях, для яких він був посланий. Він вибрав "мале стадо" "побідників", які йшли по дорозі праведности – Ісус, Провідник і Його вірна громада воїнів хреста, які всі посвятилися "аж до смерті", і яким незадовго буде дана нагорода Царства – коли останні члени будуть вповні випробувані і через терпіння задля справедливості стануться досконалими. Він також переміг коли йде про свідчення світові. Наш Господь провістив, що це свідчення буде в тій цілі, щоб переконати світ про гріх, про праведність і про майбутній день справедливого суду, в якому злі діла теперішнього життя дістануть справедливу заплату, відповідно до міри світла, яке мав переступник.

Це свідчення пішло далеко і близько, і сьогодні світ як цілість визнає ці три пункта, які Дух святости в Церкві представив перед ним – гріх, праведність і суд. Правда, світ

не має ясного і точного поняття про праведність, ні про гріх і також не розуміє цілі і способу майбутнього суду – ні, що він буде тисячлітний день; світ також не розуміє ясно поклику Церкви під час цього віку, яка втече від суду світу, щоб статися Його суддями в цьому судному дні тому, що вона тепер задля праведности добровільно жертвує земські інтереси, поступаючи в сліди Відкупителя. Це не є конечним для світу знати ці всі подробиці – вони до них не відносяться. Вони є між "глибокими речами Божитми", яких ніхто не може оцінити, хіба що вони стануться вповні і зовсім послухними для Господнього поклику до праведности, і посвятившись, одержуть Духа Отця, і як сини будуть в такий спосіб запізнані з подробицями Божого плану.– 1 Кор. 2:10,11.

У відповідь на питання: Чи це завжди так буде? Ми відповідаємо, Ні! Так скоро як цей вік розвине "мале стадо", яке є покликане, щоб бути співнаслідниками з Христом, це припинеться. Слідуючою діяльністю Святого Духа Єгови, тобто Його сили, буде заложення цього Царства і коли воно буде заложене, то діяльність Святого Духа буде по лініях цього Царства – засновуючи суд і справедливість на землі. Він покладе суд по лінії, і справедливість – вагою, і фальш і обман якого-небудь роду будуть заступлені чистим знанням Правди. Замість довшого свідчення для світу, що "суд прийде", це буде свідчити, що суд розпочався і що кожний переступ скоро одержить відповідну справедливу кару. Замість свідчити для Церкви, "не судіть нічого перед часом", він буде свідчити противно, що вони, як Боже знаряддя, були відповідно уздібнені судити світ праведним судом.

Ті, що були в гармонії з Богом і які мали Його Духа праведности і правди, і від яких вимагалось, щоб задля справедливости терпіли, будуть укороновані як царі і священики праведности, і призначені царювати на землі для її благословення і реституції до досконалости, до праведности, і щоб "відтяти від життя" у "вічному знищенню" усіх тих, які добровільно відкинуть нагоди

цього благословенного дня суду, які були забезпечені через Божу любов, через викуп даний Господом Ісусом. В такий спосіб великий Єгова і Його Дух святости і всі, які з'єдналися з тим, затріумфують, а гріх і сатана, і дух зла будуть навіки усунені, і там вже більше не буде прокляття. – Ісаї 28:17; 1 Кор.4:5; 6:2; Діян. 3:23; 2 Сол. 1:9; Об'яв. 22:3

ДУХОВІ БОЇ НАЗОВНІ І ВНУТРІ СВЯТИХ

Ми розглядали цю боротьбу як цілість; але пригляньмося деяким її теперішнім фазам. Хоча це можна вважати як боротьбу Церкви, вона мимо того є особистою боротьбою з гріхом. Хоча Церква вийде як побідник, то вона буде складатися тільки з поодиноких переможців. І як перемога в Церкві є перемогою Божого Святого Духа, сили, або впливу над духом зла і неправди, то вона є такою самою в окремих святих.

Більшість Християнського народу (номінальні Християне, включаючи навіть так зв. "духових борців" і т.п.) дуже мало знає про дійсні духові бої і перемоги, тому що більшість ніколи не зробила повного посвячення і ніколи не одержала Святого Духа Правди. Деякі посвятилися для секти і одержали сектантського духа любови і посвяти для секти, духа служби і жертви для секти тощо. Інші визнали один, або більше моральних принципів і посвятилися, щоб ніколи не переступити цих моральностей. Такі одержали духа тих моральностей, духа самозадоволення, самоправедности. Інші вибрали собі якусь одну чесноту, яку дуже поважають і духа якого вони одержали – наприклад терпеливість – і вони є дуже вдоволені, коли досягнуть вищій рівень терпеливості і її духа.

Інші посвятили себе до "праці" для Ісуса і виглядає, що є вдоволені тоді, коли є дуже зайняті в цій праці; для них не грає ролі, якого роду є ця праця, щоб тільки вона не була виразно на послугах сатани, і щоб її було багато, і

щоб вони мали там визначне місце; вони не дбають багато, який буде наслідок, лиш щоб була праця і тому вони є зовсім задоволені, як каже Апостол, "бити повітря", надіючись, що вкінці вони пізнають, що вони не зробили багато шкоди. Для таких брати час на досліджування Божого Слова, щоб упевнитися, яких працівників Він пошукує і якої праці Він хоче, щоб була зроблена, було б переступом їх угоди посвячення – тому, що вони посвяtilися до праці, і є задоволені в серцю лиш тоді, коли є в гарячці схвильовання. Інші дещо мудріші, але також не дійсно мудрі, посвячуються до особливого роду праці, для Бога і чоловіка – для служби, яка, як вони думають, дуже їх потребує. Якщо вони посвячують для "праці повздержливости", вони одержують духа цієї праці і мають таке благословення, яке з того приходить. Або, коли вони посвяtilяться до праці суспільної реформи, то вони дістануть духа суспільної реформи і його благословення.

Усі ці посвячення і духи або характери (диспозиції), що походять з того, мають добрий і злий вплив. Кожний з них є багато кращий, чим посвячення для самого себе і духа самолюбства, який йде в супроводі з тим. Кожне з них, є багато краще, чим безцільне життя, до нічого не посвячене. Але жодного з них не можна в жодному значенні порівнювати до посвячення, про яке навчає Святе Письмо і приклад якого полишив наш Господь Ісус Христос, Відкупитель світу, Який є прикладом для свого тіла, Церкви. Це правдиве посвячення, само приносить для серця Святого Духа, Духа Правди, якого світ не може одержати.

Це правдиве, правильне посвячення різниться від усіх інших. Воно має лиш одну святиню, в якій воно приклонюється; воно клониться перед волею Єгови, віддаючи себе і свою волю, як живу жертву на Господнім жертівнику, як мудру службу. Воно не робить вимог, ні застереження. Мова Первосвященика є така, як і кожного члена "царського священства", "я прийшов не чинити своєї волі, але волю Того, Хто післав мене", "Ось іду (як це

є записано в звої книги про мене), щоб чинити Твою волю, мій Боже." Такі сталися учасниками Святого Духа.

Про тих, які посвятили свою волю і прийняли беззастережно Слово і волю Божу через Христа, є сказано, що вони мають небесне, або "духовне думання". Вони є так переображені, так багато відмінні від того, якими вони були в їхньому скоршому тілесному стані, що їх називають Новими Створіннями, і ця назва не є невідповідною для них, якщо вона не означає і не вказує на нічого іншого, лиш на радикальну зміну серця і волі, яку вони досвідчили. Але це означає більше; це означає, що ті, які є тепер вибрані з світу через Святого Духа Правди, і які приходять до Бога через нову і живу дорогу, яка стала відчинена через велику жертву за гріхи, є дійсно зародком нового створіння, яке жде на свою досконалість у Божій природі, а це буде доконане через зміну воскресення при кінці цього віку; і це також буде вповні залежати на вірності тих нових створінь, тобто як вони будуть піддаватися під керівництво Святого Духа.

Однак, це нове умове створіння, тобто перемінений ум, зародок нового створіння, яке прийде вповні до свого існування у воскресенню, є ще дальше утотожене з людським тілом, і тому Апостол говорить про таку клясу, "А скорб цей (новий ум, нову природу) маємо в глиняних посудинах" (2 Кор. 4:7). Говорячи про цю саму річ, Апостол запевнює нас, що коли наш земський будинок розпадеться, то ми, які жертвувались і померли з Христом, будемо мати будівлю від Бога, новий дім, славне тіло, в гармонії і в кожний спосіб пристосоване для мешкання нового ума і його Духа святости (2 Кор. 5:1), якщо ми є вірні переможці, які до самого кінця своєї пілігримки поступасмо на вузькій дорозі в сліди нашого Провідника.

Слово святий походить з слова цілий (в англ. мові "whole") і вказує на повноту, цілість, і тому Святий Дух є цілий, або повний дух. І тому, не дивуючись, бачимо, що ті, які одержали Святого Духа, або повного духа в якій-небудь мірі, є через нього заокруглені, тобто

вирівнювані, або заповнювані з усіх сторін їх характеру – краще зрівноважені в їх розсуджуванні, чим могли бути коли-небудь перед тим – вони мають "Духа здорового розуму", не дивлячись на те, що ворожий засліплений дух світу буде говорити про таких "Ти маєш диявола і шалієш", тому що вони живуть, працюють і втішаються речами невидимими, захищеними на небесах. – 2 Тим. 1:7; Йоана 10:20; 6:27.

Розважаючи окремо, бачимо, що одним з найбільш поважних ворогів тих, які стали сплоджені до святости духа через Божі поради і обітниця, є злий дух страху. Він хоче нас переконати, що правдоподібно тут є якась помилка, що або Бог не надхнув великих і дорогих обітниць, або що вони не є для нас, або що з певної причини, ми їх ніколи не досягнемо. Усі з Божого народу є наражені на атаку з сторони цього духа сумніву і страху – деякі більше а деякі менше наполегливо, і тому всі потребують відважно поборювати цього злого духа і його знищити, бо інакше він знищить овочі Святого Духа і остаточно погасить його – зовсім вижене його з нас.

Однак, "дух страху" не є дух бог, ні дух диявол, що увійшов до наших серць: це є звичайний умовий вплив, природний для кожної людської істоти скромного ума. Він є зроджений з зрозуміння, з свідомости особистої недосконалости і негідности Божої ласки. Ліком для такого духа страху є Святий Дух Правди і його інструкції, яких треба прийняти і держати з повним запевненням віри. Дух Правди говорить нам, що колись були добрі причини мати цього духа страху, але що ці причини не існують більше, відколи ми прийшли до Христа як нові створіння. Він відвертає нас від недобровільних слабостей до великого Поєднання завершеного нашим Господом Ісусом і звертає нас до слів надхненого Апостола:

"Що ж тоді на це скажемо? Коли Бог за нас, то хто проти нас? Той же, Хто Сина свого не пощадив, а за всіх нас видав Його (аж на смерть), хіба ж із Ним і всього (потрібного) нам не подарує. Хто буде оскаржувати

вибраних Божих? Бог же Той, що виправдує. Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус, Він той, що вмер (і заплатив за їх кару – вирівнюючи всі їх недостачі) та й воскрес (став високо прославлений). Він по правиці Бога і Він також заступається за нас."– Рим. 8:31–34.

Якщо "Дух віри", який є одною з багатьох частин діяльності "Духа святости", Духа Правди", в такий спосіб прийде і буде прийнятий і піддержуваний через нове створіння, то перемога над духом страху є скоро виграна, і мир і радість у Святому Дусі віри і любові, і довір'я в Бога настане. Все ж таки, ці бої мусить відбуватися цілий час в кожному досвіді Християнина. І дійсно, "духа страху" можна зробити вартісним служогою для нового створіння, але не можна допустити, щоб він був паном, ні приятелем ні мешканцем в серці. Зробіть з нього пильнуючим псом і держіть його поза дверима серця, і тоді він може зробити добру прислугу, звертаючи увагу на злодіїв і рабівників, які тайно підходять, щоб обрабувати нас з нашого скарбу святости, радості, миру, любові і спільноти з Отцем і з братами. І як Апостол наполягає, "біймося" атаків з назовні, після того, як ми прийшли до гармонії з Богом, відкидаючи всякі противні впливи і одержуючи Його Духа до нашого серця. Біймося, щоб так як ті, які є готові йти вперед з Женихом скоро в ранці, хто з нас не став поконаний духом лінивості, духом байдужності, духом дрімоти тощо, і подібно до "необачних дів", були неприготовані до великої події – "весілля" – до якого все наше приготування було зроблене.

Отже пам'ятаймо, що хочай як слуга, він може бути дуже корисний, – "дух страху" не є від Бога і ніколи не можна його впустити до дому Християнського серця, яке має бути вповні віддане на мешкання для різних членів родини Святого Духа – любові, радості, миру і т.п. бо досконала любов відкидає страх так само, як і інших членів родини безбожного духа – гнів, ненависть, злість, заздрість, страх, невдоволення, гордість, світську амбіцію тощо. Апостол говорить: "Бо дав нам Бог не духа страху,

але сили і любови, і здорового розуму" – 2 Тим. 1:7.

Часом напад прийде з заду, а не з переду – страх за приятелів, страх за світ і т.п., нехить довіряти Богу про інших, хоча готові довіряти Йому про нас самих. Це є важна справа також, тому що це в великій мірі виганяє духовий мир і радість і звертає енергію у невластивий напрям. "Дух страху" говорить: Це є великою помилкою думати, що Христос за всіх помер, і це є великою самопевністю вірити, що остаточно всі мусять одержати благословення і нагоду життя наслідком викупу. А коли цей страх вхибить нас підбити, то тоді його товариш "дух блуду" може старатися провадити в противну сторону, щоб ми вірили в універсальне спасення вічного життя – сугеруючи гордість з сторони Бога, що перешкодить Йому знищити добровільних грішників.

"Дух блуду" претендує бути мудрішим від Слова Божого і піддає думку людському розумові, що він повинен судити Бога згідно з своїм мірилом, або зразком, замість справляти свій зразок (і свій спосіб поступовання) через Слово Божого об'явлення. Таким чином, дух блуду, дух страху і дух невірності, всі які є частинами духа противника, безбожного духа, в різний спосіб намагаються зробити брехнею це твердження Духа Правди, яке заявляє, що "Ісус Христос з ласки Божої скоштував смерті за всіх людей" і що для всіх буде дана благословенна нагода прийти до гармонії з Богом під умовинами Нової Угоди, і що, коли кожний буде припроваджений до точного знання Правди, то він буде через те суджений, і або признаний за гідного одержати вічне життя, або бути засудженим на вічне знищення, на другу смерть. Власне, "Із цього пізнаємо Духа Правди та духа обмани." – 1 Йоана 4:5,6; Діян. 3:23.

Дух Божий, Дух святости, є духом радості і миру, у всіх, які одержують його, в такій пропорції як вони його одержують – в пропорції як вони приходять до згоди з Небесним Отцем і з Відкупителем, Який має цей самий ум, або характер. Дух Господа провадить до віри в Божі

обітниці; дух блуду веде в противну сторону, до невірування в Божі обітниці і до людських спекуляцій, і легковірності, і забобонів – до вірування в речі, які Бог не говорив і які є немудрі для тих, які мають "Святого Духа", "Духа здорового розуму." Дух Правди провадить до чинности і енергії в Божій справі, він оцінює бути в якій-небудь мірі співпрацівником Божим; дух блуду, навпаки, є "сплячим духом" і недбалим про небесні речі, але дбалим про земські речі – недбалим для правдивої Церкви і її зв'язків любови, але дбалий про людські організації і зв'язки їх віровчення. – Рим. 11:8.

ДУХ СХИЛЬНИЙ ДО ЗАЗДРОСТИ

Як вже було сказано, Божі посвячені діти – сплоджені з духа "нові створіння" є тепер подвійними істотами; нова не в повні розвинена, ще не "народжена" і, не маючи ще відповідного тіла, живе в старому земському тілі, яке вважається за померше – захоплене новою волею для виконання служби під час періоду його розвитку. (Це однак не означає, що Християне мають дві природи, тому що така думка є противна науці і Біблії.) Самий новий дух, ум Христа, свята вдача, або воля, є визнана Богом, і повинна сама бути визнана через "святих братів, учасників небесного поклику": все ж таки, там є постійна боротьба між новою натурою сплдженою Божим Словом, а старою волею, духом, або натурою нашого упавшого тіла. Часом Святе Письмо говорить про противного духа або вдачу нашого тіла, як про нашого духа, як читаємо, "Або думаєте, що даремно Писання каже: Жадас аж до заздрости дух, що перебуває в нас?" – Яків 4:5.

Новий дух, нове створіння, що є сплдження з Святого Духа любови, не заздрить, бо є написано, "Любов не завидує, не величається" (1 Кор. 13:4). Тому, де би ми не знайшли духа заздрости, ненависти, колотнечі і марної слави, що в якій-небудь мірі контролює наші діла, слова і думки, то це напевно є знаком, що наш початковий злий

дух осягає перемогу над нами, яко новими створіннями. І в такій мірі, як ми це все усуваємо і є наповнені частинами Святого Духа – лагідністю, добротою, скромністю, покірною і братерською любов'ю – ми зростаємо на подобу Христа, який є подобою і образом Отця – в міру як ми стаємо наповнювані Святим Духом. Не наповнені духом особою, але наповнені духом, впливом або волею особи, а це є нашого Отця Єгови – тим самим духом, який був і даліше є в Єдинороднім Сині.

Апостол Павло також пише відносно тої самої боротьби духа, вдачі, або ума, до якого ми стали відроджені. Але він підходить до справи з точки погляду приписання – так немов би наше тіло не було нами, але нашим ворогом, і він визнає нас тільки як нове створіння, і Святий Дух нашим самотнім духом, або думанням. Він говорить: "Я ж кажу: Ходіть за Духом, і не будете чинити пожадливістей тіла. Бо тіло бажає того, що противне Духові, а Дух, що противне тілові, бо вони противні один одному, так, що ви не можете чинити те, чого (ви як нові створіння) хочете" – постійна опозиція і обман тіла є перешкодою для досконалих діл, хоча з Божої ласки це не перешкаджас, тому що ми є прийняті Богом як "нові створіння", яких серця, дух, заміри є святі і прийнятні для Отця в Улюбленім. – Гал. 5:16-17.

НАВЧЕНІ БОГОМ ЧЕРЕЗ ДУХА

З того, що ми пізнали відносно Духа Господа і його діяльності між Божим народом через освічуючі їх ум впливи, його усунення блудів, і його освічення Слова, що дає живу правду, ми є тепер приготовані до зрозуміння і оцінення слів Апостола: "Чого око не бачило і вухо не чуло, і на серце людині (природної людини) не прийшло те, що Бог приготував тим, хто люблять Його. Нам же об'явив Бог Духом Святим, бо Дух усе досліджує, навіть глибини Божі" (1 Кор. 2:9,10). Інакше кажучи, коли ми підкорили нашу волю Богові, щоб Він нас навчав, і щоб

поступати Його дорогою, ми прийшли до гармонії з Його волею, умом, Духом; і з цього нового становища – становища нового ума, який є правильно наставлений – ми є приготівані бачити речі в новому світлі – усі речі стаються новими для нас. Новий ум, нова воля заставить нас досліджувати глибокі Божі речі, досліджувати Боже Слово, щоб ми знали і чинили Божу волю, як послушні сини. Маючи ум, або Духа нашого Отця, ми будемо пильнувати Його інструкцій в кожних подробицях і старатися поступати в гармонії з Ним. Бо "хто з людей знає думки (плани, заміри) людини, як не дух людський, що в ній перебуває? Так само Божих (думок) ніхто не знає, тільки дух Божий" (1 Кор. 2:11). Іншими словами кажучи, жодний чоловік не знає думок ні планів другого чоловіка, хіба що вони будуть об'явлені для нього, отже, так само ніхто не може розуміти Божого ума і плану, хіба він прийде до гармонії з Божим умом – одержить Святого Духа.

"Ми прийняли Духа (ум, волю, схильність), що від Бога, щоб знати про речі даровані нам від Бога ... Тілесна ж людина не приймає того, що від Духа Божого – це для неї глупота – бо їх треба духовно розбирати." Вони є зрозумілі лиш тими, які мають Духа, або ум Божий, Духа Його плану, Духа Правди. Усі такі мусять мати вдачу в гармонії з праведністю і правдою, так далеко, як вони ці принципи розуміють; і вони мусять щоденно старатися щораз більше розуміти ум Божий, волю Божу і мати в собі більше Його Духа. Такі послушні сини є щораз більше "наповнені Духом" Правди і духом послуху для неї. Але вони не одержують цього стану через порівняння духових речей з земськими речами, так як природній чоловік є схильний робити, але через припинання Божої поради і "подаючи духовні (речі) з духовними". – 1 Кор. 2:13.

"Духовна ж людина (яка одержала Святого Духа) судить усе (є здібний розуміти і відповідно оцінити так людські як і духові речі в світлі Божого плану), та її ніхто не може судити." Жодний природний чоловік не може правильно розуміти, або судити мотивів, спонук, які

заставляють духово наставлені "нові створіння" добровільно жертвувати речі, які є вартісні для природного чоловіка, тому що їх надії і перспективи виглядають для тих останніх недійсними, нереальними. Тому послідовників Господа вважається за "немудрих" світськими людьми, тими, що мають духа світу.— 1 Кор. 2:12-16: 4:10

ПАРАКЛЕТОС, УТІШИТЕЛЬ

Грецьке Слово Параклетос є переложене Утішитель в Йоана 14:16,26, але думка звичайно передана словом потіха (а саме заспокоєння, утихомирення) не є тут властивою. Правильною думкою було б те, що помагає, заохочує, підсилює. Отже, обітниця нашого Господа натякає, що Святий Дух, якого Отець пішле в ім'я Ісуса і як представника Ісуса, буде близько Його послідовників, буде постійною поміччю в часі кожної потреби – свята сила якою Він буде керувати свій народ і дасть їм змогу "поступати вірою, а не видінням." Дійсно наш Господь дає до зрозуміння, що вся услуга Духа є Його власною услугою, "Не полишу вас сиротами, я прийду до вас" (в.18) таким чином Він ототожнює Святого Духа з самим собою. "Коли хто не має Духа Христового, той не є Його" – і не має параклетос, Божої допомоги.

Ця сила Божа є з цілою Церквою, проте кожний одержує свою частину святого впливу особисто – через особисте отримання з проводом Духа. Сама Правда є головним проводом Духа Правди, але всі, які є близько злучені з Правдою і мають її Духа, є також до такої міри проводами, через які Дух помагає і впливає на інших.

Сила, або Дух Божий є невидимий для людей, але його ефект, або наслідок, є дійсний і видимий. Це може бути зілюстровано через електричний струм в мідяному дроті; він (струм) є невидимий, але в хвилині як цей струм є злучений з мотором даної машини, цей мотор стане в русі і при допомозі коліс, чи трибів буде тягнути цю машину. Сам цей струм може у іншим влаштуванні

дати світло, або тепло, або буде передавати голос на сотки миль. Усі ці благосовення є в сприяючих обставинах, але це також може спричинити біль, або смерть – як у електричній кріслі. Отже Святий Дух є духовою енергією, або силою Божою – вона рухається, освічує, ogrіває і навчас усіх тих, які, будучи самі у властивому стані, є припроваджені до того через відповідні проводи; і вона може також принести смерть – Другу Смерть для всіх добровільних грішників. Отже бачимо, як конечним є, щоб кожний з Божого народу мав відповідне обладнання і відповідне получення для того, щоб бути наповненим Духом і бути чинним в кожному добром ділі.

Нічого з того, що тут є зв'язане з тим згадуванням про Святого Духа як про іншого утішителя, або помічника, або підсилювача, не натякає і не вказує на іншого Бога, або іншу особу Трійці. Навпаки, зв'язок показує, що потішаючий, або скріплюючий Святий Дух, є Дух Отця і Дух Сина. В 18-тім і 23-тім віршах про Отця і Сина говориться як про Тих, Які підкріплюють, провадять і потішають Церкву – через Духа. І тому наш Господь далі сказав, "І ось, я звами по всі дні, аж до кінця віку" – через Святого Духа, а не в тілі.

Слід пам'ятати, що слова він, його, самий, вживані відносно і в зв'язку з параклетос, можуть бути зовсім правильно переложені на вона, її, її самій. Слово Геаутоң, переложено на себе, самий (в означенню мужеського займенника) в цьому зв'язку, переложено себе (в значенню середнього займенника) кілька разів в Загальному Перекладі Біблії. Слово екінос переложено він в цьому зв'язку, є частіше переложено той і тих. Екінос є переложено цей в 1 Йоана 5:16 "Не за цей кажу молитися (гріх на смерть)."

ВІН ПРИВЕДЕ ВАС ДО ВСЯКОЇ ПРАВДИ

Наш Господь вказав на провід, через який ця сила Божя, "Дух Правди" прийде до Його народу, кажучи:

"Слова, що я говорю вам, вони є дух і життя" (Йоана 6:63). Тобто, Мої слова виражають ум, волю, Духа Божого. Тому ми маємо постійно мати на увазі те, що є кінцевим для нашої перемоги, а саме: досліджування Слова Правди. Ми чуємо напостин нашого Господа "Досліджуйте Писання". Ми чуємо, що Ап. Павло похвалював добре поступовання Вериян за те, що вони "досліджували Писання щоденно." І дальше чуємо, що він говорить "Тому ми повинні дуже пильно вважати на те, що ми чули"; і ми маємо його напостин для Тимотея, яке запевнює нас, що "Все Писання є корисне, щоб людина Божа була досконала і до всякого доброго діла готова." Ми чуємо також, що Ап. Петро напостинає "Ми маємо ще певніше слово пророче (про Боже об'явлення) і ви добре робите, що вважаєте на нього."— Йоана 5:39; Діян. 17:11; Жид. 2:1; 2 Тим. 3:17; 2 Пет. 1:19.

Обітниця бути "наповненим Духом", або умом Божим, не є для тих, які лиш посідають Слово Боже, ані для таких, які тільки читають Слово Боже, але для тих, які його досліджують і палко бажуть його розуміти, і які, зрозумівши, хочуть бути послухні йому. Якщо ми хочемо бути наповнені Божим Духом, ми мусимо пити глибоко з джерела Правди — Його Слова. І тому, що наші земські посудини є недосконалі і протікаючі, то духові речі можна легко стратити (Жид. 2:1); тоді дух світовий, який постійно нас оточує, скоро там ввійде, щоб заповнити порожнечу. Дійсно, тут є сталий тиск світового духа на Божий народ, що намагається витиснути новий дух, новий ум, Духа і духовий настрій святости. Тому нехай всі Божі вірні нові створіння стараються жити дуже близько до джерела Правди, Господа, і дуже близько коло Його Слова, щоб Дух Божий не був погашений, і ми не стали наповнені духом цього світу.

Виглядає кінцевим перестерігти деяких, що хоча знання Правди, знання Писання, є дуже важне і кінцеве для посідання Духа Правди, то мимо того, хтось може мати багато знання Божого Слова, але не мати його Духа. Щоб

одержати Духа Правди, треба прийти до серцевої гармонії з Правдою, прийти до умової згоди і кооперації з Божою волею, яка є виражена в Його Слові. Цей стан може бути досягнений лиш в один спосіб: через, поперше, прийняття Ісуса Христа як їх Відкупителя і Заступника, і подруге, треба безумовно і беззастережно посвятити себе самого, щоб старатися знати і чинити Його волю.

Але цей "Дух Правди", цей "Святий Дух", або ум в гармонії з Богом і Його праведністю, не повинен бути сплутаний з "дарами Духа", ані ще не з "овочами Духа," хоча його посідання завжди видає ці останні, "мирний овоч праведности" – терпеливість, тихість, шляхотність, братерську любов і любов до всіх. Дух Правди мусить бути нашим, заки він може приносити такі овочі в нашій щоденній життю; і в деяких час розвитку дозрілих овочів, відповідної величини і смаку, є довший, чим у інших; але кожний повинен пам'ятати слова нашого Господа "У тому прославиться мій Отець, що багато плоду приносите – і стаєте учениками моїми." При тім ми повинні пам'ятати також Його притчу про Виноградину, в якій галузки представляють Його поодиноких посвячених послідовників. Про них Він говорить, "Кожну галузку в мені, яка не родить овочу, Він відтинає; кожна, що родить овоч, обчищує її, щоб більше приносити овочу."– Йоана 15:2.

Християнин є галузкою від часу його посвячення, і кормиться соком з кореня і є учасником Святого Духа, однак від нього не сподіється, щоб він відразу приносив усі овочі Святого Духа, ані який-небудь з них в повній досконалості. Першими доказами споріднення Церкви-Виноградини буде дружба з другими галузками, зв'язок з корінем, і докази життя. Опісля будуть щупальці і вусики, через які буде шукатися поступу і буде робитись поступ. Опісля прийде листя, або визнання віри, а далше треба дивитись за цвітами, і пізніше за овочами. Але овочі є з початку дуже малі і квасні; тут треба часу для розвитку грона винограду, його величини і смаку, щоб був прийнятий великим Виноградарем. Такими є "овочі Духа"

Христа, яких сподіється в кожній "галузці" Виноградини – в кожному члені тіла Христа, Церкви. Коли у відповідному часі ці овочі Духа – покора, лагідність, терпеливість, братерська любов, віра, надія і любов до всіх – не появляються, цю галузку не буде більше вважатись за галузку, але як "паразит", і вона буде відтята від дальшої зв'язку і привілею.

Ми вже бачили, що "дари Духа", дані на початку віку Євангелії для заложення Церкви, різнилися від "овочів Духа". "Дари" були передані через кладення рук Апостолів: вони прийшли безпосередньо лиш у виняткових випадках (Діян. 2:4; 10:45); Симон (який скорше був чарівник) хоча був охрещений і одержав дар для свого власного вжитку, не міг передати його для інших і дістав догану від Ап. Петра за те, що хотів за гроші купити цю силу (щоб передати другим), яка належала тільки до Апостолів. (Діян. 8:13–21) І той самий запис подає виразно, що навіть Филип Євангелист, хоча був здібний виконувати "знаки і чуда великі", не міг передати дарів Духа, але був змушений післати за Апостолами, щоб вони це вчинили для його навернених. Це все годиться з висловом Ап. Павла, що багато дарів "зникне", "проминуть": отже так мусіло бути, що скоро всі Апостоли померли, то сила передавати ці дари також з ними померла. Дари віри, надії і любови, які, як Апостол сказав, будуть перебувати, не були чудесними дарами, але розвитком – "овочами", як він усюди їх описує. – 1 Кор. 13:8; Йоана 15:16.

Між дарами Духа Апостол відзначає – (1) Апостолів, (2) пророків, (3) вчителів. Ми ще далше маємо з нами дар Апостолів, в тому значенню, що ми маємо їх науки в Новому Завіті, такі багаті і цілковиті, що не потребують додавання; і тому дванадцять Апостолів не мають наслідників і їх не потребують, бо є лиш "дванадцять Апостолів Агнця"; вони є "дванадцять зірдами", короною Церкви; вони є "дванадцять основами" прославленої Церкви, Нового Єрусалиму (Йоана 6:70; Об'яв. 12:1; 21:14). Ми також маємо далше в Церкві дари пророків, або

тлумачів і вчителів, слуг Божих і Його Церкви, що говорять різними мовами; але Дух вже не постачас їх відразу і в чудесний спосіб, без вишколення і без талантів через положення на них Апостольких рук. Такі чуда не є вже більше потрібні і не є більше вживані – напевно не в такій самій мірі, як передтим. Замість того, Господь звичайно вибирає деяких, які через природні кваліфікації і вишколення є припасовані до Його служби. Все ж таки, ми маємо пам'ятати, що стан серця є багато більше важний перед лицем Господа, чим які-небудь кваліфікації взяті разом; і що Він є вповні здібний вживати тих, яких Він вибере (тому що є наповнені Його Духом), щоб були Його особливими слугами і представниками; Він може провіденціально давати їм допомогу в який-небудь спосіб, так як Йому подобається; як наприклад для Мойсея, Його особливого слугу, який був повільний у мові – Він дав Аарона, щоб цей був його речником.

Господній народ не має забувати, що хоча спосіб керівництва змінився, то той самий Господь через того самого представника Святого Духа, далі керує справами Його Церкви – менше явно, менше розпізнавано назовні, але не менше в дійсності, не менше пильно і в кожних подробицях її справ. І ціле Господнє стадо, проваджене Його Духом, і навчене Його Словом, повинно добре розбирати відносно тих, які видаються бути вчителями і євангелістами, і які представляють себе за таких. Господній народ не має приймати таких, які говорять, що вони є вчителями і євангелістами, але тільки таких, яких вони розпізнають, що є позначені Господом, маючи ці дари; і одною з проб відносно їх вірності для Божого Слова є те, щоб вони не навчали про себе, але про Ісуса Христа і Його розп'ятого – силу Божу і мудрість Божу для кожного, хто повірить. Коли хтось приходить до нас з іншою Євангелією, то ми є особливо поінформовані, що такого ми не маємо прийняти за вчителя Правди, але вважати його за слугу блуду, свідомого, чи несвідомого.

В такий спосіб Дух, або вплив Божий, Святий Дух,

або вплив Правди, навчас Його народ і провадить їх (прямо чи посередньо) в знання Бога. В такий спосіб він є проводом посднання, або примирення Церкви тепер, і зовсім подібно він буде проводом примирення світу в майбутнім віку, коли "Дух і Невіста (прославлена Церква) скажуть: Прийди, і хто хоче, нехай бере воду життя дармо!" – Об'яв. 22:17.

РИМЛЯН 8: 1-16

1. Отож, немає тепер жадного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом.

2. Бо закон духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха і смерті.

3. Бо що було неможливе для Закону, у чому був він безсилий тілом, – Бог післав свого Сина в подобі тіла (в якому гріх знаходився – Diaglott); і за гріх осудив гріх в тілі,

4. щоб виконалось виправдання Закону на нас, що не за тілом ходимо, а за Духом.

5. Бо ті, хто ходить за тілом, думають про тілесне. а ті, хто за Духом – про духовне.

6. Бо думання тілесне – смерть, а думання духовне – життя та мир.

7. Думка бо тілесна – ворожнеча на Бога, бо не кориться законові Божому, та й не може.

8. І ті, що ходять за тілом не можуть Богові догодити.

9. Ви ж не в тілі, а в дусі, бо Дух Божий живе в вас. А коли хто не має Христового Духа, той не є Його.

10. Коли ж Христос у вас, тоді тіло мертво для гріха; але дух живий через праведність.

11. А коли живе в вас Дух Того, Хто підняв Христа з мертвих, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Духа свого, який живе в вас.

12. Тому то, брати, ми не довжники тіла, щоб за тілом жити.

13. бо коли живете за тілом, то помрете; а коли ж духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити.

14. Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі;

15. бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але ви взяли Духа синівства, що через нього кличемо: Авба, Отче!

16. Сам це й Дух свідчить разом із духом нашим, що ми діти Божі.

ЧИННІСТЬ СВЯТОГО ДУХА

1 Кор. 12: 1-13.

1. Про духовні ж дари, брати, не хочу, щоб ви були несвідомі.

2. Ви знаєте, що коли ви були ще поганам, то ви ходили до цих безголосих ідолів, наче б щось вас вело.

3. Тому кажу вам, що ніхто, промовляючи Духом Божим, не проклинає Ісуса; і ніхто не може назвати Ісуса Господом, як тільки Святим Духом.

4. Між дарами ж є різниця – Дух же той самий.

5. І між служенням є різниця, та Господь же Той самий.

6. Є різниця і між ділами, – Бог же Той самий, що все у всіх робить.

7. Та кожному дається виявлення Духа на користь.

8. Бо одному Духом дається слово мудрости, а другому знання тим же Духом;

9. іншому ж – віра тим же Духом, а іншому – дар зцілення тим же Духом;

10. іншому – сила творити чуда; іншому – пророкування; іншому – розпізнавання духів; іншому – різні мови, іншому – вияснення мов.

11. А це все чинить один і той же Дух, уділяючи особно кожному, як він хоче.

12. Як бо тіло одне, а членів має багато, і всі члени тіла, хоч багато їх, становлять собою одне тіло – так і Христос.

13. Бо одним Духом усі ми в одне тіло хрестились – чи то жида, чи то греки, чи невольники, чи вільні; і всі ми одним Духом наповнені.

РОЗДІЛ 9

ХРЕЩЕННЯ, СВДЧЕННЯ І ПЕЧАТАННЯ

ДУХА ПРИМИРЕННЯ

Хрещення Духа, Лиш Одне – Три Частини – Значення Цього Хрещення – "Ключі Царства Небесного" – Інше Хрещення Духа Обіцяне Для "Кожного Тіла" – Його Значення – Молитва Про Духа – Свідоктво Духа – Його Важливість – Без Нього Нема Миру з Богом – Небагато Знає Чи Вони Його Мають Чи Ні – "Це Є Те За Чим Я Тужу" – Як Розпізнати Свідоктво Духа? – Різниця Управління – Свідчення Духа – "Освячений Духом" – "Наповнений Духом" – Печатання Духа – "Обітниця" Яка Її Печатає – На День Визволення – Старатись Про Найвище Досягнення – І Його Задержати.

"Коли ж настав день П'ятидесятниці, всі вони були однодушно вкупі. І нараз роздався шум із неба, неначе подув буйного вітру, і наповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені язики, наче б вогняні, і осілись вони на кожному з них. І сповнились вони всі Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти" – Діян. 2:1-4.

День П'ятидесятниці був найбільше гідний уваги в історії Євангельської Церкви. Він показував, що наш Відкупитель показався перед присутністю Бога за нас, як наш великий Первосвященик; що Він представив перед

Отцем заслугу Його жертви, яку зложив на Голгофті п'ятьдесят днів скорше; що Отець прийняв цю жертву вповні і наслідком того Апостоли і віруючі, які прийняли Ісуса, і які бажали зблизитися до Отця і стати синами Божими (Йоана 1:12), стали тепер визнані за таких – в такий спосіб Святий Дух засвідчив, що вони стали прийнятні, і тому він є названий "Духом всиновлення", або "Духом прийняття" до Божої родини. Було властивим, щоб така важна справа була виразно показана: це було не тільки важним, щоб Апостоли і віруючі одержали Святого Духа, Духа Божої ласки до їх серця, але, щоб вони мали зовнішню маніфестацію, яка буде задовільним доказом, не лише для них самих, але для всіх пізніших віруючих, що Бог вповні прийняв Церкву за синів і співнаслідників з Христом.

Але нічого в зв'язку з тим оповіданням в жодному значенні слова не вказує на думку про необхідність особистого Святого Духа, відлученого від Отця і Сина. Зовсім противно, сам факт, що Святий Дух був одержаний в них всіх, вказує, що Святий Дух не є особою, але впливом, або сила виконувана особою – Божа сила або вплив виконана в них, і на його новоприйнятих дітей. Це є даліше доказане через те, що різні сили і таланти Апостолів були підвищені, оживлені і збільшені через цей вплив.

Апостол пояснює, що власне тут наш Господь Ісус "дав дар для людей" – духові дари (Пс. 68:18; Ефес. 4:8). Великий дар Його власного життя вже був даний і він становив ціну викупу за цілий світ – і частина з незлічимої кількості викуплених, мале стадо, яке було особливо дане для Христа, щоб вони були Його співспадкоємцями і співниками в Царстві, і вибір цього малого стада вже почався, як це було представлено в тих, які ждали на благословення П'ятидесятниці; отже тепер прийшов час, щоб вони були визнані. Це був Отець, Який там визнав Церкву Христа, в тому заченні, що наділення Святого Духа, як впливу і сили, означало примирення

віруючих, так що їх більше не трактувалось як грішників і чужинців, навіть не так, як слуг; тепер як "сини", вони сталися "учасниками небесного дару". Ми є поінформовані, що цей Святий Дух, святий вплив, свята сила, яка виходить з її джерела, Отця, була, помимо того, відповідно вилята через Божого удостосного представника, через Якого кожне Благословення Боже приходить і буде приходити, а саме, через Ісуса Христа нашого Господа і Голову.

Ап. Петро, промовляючи під впливом Святого Духа, пояснив цю справу, і сказав, що це було від Отця і через Сина: "Отож, будучи правцею Божою підвищений, і прийнявши від Отця обітницю Духа Святого, Він злив те, що ви тепер бачите й чусте" (Діян. 2:33). Згідно з тим, є неможливим, щоб ми забагато підкреслювали це хрещення Святим Духом, бачучи, що це позначує прийняття Церкви і що без цього ми не мали б доказу, що жертва нашого Господа стала прийнята і що ми є виправдані.

Однак, ми мусимо сильно противитись загальній, але блудній і небіблійній ідеї, яка переважає між багатьма ревними Християнами, що треба сподіватися і старатися про частіше хрещення Святим Духом. Таке сподівання не тільки є необґрунтоване обітницями даними нам в Слові Божім, але є вповні в незгоді з встановленим тут Божим влаштуванням. Слід помітити, що Писання згадує тільки про три хрещення Святого Духа; і є показано, що є потрібно лиш ці три, а не більше – ці три є частинами, або поділами одного хрещення. (1) Хрещення нашого Господа Ісуса. (2) Хрещення в П'ятидесятниці. (3) Хрещення Корнелія, першого наверненого з Поган і прийнятого за "сина". Отже стараймось прослідити ці хрещення Духа в такому порядку.

(1) Хрещення нашого Господа було потрібне не тільки для Нього самого, щоб Він був учасником Божої сили, як Божий середник і як завдаток Його насліддя, Його сплодження до Божої природи; але це було також властивим, щоб там була зовнішня маніфестація, або

признання Його, щоб це дало змогу іншим знати Його як Божого Помазанця. Світло над Ним і поява голуба, що сходив на Нього, було цією маніфестацією. Ми не маємо розуміти, що народ в загальному бачив цю маніфестацію Божої ласки; ми радше розуміємо, що Йоан Хреститель, який під цей час виконував реформаторську працю в Ізраїлі, і якого вважали за пророка, слугу Божого, сам засвідчив про те, що Дух Божий спустився в виді голуба над нашими Господом. Там говориться: "І свідчив Йоан, кажучи: Я бачив Духа, що злинув з неба, як голуб, і зостався на Ньому. І не знав я Його (я не знав, що Він є Месією), але Той, Хто післав мене хрестити водою, сказав мені: На кого побачиш, що Дух злине й зістанеться на Ньому, це Той, Хто хрестить Духом Святим. І я бачив і засвідчив, що це – Син Божий". Йоана 1:32-34.

(2) Хрещення Церкви в П'ятидесятниці, як Йоан тут засвідчив, мало бути зроблене Христом "це Той, Хто хрестить Святим Духом." Ап. Петро це потверджує, як це ми бачили, кажучи, що Христос "злив" свого Святого Духа. Він сам може хрестити, тому що Він відкупив світ, купив всіх своєю дорогою кров'ю і що ніхто не приходить до Отця, лиш через Нього, і тому що Отець не судить нікого, але весь суд передав Синові; і тому що Син, вельми вивищений, діє як Божий представник, щоб привести до повної спільноти з Отцем тих, які приходять до Отця через Нього. Ми вже бачили, що це хрещення Церкви Святим Духом було конечне, як свідоцтво, як вияв, в такий самий спосіб, як це було конечним, щоб хрещення Духом нашого Господа Ісуса мало бути показане і засвідчене.

Буйний вітер, що наповнив це місце і "вогняні розділені язики", які осілись на кожному з них (правдоподібно лише над одинадцятьма Апостолами – позначаючи їх, як особливих Господніх представників і речників Св. Духа – гляди 14 в.) не були Святим Духом, але тільки виявом для їх зміслів (органів почуття). Голуб, символ миру і чистоти, підхожо зображував повноту духа

любви Єгови в Ісусі; як розділені язики підхожо представляли місію, завдання Апостолів, щоб бути, під Святим Духом, щоб свідчити і голосити як "свідки".- Діян. 2:32; 3:15; 5:32; 10:39,41; 13:31.

(3) Також була потрібна особлива маніфестація Божої сили в зв'язку з прийняттям Корнелія, першого наверненого Поганина, а це тому, що погане до цього часу були викинені, неприйнятні Богом, навіть як слуги; з тої причини віруючі з жидів не думали б, що погане будуть прийняті до цього високого стану синів Божих, хіба що буде даний якийсь переконуючий вияв, доказ, що Божа ласка є їм також дана.

Як вже було видно, це не було в Божому плані, щоб погане були прийняті перед "сімдесяти тижнями" особливої ласки для жидів, які скінчилися три і пів літ після П'ятидесятниці. Тому факт, що навернені з поган мають бути спільниками (на рівній стопі) з наверненими з жидів, не могло бути показане в хрещенню Духом в П'ятидесятниці. І з причини цього глибоко вкоріненого пересуду Апостолів і також інших жидів, було властивим, щоб прийняття Корнелія було заманіфестоване для змислів Апостолів такими самими доказами, що були дані в П'ятидесятниці. Тут також не треба думати, що "вогняні язики" осіли над Корнелієм: спільно з наверненими з Юдаїзму, він правдоподібно одержав деякі "дари", які прийшли на всіх в П'ятидесятниці.

Як інакше ми могли б знати, що погане стали прийняті Господом? Якщо Хрещення Духа і благословення П'ятидесятниці прийшли б тільки на віруючих, які були природним насінням Абраама, то це могло б нас залишити в сумніві через цілий вік Євангелії, відносно становища Божого народу, які через природний родовід були поганями. Але через хрещення Святим Духом, якого досвідчив Корнелій, Господь виказав вповні, що вже більше не було жодної різниці між жидами і поганями, між невільниками і вільними, між мужчинами і жінчинами, так далеко, коли йде про прийняття їх через

Христа. Ніхто не є прийнятий сам через себе, в своїй власній неправедності – тому лиш ті, які приходять до Отця через Улюбленого є прийняті в Нім. – 1 Кор. 12:13.

Поза цими трьома хрещеннями Святого Духа, немає жодної іншої згадки про цей предмет у Св. Письмі. Тому думка багатьох з Божого народу, що вони мусять надіятися, працювати і молитися про інше і повторене хрещення Святого Духа є зовсім безпідставна. Такі хрещення є зовсім непотрібні, тому що одно хрещення в П'ятидесятниці, доповнене хрещенням Корнелія, задовільняє кожну вимогу. Ці хрещення не були дані тільки одиницям, які втішались блаженствами, але образowo були для, і на Церкву, Тіло Христа, яко цілість. Факт, що ця представницька праця для Церкви була зроблена в двох частинах – насамперед над віруючими з жидів в П'ятидесятниці, і над першими віруючими з поган в домі Корнелія, є в гармонії з словами Господа щодо цього предмету, які були звернені до Ап. Петра перед Його розп'яттям. Він сказав, "Я дам тобі ключі Царства Небесного". – Мат. 16:19.

Ключ вказує на силу відмикання, відчинення; і ключі в множині означають, що там було більше, чим лиш одні двері до відчинення. В дійсності, там було лиш двоє дверей і лиш два ключі, і Ап. Петро вжив ці обидва ключі – виконуючи працю відчинення для жидів і для поган, так як Господь провістив. Він ужив першого ключа в П'ятидесятниці, де він був першим і головним проповідником, який представив новий вік Духа для трьох тисяч, які скоро повірили і увійшли в ці двері (Діян. 2:37-41). Знову, коли прийшов властивий час, щоб проповідувати Євангелію для поган, Господь, згідно з Його вибором, післав Ап. Петра виконати цю працю і сказав йому йти до Корнелія і говорити слова Євангелії йому і цілому його домові. При цій okazji Ап. Петро вжив другого ключа, відчиняючи двері Євангелії для поган. Цей факт Бог засвічив тим, що дав чудові маніфестації Святого Духа над Корнелієм і іншими посвяченими віруючими з поміж поган, які були з ним.

Властива думка відносно хрещення Святим Духом, є думка про вилиття, призначення, помазання, яке однак є так цілковите (покриваючи всіх членів тіла), що є властиво назване зануренням, або "хрещенням". І це саме помазання, або хрещення продовжується над Церквою через цілий вік – покриваючи, проникаючи, освячуючи, благословляючи, помазуючи від тоді, аж до тепер, кожного, хто приходить до помазаного "тіла." І це так довго буде продовжуватися, аж поки останній член не буде прийнятий і вповні помазаний. Ап. Йоан, говорячи також про це хрещення, називаючи його помазанням, каже: "Помазання, яке ви одержали від Нього, перебуває в вас" (1 Йоана 2:27; Пс. 133:2). Він не каже, багато помазань, які ви одержали, але помазання, одно помазання, бо коли б було більше, то вони були б непотрібні і не в гармонії з Божою постановою.

З Божої точки зору цілу Церкву вважається як одно – як цілість, бо "Як бо тіло одне, а членів має багато, так і Христос ... Ви ж тіло Христове, і кожен зосібна член (Його тіла)" (1 Кор. 12:12,27). Згідно з цією думкою Писання представляє цю справу так, що хоча Господь розглядає нас поодинокі і в багатьох випадках поступає з нами поодинокі, проте наше становище перед Отцем не є так багато як одиниць, але як членів, або частин цілості, а тою цілістю є Христос, голова і тіло. Тому ми є поінформовані, що після того, як ми повірили, нашим слідуючим кроком є, щоб ми вступили до тіла Христа – бути охрещеним в Його тіло.

Тут ми не будемо розбирати справи хрещення в загальному, залишаючи це для майбутньої розваги, але ми помічаємо цей факт, що віруючі є запрошені бути охрещеними в Христі, для того, щоб вони могли прийти до, або під Його хрещення Святого Духа. Тому що Святий Дух не є особою, лиш Духом, або силою, яку Церква посідає, то всі, які хочуть мати це благословення, мусять прийти до споріднення з цією Церквою, тілом Христа. Інакше його не можна одержати. Через це ми не

розумісню членства в земській Церкві – до тіла Методистів, Превитеріанів, Лютеранів, Римо Католиків, чи якої-небудь іншої людської організації. Ми маємо на думці членство Єклезії, якої члени можуть бути напевно розпізнані лиш через те, що вони посідають Святого Духа любови, що є підтверджений різними овочами і засвідчений в спосіб повище наведений.

Кожний, хто стається дійсно злучений з Христом, і тим самим дійсно злучений з усіма членами тіла Христа, не потребує молитися про теперішнє чи майбутнє благословення П'ятидесятниці, але може дивитись взад з радістю і довір'ям до оригінального благословення П'ятидесятниці і благословення Корнелія, як на докази, які Отець дав через Христа про Його прийняття Церкви як цілоти; і всі повинні бути вповні задоволені з Божого влаштування. Ми не говоримо, що наш Господь гнівається на тих, які, не маючи правильної думки, питають Його про те, що є противне до Його волі, про більше П'ятидесятниць; ми радше думаємо, що Він матиме милосердя і простить їм їх несвідомість і неправильні молитви і, не змінюючи свого плану, вилиє на них благословення – такі благословення, на які їх блудні надії і занедбання Його Слова дозволять – приймаючи стогін їх духа за небесну сполуку.

Це є дивно, що ті дорогі приятелі, які стало моляться про хрещення Духа, ніколи не помітили, що Апостоли не молилися про майбутні П'ятидесятниці, і вони не говорили Церкві про те молитися. Чи ці приятелі думають, що вони є мудріші від надхнених Апостолів, або святіші від них, або більше охочими бути наповненими Святим Духом? Ми думаємо, що вони не мають такої зухвалої і самолюбної уяви і що їх почування є лиш подібні до немудрих дітей, які без надуми і часом вперто просять родичів про непотрібні і необіцяні благословення і милості, які не можуть бути їм дані.

ЗАГАЛЬНЕ ХРЕЩЕННЯ ДУХА

"І станеться після того, що на всяке тіло виллю свого Духа."- Йоїла 2:28.

Святий Дух має бути проводом, або дорогою примирення між Всемогучим і родом грішників викуплених дорогоцінним життям Ісуса Христа. Як ціллю жертви Христа було, щоб відчинити дорогу, через яку Бог міг би бути справедливий та проте бути випрадуєчим усіх тих, які вірять в Нього (Христа) і які стараються прийти до Отця через Нього, то Його працею, як прославленого Посередника, буде, щоб припровадити до повної спільноти з Богом стільки з людства, скільки захоче, після того, як вони одержуть повне знання правди і нагоду життя. Ми бачили, що ця праця припровадження назад до гармонії з Богом членів упавшого людства, є поділена на дві частини: (1) Церква цього віку Євангелії, і (2) стільки, скільки захоче з решти людства під час майбутнього віку Тисячоліття.

Ми бачили, що основою гармонії з Богом не є те, що Бог покриває гріх, що його вибачає і дозволяє нам повернути до Його ласки як грішники, але, що грішники мусять відкинути свої гріхи, щиро прийняти Божий зразок, або рівень праведности і вернутися до повної гармонії з Богом, в такий спосіб, що вони будуть старатися, через призначені проводи, або середники, і під наглядом Христа, досягнути Духа Небесного Отця, Святого Духа, Його ум, волю, характер – приймаючи це як їх власний ум, волю, або натуру, і в такий спосіб бути перемінені через відновлення свого ума. Це, що ми бачили, що с Божою програмою для Церкви, то нам є сказано, що це також буде Божою програмою, через Христа, для примирення з собою світу в майбутнім віці. Ні одна йота Божого закону не буде змінена; гріх і недосконалість не будуть вибачені і зараховані як досконалість і праведність.

Людство буде в руках Христа для того, щоб його привернути до подоби Бога, яка була страчена через переступ Адама; і як частина засобу для припровадження світу назад до гармонії з Богом, вплив сатани, під яким світ тепер є, і який засліплює і поневолює людство, буде усунений (2 Кор. 4:4; Об'яв. 20:2). І після того, замість бути під духом обмани і блуду, і несвідомості, і пересуду, він буде під впливом Духа правди і праведности, і любови. Зовнішні впливи, що зневолюють людські серця і наповнюють злістю, ненавістю, сварнею і самолюбством, будуть стримані і остаточно знищені, а відмінні впливи Духа праведности, доброти, милосердя, співчуття і любови, будуть розвинені. В такий спосіб через Христа, Святий Божий Дух буде вилятий на людство – даючи їм, поперше; просвічення, а подруге, даючи їм поміч, допомогу і силу, щоб перемагати свої власні спадкові нахили; і потретє, навчати і провадити їх назад до подоби і образу Божого, що був страчений через непослух отця Адама.

В той час, як ці майбутні привілеї і благословення для людства є славними і звеселяють наші серця багато більше від того, що Господній народ бачив в минувшині, все ж таки вони не дають жодної потіхи для ворогів Господа, або для тих, які тоді, коли матимуть нагоду, відмовляються одержати Його Святого Духа і бути ним наповнені. Він буде вилятий на всяке тіло, але це буде конечним для тих, які будуть ним втішатися і користуватися, щоб користати з його привілеїв, так як це є конечними для віруючих в цьому віку Євангелії, які приходять під нього і є благословенні через Святого Духа, щоб вживати його засоби – посвятити себе і кормитися правдою, щоб вони могли мати "Духа Правди". Коли великий Пророк і Життєдавець, великий Священик по чину Мелхеседека (Христос, Голова і тіло, доповнене) повстане, щоб благословити світ, то це означатиме благословення для всіх, які приймуть слова цього пророка і їх слухатимуть, і через послух одержуть благословення вічного життя; це

також означатиме знищення Другою Смертю всіх тих, які відмовляться слухати Його, бо є написано, "І буде, що кожна душа, яка не послухає цього пророка, буде знищена з народу."- Діян. 3:23. Слід зауважити, що пророцтво Йоїла є сказане у відворотному порядку до того як воно виповнюється; про благословення усього тіла говориться насамперед, а про благословення Церкви при кінці.

Безсумніву, що цей перемінений порядок був доцільно поданий Господом, для того, щоб закрити деякі Його славні риси цієї обітниці, аж до часу відповідного, коли вони мали бути точно зрозумілі (Дан. 12:9,10). Хотай його читали віками, воно не могло відкрити і в'яснити усіх чудових скарбів, поки не прийшов Божий "власливий час." Через цей вік Євангелії Бог вилив свого Духа тільки на слуг і слугинь, і благословенними були досвіди тих, які його одержали - усі, які були охрещені в тіло Христа і сталися спільниками Його помазаних синів; і це власне до цієї ознаки (деталі) Ап. Петро відноситься в своїй промові в П'ятидесятниці.

Він цитує обидві частини пророцтва, але під проводом Святого Духа він не пояснив і не висвітлив першої частини, тому що ще не прийшов час, щоб це зрозуміти. Тому, замість пояснювати різницю між Святим Духом зісланим на слуг і слугинь під час цього віку Євангелії ("в тих днях"), і Святим Духом зісланим на все тіло "після тих днів", в майбутнім віці, він лиш говорить, відносно себе і інших віруючих: "Це те, що було сказане через пророка Йоїла" - частина того, початок того, що було сказане. Це все не буде закінчене, поки Дух не буде виллятий на кожне тіло, а це ще не сталося. Та більше того, пророк згадує про інші речі, які ще не здійснилися. Він згадує про затемнення сонця і місяця, і про прихід великого і славного Господнього дня, якого події є близькими (ми тепер є свідками тих подій - Ред.), великий день гніву, який настане і зробить розділ між часом виливання Духа на Церкву, "слуг і слугинь" в цих днях і на "все тіло" після того.

Як ми бачили, там не буде різниці між Духом Божим, як він спливатиме на світ в майбутнім віці, і духом Божим, як він спливає на Церкву в теперішнім віці, тому що це є той самий Дух правди, Дух праведности, Дух святости, Дух освячення, Дух гармонії з Богом – Дух, або вплив, якого Бог буде здійснювати на користь праведности і доброти, і правди. Однак, це не буде означати цієї самої речі тоді, яка є тепер. Одержати Святого Духа Божого тепер і в гармонії з ним жити, означає напевно боротьбу з духом світу, який у великій мірі знаходиться усюди. Це є з цієї причини, що тим, які тепер одержують Святого Духа, і які згідно з ним поступають, є сказано, щоб сподівалися переслідування і опозиції зі сторони всіх тих, які не мають Духа – а таких є велика більшість.

Одержання Святого Духа в майбутності не буде означати переслідування, тому що порядок, уряд, володіння слідує віку будуть дуже відмінні від теперішнього; бо тепер князем цього віку є сатана, а князем майбутнього віку буде Христос, і як більшість людства тепер є під впливом сатани, добровільно чи недобровільно, свідомого чи несвідомого, в майбутньому віці цілий світ буде під впливом Христа і Його справедливого володіння. Тоді Правда буде для кожного задармо і легкою до одержання від найменшого до найбільшого. Через те, що право в наступному віці буде правом праведности, правди і доброти, і буде панувати як Боже Царство, то ті, які прийдуть до гармонії з тим володінням і його правом, і які матимуть Духа Правди, вони задля того не будуть переслідувані, але, навпаки, одержуватимуть ласку і благословення, і будуть робити поступ в такій пропорції, як отримуватимуть цього Духа святости.

Посідання Святого Духа під час віку Тисячоліття, не означатиме того, – що є в цьому віці, сплодження з Святого Духа до духової природи, ані це не буде означати прийняття до співнаслідства з Христом в (небесному) Царстві. Ця обітниця належить тільки до цього віку Євангелії, для класи слуг і слугинь, які одержують Святого

Духа і є розбуджені ним під час цього віку, і які наслідком теперішньої переваги зла, мусуять переносити терпіння задля справедливости; і на яких, "Дух слави і Дух Божий спочиває." – 1 Петра 4:14.

Посідання Святого Духа під час віку Тисячоліття просто означатиме, що посідаючий його прийшов до гармонії з Христом, Посередником, і що він до такої міри є в гармонії з Богом і йде по лінії, на якій може одержати благословення, які Бог забезпечив для людства в загальному, а ці благословення не є змінюю природи, до Божої природи, але реституцією до всього, що було страчене через переступ Адама (Діян. 3:19–21). Посідання Святого Духа такими, буде доказом, що праця відродження, виконувана другим Адамом, до досконалости людської природи, "купленої" для них через велику жертву за гріхи, вже в них почалася; і що, коли буде продовжуватися, принесе остаточно досконалість реституції – приведе людей до образу і подоби Божої.

Ми мусимо пам'ятати, що благословення, які Христос, як відновник світу, дасть світові під час віку Тисячоліття, є благословеннями, які Він купив для них через принесення себе в жертву. Як Він дав себе, як "чоловік Ісус Христос", як відповідну ціну за Адама, на якого спало прокляття, то це була людскість, права, привілеї і життя, і царство Адама, що були куплені великою жертвою за гріхи; і ці куплені речі є тими речами, які мають бути повернені для відродженого світу через їх відновника, або отця, Ісуса Христа нашого Господа, другого Адама. Ефес. 1:14; Діян. 3:19–23.

Факт, що наш Господь Ісус не був другим Адамом, коли був в тілі, але є другим Адамом як духовна Істота (від часу Його воскресення) не вказуватиме, що Він, як другий отець роду, дасть для людства духове життя, або духове ество під час їх відродження. Протівно, ми маємо пам'ятати, що думка, яку передає слово "отець" є тільки "життєдавець", не дивлячись на природу. В такий спосіб у створенню отця Адама, він є названий сином Божим, тому

що був створений на моральну подобу і образ Божий, і це не вказує, що він був створений в Божій природі, тому що ми знаємо, що він був з землі, земний, а Бог є дух. Принцип, що лежить в основі тої сили, якою Бог, як життєдавець, стався Отцем усього створіння, через Його діючого представника, нашого Господа, є більш в подробицях показаний в попереднім розділі, під заголовком "Непорочний": тут ми тільки звертаємо увагу на цю справу, щоб бути насторожі проти злого розуміння. Божий замір в зв'язку з створенням світу і чоловіка, як його мешканця і пана, і інших тварин як його підлеглих, не став змінений з причини дозволення на непослух і упадок: оригінальний план є той самий, як перший. Після того, коли зло пробоване противником, буде зовсім усунене, Божий план, такий, який був оригінально задуманий, буде вповні завершений через Христа. Церква цього віку Євангелії, яка, як будемо бачити, буде вельми вивіщена і прославлена, як Невіста і співспадкоємець Христа, є виїнятком від реституції людства: вона є викликана, або вибрана для особливої цілі, і є особливо досвідчувана і пробована, приготовлена і пристосована до високого піднесення, співнасліддя з Христом – зміни з людської природи до природи вище Ангельської – "вище поза Ангели, князівства і сили", учасників Божої природи.

Але хоча ми не маємо молитися про необіцяне нове хрещення Святим Духом, то нам є дуже виразно сказано, щоб ми старалися і молилися про Духа як про задовільняючу, або заспокоючу частину.

МОЛИТВА ПРО СВЯТОГО ДУХА

"Отож, коли ви, будши злі, знаєте як добрі дари давати дітям вашим, то скільки більше Отець Небесний дасть Духа Святого тим, хто просять у Нього."– Луки 11:13.

Хоча "всі речі є через Сина", однак тут, як і усюди, Він дає честь і славу Отцеві, Який є джерелом

благословення. Ціла праця відкуплення і примирення є ділом Отця – через Сина. І наш Господь заявляє, що Богу подобається, щоб ми мали більше і більше Його Духа святости. Він говорить, щоб ми просили про те, як про велике і найвище благословення. Коли йде про земські благословення, наш Відкупитель говорить нам, що наш Небесний Отець знає, що нам є потрібне – Він знає краще, чим ми знаємо, які земські благословення будуть помічні, а які будуть для нас шкідливі. Отже ми не повинні, так як погане і невідроджені, думати і молитися про земські блага, але радше, як ті, що прийшли до синівського споріднення, і які мають повне довір'я в забезпечення Отця, можемо сподіватися, що Він дасть нам те, що є найкраще і ми можемо спокійно і з задоволенням відпочивати в цій обітниці і вірі.

Небесному Отцеві подобається, коли ми бажаємо і просимо про більше і більше Святого Духа – ум, вдачу, більше повно в гармонії з Його Духом; і всі, які в такий спосіб бажають і просять, одержуть те добро, якого бажають; Отець буде радо так керувати справами для таких в той спосіб, що перешкоди для Духа, в них, або в їх середовищі, будуть усунені для того, щоб їх милий Дух міг перебувати в них – щоб вони могли бути наповнені Духом. Але в тім не міститься думка про потребу нового хрещення Святим Духом; хрещення прийшло на початку і лиш треба відчинити шлюзи, або проводи, з усіх сторін, щоб дозволити Святому Духові любові і правди просякати і входити до середини, і проникати в кожний чин, слово і думку нашого єства. Ми потребуємо Божої помочі, діяльності Божої мудрости і провидіння, щоб нам показати, що затикає ці шлюзи, і щоб Він допоміг нам усунути ці перешкоди.

Велику кількість Духа святости можуть одержати лиш ті, які його палко бажають і стараються його набути при помочі молитви і зусилля. Ум, або дух світу мусить бути усунений з нашого серця в такій мірі в якій хочемо наповнити їх Святим Духом, умом, впливом. Самоволя

також мусить уступити. І тому що в пропорції, як ми опорожнюємось з усіх інших речей, щоб бути готовими одержати з Його повноти, Господь бажає, щоб ми прийшли до такого стану, в якому будемо палко бажати наповнитися Його Духом святости, щоб були готові і охочі усунути і викорінити кожний інший противний вплив і волю.

Такою, власне, є думка Апостола в його молитві про Церкву в Ефезі, "Щоб через віру Христос (Дух Христа) замешкав у ваших серцях (щоб образowo Він міг сидіти як цар, володар, керівник кожної думки, слова і чину), щоб ви, будучи закорінені і основані в любові (святого Духа, або вдачі), могли зрозуміти з всіма святими, що є ширина й довжина, глибина й висота, і пізнати любов Христову, яка перевищує знання, щоб ви сповнилися усякою повнотою Божою" (Ефес. 3:19). Той, хто є наповнений Духом Христа і повним оціненням любови, яку Він заманіфестував, буде мати Духа Божого в повній мірі.

В цім Писанню, яке розбираємо, нічого не може бути переложене, щоб вказувало, що Небесний Отець був би задоволений, щоб Його діти просили про іншого Бога – третю особу трійці рівних Богів. Така думка є суперечна для цього уривку і його зв'язку, і ті, які держаться такого невластного поняття, мусять напевно бути сліпими до такої міри, що не можуть бачити краси і сили цієї обітницї. Це дійсно було б дивним, коли б один член трійці рівних Богів, відносився до другого члена як здібного і готового дати третього, так як земські родичі дають хліб, рибу і яйця своїм дітям. (Гляди попередні вірші) Цілий вище наведений уривок є лиш тоді правильно зрозумілий, коли будемо розуміти, що Святий Дух є Божим умом, або впливом обдаровуваний в різний спосіб для заохоти і духового збудовання дітей Божих.

Наш текст є порівнянням між земськими родичами, які дають звичайний хліб своїм дітям, і нашим Небесним Родичем, Який дає Святого Духа тим, що Його просять. Однак, як земський родич кладе поживу на місце, звідки

родина може його дістати, але не силусь його їм, так і Небесний Родич виставив для своєї духової родини засоби ласки в такому місці, де їх можна досягнути, але Він нас не змушує їх брати. Ми мусимо відчувати голод і спрагу і мусимо шукати за ними, не сумніватися, але з вірою в те, що Він є радий і бажає дати нам ці добрі дари. Отже, коли ми молимося про Святого Духа, щоб бути наповненими Господнім Духом, ми маємо дивитися довкруги нас і знайти поживу, або засоби, які Він приготував для нас, як відповідь на наші молитви, які Він в такий спосіб надхнув і спрямував.

Ми цей корм знаходимо в Слові правди, але це не досить, що ми знайшли, де він є; якщо ми бажаємо бути ним наповнені, ми мусимо його споживати; ми напевно мусимо мати участь в гостині, тому що інакше ми не відчуватимемо задоволення, бо це споживання було призначене, щоб нам це задоволення дати. Хто не буде споживати з повного стола, буде порожний і голодуватиме, так, немов би там не було жодної їжі. Як саме прохання про харч не наповнить нас, але після того ми мусимо його споживати, так і саме посідання Слова Божого, і наші благання про наповнення Духом, не вистарчать для нас; ми мусимо кормитися Словом Божим, якщо хочемо з нього одержати Духа.

Наш Господь сказав, "Слова, що я говорю вам, є дух і життя" (Йоана 6:63); і про всіх тих, які є наповнені Духом, є по правді сказано пророком, "І взяв я книжку, і з'їв її" (Єрем. 15:16; Об'яв. 10:9). Воно буде зовсім некорисним для нас молитися до Господа, "Господи, дай нам Духа", якщо будемо занедбувати Слово правди, якого цей Дух постачає для нашого наповнення. Якщо ми тільки просимо Духа і не вживаємо властивих засобів, або середників, щоб одержати Духа правди, то ми далше будемо тільки "немовлятами в Христі", шукаючи зовнішніх знаків, на доказ нашого споріднення з Господом, замість внутрішнього свідчення через Слова правди, яке воно приготувало.

СВІДОЦТВО СВЯТОГО ДУХА

"Сам цей Дух свідчить разом із нашим духом, що ми є діти Божі." – Рим. 8:16

Не багато доктрин, або наук, є більш важні для Божого народу, чим ця, тому що на тім у великій мірі залежить посідання "миру Божого, який перевищує всяке розуміння" (Фил. 4:7). Як вони можуть мати "запевнення віри" (Жид. 10:22) якщо їм брак свідоцтва Духа, що свідчить про їх синівство – про прийняття до Божої родини. Проте, як мало має правильне зрозуміння того, що вислів "свідчення Духа" означає, або, яких досвідів повинні ми сподіватися і пошукувати, які були б свідоцтвом Духа про наше синівство.

Тому це питання є дуже важне – В який спосіб Святий Дух свідчить нам відносно нашого поєднання з Отцем – що ми сталися синами Божими і що через Боже провидіння ми є приготовлювані для славних речей, що Бог приготував для тих, які Його люблять і які мають бути співнаслідниками з Ісусом Христом нашим Господом у Тисячолітнім Царстві? Не багато предметів в загальному турбує більше Християн чим цей – свідчення Духа. Не знаючи, що це свідчення Духом є, багато з найкращого Божого народу мусять признаватися, що вони не знають чи вони його мають, чи не мають. Інші, які мають більше певности, чим знання, твердять, що вони мають свідоцтво Духа, і на доказ цього вказують на своє веселе почуття. Але, скорше, чи пізніше, такі, якщо вони є щирі, мусять признатися, що це "свідоцтво", на яке вони сполюгали, є дуже незадовільне: воно виявляється недостатнім тоді, коли вони його найбільше потребують. Коли всі люди говорять добре про них, коли мають добре здоров'я, коли маються добре фінансово, коли мають багато приятелів, вони чуються щасливими; але в такій мірі, в якій ці обставини змінюються, вони стаються нещасливими, вони втрачають те, що думали є "свідоцтвом" Духа і кличуть з болем:

"Де є це блаженство, яке я мав,
Коли я вперше Господа пізнав."

Такі стали обманені і збиті з пуття через їх почуття; вони почуваються часом більш щасливими і думають, що є притягнені ближче до Бога, тоді як в дійсності, вони під керівництвом противника є виставлені на спокуси. Це спричинює для деяких, що вони часто і негайно "відпадають від ласки", і це дивує їх, і також і їх приятелів. Обманені ненадійним "свідомством", вони почувалися безпечними і не пильнували, і тому легко впали жертвою спокуси в тому самому часі, коли вони почувалися "дуже веселими в Господі" (?). Знову, проби і розчарування життя, намірені притягнути нас ближче до Отця і вчинити нас більше оцінюючими миле співчуття і опіку нашого Спасителя, є частинно страчені в цій клясі, тому що, коли вони втрачуть свідомство свого почуття, якого вважають за свідомство Духа, вони почуваються так пригноблені, і так голодні і спрагнені страченого почуття, що вони втрачають багато дорогих лекцій, які можуть бути одержані лиш тоді, коли з довір'ям нахиляються на лоно Господа і лучаються з Ним, тоді як переходять через великі життєві проби.

Інша кляса Християн, зрозумівши ненадійність свідомства "почуття", здається приходять до заключення, що Бог відмовив (принайменше їм) якого-небудь певного свідомства своєї ласки – якого-небудь "свідомства" в справі їх прийняття як "синів" до Його родини. Їх думки є виражені в добре знаній (англійській) пісні:

"Ця річ як важна знати мені –
І це часто мене журить:
Чи я люблю Господа, чи ні?
Чи я Його, чи не Його?"

Ця непевність повстає частинно також з незрозуміння науки про вибір: та однак ці приятелі приходять до

правильного заключення, що їх змінне почуття, не може бути відповідним мірилом, яким можна судити, чи вони є синами, чи ні. Інші, читаючи слова Біблії "Твердого духом хорониш Ти в повному покої, за те, що він на Тебе вповає", думають про своє синівство на основі миру в умі: але, коли вони подивляться на поган і на світових людей, і побачуть, що багато з них, без сумніву, мають мир в умі, їх погляд про таке свідоцтво Духа показується недостатній для піддержання їх надій, і щоб дати їм запевнення. Тоді прийде темна година і вони говорять, Як є легко бути зведеним, і таких мучить думка, щоб вони не засмутили Духа – тому що, "страх приводить муку".

Особи, що є дуже легковірні (і це помилково називають вірою), будуть уявляти собі, що Дух "шепче" до їх внутрішнього вуха, і вони себе тим потішають – хоча вони повинні опісля впевнитися і побачити, що ця "шептана" інформація зовсім не була правдивою. Інші Християне, більше логічного ума, які не можуть в такий спосіб обманути себе, журяться тим, що їх приятелі так упевнено твердять, що мають свідоцтво Духа, в той час, як вони самі не мають такого запевнення.

Трудність лежить в більшості в помилковому погляді, що Дух є особою, і який старається стосувати це свідчення до особи. Коли зрозуміється, що Дух Божий є силою, або впливом, яку Богу подобається вживати, то тоді справа є вияснена і "свідоцтво Духа" стається справою легкою до розрізнення. Це буде благословенням для тих, які мають це свідоцтво, як вони будуть знати про те напевно; і це буде благосоленням для тих, які не мають того свідоцтва, впевнитися що їм є брак, так щоб вони сповнили умови і одержали це свідоцтво, без якого ніхто не уповажнений уважати себе за сина Божого і що його становище є прийняте Отцем.

Але, яка радість і мир приходить до тих, які мають правдиве свідоцтво, до тих, які мають правильні досвіди і які навчилися як їх розпізнавати! Для них це є дійсно радістю в смутку, світлом у темноті, заохотою в терпінню,

підкріпленням у слабості. І повні, і точні вказівки про цю справу, як і про усі інші справи, знаходяться в цій чудовій книзі, в Слові Отця – Біблії. В ній і через її свідчення Дух Божий свідчить з нашим духом.

" Яку ж бо основу тверду Бог поклав,
Для нашої віри, як те, що Сказав.
Чи більше Він може понад ті Слова
Сказати громаді, що Бога шука.

ЯК РОЗПІЗНАТИ СВДОЦТВО ДУХА

Ум, або дух чоловіка можна розпізнати через його слова, або поступовання; і в такий спосіб ми можемо розпізнати Божий ум, або Духа – через Його Слово і діяльність. Його Слово свідчить, що кожний, що приходить до Нього (через віру і направу, або відвернення від злих і мертвих діл, через Ісуса) є прийнятий (Жид. 7:25). Тому всі ті, які стараються мати свідчення Духа відносно їх всиновлення повинні питати себе:

Чи я був притягнений до Христа? – визнати Його як мого Відкупителя, через праведність Якого самотім я міг мати приступ до Небесного Отця, і бути прийнятий з Ним ?

Якщо відповідь на це є, так!, то слідуючим питанням було б:

Чи я дійсно вповні посвятив себе – моє життя, мій час, мої таланти, мої впливи, і все моє – для Бога?

Якщо на це питання можемо відповісти, що це так є, то питаючий може спокійно відпочивати, маючи запевнення, що його Бог прийняв в Улюбленім і визнав за сина. І якщо він, розглядаючи бажання свого серця і почувань, бачить що воно ще даліше вповає на заслугу Ісуса і даліше є посвячене, щоб чинити Божу волю, він може дозволити, щоб це миле довір'я і мир, який ця думка про гармонію і споріднення з Богом приносить, заповнила його серце. Це переконання про Божу ласку для нас в

Христі, що виникає з нашого власного досвіду, збудоване на незміннім характері і Слові Божім, не міняється, так як те, що збудоване на мінливім піску почування.

Якщо в темній годині приходить сумнів і страх, то ми лише маємо взяти "Лампу" (Боже Слово) і наново переглянути факти і основи, і якщо наше серце є даліше лояльне для Господа, то віра, радість і мир скоро поверне до нас; якщо ми побачимо, що наша віра в "дороцінну кров" хитається, або що наше посвячення зникає, тоді знаємо як дійсно справа мається і тому ми повинні негайно починити відповідні кроки в цілі поправки, щоб відновити "повне запевнення віри" (Жид. 10:22). Однак, пам'ятаймо, що кожний, який хоче мати це запевнення мусить "прийняти Його свідощтво, що Бог правдивий" (Йоана 3:33); що наш Господь не міняється, але "той самий вчора, сьогодні і навіки." Тому Господній народ може бути певний, що, прийшовши раз під умови Божої ласки, вони можуть йти даліше під тими самими умовами, так довго як їх серця є лояльні для Бога і вони бажають бути в гармонії з Його волею; так довго, як вони в своїх серцях є послухні для Божих приказів – що є коротко обняті в слові Любов – для Бога і людей. Жид. 11:6; 13:8

Кожний, хто підняв особливі кроки, має запевнення, "свідощтво" Божого Слова, що він є дитиною Божою; і під час віку Євангелії це означає, що він є галузкою правдивої виноградини, іспитовий член правдивої Церкви (Йоана 15:1). Для таких Слово Боже свідчить, що вони злучилися з правдивою Церквою, яка є тілом Христа. Це свідощтво є дане для їх духа, їх ума, або розуму, через Божого Духа, який свідчить через Його Слово. І цей самий Дух Правди запевнює таких, що коли їх серця будуть даліше вірними для Господа аж до кінця їх випробовування – якщо вони будуть щоденно радо й добровільно носити хрест, стараючись найкраще як можуть іти в сліди Учителя, то їх іспитове членство в Церкві Христа буде незадовго змінене на дійсне членство – після того, як вони закінчать свій шлях і стануться учасниками Його воскресення, першого

воскресення. – Фил. 3:10.

Однак Дух Божий, через Його Слово, свідчить дуже виразно, що це є можливо, для тих, які вже сталися галузками правдивої Виноградини, бути відтятими, якщо вони не будуть вірні – якщо не здоліють приносити відповідних овочів Духа любови. "Кожну галузку в мені, яка не родить овочу, Він (Отець) відтинає, а кожна, що родить овоч, обчищує, щоб більше овочу приносила." Таким чином, Дух Божий через Його Слово дає свідокство, або показує нам, як Небесний Отець поступає з своїми синами – що їх досвідчує, очищує, обрізує, усуває зайві наростки, і який є розвиток якостей приношуваних овочів. Тому, коли маємо такі досвіди після того, як ми сталися сполучені з "Виноградиною", то це є свідокство Духа, що ми ще є даліше у "виноградині", і даліше визнані як її "галузки" – і ми також даліше є під опікою і вишколюванням нашого Господа. Протівно, коли комусь брак цього вишколювання, очищування тощо, після того, коли прилучився до Виноградини, то йому брак цього "свідокства Духа", і згідно з тим він має причину сумніватися, чи став прийнятий Господом. – Жид. 12:7.

Коли б ми всі були досконалі, вповні досконалі, і такими показалися через проби, справа була б відмінна. Тоді Бог любив би нас задля нашої досконалости і гармонії з Ним; тоді проби і тяжкі досвідчення були б знаком Його неласки. Але так як це є, ми всі знаємо, що всі є недосконалі, що нам всім багато бракує до Божого стандарту, або рівня, і що наші нові серця, нова воля, наш переображений ум, або дух, є сам прийнятий Богом – а це є через заслугу Христа і в значенню іспитовім (випробовуючій), з метою нашого випробовання, розвитку і остаточного удосконалення. Лиш по мірі, як ми вчимося цінити Божу досконалість і бачити наші власні недосконалості, ми можемо оцінити вартість багатьох важних лекцій і розуміти, що є конечним, щоб ми переходили через тяжкі досвідчення, для того, щоб розвинути в нас Божу подобу.

Святе Писання інформує нас, що Небесний Отець приготував славний духовий Храм, в якому і через який людство матиме привілей прийти до поєднання, примирення з Ним. В Писанню бачимо великий ідеал Архитекта по відношенню до того Храму, що ідеал цілості був представлений в особі нашого Господа Ісуса Христа, її наріжнього каменя і "верхнього каменя" "заложенного на Небесах." Тут ми можемо краще бачити, чого вимагається від усіх тих, які будуть прийняті Богом, як "живі каміння" того Храму – щоб разом з їх Головою Христом бути збудованими "на мешкання Бога через Його Духа." І ми розпізнаємо нашу власну природну грубоватість, нашу негармонійність з витонченими лініями Храму, що є окреслені у "верхньому камені." Ми можемо легко розпізнати, що для нас дійсно потрібно багато очищування, обтісування і полірування для того, щоби нас допасувати і приготувати до місця в цьому Храмі, членами якого ми, з ласки Божої, стараємося бути. І тому тим, які побачуть, що вони не дістають ударів від Господнього молотка і долота, брак того свідоцтва, яке, як свідчить Дух Божий через Його Слово, мусить прийти для всього живого каміння цього Храму, і яке не оминуло навіть "Верхнього каменя".

Якщо Боже провидіння не позначує для нас "вузької дороги" з певними труднощами і противностями – якщо нам є дозволено відпочивати без жодних терпінь і проб тощо, тоді ми можемо певно знати, що Бог не ділає з нами, так як з живими каміннями, які становитимуть частину Храму – сини – тому що нам брак цього "свідоцтва" про наше прийняття і приготування. Коли ми зрозуміємо, що таким є наш стан, ми повинні звернутись до Господа і старатись пізнати Чому ми не маємо горя і спротивів, і досвідчень, і "проверити себе", чи ми є, чи не є ще далше в вірі (2 Кор. 13:5); і чи ми ще далше стараємося йти вірно в сліди Господа, і вповні посвячені, щоб чинити волю Божу? Але, коли ми маємо це "свідоцтво" обтісування, очищування, полірування і

вправлювання, то приймаймо їх терпеливо, радісно, з оціненням, як докази любови нашого Отця, що є кінечним для нашого досягнення до нашого високо поклику – в повній згоді з свідоцтвом, або свідченням Духа – що ми є синами Божими "спадкоємцями Божими, співспадкоємцями з Христом, (тільки) якщо страждаємо разом з Ним, щоб разом з Ним прославитися." – Рим. 8:17.

ВІДМІННІ ЧИННОСТІ ДУХА

"Кого Господь любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймаш... Коли ви без кари, якої всі зазнають, то ви неправного ложа діти, а не сини" (Жид. 12:6–8).

Горе і клопоти приходять на світ, так як на святих Господа, але вони не є знаками синівства, хіба для тих вповні посвячених для Божої волі і праці. Дух і Слово Боже "свідчить" лише для синів. І обчищення, і обтинання не все є таке саме в Божій родині. Як не всі земські діти потребують того самого роду і ступення справлявання, то так само є з Божими дітьми; для деяких тільки погляд невдоволення є вистарчаючим, а для других слово догани, інші потребують карання, а ще інші частішого карання. Земський родич найбільше радується з послушних дітей і таких, що скоро підкорюються, для яких погляд або догана є вистарчаючим, щоб очистити від зла; і так само наш Небесний Отець покаже своє признание для тих, які "на слово Його тремтять." Ісаїя 66:5.

Такі співпрацюють з Богом у розвитку їх власного характеру, помічуючи свої власні хиби, і стараються їх виправити – прислухуючись до слів наказу Отця, до інструкцій, або ласкавої догани, і завжди шукають за Його усміхом признание; їх почуття є добре виражене в словах поети:

" Отче мій, Ти сонце душі
Де Ти єси, нема ночі
Не дай, щоб нам туман земний,
Закрив Тебе з перед очей."

Це є ця кляса, про яку Апостол пише, що вони судять себе, і які через те потребують менше карання від Господа (1 Кор. 11:31). Щоб належати до тої кляси вимагається повноти посвячення; і ті є, і будуть переможцями, яких буде вважатись за гідних співнасліддя з Ісусом Христом їх Господом у Його Царстві. Для цієї послухної і пильнуючої кляси Господь говорить, "провадитиму тебе моїм оком", "Радю Твою будеш мене вести, а потім приймеш мене до слави." Ті, яких треба провадити тільки через постійне карання, не належать до кляси переможців, і вони не будуть почислені за гідних бути Невістою Господа, і не будуть мати такого "свідчення" від Господа через Слово Правди.— Пс. 32:8; 73: 24; порівняй з Об'яв. 7:9,14.

Також карання не все є доказом помилки, або "свідченням" про Господнє непризнання. Противно, як було з Господом, так і з Його вірними послідовниками, Боже провидіння провадить вірних і послухних на дорогу терпіння і самовідречення, не яко карання противної волі, але, як проби, через саможертвування, відносно того, до якої міри вони мають любов і посвяту для волі Отця і для принципу праведности. Наш Господь був досвідчуваний за наші переступи, а не за свої, коли Він поніс гріхи многих, і так само Його послідовники у багатьох випадках терплять не за свої власні злі чини, але з причини злих чинів інших, тому що вони є покликані, як Апостол говорить, щоб "доповнювати ту недостацу скорботам тіла Христового, яким є Церква."— Кол. 1:24.

ПРО ЩО СВИДЧИТЬ СВЯТИЙ ДУХ ?

В світлі вищесказаного, нехай кожний що визнає, що він є сином Божим, перевірить себе, чи він має, чи не має "свідцтво Духа", що він є одним з дітей Божих; стараймося повторяти це перевірювання частіше, і в такий спосіб "пильнувати" і держати себе в любові Божій, втішаючись свідцтвом Його Духа.

Чи ми є постійно обтісувані? Чи ми переходимо через такі досвіди, великі чи менші, які усувають з нас більше чи менше тілесні нахили, які воюють проти душі – злість, ненависть, заздрість, колотнечу, самолюбство, нечемність і всі речі противні для закону Духа життя в Христі Ісусі – Духа любови? Якщо так, то в міру як ми можемо розуміти, що ця очищуюча праця йде вперед, ми безсумніву будемо здібні розпізнати розвиток у правильнім напрямку – в тихості, терпеливості, шляхотності, братерській любові і любові до всіх. Хто, після точного розбирання по тих лініях, позначених в Божому Слові, може розуміти, може доглянути такі досвідчення в своєму розвитку, може знати про своє постійне прийняття і перебування з Богом, бо він має це свідощтво Духа.

Знову, Дух свідчить, що "Кожний, що народився (сплоджений) з Бога, не грішить" (1 Йоана 5:18). Дитина Божа може бути пересилена його старою натурою (Яка вважається за мертву, але не вповні, не дійсно), вона може бути переможена помилкою, може помилятися в розсуджуванні, або в слові, але вона ніколи добровільно не переступає Божого права. Отже, коли наші серця відповідають, що ми радо бажаємо чинити Божу волю, і не будемо в жодній мірі добровільно її переступати, або її противитися – що ми хочемо, щоб Божа воля діялася і Його план здійснювався, навіть тоді, коли це буде нищити наші найдорожчі надії і розірве всі ніжні зв'язки – тоді ми маємо це свідощтво, що наш дух, або ум, годиться з свідощтвом Духа Правди тут записаним; і це є свідощтво про те, що ми не тільки були колись прийняті до Божої родини, але що ми є в ній ще даліше.

Дух через Боже Слово свідчить, що ті, які є Господнім народом, є відлучені від світу – що їх надії і стремління, і загальний дух, і характер, є відмінні. "Коли б були з світу, світ любив би своє; але що ви не з світу, бо я вибрав вас з світу, то світ вас ненавидить." "І справді, всі що хочуть жити побожно в Христі Ісусі, будуть переслідувані." – Йоана 15:19; 2 Тим. 3:12.

Чи наші серця можуть засвідчити, що ці слова правильно зображують досвіди в нашому житті? Якщо так, то Дух (ум) Божий в такий спосіб знову свідчить з нашим духом, що ми є Його. Ми не повинні забувати, що світ, згаданий нашим Господом, включає тих, які є по світовому настроєні, в яких дух світу має опору. За днів нашого Господа це було правдою про номінальну жидівську Церкву: дійсно, все Його переслідування прийшло від визнавців релігії. Тому ми не повинні дивуватися, якщо усі, які йдуть в сліди Господа, матимуть подібні сумні і неприємні досвідчення, і пізнають, що дух світу в його найбільш ворожій формі буде проявлятися в таких частинах, де ми звичайно сподівались би його найменше – між тими, які заявляють, що є дітьми Божими. Це були головні релігійні люди за днів нашого Господа, які називали Його Вельзевулом, князем демонів. І Святий Дух свідчив через Слова Господа, кажучи, "Коли господаря дому назвали Вельзевулом, то наскільки більше будуть так називати Його домашніх" (Мат. 10:25). Отже, якщо про нас зле говорять, тому що ми є пов'язані з Правдою і службою для неї, то ми маємо в тім додатковий доказ, або свідоцтво Духа, що ми є на правильній дорозі.

Коли б наш Господь злучився з популярними провідниками в жидівській Церкві, і здержувався говорити правду в любові, здержувався виявляти ложні науки за Його днів, Він не був би "зненавиджений" і не був би "переслідуваний"; противно, Він правдоподібно був би "дуже поважаний між людьми." Але, як Він сам сказав, багато з того, "що в людей високе, те гідота перед Богом."– Луки 16:15.

Коли б наш Господь звичайно сидів спокійно і здержався від виявлення лицемірства, хитрощів, довгих молитов і ложного навчання Письменників і Фарисеїв, вони, безсумніву, полишили б Його і не переслідували б Його, і Він не терпів би задля Правди. І так само є з Його послідовниками; Правда і ті, які мають Духа Правди, і які йдуть за інструкціями Господа, і стараються, щоб їх світло

світило, будуть зненавиджені і також зазнаватимуть переслідування від подібної кляси. І якщо деякі терплять з тої причини, що стараються якнайкраще говорити правду в любові, то щасливі вони є, тому що Апостол сказав, "Дух слави і Дух Божий на вас спочиває." Вони мають це свідоцтво Духа про свою вірність на вузькій дорозі. – 1 Петра 4:14

Знову, Святий Дух свідчить через слова нашого Господа, що хто встидається Відкупителя і Його Правди, яку Він навчав, то такого Господь буде встидатися, коли Він прийде збирати свої дорогоцінності (Марка 8:38). Тому кожний, який знаходить своє серце в такій любові з Господом і Його Словом, що він з радістю при кожній нагоді признає Ісуса, як свого Відкупителя і Господа, і вірно представляє Слово Його наукування, то такий, хто це робить, має ще інше свідоцтво Святого Духа, що він є дитиною Божою і спадкоємець Царства. Такі мають причину радуватися в обітниці Господа, що вони є власне такими, яких Він радо визнає перед Отцем і перед святими Ангелами. Але, коли хтось не має цього свідоцтва – якщо противно, їх серця свідчать, що вони встидаються Господа, встидаються признаватися, що вони є Його послідовники, встидаються визнавати Його "братів", членів Його тіла і встидаються визнавати науку, яку Він навчав – всякий який має такі досвіди має свідчення Духа, що коли цей стан речей не буде змінений, Господь буде встидатися їх при Його другим приході, і не визнає їх перед Отцем, ні перед Його святими післанниками.

Дальше, Святий Дух свідчить, що "Бо все, що народжується (є сплоджене) від Бога, перемагає світ. І оце перемога, що світ перемогла, це віра ваша" (1 Йоана 5:4). Прослідімо наші серця, наш дух, наші уми в світлі цього свідчення Святого Духа. Чи ми є переможцями згідно з тим зразком? Зразок показує, що для того, щоб належати до Господа, ми не можемо бути в гармонії з світом, радше в боротьбі з ним – його стремліннями, його надіями, його амбіціями. Думка про цю боротьбу міститься в вислові

"перемагає світ." І ми можемо легко бачити, що ніхто не може бути переможцем світу, хто є в симпатії і в зв'язку з ним, і його загальним духом самолюбства, гордості, амбіції тощо.

Заки ми рішимо позитивно, чи ми побіджуємо світ, чи ні, нам слід помітити, що ми не перемагасмо світ через підлегливість, ані в такий спосіб, щоб злучитися з ним в його дурницях, намагаючись надати їм релігійної особливості і вигляду; і ми не маємо перемогати світу через прив'язання себе до деяких моральних, або релігійних праць, так як недільні школи, або віддати ввесь свій час, щоб помагати бідним, або, щоб злучитися з сектарськими Церквами. Господь не говорив, або не "свідчив", щоб в якийсь такий спосіб ми могли перемогти світ. Його слова є виразні, що перемога, яка перемагає світ є наша віра. Отже Дух свідчить, що для того, щоб бути переможцем, ми мусимо "поступати вірою, а не видінням." Ми мусимо дивитися не на такі речі, які є видимі – популярність, світову показну пишність, деномінаційну великість тощо – але духові і вічні речі (2 Кор. 4:18). Ми маємо мати віру, яка є висказана в словах поети:

" Я волію ходити з Богом в темноті,
Чим з великим натовпом у світлі."

Дальше, Святий Дух свідчить нам через Слово, що коли ми є дітьми Божими, ми не будемо в темноті відносно теперішніх речей, ні відносно "майбутніх речей", тому що ми будемо просвічені і навчені від Бога через Його Слово і Його ласку – Слово Його Духа. Коли ми стаємо більше дозрілими, "зростаємо в ласці", ми будемо бажати і шукати і одержувати, крім молока Божого Слова, "твердої страви", яка, як Апостол говорить, є для тих, які є більше розвинені (1 Петра 2:2; Жид. 5:13,14). Розвиток в чеснотах Святого Духа, вірі, чесноті, знанні, самоконтролі, терпеливості, побожності, братерській любові і любові до всіх, припровадить нас ближче до спільноти з Отцем і з

Господом Ісусом, так що Господь буде міг і буде радий передавати нам більше і більше знання Його славного плану і також Його люб'язного характеру. Говорячи про цей зріст, Ап. Петро говорить, "Коли бо це у вас буде, та помножиться, то не залишить воно вас лінівими, ані безплідними для пізнання Господа нашого Ісуса Христа. У кого нема цього, той сліпий і короткозорий ... бо це роблячи, ви ніколи не спіткнетеся. Таким бо чином щедро буде вам відкритий вхід у вічне Царство Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа."— 2 Петра 1:5-11. Порівняй Йоана 16:12,15.

Кожний повинен питати себе, чи він має, чи не має це свідоцтво Духа, це свідчення про його зріст як нове створіння в Христі Ісусі, і чи він розвиває, чи не розвиває овочів, які є тут згадані. Пам'ятаймо також, що наш зріст в любові і у всіх овочах Духа, є узалежнений головню на зрості знання, а наш зріст знання Божих речей є також узалежнений на нашому зрості в овочах Духа. Кожний ступінь знання приводить нас до відповідного ступня обов'язку і послуху, і кожний піднятий ступінь обов'язку і послуху слідуватиме дальшим ступенем знання, бо таким, як свідчить Дух, будуть досвіди усіх тих, які будуть навчені від Бога в школі Христа. Якщо ми маємо це свідоцтво Духа про зріст в ласці і знанні, то радуймося тим, і йдім даліше тою самою дорогою, аж вона, під Божим керівництвом, приведе нас до того, що є досконале, так в знанні як і в ласці.

МАЙБУТНЄ СВІДЧЕННЯ СВЯТОГО ДУХА

В майбутньому віці Святий Дух буде свідчити для примиреного людства дуже подібно, коли йде про спосіб, але відмінно, коли йде про факта. Ті, які будуть мати Духа, не будуть становити малої особливої класи слуг і слугинь, але як прор. Йоїл говорить, "Усе тіло" (Йоїла 2:28). Дух не буде більше свідчити, що "хто хоче жити побожно, буде переслідуваний", тому що тоді переслідування не

буде дозволене. Він вже більше не буде "свідчити" про "вузьку стежку" жертви, тому що день жертв промине: "Дорога (битий шлях, шосе) там буде" і на ній не буде каменів спотикання (Ісаїя 35:8; 62:10). Він буде "свідчити", що "злочинителі будуть відтяті, але ті, які ждуть на Господа, унаслідять землю" (Діян. 3:23; Пс. 37:7-11) Він буде "свідчити" про благословення для добродійників і про кару і знищення для свідомих злочинителів. Це є той самий Дух Божий, але під відмінною адміністрацією.

Пізнавши, як Святий Дух "свідчить" і якими є деякі його свідчення через Боже Слово, ми бачимо, що вони є багато більше задовільняючими, чим усі сумніви і страхи навіяні через умовий і фізичний стан – почуття, яке деякі помилково називають свідченням Святого Духа. Все ж таки, ми повинні звернути увагу на факт, що всі Християне не можуть мати таке саме свідчення від Святого Духа з їх духом, або умом. Усі Християне, що мають великі досвіди і є добре розвинені, повинні мати свідчення, або свідчення по всіх цих точках, і по інших показаних в Св. Письмі. Але тут є молоді Християне, які ще не поступили так далеко, щоб мати усі ці свідчення – деякі з них, можливо, можуть бути дійсно сплоджені Господом, однак до того часу мають лиш деякі з них. Великий Господар не сподіється, ні зеленого, ні дозрілого овочу з молодого і слабого паростку галузки.

Першим свідченням, яке новоспłodжені можуть мати відносно того, що вони є прийняті Господом, що вони є молодими галузками правдивої Виноградини, і що Дух Виноградини є в них – є бажання зростати і бути подібним до Виноградини, і приносити овочі. І це не повинно бути довго після того, коли галузка, яка насамперед швидко висунеться, що знаки листя і паростків, які обіцяють (вказують на) овоч, будуть розпізнані. Ново народжене немовля в духовій родині виказує своє споріднення з старшими і більше розвиненими членами родини, не через споживання твердого корму, який міг би його задушити, але через

бажання скріплюючого молока, щоб через нього зрости.– 1 Петра 2:2.

Ті, які побачуть, що мають деякі з вищезгаданих свідчень Духа, повинні відповідно до того радуватися і коли вони бачуть, що їм чогось бракує, повинні старатись це плекати і розвивати, так щоб могли остаточно мати свідчення Духа на їх користь в кожній точці духового свідчення відносно шляху і досвідів вірного Господнього народу. Такі вже не будуть потребувати говорити "Цю річ я дуже бажаю знати." Навпаки, вони будуть знати, будуть мати повне запевнення віри, і будуть вкорінені і засновані, і збудовані, і угрунтовані в вірі. Це є Божою встановленою дорогою: і ми вповні втечемо від страху – від "Замку Сумніву" – тому що ми сполягаємо безпечно на Божі обітниці, які ніколи не заводять. Це є так правдивим в часі проб і противностей, і темноти, як і тоді, коли ми більше втішаємося світлом усміху нашого Небесного Отця.

" Коли темнота немов вкриває Його лице,
Я відпочиваю в Його незмінній ласці.
Його присяга, угода, віра в Його кров,
Дають мені допомогу в цьому заливі.
Коли круг мої душі немов все занепадає;
Він тим більше є моєю надією і підпорою."

ОСВЯЧЕНІ ДУХОМ

"Але ви обмились, але ви освятились, але ви виправдались іменем Господа нашого Ісуса Христа, і Духом Бога нашого."– 1 Кор. 6:11.

Освячення означає відложення на сторону, або відокремлення. Усі, які є освячені, відокремлені, повно посвячені Богові, мусять насамперед бути обмиті, або виправдані – дійсно очищені з гріха або приписано очищені – "виправдані вірою." Дійсне виправдання буде дорогою приближення до Бога з сторони світу під час

Тисячоліття, під керівництвом і допомогою великого Посередника, і як частина процесу, тобто, поступової діяльності Примирення. виправдання (в старших Бібліях "оправдання") не менше важливе, хоча лиш через віру – є влаштуванням, яке діє, або відбувається під час цього віку Євангелії, через яке ми, які з природи були грішниками, і в тілі яких немає досконалости, є вважані за чистих, святих, виправданих, милих і прийнятних для Бога, через наше прийняття Христа, як нашого Відкупителя. Ми віримо в свідчення Писання, що "Христос помер за гріхи наші, згідно з Писанням", і віруючи в то і бажаючи втекти від гріха, ми є прийняті Богом так, немов досконалі, без гріха, як виправдані через заслугу дорогої крові Ісуса. Будучи так виправдані вірою, ми маємо мир з Богом і можемо приблизитися до Нього, і будемо прийняті Ним і можемо розпочати чинити діла, які є приємні для Отця, через заслугу нашого Господа Ісуса Христа. Доказ, який маємо про наше виправдання і освячення, приходить до нас через Слово і це є назване "печаттю" і "свідощвом" Духа в нас.

Сила, яка дає нам змогу жити згідно з нашою угодою (шлюбом, обітницею) посвячення, є Святий Дух, або святий ум Божий, якого ми одержуємо, як наслідок нашої віри в Христа і нашого посвячення бути "мертвими з Ним". Дух Правди, якого ми одержуємо через студії Слова Отця, і при тім також з нашим духом послуху, постачає нам потрібну силу для перемоги світу і наших розбещених апетитів, чи хотінь. Згідно з тим, вище згаданий текст заявляє, що все очищення, яке ми дістали, усе наше виправдання і все наше відлучення на сторону праведности, і наше відокремлення від гріха – усі перемоги і благословення в цьому напрямі, прийшли до нас через заслугу нашого Господа Ісуса, через провід Духа святости, Духа Божого, якого ми одержали.

Інші Писання також є в повній гармонії з тими заключеннями. Той самий Ап. Павло молився за Церкву, "Сам же Бог миру, нехай освятить вас цілковито" (1 Сол.

5:23). Тут він не перечить нашому текстові, що це є Святий Дух, який освячує. Це є Бог, Який освячує, а середником, або проводом є Його Святий Дух, а не інша особа.

Ап. Петро заявляє, що Церква має бути "Вибраною через освячення (відлучення) Духом на послух" (1 Петра 1:2). Тут є думка, що ті, яких Бог тепер визнає за своїх вибраних і які є напоминані, щоб старалися заповнити собі їх поклик і вибір, не є довільно вибрані, але на основі виразно начеркнених принципів, а саме, що наколи Святий Дух Божий (вплив Правди) діючий на них, припровадить їх до стану цілковитого послуху (освячення) для Божої волі і плану, і провидіння, то тоді вони становитимуть вибір.

В одному з своїх листів (Еф. 5:26) Ап. Павло приписує цю освячуючу і очищуючу силу в Церкві Божому Слову, кажучи, "Христос полюбив Церкву і видав себе за неї, щоб освятити її, очистивши її купіллю води Словом." Ми не маємо припускати, що тут Апостол перечить його скоршим словам, що Бог освячує Церкву і не перечить своїм словам, де говорить, що це Дух Божий, який освячує Церкву. Його думка в кожному випадку є ясною і виразною, що це є Святий Дух Божий, діючий через Слово Його правди, якого Він призначив, спричинить в нас очищення, виправдання і освячення.

Наш Господь також молився в той спосіб, "Освятити їх Правдою, Слово Твоє є правда" (Йоана 17:17). Отже ми бачимо, що різні частини Писання щодо цього предмету, взяті разом, навчають, що освячення Церкви є виконане через Духа Правди, переданого посвяченим через Слово Боже, яке Він приготував для цієї саме цілі.

Усі, які є в такий спосіб освячені, є через те "новими створіннями в Ісусі Христі" і до них (Апостол) звертається "Освяченим у Христі Ісусі" (1 Кор. 1:2). Так, це освячення в Христі не є остронь Духа Божого, ні не остронь Слова Божого, тому що це є з причини нашого прийняття Божого плану і Його засобів, з причини нашого приходу

до пункту, або стану освячення через Духа, що ми є одно з Христом нашим Господом. І це є дальше показано в Біблії, де говориться, "Бо Той, Хто освячує і ті, які освячуються, всі від Одного (від одного духа, одного ума, сплоджені з Духа Правди). З тої то причини Він не соромиться називати їх братами" (Жид. 2:11). В такий спосіб ми є "обмиті, освячені, виправдані, іменем Господа нашого Ісуса Христа і Духом нашого Бога" – Духом Правди.

НАПОВНЮЙТЕСЬ ДУХОМ

"Наповнюйтеся Духом, розмовляючи між собою псалмами й гімнами, та піснями духовними, співаючи та виграваючи в серцях ваших Господеві, дякуючи за все" – Ефес. 5:18–20.

Повідомленням цього Писання є, що Божий народ може мати більшу, або меншу міру повноти Його Духа. Щоб бути Його, вони мусять мати дещо з Його Духа, бо "коли хто не має Христового Духа, той не Його" (Рим. 8:9). Це в великій мірі залежить від нашого вживання, або використання тих засобів, які Бог приготував, як багато ми можемо бути наповнені Його Духом, і умом, Його впливом – Духом, або впливом Його Правди, яку Він об'явив для цієї цілі, для освячування наших сердець і життя, і відлучення нас від тих, які мають духа світу.

В цьому і подібних текстах не має жодної думки про особистого Святого Духа: зовсім противно. Коли б тут була особа на думці, це було б непослідовним говорити тим, що його одержують, про таке більше, чи менше наповнення. Особа, яка може увійти, може сама робити наповнення; якщо вона є велика, вона наповнить більше, якщо мала, наповнить менше. Про Святого Духа, уявленого як особа, одною з трьох Богів, рівною Найвищому, не можна думати, чи припускати, що він увійде до малого об'єму недосконалого чоловіка і ще навіть тоді не заповнить його серця. Але, коли ми правильно розуміємо, що це є Божа

сила і вплив, то тоді напомин Апостола є вповні раціональний. Ми повинні даліше старатися бути наповнені святим умом, або Духом нашого Бога, а що є так чудово показане через приклад в особі і послусі нашого дорогого Відкупителя, Його Єдинородного Сина.

І ця думка, бути наповненим Святим Духом, є в гармонії з думкою Апостола на іншому місці, що наші смертельні тіла є такі як глиняні посудини, нашерблені, забруджені, які Бог дозволяє, щоб були наповнені Його Святим Духом. Думкою Апостола є, що з тої причини, що ми знаємо про нашу власну недосконалість, нашу схильність опустити святий вплив, надхнений Богом через Євангелію, ми повинні тим більше пильнувати, щоб часом не позбутися цих речей, тому що "Скарб цей (Святого Духа, відновлений ум в гармонії з Богом) маємо в глиняних посудинах" (Жид. 2:1; 2 Кор. 4:7). Це заставляє усіх, які хочуть поступати в сліди нашого Вчителя, які хочуть мати участь в терпіннях Христа, і в славі, яка слідуватиме, старатися в спосіб Господній, щоб бути наповненим Його Духом. Для того ми потребуємо держатися близько Господа і співчленів Його тіла – близько в співчутті, в любові, у співпраці; і ми потребуємо також держатися близько Його Слова, яке є джерелом освячуючого впливу для цілої Церкви. "Освятити їх Правдою, Слово Твоє є правдою."

Наше старання наповнитися Святим Духом буде даремне, якщо ми не звертатимемо уваги на Боже влаштування, яке власне стало приготоване для цієї цілі. Якщо ми занебнуємо Слово Боже, ми занебнуємо цю освячуючу силу; якщо ми занебнуємо молитву, ми занебнуємо інший привілей і допомогу, яку вона приносить. Якщо ми занебнуємо збиратися разом з тими, які є Господнім народом і в яких ми бачимо "печать" цього Духа, ми не зможемо одержати користей і допомоги, які "кожний сустав дає" – включаючи поміч, яку Бог обіцяв для Церкви як цілості, через різні члени, яких Він розложив в тілі для пояснення Його Слова і одержання від

нього цієї освячуючої сили, або Духа.— 1 Кор. 12:25–28; Ефес. 4:16.

Тому напіннення Апостола "Будьте наповнені Духом", означає дуже багато: це означає, що ми повинні вживати різні способи і засоби, які Господь зробив для нашого духового розвитку. Хоча ми не можемо мати особистого зв'язку з Господом, ми можемо мати спілкування через молитву і через членів Його тіла, і через Писання. Хоча ми не можемо мати дійсної сполуки з Апостолами, ми можемо мати сполуку з їх словами. Якщо ми не можемо мати дійсного зв'язку і особистої сполуки з членами Церкви, то ми можемо мати з ними зв'язок поштою і через середники друкованої літератури. Якщо ми бажаємо бути наповнені Господнім Духом, ми мусимо повинуватись тим Його інструкціям.

ПЕЧАТЬ ДУХА

"У Ньому (Христі) й ви також, почувши слово Правди, Євангелію вашого спасення, і увірувавши в Нього, зістали запечатані Святим Духом обітниці, який є даний нам, як завдаток нашої спадщини."— Ефес. 1:13,14.

В старинних часах печатки були вживані для різних цілей. (1) Як печатка, або підпис, як знак potwierдження, або признання. (2) Зробити тайним, забезпечити перед вторгненням до середини, так як в Мат. 27:66; Об'яв. 10:4; 20:3.

Це є в цьому першому значенні, що про Господній народ говорить, що він є "запечатаний Святим Духом обітниці." Апостол не говорить, як це деякі припускають, що ми стали запечатані через Святого Духа як особу, яку називають третьою особою з трійці рівних Богів. Він говорить, що ми стали запечатані "Святим Духом обітниці", а це є відмінна думка, як це всі можуть завважити. Святий Дух є від Отця; він виконує печатання Святим Духом через Христа і самий цей Святий Дух є

тою печаткою. Це є доказане Апостолом (Діян. 2:33), і вповні годиться з записом відносно нашого Господа, Який був перший з дому синів, Який був в такий спосіб запечатаний. Отже читасмо: "На Нього печать свою поклав Бог, Отець" – Святим Духом.– Йоана 6:27.

Вислів "Дух обітниці", подібно до інших назв вживаних відносно святого Божого впливу, так як "Дух святости", "Дух Правди", є образний, тобто описовий; це показує, що тут є зв'язок між тим печатанням і обітницею, яку Бог нам дав. Це є дальшим важним доказом, або potwierдженням Божої угоди (завіту) з тими, що є "запечатані", що "великі і дорогі обітниці" про ці речі, "які Бог приготував для тих, що Його люблять (понад усе)", є правдиві і що він унаслідить ці приобіцяні благословення після того, коли він покажеться вірним в тих пробах любови і посвяти, які Бог застосує.

Апостол пізніше відноситься до того самого печатання в цьому самому листі, і там ототожнює "обітницю" з "днем викупу (визволення)" (Ефес. 4:30). Іншими словами, печать Духа обітниці на день визволення є лиш іншою формою вираження думки – ми (Церква) "маємо первісток Духа" – завдаток, що зв'язує угоду, або договір між Господом, а нами, і запевнює нас, що коли ми не ослабнемо. ми унаслідимо вповні цю обітницю.

Ця печать споріднення через угоду, печать синівства і спадщини, не є зовнішнім знаком на наших чолах, і це не є маніфестацією Божої ласки в наших земських і світових справах, в світових добродійствах; і це не є тепер, і ніколи не було, "даром" сцілювання, або говоренням чужими мовами тощо, тому що багатьом з тих, які мали ці чудесні "дари", було брак печаті і свідoctва Духа.– Діян. 8:13–23; 1 Кор. 13:1–3.

Печать, або завдаток Святого Духа є лише в серці запечатаного, і тому ніхто про те не знає, лиш той, хто її одержав (Об'яв. 2:17), хіба що інші можуть бачити овочі того в їхньому житті. "Той же, Хто нас із вами в Христі утверджує, і хто намастив нас, то Бог, Який і запечатав

нас, і дав завдаток Духа в серця наші."– 2 Кор. 1:21,22.

Цим завдатком, або печаттю синівства, є Дух любови, який є в згоді з Отцем і всіма Його святими постановами, і він покликує Авва, Отче; я бажаю чинити Твою волю, Мій Боже. Той, хто має цю печать, або знак синівства, є той, що не тільки старається чинити волю Отця, але коли її чинить, коли виконує заповіді Його, то пізнає, що вони "не тяжкі", але є милими.– 1 Йоана 5:3.

Отже, Дух синівства, або печатання за синів, посідання первістка або завдатку майбутньої спадщини, є одним з найбільше передових "свідчень" Духа – і також вершком Християнського досвіду в теперішнім житті. Заки досягнеться цей ступінь досвіду ми мусимо одержати нашу частину в помазанню через вступлення до помазаного тіла Христа, Церкви, через сплодження Духом Правди для освячення нашого духа, щоб знати і чинити волю Господа. Цей досвід приходить після нашого оживлення Духом, щоб служити праведності: це є, що так скажемо, доказом, що ми вийшли з стану зародкового (зачаткового) до стану, в якому Бог вважає нас за синів і, як таких, нас печатає.

Як всі віруючі повинні старатися підійти під помазуючі і сплоджуючі впливи Святого Божого Духа, Духа Правди – так усі, які стали в такий спосіб сплоджені з Духа до синівства, повинні старатися досягнути стан повної гармонії з Отцем, щоб Він міг їх визнати і запечатати. І досягнувши цей стан, нехай усі будуть пильними, щоб не замарити і не заплямити цієї печаті – не гасити і не придушувати цього дорогого скарбу – необернути цього духа любови і радості в Святім Дусі спільноти і спілкування на духа пригнічення, темноти і смутку. Для всіх, які одержали цю печать, повинно бути постійним старанням, щоб цієї печаті не зіпсути, але вдержувати її завжди ясною і свіжою.

РОЗДІЛ 10

ДУХ ЗДОРОВОГО РОЗУМУ

Дух Божий У Його Народі Усуває Страх - Людство В Загальному
Не Є Здорове Ні Умово Ні Фізично - В Якому Значінню Святий Дух Є
Духом Здорового Розуму - Чинності Спричиняють Цей Вислід - Докази
Здорового Розуму.

"Бо дав нам Бог не духа страху, але сили і любови, і
здорового розуму."- 2 Тим. 1:7.

Через кожне мовне правило дух страху є тут
протиставлений іншому духові. Якщо Дух любови, сили і
здорового розуму був би особою, або трьома особами, то
тоді зовсім слушно духа страху треба вважати як іншу
особу. Безглуздя такого твердження є таке виразне, що тут
не треба нічого більше говорити, лиш сказати, що це так
не є.

В пропорції як Божий народ є наповнений Святим
Духом, або впливом, і є через нього більше і більше
розвинений і розширений, він має менше духа страху. У
Християнині дух страху є духом сумніву і позначує брак
віри, брак Святого Духа. Дух страху є в духових справах
плодовитим джерелом злого в кожній частині зросту
Християнина, індивідуально і яко Церква; і він близько
солідаризується з фізичною слабкістю і немочами. Божа
дитина, яка є наповнена Святим Духом є великаном в

порівнанню з його власним природним станом, тому що його страх є придушений, його серце є основане, його віра вкорінена і угрунтована і його душа є сильно і певно закріплена поза завісою. Тому, коли настають великі бурі горя, він є хоронений, щоб не розбився на камені нещастя. Таким чином Святий Дух є силою для тих, які його мають, який часто був причиною подиву для їх ворогів.

Ми не говоримо, що Євангелія Христа хапається сильних умів і сильних тіл і що тому ті, які є Його, є сильні; зовсім противно, ми говоримо, що так як справа мається і як про те Писання свідчить, що Євангелія Христа звичайно хапається слабих, які відчують свою слабість, і які розуміють більше чим сильніші, що вони потребують помочі. Проте перемінююча сила Святого Духа в тих, які її мають, є такою, що в їх слабостях вони стаються сильними. Слабі речі цього світу є через Бога зроблені сильними (через Духа, силу Божу) на зруйнування твердинь блуду і гріха, і для провадження доброї боротьби, як добрі воїни Господа Ісуса Христа, і це досить дивує тих, що з природи є вищі від них.— 1 Кор. 1:27; 2 Кор. 10:4; 2 Тим. 2:3,4.

Це було правдою в часах минувших, коли слабі світу підтримували справу Христа, і були стійкими до самого кінця життя, як мученики, переношуючи непохитно різні проби і труднощі, перед якими сильніші цього світу тремтіли. І коли йде про цю саму клясу, то це є даліше правдою, бо хоча особливі риси переслідування дуже змінилися, то це даліше є конечним "переносити лихо, як добрі воїни" і "класти наше життя за братів"; і слабі речі світу, тих, що є ніщо, яких Бог вибрав, ще даліше руйнують мудрість і силу цього світу.— 1 Кор. 1:27,28.

Цей Дух Божий в нас є не тільки Духом сили, але Духом любови, говорить Апостол. Любов тут згадана, не є природною любов'ю, яку в певній мірі має ціле людство, та навіть німі тварини — в великій мірі духа самолюбства. В тих, які одержують Святого Духа любови, ця природна любов повинна збільшитися, поширитися і поглибитися і повинна чим раз більше і більше тратити свої самолюбні

характеристики, і повинна ставатися благородною любов'ю, саможертвуючою любов'ю, яка є основана не на самолюбстві, але на принципах праведности, правди, доброти і на посіданню в загальному Духа, або Божої вдачі. І цей дух любови повинен постійно збільшуватися і щораз більше рясніти, аж прийде те, що є досконале, а те що частинне, зникне. – 1 Кор. 13:10.

Нема більшої чудової маніфестації Святого Духа в Божому народі, від того, що тут Апостол називає "Дух здорового розуму." З природи Господній народ не має більше здорового розуму, чим світові люди. Противно, бо як ми вже бачили, схильністю Євангелії є притягати більше недосконалих, які розуміють свою власну слабкість і їх потребу ласки і сили з гори, радше чим впливати на тих, які мають сильніший і здоровший розум – які, порівнюючи себе з іншими, думають про себе, що вони є справедливі, і є з себе задоволені.

Але усюди там, де є одержана правда до доброго і чесного серця і приносить правильні овочі, і де Господній народ стається учасником Святого Духа, не дивлячись на те, чи природний чоловік є сильний, чи слабкий, то вони через те одержують "Духа здорового розуму" – їх розсуджування є ясніше, більш правдиве, більш гідне довір'я, чим скорше, тому що вони мають перед своїм умом, насамперед, більш точні вказівки Господнього Слова відносно того, що вони мають робити, а чого не мають робити – вказівки, які покривають майже всі риси і цілі життя. Ті, які прийняли Господа, як свого учителя і провідника, і які мають Його духа послуху для волі Отця, мають "Духа здорового розуму", тому що вони не сполягають тільки на свою власну розсудливість, ані навіть на своє власне розуміння, але через послух для вказівок Господа, вони є хоронені в різних непевних і зрадливих обставинах життя від засідок і труднощів, що наступають на тих, які не мають доброго провідництва і інструкцій надлюдської мудрости.

З причини упадку нашого роду в гріх і його вирок

смерти, цілий світ є умово і фізично нездоровий – але не в однаковій мірі, залежно від обставин і спадковості. Як деякі є фізично менше здорові, чим інші, так деякі є умово менше здорові від інших, однак усі є нездорові, як говорить Писання, "Нема праведного (досконалого, здорового, так в тілі, як і в умі) ні одного" (Рим. 3:10). Образово, всі є покриті ранами, синцями і свіжими невичищеними поразками – умовими і фізичними (Ісаїя 1:5,6). Прокляття гріху зробило тяжке п'ятно на всіх людей – на ум і тіло.

Це є загально визнаним фактом, що терпіння в одному члені тіла спричиняють нездужання для цілого тіла, включаючи ум, або розум. Розум не може бути досконало здоровий, коли він є піддержуваний і відживлюваний нездоровим тілом. Розладнаний шлунок з причини нетравлення має прямий вплив на ум, як також на цілу систему. Особа, якої легені є хворі, не може уникнути певної міри відповідного умового пошкодження, і подібно як інші органи, серце, нирки, печінка є нездорові і виконують свої функції недосконало, то безсумніву наслідком того буде нелад в крові і в нервовій системі, осередком якої є мозок. Подібно мозок, який є непокоєний болем, або не є відповідно відживлений, або в стані гарячки з причини послабленої чинности секреторних органів, буде напевно пошкоджений в усіх його функціях; він не може думати і розважати правильно і логічно так, як в досконалому стані. Божевілля, або безладдя ума, є так загальне, що це слово божевілля не є вживане, за винятком дуже скрайних випадків і у більших, чим звичайних психічних хворобах і нерівновагах. Але ніхто з мудрих і досвідчених не буде цьому перечити.

Питання повстає: Як і у чому наділення Святого Духа Християнинові буде служити для поправи його думання, його розсуджування, і станеться для нього духом здорового ума? Ми відповідаємо, Божий ум є досконалий, "здоровий", і тому до якої міри Християнин є в змозі відложити на сторону свій ум, або суд на деякі, або всі справи, щоб

замість того прийняти Божу волю, Божий ум і суд, щоб це контролювало його життям, то до такої міри він матиме духа здорового розуму – Божого розуму. Через те ми не розуміємо, що мозок Християнина переходить зміну, або відвернення природного порядку в їх діяльності, але що під керівництвом Святого Духа, Духа Правди, такі поступово вчуться справляти помилки свого власного думання і розсуджування відносно всіх різних питань, які повстають перед ними, і погоджувати їх з вченням Святого Духа через Слово Боже.

Наприклад: припустім, що ми маємо годинник, що недобре вказує на час і ми не маємо способу його зрегулювати; і припустім, що ми маємо доступ до точного хронометра (інструмент для точного мірення часу), який показує нам, що наш годинник тратить тридцять хвилин під час двадцяти чотирьох годин, то ми навчилися б як його виправити, через пересунення вказівки після кожних двадцяти чотирьох годин. Більше того, ми би навчилися як пізнати скільки він помиляється в якому-небудь часі дня. Так само з нашим судженням і розбиранням різних справ життя: коли ми їх міримо досконалою мірою, пізнаємо, що ми є або за скорі, або за повільні, за сильні, або за слабкі в наших умовах або фізичних почуттях. І коли ми не є здібні змінити нашого способу думання і діяння, щоб бути досконалим в повній згоді з думками і ділами нашого Господа Ісуса, який є нашим взором, все ж таки, ми можемо регулювати наші думки і наші чини згідно з тим взором, який є перед нашим умом, в такий спосіб і до такої міри, якої ті, що не мають цього досконалого зразка, або які не стараються бути регульовані ним, ніколи не оцінять і не будуть в змозі відбивати.

Хто не помітив у своїх приятелях або сусідах (як і в собі самім) много доказів такого нездорового розуму, що вони не є здібні провадити своїх справ похвально, і які помимо того спричиняють велику неприємність через те, що стараються керувати справами інших? Вони судять других своєю зарозумілістю і втручаються в справи інших

людей, хоча виказують повну нездібність відповідно керувати своїми власними справами. Чи це не є доказом нездорового ума – певною мірою божевілья? Чи ми не знаходимо, що цей самий принцип, виконуваний на більшу скалю, є помітним у випадках усіх тих, яких розсудок є такий нездоровий, що їх треба віддати до домів для умово хворих? Безсумніву що самозарозумілість, хвальба і страх є основами умової слабости в більшості тих, які є поміщені до домів умово хворих – багато з оставших є опутані демонами. Коли ввійдемо до дому, де є умово хворі, то побачимо, що деякі з хворих уявляють собі, що вони є дуже багаті люди, що вони є королями, або королевами, або князями і тому дуже капризні і образливі. Інші уявляють собі, що їх не оцінюється відповідно і що їх приятелі стараються їх випхати з дороги, бо бояться їх впливу, або закривають їх здібності, або перешкаджають їм здобути багатство. Інші з причини страху уявляють собі, що кожний хоче їх забити, що цілий світ є божевільний і що тільки вони є здорові і мудрі; є такі що думають, що Бог є проти них і що вони є призначені на вічні муки, тому що зробили смертельний гріх тощо.

Усе це є прикладами скрайного умового стану і характерних рис, які обсервуючий може бачити докруги себе в щоденному житті. Напрям світу і духа світу, з його амбіцією і гордістю, з його пересудами і блудами, і страхом, є, щоб підсилювати ці природні умови, і наслідком того ми бачимо, що божевілья в скрайних його формах збільшується в цивілізованому світі.

Те, чого вони потребують – чого ми і ціле людство потребує – є здорового розуму, але часом для загального оздоровлення умових і фізичних хворіб світу руками Великого Лікаря є вік Тисячоліття, коли він буде вповні встановлений; але цей вік і його поміч і благословення не може бути запроваджений, аж прийде властивий час. Однак, в міжчасі покликана Церква Євангелії одержує через її Господа і Його Слово, Його Святого Духа – Духа Його здорового розуму, який є такий самий як розум, або

Дух Отця. І в такій мірі, як кожний член буде користати з своїх привілеїв по цій лінії, він буде одержувати допомогу перемагати ці природні умови і фізичні клопоти, які оточують нас так, як і ціле людство. Слово Боже через Апостола так нам говорить, "Ласкою даною мені кажу кожному з вас не думати більше про себе, ніж повинен думати, але думати скромно (не згідно з тілом, але згідно з його новою природою) як Бог кожному наділив міру віри" (Рим. 12:3). Для багатьох це є працею цілого життя, щоб поконати своє за високе оцінювання себе, і одержати Духа здорового розуму відносно їх талантів, але вони дістають поміч в своїй праці виправлення їх гордості через слова Господа, Який говорить, "Блаженні тихі, бо вони впадують землю." Вони також одержують поміч в словах Апостола "Бог гордим протиставить, смиренним же дає благодать." "Смирійся, отже, під могутню Божу руку, щоб Він вас вивищив свого часу." – Мат. 5:5; Яків 4:6; 1 Петра 5:5,6.

Але так, як справа мається, не багато великих, не багато мудрих згідно з поступованням цього світу і згідно з їх власною оцінкою їх мудрости, Бог вибрав; Він радше вибрав бідних цього світу, але багатих вірою – які не довір'яють своїй власній мудрості, ані своїй власній праведності, але приймають Христа як свою мудрість, своє виправдання, своє все.

Також подібно і ті, які мають "духа страху", дістають поміч, щоб йому протидіяти через "Духа правди," "Духа любови," якщо вони його одержуть, тому що "Досконала любов геть проганяє страх" (1 Йоана 4:18). Як вони вчуться і пізнають Бога через Його Слово і пізнають Його славний план віків, який є там виложений, то це усуває з їх ума велике гніздо і змору страху і жахиття, які мучать так багато людей. Замість страху, це дає їм надію – надію, яка не осоромлює, тому що любов Божа розлилась в їх серцях через Святого Духа – Духа здорового розуму.

В такий спосіб також ті, які є за скромні (яким бракує відповідної пошани для себе), які не можуть нічого досягти

в життю, є заохочені і піднесені, і стаються корисними для себе і для інших, через того самого Духа правди, який докоряє, справляє тих, які є забагато певні себе, надмірно настирливих в своїх твердженнях, зарозумілих і соромливих. Ті перші є заохочені запевненням Божої помочі для них, а ці останні є здержувані, приборкувані і припроваджені до підкорення і навчені того, що є приємне для Бога і що їм самим допомагає, бо Апостол говорить, "Коли хтось думає, що він будьто щось знає, то він ще не знає нічого" (1 Кор. 8:2). Але пам'ятаймо, що переміна характеру не приходить від говорення, Господи, Господи, ані від того, що ми маємо в посіданню Біблію, ані через з'єднання з людськими організаціями, що називють себе церквами, але через з'єднання з Христом і одержання від Нього Духа Його Слова, Духа правди, Духа святости, Духа здорового ума – Святого Духа Христа і Отця.

Чоловік, який з ласки Божої і через його прийняття цієї ласки, дістає Духа здорового ума, має велику перевагу під кожним оглядом над рештою людства, тому що Дух здорового розуму є Духом мудрости. Такий розглядає, розбирає більш правильно всі справи цього життя – здоровля, суспільний стан, славу тощо. З його нової точки погляду він бачить речі пов'язані з тими всіма, яких інші не помічають. Його розум навчений з Божого Слова, розпізнає, що коли б він навіть нагромадив все багатство світу, він не зможе його забрати з собою, коли помре. Він бачить, що слава є дуже пуста і скоро проминаючою річчю і що в у великому поспіху життя померші є скоро забуті. Він бачить, що суспільство є плитке і його заяви оцінення чогось є часто нещирі, і що його стан хвилювання кінчиться з смертю – якщо не скорше у фінансовім клопоті. Вони в словах світу бачуть, що – "Ця гра (нагода земської слави і багатства і насолоди) не варта свічки." І дійсно, з точки погляду пересічного чоловіка і жінки в світі, життя є немов гра в карти – неприносячи жодних задовільняючих наслідків, тому що навіть для найбільше успішних в життю це при кінці майже нічого не значить.

З другої сторони, для дітей Божих, які є тепер сплоджені з Святого Духа до "високого поклику" цього віку Євангелії, є щось представлене для них, що притягає їх ум і відлучує від дрібниць і ілюзій, чи оман, які захоплюють і часом приводять до шаленства уми людства в загальному. Їх радість і амбіції є вищі – про вищий стан, про більші багатства і про Царство – про небесні багатства і про небесне і вічне Царство. Амбіції, або стремління, навіяні тими небесними обітницями, є святими амбіціями, повні милосердя і добрих овочів, і вони працюють по лініях любови, в той час, коли земські амбіції працюють по лініях самолюбства.

Чоловік, або жінка, яких ціль є піднесена з тих земських забавок і марноти і амбіцій, і поставлена на небесних, напевно має краді нагоди керуватися здоровим розсудком відносно всіх справ цього теперішнього життя – тому що вони дивляться на нього в порівнянні з неупередженої точки погляду. Вони є в світі і мають жити в тій цілі, щоб приготувляти речі потрібні і властиві, і чесні перед усіма людьми; але, будучи звільненими з надмірних амбіцій про світові речі, вони є в такій мірі звільнені з напруги пожадливості, заздрости, гордості тощо, і є краще уздібнені думати і поступати справедливо і проявляти миле співчуття для всіх. Цей Дух здорового розуму, тобто кращого розсудку досвідченого Християнина не вважається як справлення або поправку їх земського, або тілесного ума, але як новий ум, або вдачу, сплоджену в них з гори через дуже великі і дорогі обітниці Божого Слова (2 Петра 1:4). В такий спосіб вони одержують поміч з причиним цього нового способу, або схильності думання, Духа, або думання здорового розуму, Святого Божого Духа. І їх уми будуть здорові по мірі як вони одержують і є наповнені Святим Духом. І це буде діятися скорше, або поволіше в пропорції до їх любови для Господа і Його праведности, чи вона є гаряча, чи холодна.

Це був Господь, який питав: "Що дасть людина взамін за свою душу (його істоту – його існування)?" (Мат. 16:24)

Чоловік, що має здоровий розум, не буде замінювати найвартнішої речі, яку має (свого існування) за ніщо – багатство, славу чи посаду. І настільки як хтось одержує Духа здорового розуму, настільки він буде так цю справу оцінювати. Противно, ми бачимо що світ сьогодні поступає відворотно і тим самим доказує, що йому є брак умового розсудку. Ті, що є так звані наймудріші цього світу, марнують свою працю на те, що ніколи не задовольє – в нагромадженню багатства, і також в боротьбі за славою, громадського становища і підвищення по службі, в хвалюватих виставах і насолодах гріха. Навіть коли б не було майбутнього життя, всі які мають Духа здорового розуму, можуть бачити, що таке поступовання не є мудре; тому що більшість проводить теперішнє життя приготовляючись до втіхи і тоді вмирають, розуміючи, що вони не одержали того, чого пошукували – і що слава, або багатство, яке вони залишають, буде скоро розпорошене, а як не розпорошене то залишиться як пам'ятник їх безглуздя, божевілья і нездорового розуму.

Життя світу позбавлене мудрих цілей і амбіцій, є таке, яке Апостол називас, "від марного життя вашого, від батьків вам переданого" (1 Петра 1:18). Звичай працювати за марні речі є переданий спадковістю; люди не пристануть, щоб застанавлялися над справою, але йдуть по дорозі, по якій їх родичі йшли. Але Апостол показує, що зміна нашого поступовання наступила тому, що ми пізнали, що ми стали викуплені дорогоцінною кров'ю Христа. Ми розпізнали через Слово ласки, що шлях світу є марний і що всі наслідують цю марноту з причини гріховності – нездорового розуму через упадок – і коли ми пізнали про велике викуплення, ми радо посвятилися для Нього, Який нас викупив, і одержали Його Духа – Духа здорового розуму.

Коли на теперішнє життя дивитись з точки погляду Святого духа, представленого в Божому Слові, то його побачиться як час вишколювання, час приготовлювання для майбутнього життя для всіх, які бачуть нагороду і

чують "поклик." Однак лиш ті, яких очі є відчинені і які бачуть з внутра, можуть розуміти, як немудрим є поступовання більшості, які є далекі від того, щоб приборкувати свої самолюбні пристрасі, і щоб розвивати більш шляхотні і правдиві елементи їх упавшої природи, і через те у багатьох випадках підривають свій характер, і лишають світ при смерті з слабшим характером, чим він був тоді, коли вони народилися, і при тім передаючи ці слабості своєму потомству.

З другої сторони, коли Слово Боже і Святий Дух цього Слова вгамовує і обмежує наші амбіції про земські багатства і запевнює нас, що "любов грошей є корінем усього зла" (1 Тим. 6:10), то вони хоронять нас від противної скрайности лінивства, млявості – повідомляючи нас, що кожний повинен старатися про речі чесні перед усіма людьми, особливо про речі конечні для своєї власної родини. Вони наминають нас, щоб бути "в дбайливості не ліниві, духом палкі, служачі Господеві" (Рим. 12:11). Таким чином ті, які мають Господнього Духа, є хоронені від безглуздя тих, які витрачають життя з Баньяновими "граблями до болота", якими громадять собі скарби, що не мають жадної вартості; вони є також хоронені перед хворобою лінивства і є наминані, щоб бути енергічними в кожній добрій службі, яка буде корисною для людства і яка одержить признання від Господа і буде прийнята як служба "зроблена для Господа", яка буде мати свою велику нагороду в майбутнім життю.

Дух здорового розуму бачить в теперішнім життю нагоду для осягнення багатства характеру, багатства ласки і складання скарбу, якого ні міль, ні ржа не знищить, але який буде триваючий – буде вічною радістю. Це не означає, що Дух здорового розуму веде нас, щоб ми жили в майбутності і занедбували теперішнє, але радше, щоб в теперішнім часі провадити життя в мудрий спосіб, маючи на увазі майбутність.

Дух здорового розуму поширює і поглиблює характер по всіх цих добрих лініях; це не тільки помагає його

посідачам мати властивий погляд відносно себе самого, але також і про їх упавших товаришів і це збільшує їх співчуття. Він розуміє слабості свого власного ума і тіла через упадок, і свою власну потребу милосердя і помічного справлення, так як і упадок цілого світу і загальну потребу для співчуття і помочі, і поправи. Як він вчиться направляти слабості і недостачі свого власного ума, він більше співчуває з іншими, які не мають цього регулюючого принципу, цього Духа здорового розуму і які мають перешкоди для його одержання з причини опозиції противника "бога цього віку", який осліпив уми тих, які не вірують, щоб славне світло Божої доброти в Ісусі Христі не засвітило в їх серцях і не спровадило для них Духа здорового розуму. – 2 Кор. 4:4.

В пропорції як він розвивається в цьому Святому Дусі всиновлення, "нове створіння в Ісусі Христі", то завдяки його діяльності він поступово стається також більше терпеливий, більше співчуваючий, більше щедрий, більш милий – більше Богоподібний. І ті добрі чесноти характеру будуть мати вплив не тільки на зовнішні діла його життя, але також його слова і думки. Наскільки його Святий Дух зменшує нечесні діла, настільки він буде зменшувати і усувати нечесні слова відносно приятелів, його сусідів і ворогів; і так само це усуватиме в ньому найменшу несправедливість і нежичливість в думках.

Тому Дух здорового розуму робить поступово, але певно, мужа – кращим мужем, жінку – кращою жінкою, Батька – кращим батьком, сина – кращим сином, матір – кращою матір'ю, і дочку – кращою дочкою. Це буде так чинити тому, бо основа думок і слів, і поступовання змінилася з самолюбства до любови. Той, хто посідає цього Духа здорового розуму, Святого Духа, Духа любови, буде стосунково менше вразливий на свої власні права, привілеї і те, що він волів би, а буде більше зважати на права і, почуття і привілеї других. Очевидно, що воля Божа повинна бути на першому місці, але на другім місці після Господа він буде любити догоджувати іншим, з якими

матиме зв'язок, особливо тими, з його власної родини; і в гармонії з його бажанням служити і подобатися насамперед Господу і тоді Господній родині, і всім людям, коли матиме нагоду, будуть проходити його думки, і так будуть керовані і регульовані його слова, і так буде формуватись саме його поступовання.

З цього не виходить, що чоловік, або жінка, які одержали Духа здорового розуму стануться через те найкращими чоловіками, стануться найкращими жінками, найкращими братами, найкращими сестрами, найкращими батьками і найкращими матерями в кожній особливості, тому що, як ми вже говорили, місія Євангелії Христа в своїм впливі на цивілізований світ, притягас незначне світу, і речі, що не є (не мають вартості), і цих підносить в пропорції, як вони приходять до стану посвячення для Господа і приймуть Духа здорового розуму. Противно, деякі краще уроджені і на вищому рівні, є більше схильні до самоправедности і відхиляють поміч, яку Господь представляє. Вони можуть бути шляхотними мужами, шляхотними жінками, шляхотними дітьми, шляхотними родичами з причини кращого, більш шляхотного народження, з причини унаслідження від Християнських родичів кращої рівноваги ума і більшої мудрости. Але, хіба що такі приймуть Спасителя і пропозицію нового ума, вони напевно будуть вироджуватися і їх милість, і шляхотність тощо, стануться більше зовнішнім виглядом, покриваючи їх внутрішнє самолюбство, яке скорше чи пізніше виявиться в їх нащадках, припроваджуючи їх до нищого стану.

Думка, яку ми бажасмо виказати, є, що коли правда і ласка Божа досягне чоловіка, або жінку, на якому це не було б рівні умові дряхливости, неморальности, або глупоти, то вона піднесе його і зробить його, або її, більше шляхотним, чистішим, милішим і лагіднішим, і більше думаючим про добро других – в пропорції як він, або вона одержуватиме новий ум, Духа здорового розуму.

Брак здорового людського розуму, або ума, є в

загальному показаний в нероздуманім розмноженню людського роду. Це відбувається без звертання уваги на правила здоров'я і часто без засобів для піддержання життя дітей, і тут вповні переступається закони природи, які с вдержувані в розмножуванні нищих тварин: худоби, овець, коней, псів тощо. Не дивно, що Апостол дораджує вірним, щоб вживали здорового ума у вживанні найвищої сили людини, розмножування, кажучи, "Чоловіки також, жийте з своїми жінками розумно, як з слабшою жіночою посудиною ..." (1 Петра 3:7). Коли б люди держались цієї поради, коли б Дух здорового ума мав перевагу, то яке більше зрозуміння було б виказане для слабших і перетяжених жінок, чоловіками, які дійсно люблять своїх жінок – поступаючи з ними розумно.

Але тільки слуги і слугині Господа одержали Святого Духа Божого – цього Духа здорового розуму. Дякувати Богові, що вже недалекий час, коли через служіння цих слуг і слугинь, які будуть прославлені і уповноважені з Царем в славі, увесь світ буде благословенний і Господь зліс свого Святого Духа, Духа здорового розуму "на все тіло".

РОЗДІЛ 11

СВЯТИЙ ДУХ ПРИМИРЕННЯ

МНИМИ СПРОТИВИ РОЗГЛЯНЕНІ

Розглянено Писання, Які Виглядають Противні - Не Загашуйте Духа - Не Засмучуйте Духа - Дух Правди - Утішитель - Наповнений Святим Духом - Говорити Неправду Святому Духові - Спокушування Святого Духа - Гріх Протн Святого Духа - "Дух Сказав" - "Подобалось Святому Духові" - "Святий Дух Заборонив" - "Святий Дух Свідчив" - "Святий Дух Поставив Вас Наглядачами (Епископами)" - Святий Дух Учителем - "Помазання Від Святого" - Дух Заступається За Нас Стогнанням Невимовним - Як Дух Докоряє Світові? - "По Цьому Пізнаєте Духа Божого" Від "Духа Антихриста."

Наслідком перекладу Біблії такими людьми, які вірили в Трійцю (так звичайний переклад, як і пізніші поправні), там знаходиться багато перекручених і сплутаних уривків, і це, очевидно, є причиною того, що вони не годяться з собою, ні з правдивим поглядом щодо цього предмету, якого беремо під увагу - що Святий Дух від Отця і через Сина є в Божому народі Духом примирення. Тому ми тепер візьмемо різні тексти Писання - усі які, думаємо, можуть бути незрозумілі для умів багатьох читачів. Стараймося переглянути їх разом, з лояльними серцями для Божого Слова і бажаючи бути проваджені Духом Правди; після того ми будемо розважати інші фази цього

предмету, який не може бути добре зрозумілий, поки ці мнимі заперечення не будуть усунені.

" НЕ ГАСІТЬ ДУХА "

І Солунян 5:19

Гасити означає позбуватися, або усувати, так як ми гасимо вогонь, або позбудемося світла. Грецьке слово переложене тут на "гасити", трапляється вісім разів в Новому Завіті, і в кожному іншому випадкові відноситься до гашення вогню, або світла. Маючи це на увазі, пам'ятаймо, що задля того, що ми посідаємо Святого Духа, або ум (святість) Бога, який нас освічує, ми є названі "світлом світу" (Мат. 5:14). Отже бачимо, що Апостол мав на думці, що коли ми будемо зваблені до світовости духом світу, то наслідок буде такий, що ми погасимо світло святого ума, або Духа Божого в нас, яке від нас просвічує на других. І в гармонії з тим маємо вислів нашого Господа, "Отож, коли те світло, що в тобі, є темрява (згасне), то яка велика є ця темрява." – Мат. 6:23.

" І НЕ ЗАСМУЧУЙТЕ ДУХА СВЯТОГО БОЖОГО,
ЯКИМ ВИ ЗАПЕЧАТАНІ НА ДЕНЬ ВІДКУПЛЕННЯ "

Ефесян 4:30

Запечатати означає позначити, або призначити. Діти цього світу можуть бути відрізані через певні знаки – і діти Божі, нові створіння в Христі є позначені через інші знаки, або характеристики. Знаком одної класи є дух (ум, схильність, воля) світу, а в іншій класі ця печать, або знак є від Духа (ума, схильности, волі) Божої. Від початку правдивого посвячення для Бога, цей доказ, знак, або печать можна помітити в їх словах, думках і поведінці. Ці знаки стають щораз більше ясні тоді, коли нове створіння зростає в ласці, знанні і любові. Іншими словами, Дух (ум) Божий стається нашим умом, або духом в пропорції як ми зрікаємося нашої людської волі, або духа, і у всьому підкорюємося під волю, або Духа Божого. В такий спосіб

ми є напоумлювані, щоб такий самий дух був в нас, який був в Ісусі Христі нашим Господі – ум, або бажання чинити лиш волю Отця. Тому наш новий ум, або Дух є святий, тобто керований Богом. У вищенаведеному вірші Апостол наполягає, щоб ми нічого не робили, що порушувало б нашу умову – щоб ми не чинили нічого, що засмучувало б наш новий ум, або, щоб нас осуджувало наше сумління по причині недогляду обов'язку – нічого, що ранило б наше сумління як нового створіння в Христі. Не засмучуйте Святого Духа, ума Божого, який є в вас, який є вашою печаттю Божого сикнівства.

"ДУХ ПРАВДИ"

"Коли прийде Дух Правди ... не від себе говоритиме він, а все те, що чутиме казати він буде, і що має настати звістити вам."– Йоана 16:13.

Над цим Писанням ми вже застнавлялися на стр.167, але деякі додаткові риси вимагають тут дальшої застанови. Ученики, як жида і природні люди, дивились на справи з точки земського погляду, сподіючись людського визволення і скорого царства в руках упавших людей. Наш Господь говорив їм відносно Царства Божого, але не скорше, аж тепер, Він пояснив їм, що Він мусить померти, мусить лишити їх і піти в далеку країну одержати Царський авторитет, і вернутися, щоб заложити своє Царство і прославити своїх вірних з собою як співспадкоємців в тому Царстві (Луки 19:12). Вони стали засмучені тим, що Він їм сказав, тому Він їх потішав і запевнив, що вони не будуть полишені зовсім самі, але, що як Отець післав Його виконати працю, то так само під час Його неприсутности, Отець пішле іншого Утішителя в Його ім'я, тобто як Його представника на певний час. Вони не повинні думати, що майбутній Утішитель мав бути другим Месією, або відмінним учителем, і тому Він їм сказав: "не від себе говоритиме"; він не буде навчати

окремо і відмінно до мого навчання, яке ви вже одержали; "а все те, що чути́ме, зві́стить він вам."

Це значить, що цей утішитель буде тільки проводом порозуміння між Отцем і мною з одної сторони, і мною і вами, моїми вірними послідовниками, з другої сторони. Дух Правди, як мій представник, буде детально розбирати і приводити для вашої розваги більше особливо різні правди, про які я вже вам говорив, але яких ви ще не є здібні ясно розуміти – яких в дійсності не є властивим вам розуміти, аж насамперед я заплачу ваш викуп, і зйду перед присутність Отця, і представлю його перед Ним за вас. Тоді, згідно з Божим планом, я зможу через цього Утішителя передавати вам духові речі, до яких ви тепер не є приготовлені і до яких ви тепер, не будучи викуплені, не маєте права. І коли прийде для вас властивий час, щоб зрозуміти майбутні речі, тоді цей Дух Отця, мій Дух, післаний в моє ім'я, і як наслідок моєї викупаючої чинности, буде провадити вас крок за кроком до повного зрозуміння всього, що є потрібне і властиве, щоб ви зрозуміли – "Він (Святий Дух, вплив і сила Отця) прославить мене, бо з мого він прийме, і вам звістить. Усе, що Отець має, є моє (Його плани і мої плани є в досконалій єдності), через те я сказав, що з мого він прийме і вам звістить."

Тому ви не повинні сподіватися нових наук, які б підривали мої науки, але радше більшого розвитку і інструкцій по лінії моїх наук, тому що все научування майбутнього Утішителя буде в гармонії з моїми і буде призначене, щоб більш вповні показати вам, що я є Месія. І ви також не повинні сумніватися про правду, вчення цього Утішителя, тому що він є той Дух Правди і виходить від Отця. Цей Дух Правди буде моїм післанником для передання вам моїх наук і він покаже вам про речі майбутні. – Йоана 16:13.

І це так було: Дух Правди показував Церкві на протязі цього віку Євангелії щораз більше відносно терпіння Христа і конечність кожного члена Його "тіла" мати участь

в них, і про шлях, який ми повинні вибрати, щоб іти в сліди нашого Відкупителя і Господа. Він також показує нам про висоту слави Його нагороди і наш привілей статися "спадкоємцями Божими, співспадкоємцями з Ісусом Христом нашим Господом, якщо будемо з Ним терпіти, щоб і з Ним разом прославитися." Єгова, Отець усіх, є Автором усієї тої правди, і тому все, що ми одержали на протязі цього віку, походить від Нього, від Якого походить кожний добрий і досконалий дар. Це все Він післав через проводи давно на це приготувані – через пророцькі і образіві наочування минувшини, які стали відкриті нам через надхнені слова нашого Господа і Його нахнених Апостолів. І через одержання до нашого серця Святого Духа, і через поступовання в гармонії з Божим Словом і планом, ми є уздібнені оцінювати ці речі, які Бог має заховані для тих, що Його люблять, і які поступають вірою, а не видінням.

"АЛЕ УТІШИТЕЛЬ, ДУХ СВЯТИЙ,
ЯКОГО ПІШЛЕ ОТЕЦЬ В ІМ'Я МОЄ"

Йоана 14:26

Ми вже розглядали цей вірш, але тепер ми звертаємо увагу на цей вислів, що Святий Дух мав бути післаний Отцем, а то показує, що це є вплив, або сила вповні під контролею Отця, а не інше єство рівне Йому в силі і славі, як про це мильно людські вірування говорять. Усі Божі сили є вповні під Його контролею, як наші сили є під нашою контролею, і тому є сказано, що Отець пішле свого Духа, або, як пророк висловлюється, "Я вкладаю мій дух у ваше внутро." Та більше того, про Святого Духа говорить, що він був післаний в ім'я Ісуса – так як слуга є післаний в ім'я господаря, а не в своє власне ім'я. Тут маємо іншу суперечність для небіблійної теорії про три рівної сили і слави Боги. Тут виразно заявляється про вищість Отця; Святий Дух є Духом Отця, силою, впливом, який є післаний на вимогу і в ім'я нашого Відкупителя Ісуса.

Чому в ім'я Ісуса? Тому що ціла праця відкуплення і реституції грішників, ціла праця Примирення, була передана Синові, і Святий Дух Отця є проводом, або середником, через який Син діє, наділяючи благословення куплені Його дорогою кров'ю.

Коли Святий Дух Отця зійшов на нашого Господа Ісуса при Його хрещенню і посвяченню, це було дійсно втіхою і великим благословенням, але все ж таки, це для Нього означало жертвування кожної земської цілі і надії у виконанні Божого плану. Коли б наш Господь мав інший ум, іншу схильність, шукаючи своєї власної користи і самозадоволення, то керівництво Святого Духа не було б задовільняючим для Нього, але непокоїло б Його; Його серце було б дуже неспокійне, невдоволене і бунтівниче. І так є з Божим народом; чим більше природний чоловік може розпізнати ум Господній, тим більше неспокійний і нещасливий він є, тому що це суперечить його духові, умові, волі і дає йому догану. Але "нові створіння в Христі", яких воля є мертвою, і які стараються пізнати волю Божу і її чинити – для них ясне зрозуміння волі Отця і плану, і провідництво Божого провидіння в зв'язку з інструкціями Божого Слова, є дійсно потішаючим – приносить мир, радість і задоволення, навіть в часі горя і переслідування. В гармонії з тою думкою знаходимо слова Апостола відносно Слова правди, Дух якого мусить бути прийнятий і оцінений для того, щоб він дав потіху. Він говорить, "Все, що давніше написане, нам на науку написане, щоб ми через терпеливість та через утіху з Писання, мали надію." – Рим. 15:4.

" НАПОВНЕНІ СВЯТИМ ДУХОМ "

"І сповнилися вони всі Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти." – Діян. 2:4.

Цей текст описує подвійну чинність Святого Духа: (1) Це був ум, вдача, Дух Божий, який діяв у послідовниках,

як Дух всиновлення, припроваджуючи їх серця до близькості співчуття і спілкування з Отцем і з прославленим Відкупителем. (2) Божий Святий Дух, або сила, або вплив, яка також діяла на них, даючи їм особливі чудесні дари для свідчення світові і для заложення Церкви. Тоді, коли це було б зовсім немудрим думати, що Бог особисто увійшов до одного чоловіка, а тим більше до великого числа людей – до тисячу, або мільйонів – то тут немає нічого немудрого в думці, що сила Найвищого, сила і вплив Єгови, може бути у, або над сотками, тисячами, чи мільйонами, і це в нічому не перешкаджає особистому перебуванню Єгови на престолі всесвіту.

ГОВОРИТИ НЕПРАВДУ СВЯТОМУ ДУХОВІ

"Петро сказав: Ананіє, чому сатана наповнив серце твоє, щоб ти сказав неправду Святому Духові, та приховав з продажі за землю?" – Діян. 5:3.

Сатана наповнив серце Ананії в той самий спосіб як Бог наповнює серця свого народу – через свого Духа, свій вплив. Дух сатани є духом зажерливості і самолюбства, який не отягається ошукувати, щоб досягнути свою ціль. Ап. Петро, який мав особливий "дар розпізнавання духів (якою є людина)" був здібний читати серце, читати ум, і тому міг бачити, що Ананія і Сафіра поступили нечесно, вдаючи, що роблять те, чого дійсно не робили. В зв'язку з тим слід зауважити, що Апостол вживає слова "Бог" і "Святий Дух" напереміну, кажучи в 3 вірші, що вони говорили неправду Духові Святому, а в 4 вірші, що вони говорили неправду Богові. Думка є та сама. Божий Святий Дух, діючий через Апостолів, був дійсно Божим представником, і тому, коли вони говорили неправду до Апостолів, які представляли Бога і Його Святого Духа, то вони, Ананія і Сафіра, говорили неправду Богові, говорили неправду Святому Духові Божому, якого представником був Апостол Петро.

СПОКУШУВАННЯ СВЯТОГО ДУХА

"Сказав тоді до неї (Сафірі) Петро: Чому ви змовилися, щоб спокушувати Господнього Духа?" – Діян. 5:9.

Це треба розуміти в такий самий спосіб, як те, що ми розбирали повище, тільки що про того самого Духа тут говориться, як про "Господнього Духа", і в тих словах Апостол правдоподібно мав на думці Господа Ісуса. І до того ми також можемо легко бачити добру підставу. Дух Отця, Святий Божий Дух, був особливо в Церкві, яка є представником Господа, або її Голови, і він діяв через ум Його "тіла" – і в цьому випадку діяв через Апостола, який був надхнений і побуджений його Духом.

ГРІХ ПРОТИ СВЯТОГО ДУХА

"Коли хто скаже слово проти Духа Святого, не проститься йому ані в цьому віку, ані в майбутньому." – Мат. 12:32.

Ті, що думають, що Святий Дух є особою, окремою і відлученою від Отця і Сина, з цього тексту витягають думку, що Святий Дух є багато більше важним, чим Отець і Син. Але, як ми вже бачили, Біблія ніде не визнає, що є більше, чим один Бог, Отець, від Якого повстали всі речі, і Він є найвищий понад усе; і є один Господь, Ісус Христос, через Якого все сталося, і Він є слідуючим до Отця, вивищений до того стану через силу Отця. Святий Дух є від Отця і через Сина, і тому не може бути вищий від них, коли навіть був би особою, але ми бачили, що тут немає жодної особовості пов'язаної з Святим Духом; радше це є Дух особи, або істоти, Дух Господа, Його вплив, Його сила, і в тому значенні слова, сам є представником Усієї Його мудрости, маєстату, сили і любови. Отже подивімся, що цей уривок означає.

З контексту бачимо, що наш Господь Ісус вжив Божої сили, або Святого Духа, якого дістав від Отця, щоб

вигнати демона. Фарисеї, які бачили це чудо і не могли того заперечити, старалися зменшити його силу і значення, кажучи, що це Він виконав силою сатани. Відповідаючи їм, Господь випразно сказав, що сила, яку Він вживав не була його власна, і твердив, що це була Божя сила, або вплив, кажучи, "Я виганяю біси Духом Божим." Тоді Він зганив фарисеїв за те, що вони були такі злісні, бо говорили, що Він це чинив злою силою, хочая бачили, і не могли заперечити, що Він учинив добру роботу, не в супроводі жодних виявів злого, гріха чи самолюбства, чи амбіції. Він назвав їх "кодлом гадючим" так опертих на традиціях їх церкви, що їх уми були засліплені і не могли бачити найбільш простих і виказаних правд. Це було дуже ясне, що сила і вплив, яка опанувала хворого, була диявольська, погана, і що яка-небудь сила, яка її усуне, мусить бути її противна, так що ці вчителі були без виправдання, коли вони говорили, без жодної причини, що це чудо було виконане силою сатани.

Дальше наш Господь показав, що хоча вони не говорили навмисне проти Єгови, ані проти Нього, вони говорили проти святої сили, проти Духа, який діяв у Ньому. Неправильно зрозуміти і неправильно представити невидимого Бога було б багато меншою провиною, і говорити зле про нашого Господа Ісуса і зле представляти його мотиви, твердячи, що Він лиш хотів захопити престол і прославити себе і дістати силу, було б також не так великою провиною – мірячи його мотиви через свої власні самолюбні амбіції і гордість. Але їх поступовання було гірше, бо коли вони були свідками маніфестації Божої сили, що була вжита для доброго діла, для звільнення одного з їх товаришів з під сили диявола – і тоді говорити проти цієї святої сили, то це вказувало на більшу міру безбожності і противності серця, чим це було б в якому-небудь з інших переступів.

Наш Господь показав їм, що в своєму незнанні і сліпоті вони могли зле представити його, його слова, його

старання; і в такій самій сліпоті могли неправильно пояснювати багато Божих діл і зле говорити про них, але, коли сила Божа була ними засвідчена, в повній протилежності до сили диявола, то факт, що вони говорили зле проти того, показує напевно, що їх серця були в дуже безбожнім стані. Гріхи незнання можуть бути прощені людям – вони будуть прощені людям – тому що незнання, або темнота, наступила з причини упадку, і викуп став заплачений за всіх, які є учасниками упадку і його прокляття. Але гріхи проти ясної маніфестації Божої ласки не можуть бути приписані слабостям тіла і спадковості, але мусять бути визнані як добровільна злоба серця, яка не є прощена.

Добровільне, намірене зло ніколи не буде прощене – ні в тому віці, ні в майбутньому віці. Божою пропозицією не є, щоб змушувати людей до гармонії з Собою; але після відкуплення їх, Він приготує для всіх нагоду для пізнання правди і свідчення про Божу доброту через діяльність Його Святого Духа. Отже кожний, який після того не схоче прийти до гармонії з Божим влаштуванням, Його законам, і покажеться добровільним грішником, свідомим противником святої Божої сили – для таких Господь вже більше не має жодних засобів ласки .

Чи Письменники і фарисеї дійшли до відповідного і ясного зрозуміння Божої святої сили, щоб заслужили на Другу Смерть через те, що докоряли її і називали злою силою, ми не є здібні судити, тому що ми не можемо читати серця і тому що Господь не сказав точно як це буде. Коли б ми були певні, що вони згрішили вповні проти ясного світла, проти сили Божої, то ми не мали б більше жодної надії для них, але вважали б що вони згинули в Другій Смерті як добровільні грішники, які відкидають Божу ласку. Але, коли вони не одержали повного світла і знання, повної стичности з Божою святою силою, щоб це становило для них повну пробу, вони мусять остаточно прийти до такої повної проби, заки можуть бути засуджені на Другу Смерть.

Але кожний гріх проти Святого Духа, проти ясного світла і знання Божої сили, не є прощений, тому що він добровільний. Коли це буде добровільний гріх проти певної міри світла, тоді певні "кари" є застосовані, коли це буде добровільний гріх проти більшого світла і більшої ласки в зв'язку з святою Божою силою, тоді треба буде більших кар, але коли переступ є зроблений проти повного і ясного розуміння того, що є правильне, а що зле, в повній опозиції до святої Божої сили, то це означатиме, що такий заслужив на повне знищення, на Другу Смерть, на повну кару за гріх. Викуп забезпечує прощення гріхів, які повстали з причини незнання, або слабостей, що виникла з упадку, але не особистих добровільних і свідомих гріхів проти світла. Однак ми не повинні забувати, що багато гріхів, в яких є певна міра добровільності, є змішані з певною мірою слабости, або несвідомости щодо правильних принципів, або до обох. До міри їх незнання і слабости кожний гріх може бути прощений через ласку Божу в Христі – через віру і прийняття Його примирення; і до тої міри, до якої який-небудь гріх був добровільний, намірений, до такої міри він не є прощений – він мусить бути спокутуваний через карання – "кари", так довго як деякі якості, що можуть бути прощені, перебувають в грісі; але, коли в грісі немає таких якостей, які можуть бути прощені, то наступає смерть, знищення.

В такий спосіб бачимо, що кожний добровільний гріх є гріхом проти світла, гріхом проти Святого Духа правди – і такий гріх ніколи не є прощений.

"І СКАЗАВ ДУХ ДО ФИЛИППА,
ПІДЙДИ ТА ПРИСТАНЬ ДО ЦЬОЇ КОЛЕСНИЦІ."

Діян. 8:29

Ніщо зв'язане з цими словами, ні з цим контекстом, не вказує на потребу іншого Бога. Навпаки, кожна потреба є заспокоєна, і гармонія з рештою Писання є задержана,

коли розуміємо, що Господь через свого Духа, свій вплив і силу керував і поінформовував Филипа, щоб він наблизився до колесниці скопця. Ми не є поінформовані, в який спосіб Филип був спрямований через Святого Духа (підійти до колесниці), і це теж не було б мудрим спекулювати. Наш Бог розпоряджає неограниченими засобами порозуміння і передання своїх бажань для свого народу. – Порівняйте 39 вірш

"ДУХ ПРОМОВИВ ДО НЬОГО,
ОСЬ ТРИ ЧОЛОВІКИ ШУКАЮТЬ ТЕБЕ" – Діян. 10:19.

Цю саму відповідь можна застосувати, як і в попереднім випадку. Це є зовсім неістотним для нас, в який спосіб сила, або вплив, Дух Божий звернувся до Петра, даючи йому цю інформацію. Для нас вистачає, коли ми знаємо, що Господь скерував Апостола і це в такий спосіб, що Апостол ясно це зрозумів, а що є показане в цьому дальшому описі.

"ДУХ СВЯТИЙ ПРОМОВИВ: ВІДЛУЧИТЬ МЕНІ ВАРНАВУ ТА САВЛА НА ДІЛО, ДО ЯКОГО Я ЇХ ПОКЛИКАВ." – Діян. 13:2.

Тут як і в інших місцях, Святий Дух вживає особистої мужеської форми вислову, згідно з цим текстом. В тім не можна знайти суперечности, тому що Бог усюди вживає особистої мужеської форми вислову відносно себе самого. Це не є менше властивим тут, говорячи про силу Єгови і інформацію, яку Він дав. В який спосіб цей Святий Дух повідомив, "промовив", або показав відлучити Павла і Варнаву, нас не поінформовано. Однак, ми знаємо, що всі з посвяченого Божого народу є покликані через Святого Духа бути служителями, слугами правди, і згідно з їх здібністю і нагодою вони повинні бути вірними і активними слугами. До всіх таких Дух говорить через загальний поклик, Чому ви стоїте тут нечинними? ... ідіть також до винниці." І особливі здібності, і добрі нагоди

повинні бути визнані як особливий поклик Господа для більш публічної служби для правди. Але хоча таланти, які мали Павло і Варнава, треба вважати як підсилюючий загальний поклик Святого Духа для них, щоб виконувати службу, для якої вони мали особливі таланти, то це є зовсім можливо, що Святий Дух в цей час міг ужити один з "дарів", які тоді були чинними в Церкві – дар пророчий – показати Божу волю відносно Павла і Варнави, бо читаємо: "Були ж у Церкві, що була в Антиохії, деякі пророки."– Діян. 13:1.

Однак, ми повинні пам'ятати, на слова Апостола до Галатів (1:1) відносно його поклику для служіння. Він говорить, що він дістав свій авторитет від Отця і Сина, але зовсім не згадує про Святого Духа, як про іншого рівного Бога, кажучи: "Павло, Апостол не від людей, ані через чоловіка, але через Ісуса Христа й Бога Отця, Який воскресив Його з мертвих." Коли б Святий Дух був особою, коли б він був Богом, якого особливим провидінням є призначати слуг правди (і таким є загальне твердження), то такий пропуск, таке незгадання Святого Духа було б зовсім непослідовним, нерозважним; але коли ми маємо властивий погляд відносно Святого Духа, а саме, що це є Дух, вплив, сила, або авторитет Отця і Сина, або обох разом, тому що їх ціль є одна, тоді все є гармонійне і мудре.

"ЗВОЛИЛОСЬ ДУХОВІ СВЯТОМУ І НАМ "

Діян. 15:28.

Апостоли зібралися на Конференції, щоб відповісти на питання Церкви з Антиохії відносно зобов'язання до Жидівської Угоди, або Угоди Закону, тих, які не були жидами з уродження. Ми маємо запевнення, що досягнене рішення було не тільки заключенням самих Апостолів, але, що їх розбирання цієї справи було в певний спосіб підтримуване Господом, і вони мали доказ, що їх рішення було умом Господа, Духом Господа, волею Господа.

Апостол Яків, головний бесідник цієї наради, дає нам ключ, в який спосіб Божа думка, або воля була там

встановлена; і ми пізнаємо, що ця сама метода є дораджувана для цілої Церкви і її придержують вірні сьогодні, а саме, через досліджування Св. Письма в світлі Божого Провидіння. Він роздумував над тим, якою є воля Господа відносно цього предмету, через перегляд особливого провіденціального керівництва Ап. Петра, – його післання до Корнелія, першого наверненого поганина – і далше він звернув увагу на невиконане пророцтво, яке він цитує. Заключення, яке він і ціла Церква витягнули з цього, стало прийняте як наука Святого Духа. Перегляньте Діян. 15:13–18.

"ДУХ СВЯТИЙ ЗАБОРОНИВ ЇМ ЗВІЩАТИ СЛОВО В АЗІЇ."
Діян. 16:6

Тут спосіб вислову виглядає вказувати на загальну думку, що Святий Дух є особою, що він говорив і заборонив тощо. Однак, розгляд цього тексту в світлі його контексту показує, що він є вповній згоді з усім тим, що ми в цій справі бачили, підтверджуючи думку, що Святий Дух є святим впливом і силою Єгови Бога, і нашого Господа Ісуса Христа, через яку воля Отця і Сина, є представлена під розвагу для посвячених – яким-небудь виконанням процесом. Ми не маємо особливих інформацій, в який спосіб Апостолові і іншим було заборонено йти і проповідувати в Азії, але, очевидно, вони були здержані і їм було заборонено йти до Азії – їм перешкодили несприятелі обставини. Але не зважаючи на те, як вони були здержані, наука тут є, що Бог сам керував своєю працею, і що дорога і напрям Апостолів були справою Божого провидіння – вони були керовані Господнім Духом; Він вживав свою невидиму силу, що керувала ними як Його слугами.

В кожному випадку, ми можемо бути певні, що Боже керівництво було чимсь більшим, як тільки умовим вражінням для Апостола. Один приклад, в який спосіб Дух керує в таких справах, є поданий в контексті – Ап.

Павло бачив вночі видиво. Перед ним стояв чоловік з Македонії і благав його, кажучи: "Прийди і поможи нам". Скоро після того видива вони забажали йти до Македонії, розуміючи, що це напевно Господь кличе їх, щоб вони ішли і проповідували їм Євангелію. (9 в) Ці різні події показують нам, що спосіб, в який Бог навчав і провадив в тих днях, не був дуже відмінний від тих, які Він сьогодні вживає в керуванні своїми слугами. І всі такі непрямі, неособисті повідомлення є відповідно зображені як від, або як через Господнього Святого Духа, або вплив, чи силу. Коли б Ангел передав післанництво, так як Петрові у в'язниці (Діян. 5:19; 12:7), або так як наш Господь звернувся до Павла особисто, коли він їхав до Дамаску (Діян. 9:4; 1 Кор.15:8) то це не було б приписане Святому Духові, або силі Господа, але самому Господеві і самому Ангелові.

" ТІЛЬКИ ЩО ДУХ СВЯТИЙ СВДЧИТЬ В КОЖНОМУ МІСТІ,
КАЖУЧИ, ЩО КАЙДАНИ ТА МУКИ ЧЕКАЮТЬ МЕНЕ. "

Діян. 20:23

Тут нічого не вказує, щоб ми думали про особистість Святого Духа. Противно, як приклад засобів, через які Божя свята воля, або Дух повідомив Павла, що кайдани чекають його в Єрусалимі, завважте запис про одну з цих okazji свідчення в Кесарії. В Церкві в цьому місці був один на ім'я Агав, який мав пророчий дар, звичайний в тому часі. Запис подає, "І прийшовши до нас, і, взявши пояс Павла, зв'язав собі руки і ноги і сказав: Так говорить Дух Святий: Отак зв'яжуть жиди в Єрусалимі того чоловіка, якого пояс це є, і видадуть його в руки поган" (Діян. 21:11). Приятелі тої справи старались з початку переконати Апостола, щоб він не йшов до Єрусалиму, але він рішив твердо, що (не зважаючи на те, що його може там чекати), він задля себе в жодний спосіб не змінить Господнього заміру, (не буде йти всупереч Божої волі); він сказав, що є готов не тільки бути зв'язаним, але й умерти в Єрусалимі, за ім'я Господа Ісуса. (Слід помітити, що

Апостол не згадував Святого Духа – що він був готовий померти за ім'я Святого Духа).

Коли приятелі в Кесарії зрозуміли непохитність Апостола, то сказали, "Нехай діється воля Господня". Отже, в кожному випадку, свідчення Святого Духа було прийняте Церквою яко воля Господа Ісуса, Якого воля була також волею Отця. – Діян. 21:10-14.

СВЯТИЙ ДУХ ПОСТАВИВ ДЕЯКИХ НАГЛЯДАЧАМИ

"Отож пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух поставив вас наглядачами, щоб пасти Церкву Божу." – Діян. 20:28.

Ці слова були звернені до Старших Ефеської Церкви. Тут Апостол звертає увагу на факт, що їх становище в Церкві як слуг правди, не було призначенням лиш через них самих, ані не призначення тільки через Церкву, але, що в цій справі їх вибору Господь діяв через свого Святого Духа. Він хотів, щоб вони розуміли, що ціла заслуга їх становища була в зв'язку з тим фактом, що воно мало Боже призначення і що вони стались слугами Церкви через Господнє призначення, через Його Святого Духа, або вплив, який керував, доглядав і верховодив в справі їх вибору. Тому в іншому місці, звертаючись до Церкви, а не до світу, Апостол говорить, "Та кожному (в Христі) дається виявлення Духа на користь ... Бог постановив в Церкві: поперше апостолів, подруге, пророків, потретє, учителів ... Є різниця й між ділами, Бог же той самий, що все у всіх робить." – 1 Кор. 12:6,7,28.

У цих словах Апостол показує, що постанова, або призначення усіх слуг в Церкві є від Бога, через маніфестацію Святого Духа – а не ділом тільки самого Святого Духа, остронь Отця і Сина. Бог в Христі має догляд над усіма справами свого власного народу, Церкви, через Його Духа – Його святу силу діючою всесильно і всезнаючо – через Його всесвіт. Це перечить думці, що Святий Дух є іншою особою і показує, що праця стала

закінчена Господом через Його Святого Духа. Ці старші в Церкві посвяtilилися для Господньої служби, і стали вибрані бути слугами, вчителями і старшими в Церкві, з причини особливої придатности і талантів під проводом Святого Духа – в згоді з Божою волею, або Духом, або Його заміром. І хоча вони є покликані на це становище через людські знаряддя, вони особливо одержали цю службу наслідком керівництва і призначення Божого, і відповідно до того мали розуміти, яка є відповідальність цього становища.

СВЯТИЙ ДУХ Є УЧИТЕЛЕМ

" Нам же об'явив Бог Духом Святим, бо Дух усе досліджує, навіть глибини Божі ... про що й говоримо не словами, які навчає людська мудрість, але які навчив Дух Святий."– 1 Кор. 2:10,13.

Це Писання, як ми вже згадували, доказує, що, коли діти Божі одержують Святого Духа, або ум Божий, це приготує і дає їм змогу розуміти Його план. Лиш тоді, як прийдеться до повної гармонії з Богом, через Його Слово правди і через духа, або правдиве значення того Слова, ми маємо змогу розуміти глибокі речі Божі. Тут, як це можна завважити, Апостол протиставляє "Святого Духа, який є від Бога" і який діє в нас, з "духом світу", що перебуває у природній людині і має на неї вплив. Як це є ясным, що дух світу не є особою, лиш світовим умом, вдачею, впливом! Зовсім подібно Дух Божий у Його народі не є особою, лиш святим умом, або розумом, або впливом Божим у них.

" ТЕ, ЩО Є ВІД БОЖОГО ДУХА "

" Тілесна ж людина не приймає того, що від Духа Божого, бо це для неї глупота, і не може вона його розуміти, бо це духовно треба розбирати."– 1 Кор. 2:14.

Це є важні слова і вповні в згоді з усіма попередньо

розбираними. Чоловік, який є наповнений світовим духом є пропорціонально неприготовлений бачити і оцінювати глибоких, закритих, славних речей Божих – "те, що Бог наготовив тим, які Його люблять." Ці глибокі речі, або як наш Господь їх називає "перли", не є для брудних, грубих, самолюбних, переповнених духом світу, але для тих, які стали очищені через обмиття водою Слова, які стали припроваджені близько до Господа через віру в дорогоцінну кров і стали освячені, вповні посвячені для Господа. Таким Богу подобається відкрити свої глибокі речі, і усі багатства Його ласки, крок за кроком – коли різні частини правди стаються "кормом на часі".

Це є дуже тяжка проба, як це всі можуть бачити. Це виразно відрізняє упавшого чоловіка від нового створіння, духового (духовного). Хто є сліпий до глибших духових правд, тому напевно брак свідчення, або доказу тут згаданого, як потвердження Його синівства, його споріднення з Небесним Отцем і його вірності у такому спорідненні. Про тих, які є байдужі про справи, які тут Апостол наводить, "Те, що Бог приготував для тих, що Його люблять", в повищих словах є натяк, що причиною їх байдужности є те, що їм брак Святого Духа. Та проте, ми знали так званих учителів в церкві, які не тільки признали, що цих речей не розуміють, але навіть тим хвалились. Через те вони заявляють, що вони не мають ума, або розуміння Божого, не знають Його плану і тому не можуть мати багато Його Духа, Духа правди – і в пропорції не можуть мати багато правди. Тут є дана проба щодо нашого посідання Духа, і нашої здібности розпізнати і оцінити речі Божі, які є закриті від світових людей – "Нам же об'явив Бог Духом Святим."

ПОМАЗАННЯ ВІД СВЯТОГО

"Ви ж маєте помазання від Святого і знаєте все."

"Помазання, яке ви прийняли від Нього, у вас перебуває, і ви не потребуєте, щоб хто навчав вас. І як те

помазання навчас вас про все, а воно є правдиве, і нема в ньому неправди, то як воно навчило вас, так в ньому перебувайте. — 1 Йоана 2:20,27.

Ці слова помазання і намащення насувають на думку інтелігентним дослідникам Біблії про святий помазуючий олій, який був вилитий на голову кожного наступаючого Первосвященика і Царя в Ізраїлю. Як народ Ізраїля був образом на "правдивого Божого Ізраїля", так само їх священники і царі були образом на Христа, великого позаобразового Первосвященика і Царя. І як їх священники і царі були помазані "святим олієм помазання", як офіційне введення на посаду, так наш Господь був помазаний Святим Духом в часі свого посвячення. Таким чином Він стався Христом — Помазанець Єгови.

Вибрана Церква має бути "царським священством" (царі-священники) під їх Господом і Головою — "члени тіла Помазанця (Христа)." Цього Святого Духа помазання, який сплинув на нашого Господа в часі Його хрещення в Йордані, і з "усією владою (силою) даною на небі і на землі", коли Він став піднесений з смерті через Святого Духа, або силу Отця (Мат.28:18; Ефес. 1:19,20), Він за згодою Отця "злив", або вилляв, як позаобразовий олій помазання, на представників Його Церкви в дні П'ятидесятниці. Там (маючи на умі образ) олій помазання перейшов від "Голови" на Його "тіло", Церкву, і відтоді вірні, які перебувають в тілі, є в Слові Божім названі "особливо вибрані" Богом, помазані Ним (в Христі), щоб володіти і благословити світ, після того як насамперед будуть "навчені від Бога" під керівництвом Духа помазання.

Значення помазання, (з грецького "хрізма") є гладкість, оливність, мастиння. Звичайно це слово піддає нам думку про запахи, перфуми. Як чудово і яскраво це слово представляє ефект (наслідок) Божого впливу до добра в тих, які підійшли під це позаобразове помазання — святість, лагідність, терпеливість, братерську любов і любов до всіх! Який милий і чистий запах це помазання Святим Духом любови приносить з собою для всіх тих, які його

одержують! Не дивлячись на те, яким незграбним, або грубоватим, або несвідомим міг би бути зовнішній чоловік, "земська посудина", то однак він дуже скоро набуває того милого, очищуючого впливу, скарбу "нового серця", нової волі до свого внутра – помазаний Святим Духом і припроваджений до гармонії з тим "що правдиве, що чесне, що чисте, що любе, що гідне похвали!" – Филипіян 4:8.

Ці слова "помазання" і "намащення" є в повній гармонії з правильним поглядом про Святого Духа – що це є вплив від Бога, невидима Божа сила вживана через Його приписи, Його обітниці, або в інший спосіб, який може виглядати добрим для Всемудрого і Всесильного. Ці слова напевно не передають думки про особу. Як ми можемо бути помазані особою?

Але дехто може сказати, що в вислові "Помазаний від Святого", не помазання, але Святий представляє Святого Духа. Ми відповідаємо, що ні! Святий є Отцем. Ап. Петро, описуючи благословення П'ятидесятниці, сказав, що це було злите – як помазуючий олій, але не як особа, яка мала б бути післана. Він, говорячи про Ісуса, сказав, "приймавши від Отця обітницю Святого Духа (у прор. Йоїла) Він злив те, що ви тепер бачите і чуєте" – цю чудесну силу, або вплив, який показався по різному, у розбудженню думки, в розділених огняних язиках, в говоренню різними мовами невченими людьми. Знов у прор. Йоїла є "Я зіллю мого Духа." Чи може хто твердити, що тут було б властивим вживати таку мову відносно особи? Що він був даний Отцем Синові і що він став вилитий і його бачили і чули як "те"? Напевно ні. І напевно, що така мова була б зневажливою, коли б її стосувати до третьої особи Божої трійці, "рівної в силі і славі."

Однак питання, яке кожного вдаряс, як дуже вражаюче, є те, що ті, які одержують це помазання, "знають все." Скільки Божого народу відчували, що вони напевно не "знають всього" і тому сумнівалися, чи вони одержали

помазання Святого Духа. Але ця справа стає спрощеною, коли цей вірш буде переложений "Ви ж маєте помазання від Святого і ви всі про те знаєте". Так, дійсно, всі правдиві діти Божі добре знають різницю між серцем, або волею природного чоловіка, а новим серцем, новим умом, новою вдачею, яка є контрольована любов'ю і праведністю.

І скільки з Божого найкращого і дуже покірного народу читали з подивом ці слова, "Помазання, яке ви прийняли від Нього, у вас перебуває, і ви не потребуєте, щоб хто навчав вас." На жаль, вони кажуть, ми не одержали такого помазання, тому що ми дійсно завжди потребуємо, щоб хтось нас навчав, і не багато знаємо без навчання, без прямого пояснення, або при допомозі пояснення через когось іншого. І ці покірні душі почувалися б пригноблені і знеохочені з причини їх чесного думання, коли б не бачили, що вони і інші, найкращі з святих, яких вони знають, також потребують і оцінюють людських учителів. З другої сторони, деякі менше чесні, менше відкриті, менше святі, намагаються обманити себе і інших, претендуючи, що вони нічого не навчилися від людей, але навчилися усього через пряме надхнення від Святого Духа. Вони не спостерігають, що тим стверджують, що їх думки, слова є вповні непомильні. Вони також не можуть бачити, що їх помилки в думках, словах і ділах, про які вони говорять, що є під повним надхненням Святого Духа, наводять тінь на Божого Святого Духа, як автора їх помилок і безглуздя.

Взявши цей уривок таким, як він є, то на вигляд він противиться загальному свідченню Св. Письма. Чи Ап. Павло не згадує між дарами Духа для Церкви – апостолів, пророків (бесідників), вчителів, свангелистів? І чому їх давати, коли б Церква не потребувала, щоб яка-небудь людина її навчала? Що Апостол говорить відносно причини настановлення цих особливих дарів у Церкві? Слушайте, що він говорить, "Для вдосконалення святих, на діло служення, для збудовання тіла Христового, поки ми всі не дійдемо до єдності в вірі і до пізнання Сина

Божого."– Ефес.4:11–13. Порівняй 1 Кор. 12:28–31.

Ми не можемо припускати, що Ап. Йоан заперечував Ап. Павлові і іншим Апостолам – з яких усі були вчителями і які вказували, щоб Церква пошукувала за вчителями, пастирями і доглядачами через Святого Духа, і щоб поважати тих, які в такий спосіб управляють в Церкві і доглядають, і дбають про добро душ, як такі, що мають дати звіт перед Господом. (Жид. 13:17) Це, безсумніву було в повній згоді з порадою Ап. Павла, що Церква потребує вибрати за своїх слуг мужів "здібних навчати", здібних через здорову науку нагадувати і переконувати противних, і якщо потрібно, "докоряти сурово, щоб вони були у вірі здорові." Вони мали розпізнати підпастирів, які не будуть "панувати над Божою спадщиною", але будуть "пасти стадо" поживою на часі – уникати таких вчителів, які лише мають сверблячі вуха для популярності і підлецування.– 1 Петра 5:2–4; 1 Тим. 3:2; 2 Тим. 2:25; Тита 1:9,13.

Дальше, сам Йоан був учителем і в цьому самому листі він навчав те, що він і ми вважаємо як здорову науку – конечну, щоб її навчати. Напевно, що ніхто, читаючи писання Йоана, не прийде до висновку, що він вважав їх лиш як звичайні собі приятельські листи, без наук чи порад. Чи він не відчиняє цього листа словами "Що ми бачили й чули, про те звіщаємо вам, щоб ви також мали спільність з нами?" (1:3). І дальше він говорить, "це пишу вам (щоб вас навчити), щоб ви не грішили." (2:1) і знову, "нову заповідь (навчання) пишу вам" (2:8). І знову, "Діточки, нехай ніхто вас не обманює (але пильнуйте мої науки). Хто чинить праведність, той праведний." (3:7) Знову, "Ми ж від Бога. Хто знає Бога, той слухає нас" (4:6), Знову "Це написав я вам ... щоб ви знали (були навчені)." (5:13) Він закінчує свій лист дуже важною наукою, кажучи, "Діточки, бережіть себе від ідолів (не дозвольте жодній особі, чи речі, щоб вона заступила Бога у вашому почутті і пошані)".

Отже бачимо, що Апостола не треба розуміти, що він

мав на думці, що Церква не потребує людських вчителів – але, навпаки, він визнає людських учителів як середників вживаних Святим Духом, особливо встановлених в Церкві власне для цієї служби. Отже, що він мав на думці, коли сказав, "ви не потребуєте, щоб вас хтось навчав" і "це саме помазання навчає вас про все"? Властиву відповідь на це питання можна легко бачити, коли розглянемо контекст в світлі того, що ми вже обговорювали.

Цей лист, як думають дослідники, був писаний в році 90 нашої ери. До цього часу Християнство досягнуло важне місце в світі. Воно зібрало "рештки" тілесного Ізраїля і стягнуло на себе ненависть і переслідування великого числа засліпленого народу, і було розпорошене усюди через цілий тодішній цивілізований світ. В тому часі багато речей у Християнстві приваблювало грецьких філософів, які старалися злучитися з ним і статися філософічними Християнами і теж Християнськими філософами – даліше задержуючи свою філософію, яку Ап. Павло називає "так зване знання." 1 Тим. 6:20

Ці філософи були раді визнати Ісуса за доброго чоловіка і мудрого Учителя, але не як Божого Сина, Який залишив духову природу "подобу Божу" і "стався тілом", щоб через те статися Відкупителем і творцем вічного життя для тих, які будуть Його слухати. Однак вони навчали про майбутнє вічне життя і були задоволені, що знайшли Християн, які також в це вірили; різниця була та, що філософи (Платон і інші), навчали, що вічне життя є людською якістю, вродженою силою в людстві – безсмертям, тоді як Християне навчали, що вічне життя не було вроджене в людині, але є Божим даром через Христа, призначеним лиш для тих, які його приймуть. – Рим. 2:7; 5:15,21; 6:23; 2 Кор. 9:15.

Ці філософи фактично говорили до Християн – Ми тішимося, що зустріли мудрих, поважних і вільних людей. Ваш великий учитель, Ісус, дійсно звільнив вас від багато жидівських обрядів і забобонів і ми вам гратулюємо. Але ви ще даліше є в певній мірі зв'язані; коли ви будете

досліджувати нашу філософію, то будете мати ще більше свободи і пізнасте, що ви ще багато маєте спільного з жидами – їх надії Месіянського Царства, їх особливу ідею про одного Бога, і ваші своєрідні ідеї, що ваш Учитель Ісус, був Його самотнім Сином тощо, з цих речей ви скоро виростете при допомозі нашої філософії.– 2 Петра 2:19; Юди 4.

Лист Апостола Йоана був написаний, щоб скріпити Християн проти таких підіривчих наук. Він нагадує їх в цьому розділі (2:24) держатись міцно наук, які вони чули з початку, і вважати ці філософічні науки за брехню, і всіх таких вчителів, як представників Антихриста, про якого вони так багато чули, що покажеться в Церкві (2 Сол. 2:3–7; 1 Йоана 2:18) Він говорить, "Це написав я вам про тих, що зваблюють вас (від Христа).– 26 вірш

Тоді він пише ці особливі слова у 27 вірші, які ми тепер розбираємо, а які ми можемо так парафразувати (переповідати):

Але, дорогі, правдиві діти Божі не можуть бути звавлені жодною такою філософією; для нас жодна філософія не може забрати місця Христа в наших серцях – жодна теорія не може побудити нас до піддавання під сумнів повноти і правильності посланництва, яке ми одержали як Євангелію нашого Господа Ісуса Христа – Улюбленого Отцем, Помазанця Отця. Крім мудрости "віри раз святим переданої", візьміть під розвагу, який чудовий ефект це посланництво мало на вас; воно було в супроводі чудесних "дарів" "мов", "чудес" тощо, про які ці філософи говорять, що вони були дубльовані чарівниками сходу; але крім того ви маєте інше свідцтво в ваших власних серцях – в помазанні, яке переобразило і відновило ваші уми, приносячи в вашому щоденному житті овочі Духа святости, яких чарівники не можуть витворити і яких філософи, які стараються вас обманути, не можуть заперечити.

На цих фундаментах нашої святої релігії – що Ісус Христос не був самозванець, але був дійсним Сином Божим

і нашим Відкупителем, і що вічне життя може бути досягнене тільки через основну споуду з Ним – ви не потребуєте жодного научування ні від таких фальшивих учителів, ні від мене. І так далеко як цей Святий Дух любови мешкає в вас, він буде служити як охорона проти таких безбожних нехристиянських теорій. Так далеко як ви пам'ятаєте, що "мир Божий, який перевищує всяке знання", прийшов до ваших сердець через прийняття Ісуса як Божого Сина і як садинокую силу Божу на спасення, то так довго цей дух буде сильно держати вас, непохитно на цьому пункті. І ви пізнаєте, що ця сама проба (лояльності для Святого Духа любови одержаного через Отця і Сина) буде помічною у провірюванні всіх справ; бо все, що противиться і нехтує цього Духа любови, є безбожним духом – фальшивою наукою. І пам'ятайте, що Його вчення є, що коли ми маємо одержати яку-небудь нагороду, ми мусимо "перебувати в Ньому" – полишити Христа означає полишити все.

НЕВИМОВНЕ СТОГНАННЯ

" Дух заступається за нас стогнанням невимовним; а Той, Хто досліджує серця, знає яка думка (який ум) Духа." – Рим. 8:26,27.

Ці слова були сказані Апостолом в тій цілі, щоб показати і дати до зрозуміння Божому народові про Божу любов і опіку над ними, але вони були неправильно зрозумілі багатьма. Вони кажуть нам, що Святий Дух стогне за ними перед Отцем, і деякі намагаються самі стогнати так, щоб їх можна чути, і деякі думають, що, коли вони більше стогнуть, то це якось помагає Святому Духові в цій справі, помагає вирівнювати за стогнання, яке він не може висловити – хоча вони не можуть знати, як саме. Це, дійсно, було б дивним, коли б Святий Дух був особою і, як катехізм подас, "рівний у силі" з Отцем і Сином, що він вважатиме за конечне звертатися до Отця і Сина заради Господнього народу через невимовне

стогнення. Наш Господь Ісус сказав, що ми можемо приступати прямо до Нього, і що ми можемо приступати прямо до Отця, запевнюючи нас, "Сам Отець любить вас." Однак з цього Писання деякі витягнули ідею, що ми мусимо приступати до Отця і до Сина через Святого Духа яко посередника, який буде стогнати за нас і вставлятися за нас, щоб ми могли бути прийняті Отцем і Сином. Це годиться з загальними невластивими і помішаними поняттями відносно Святого Духа і його функції.

Блуд такого пояснення є більше помітним, коли ми подумаємо, що наколи стогнення не можуть бути висловлені, то вони не будуть стогненнями взагалі, тому що те, що не є висловлене, не є стогнанням. Але цей вірш буде нарівні виглядати дивним і непослідовним, коли б ми, пояснюючи його, казали, що це означає, що Святий Дух, вплив, або сила Всемогучого Єгови, не може висловитися інтелігентно. Ми знаємо, що в минулих віках Божий ум, воля, Дух, проявляв велику виразність через слова і діла пророків, і ми не можемо припускати, що він має меншу силу чи здібність тепер, чим тоді. Отже, на що це Писання вказує – "Дух заступається за нас стогнанням невимовним." ?

Тут помилка є в тім, що припускається, що це є Божий дух, який благас. Протівно, Дух який заступається за нас, є нашим власним духом, духом святих, який благас Бога і часто не може висловитися відповідно. Коли кинемо оком на текст разом з його зв'язком, то це покаже нам правильність його пояснення. Апостол тут щойно писав про перетяжене гріхом людство, яке стогне і мучиться в кайданах (гріха). Він запевнює нас, що воно одержить свободу з цієї неволі, коли Церква, "сини Божі" будуть прославлені з Провідником їх Спасення. (19–21 вв) Після того він переходить від стогнучого світу до теперішнього стану Церкви, в якому ми стогнемо "І не тільки воно, але й ми самі, маючи первоплід Духа, самі в собі стогнемо, очікуючи усиновлення – відкуплення тіла нашого."– 23 вірш.

Відновлений, або перемінений ум, або дух в Церкві, колись світовий, є тепер святий і духовий, але наші тіла є ще даліше людськими і мають Адамові недосконалості. Тому ми, як нові створіння, є обтяжені тілом і стогнемо за приобіцанням визволенням до Христової подібності в першому воскресенню. Апостол пояснює, що ми через віру можемо вважати земське тіло як мертве і думати про себе, як про нові удосконалені створіння, і в такий спосіб вважати себе спасеними тепер – "спасеними надією" (24 в). Тоді, показавши, як ми можемо думати про себе, він пояснює нам, що з Божої точки погляду нас вважається як "нові" і "святі" і "духові" істоти; він показує, що Бог, дивлячись на нас з такого становища, визнає не тіло і його слабості і недосконалості, але духа, ум, заміри, волю, "нове створіння", віддане для Його служби. Бог знає, коли наш святий ум (новий ум, або розум) є охочий і тіло слабе, і Він судить нас не по тілу, але по духу.

Це було наше сплодження з Духа, наше прийняття нової волі, вповні посвяченої для Господа, що припровадило нас до цього нового споріднення з Богом і до нових надій, якими тепер втішаємося; "і так же само Дух (наш новий святий ум) допомагає нам (скріплює нас) у немочах наших. Бо ми (навіть) не знаємо про що нам молитися так, як повинні (ми все є багато менше здібні чинити те, що любили б) та дух (наш святий ум) заступається за нас (за нас не знаходиться в найстарших Манускриптах) стогнанням невимовним. А Той, Хто досліджує серця (Бог) знає, яка думка (нашого) духа (в англ. перекладі є – знає який є ум (грец. слово фронема – схильність) духа, бо він (наш дух) заступається за святих, згідно з Божою волею."

Іншими словами, Богу подобається прийняти серцеві бажання Його народу, так в молитві, як також в службі, незважаючи на недосконалість їх тіла – їх земських посудин. І Він приймає ці серцеві бажання.

Які ми є щасливі в нашій несвідомості і слабості, що наш Небесний Отець приймає бажання нашого серця,

замість наших слів, тому що часто Його народ просив дуже невластиво. Ми думаємо про те, коли тільки чуємо, що Божий народ молиться і просить, щоб Бог хрестив їх Святим Духом і вогнем. Ця молитва є звернена з добрим сумлінням і щирим бажанням лише про благословення; але вони не розуміють цього уривку Писання, яке цитують, і тому просять благословення, якому супроводить прокляття. Предвіщення, що Христос буде хрестити Святим Духом і вогнем, було висказане Йоаном Хрестителем. Благословляюча частина цього прийшла на очікуючу Церкву в П'ятидесятниці і пізніше на вірних "остатків" Ізраїля, але ця друга частина (хрещення вогнем) здійснилась на відкиненому жидівському народові – в хрещенні вогнем, в горю, в знищенні, яке вповні знищило їх державний устрій в 70 році нашої ери. Але Бог ласкаво не відповідає на молитви Його народу згідно з їх проханням, але згідно з інтенціями питаючого – Він дає їм лиш блаженства.

Деякі в своїх досвідах попали в блуд і були опутані противником через певні слабості людської природи; вони почувались дуже засмучені, коли в молитві приступали до престолу небесної ласки. Вони не мали слів до висказання, але тільки стогін в душі перед Богом, "будучи дуже обтяженими." Але Небесний Отець не наполягає, щоб вони сформували прохання в точно правильній мові заки Він їх почує. Він ласкаво відповідає на бажання їх серця, на невисказане стогнання їх серця, яке шукає Його прощення і Його благословення, і Його потіхи. Він відповідає на невисказані молитви, дає силу і благословення з блаженним зрозумінням прощення.

Таким є аргумент Апостола в усім цім сполученні, і слід завважити, що він, підсумовуючи цей аргумент, говорить, "Що ж тоді ми скажемо (розуміючи те, що Бог зробив кожне влаштування на нашу користь, не дивлячись на наші слабості і недосконалості, які є противні нашій волі і не приписує їх нам яко наші діла – і Він не дивиться на кульгавість наших слабих прохань і нашої

нездібності виразити властиво наші бажання, але противно робить приготування, щоб благословити нас згідно з духом нашого ума, бо ми не є здібні навіть висказати нашого стогону в наших недосконалих молитвах, якими будемо заключувати). "Якщо Бог за нас, то хто проти нас?" – 31 Вірш.

ЯК ДУХ ДОКОРЯЄ СВІТОВІ

"Коли він (Дух правди) прийде, то докорить світові за гріх, і за праведність, і за суд." – Йоана 16:8.

Ми вже розглядали на якій підставі Дух правди став зачислений до мужеського роду – тому, що він представляє Бога, а слово "Бог" є мужеського роду. Тепер прослідимо текст, якого деякі вживають на доказ, що Святий Дух діє в грішниках, щоб їх направити. Ми твердимо, що такий погляд є зовсім невластивий – що Писання, коли його правильно розуміємо, навчас, що Святий Дух є даний тільки для посвячених віруючих; що він не є даний для невіруючих і тому не може в них діяти, в такий спосіб, як деякі говорять. Зовсім противно, діти цього світу мають духа світу, і тільки діти Божі мають Духа Божого, Святого Духа, ум, вдачу, або волю. "Дух світу", або "тілесний ум, є в неприязні з Богом." Тілесна людина не знає речей, які є від Божого Духа, тому що їх можна лиш духовно розуміти – вони можуть бути зрозумілі лиш тими, які мають Святого Духа.

Тому це так є, що, де ми не знайшли б його, Святий Дух (який є Духом) гармонії з Богом і є послухний Його волі і провидінню, доказує про відродження в таких, і сплodenня до новости життя. В згоді з тим читаємо слова Апостола, "Коли хто не має Духа Христового, той не є Його." Ті, які не мають Духа Христового і які не є Його, це світ в загальному – вони не є Христові, бо вони не одержали Духа Отця.

Дух Божий, за допомогою його овочів і його свідчення

через Слово, є доказом нашого відродження. Це є явним для всіх, що Святий Божий Дух, який є в Церкві, не є тим самим Духом, який є в світових людях – що Дух Божий не є в жодному значенні в світських людях, які є тілесні, бо такі в Святому Письмі є названі "дітьми гніву", "дітьми цього світу" і "дітьми їх отця, диявола." Все ж таки, ми не повинні забувати, що "Дух правди", "Дух любови" до певної міри пом'якшив духа світу, так що хоча він ще є даліше духом темноти, духом самолюбства, плотським духом, проте світ до певної міри наслідус, по формі, на зовні, деякі чесноти Святого Духа. Це дійсно було б дивним, коли б краса Духа святости, яка є зображена в лагідності, милості, і в терпеливості, не зробила жодного вражіння на невідроджених.

Деякі світові люди плекають ці чесноти Духа, тому що вони є уважані частиною чужности, знаками доброго виховання, і тому багато, яких серця є зовсім в незгоді з принципами Духа святости, наслідують ці чесноти як поверховна оглада, щоб прикрити простий і нищий метал розбещеної природи – невідродженої, неосвяченої, самолюбної, яка не є в гармонії з Господом і Його Духом святости. Тому ми маємо добре відрізнити між тими, які лиш поверховно є прикрашені чеснотами, від тих, яких серця стали перемінені через Господнього Духа. Лиш ці останні є синами Божими, які мають Його ласку і які вневдовзі будуть благословенні і прославлені.

Отже питання повстає, Якщо Дух Господа є переданий тільки для тих, які є Його, через віру в Христа і посвячення, то що наш Господь мав на думці, коли сказав, що Дух правди докорить світові за гріх, за праведність і за надходячий суд ?

Значення слів нашого Господа можна буде легко розпізнати, коли пам'ятаємо Його заяву, що Його послідовники, на яких мав зійти Його Дух і в яких він мав у великій мірі перебувати, в пропорції до їх віри і послуху, мали бути світлом світу. Це є світло правди, яке просвічує від правдиво посвяченої Церкви на світ і на

думаючи по світовому номінальну церкву, яке докоряє їх темряву. Наш Господь сказав про себе, після того, коли став помазаний Духом Божим, "Я світло світу", і даліше "Доки я в світі, я світло світу" (Йоана 8:12; 9:5). І, говорячи до своєї Церкви цього віку Євангелії, освяченої тим самим Святим Духом, Він сказав, "Ви світло світу ... Так нехай сяє світло ваше перед людьми." – Мат. 5:14-16.

Апостол Павло, звертаючись до того самого тіла Христа, говорить, "Бо ви були колись темрявою, тепер же ви світло в Господі; ходіть же, як діти світла" (Ефес. 5:8; 1 Сол. 5:5). І знову він говорить, "Бо Бог (Дух Божий, Дух правди) засвітив у серцях ваших, щоб засяяло знання слави Божої в обличчі Ісуса Христа" (2 Кор. 4:6). Таким чином бачимо, що це є світло Божої правди, Святий Дух, ум, вдача, яка засяяла в наших серцях, що світить на світ, і тому є даний цей напостин, "Усе робіть без нарікання та суперечок, щоб ви були бездоганні та невинні, непорочні діти Божі серед лукавого та розпустного роду, серед якого ви сяєте, як світила в світі." – Фил. 2:14,15.

Отже, ми бачимо, що Святий Дух сяє на світ не прямо, лиш посередньо, рефлексійно – це сяєво відбивається від тих, що його мають, на світ. Це не є Божий Дух переданий їм, і діючий в них, але Святий Дух Божий діючий у Його народі, які є ним запечатані, який просвічує, або видає світло в темноті світу.

Апостол дає нам ключ щодо того, в який спосіб світ є докорений Духом святости в посвяченій Церкві, кажучи, "Ходіть же як діти світла ... І не майте спільноти з неплідними ділами темряви, а краще докоряйте їм ... Стає бо явне все те, що світлом докорене" (Ефес. 5:8,11,13). Світло Божої правди, яке є вираженням Його ума, або Духа, так як воно просвічує через посвячене життя, є Святим Духом, що докоряє темноті світу, показуючи тим, які його бачуть, що є гріх, в протилежності до праведности. І від цього просвічення до них приходить переконання про наступаючий суд, коли праведність одержить певну нагороду, а гріх певну кару. Побожне життя є завжди

докором для непобожних, навіть тоді, коли жодне слово правди не є можливе, або властиве.

І тому, що Дух Святий в Божому народі докоряє безбожному і самолюбному духові тих, які є довкруги них, Апостол наполягас на посвячених, щоб вони пам'ятали, що вони є живими листами, яких знають і читають усі люди (2 Кор. 3:2). Виправдана і освячена Церква, яка йде в сліди Христа, була завжди світлом у світі, хоча її світло не все мало такий вплив, якого бажала. І так само було з нашим Господом, Який заявив, що всі, які мали духа темноти, більше Його ненавиділи, тому що їх дух темноти був докорений Духом світла. З тої причини не тільки Господь, великий носій Світла, був переслідуваний аж до смерті, але подібно усі інші носії світла, які йдуть у Його сліди, мусять також поділяти Його переслідування і терпіння. – Йоана 16:3; Рим. 8:17,18

В той час як головною місією Церкви був їх власний розвиток, "будувати себе найсвятішою вірою" тощо, (Юди 20), все ще вона завжди мала другорядну місію, а це свідчення правді, дозволити, щоб їх світло світило, докоряючи світ. І це докорення було конечно звернене більше до номінальних Християн, чим до відкрито світських, так само як за днів нашого Господа, Його світло просвічувало на тих, які називали себе побожними і святими, докоряючи їх темноту. І наш Господь перестерігає нас, що це є конечним, щоб наше світло постійно сяяло, кажучи: "Коли це світло, що в тобі, є (станеться) темрява, то яка велика це темрява" (Мат. 6:23), для обох, для одиниці, в якій це світло зникло, і для світу, для якого це світло є затемнене. Сатана не осягає більшого тріумфу від того, коли він спокусить душу, яка раз була просвічена і освячена правдою. Вплив таких для злого є більше, чим подвійний. "Тому той, хто думає, що він стоїть, нехай уважас, щоб він не впав", і пам'ятає, що "ставити засвічену лампу під посудину" є дійсним кроком до темноти.

" ПО ЦЬОМУ ПІЗНАВАЙТЕ ДУХА БОЖОГО "
І ДУХА АНТИХРИСТА - 1 Йоана 4:2,3; 2 Йоана 7

" По цьому пізнаємо Духа Божого: Кожен дух, який визнає, що Ісус Христос прийшов у тілі, є від Бога, а кожен дух, що не визнає, що Ісус Христос прийшов у тілі, не є від Бога, це є дух антихриста. "

Нічого не повинно бути більш виразним для інтелектуального ума, чим те, що Апостол не відноситься до особи, але до впливу, до науки, або навчання. Контекст (вірші 1 і 3) безсумніву показує, що Апостол мав на думці, що Господній народ мусить бачити різницю між науками, які їм були представлені як правда – вони мусять "випробовувати духів", чи вони є святі, чи злі, від Бога, чи від злого – духом правди, чи духом блуду. Ці два є впроваджувані пророками, або вчителями. Наш Господь і Апостоли, і інші, які йшли їх слідами засіяли правду, або "пшеницю", сплоджуючи посвячених віруючих до новості життя і святості духа. Ворог і його слуги засіяли блуд, або насіння "кукілю", який приніс для номінальної Церкви (або для пшеничного поля) багато "кукілю" – який не мав Святого "Христового Духа", але зміненого (світського), цукром посолодженого "духа світу." Тому кожний, який представляє себе за учителя і говорить, що він є слуга правди і має духа святості, має бути випробуваний, чи він навчає правду, чи блуди – чи вселяє Духа правди, чи духа блуду. Слово Боже має бути зразком, або мірилом, через яке кожний має бути прийнятий як правдивий учитель, або відкинений як фальшивий учитель, бо Писання подає, що " багато фальшивих пророків прийшло на світ. "

Апостол вказує на одну загальну пробу відносно правдивої і фальшивої віри, правдивих і фальшивих учителів – Духа правди і духа блуду – Святого Духа Христа, який провадить до всієї правди, і безбожного духа антихриста, який веде до всього блуду і є шкідливий для віри раз святим переданої, і що веде до відречення того,

що Господь купив нас своєю дорогоцінною кров'ю (2 Петра 2:1). Ця проба була пробою потвердження, або запереченням, що Месія прийшов у тілі. І це було, і ще далше є пробою – пробою викупу висказаною одною з тих форм: кожна наука, яка перечить її, є чинним противником правди, є анти (проти) Христа; кожна наука, яка ігнорує це, є дійсно фальшивою, вона не є від Бога, помимо того, що багато доброго може бути змішане з нею. Вона є небезпечна. Натомість кожна наука, яка це визнас (викуп), є в основному правильною – вона "є від Бога", прямуючи у правильну сторону.

Сатана від самого початку розпочав наступ на правдиву віру встановлену Господом і Апостолами з двох точок зору, і вони обидві заперечують, що Він прийшов у тілі.

(1) Поганські філософи (відносно яких Апостол перестерігає вірних, 1 Тим. 6:20,21) твердили, що Ісус був дійсно великий пророк, великий учитель, і ставили Його нарівні з своїми філософами; але вони наполягали, що Він не був Сином Божим, не більше від інших, – не був Месією жидів, яких надії і пророцтва вони звузили до народної гордості і амбіції, щоб вважати себе Богом упривілейованим народом. Таким чином вони перечили передлюдському існуванню Ісуса, заперечували, що Він прийшов у тілі – заперечували, що Він був чимсь іншим, чим членом упавшого роду, хоча признавали, що Він був блискучим взором цього роду.

(2) Противник, згідно з його загальним звичасм почав дуже скоро представляти один скрайний блуд проти іншого скрайного блуду, так що у боротьбі між тими двома блудами, правда, яка є між ними, може бути полишена без оборони і призабута. Тому він розпочав інший скрайний блуд відносно цього предмету, який твердив, і далше твердить, що Месія взагалі не був чоловіком – що Він був самим Богом, Отцем, Який лиш претендував бути тілом на певний час, однак в дійсності задержував всі свої божественні сили – що Він вживав тіло лиш як покриття,

або маску для прикриття своєї слави і щоб це допомогло Йому виглядати, що Він плакав, що голодував і відчував спрагу, і що помер. Цей погляд також заперечує, що Месія прийшов у тілі – що "Він стався тілом." – Йоана 1:14.

Коли ми дивимось довкруги нас сьогодні то можемо бути вельми здивовані, коли побачимо, що більшість Християнського народу держуться одної, або другої з цих блудних теорій, які противляться Духові правди – вони є від духа антихриста; інші в загальному також є помішані і не розуміють виразно, що є правдою відносно цього предмету, і тому не є угрунтовані відносно цієї важкої науки про викуп. Отже всі, які не можуть бачити виразно, що "Слово (Логос) тілом сталося," і сталося "чоловіком Ісусом Христом", є так нездібні бачити викупу (відповідної ціни), як і ті, що бачуть Ісуса як недосконалого чоловіка, сплодженого з тіла через земського отця. Таким чином бачимо, що звичайний іспит, або проба, установа Святим Духом через Апостолів є дальше пробою наук – чи вони є від Бога і Святого Духа, чи від сатани і духа антихриста.

В той час, як ми розважаємо ці тексти, ми завважимо, що тут є піднесений протест проти перекладу в нашій загальній Біблії, щоб показати, що він не є обґрунтований – що переклад є добрий, що помилка лежить в критикові, який, очевидно, не мав доброго знання грецьких граматичних правил відносно синтаксиза, щоб критикувати. Він твердить:

(1) Що грецькі слова переложені в цих текстах "прийшов" означають прихід.

(2) Що, з такою зміною, слова Апостола будуть показувати, що яке-небудь вчення, яке заперечує, що другий прихід нашого Господа буде в тілі, є духом антихриста.

На це ми відповідаємо:

(1) Це є правда, що слово архомаї, корінь слова від якого є витягнене елелютота (1 Йоана 4:2) і ерхоменон (2 Йоана 7) означає прихід, або прибуття; але чи прихід

відноситься до минушого, чи теперішнього часу, то це мусить бути рішене через будову речення, так як ми можемо вживати англ. (чи укр.) слово "прихід", коли відносимося до справ минулих і будучих, і скажемо "Віра в перший прихід нашого Господа є загальною між Християнами, але не так загальною є віра в другий Його прихід". Контекст не випадково доказує, що це відноситься до минулої події, тому що є написано "багато фальшивих пророків прийшло", (а не прийдуть) і ці два речення зовсім очевидно відносяться до тої самої речі.

(2) Це твердження є висунене такими, які в тому мають певну ціль, коли говорять, що цей текст відноситься до майбутньої події – вони твердять, що наш Господь не "змінився" до Божої природи, що Він є даліше тілом, і що Він перебуватиме як чоловік, як людська тілесна істота, і носитиме рани з Його людського терпіння через цілу вічність. Вони заперечують і ігнорують багато різних заяв Писання, що "Бог Його вельми вивишив", що "Тепер Господь є Дух" і "Коли ж і знали за тілом Христа, то тепер більш Його так не знаємо" (Фил. 2:9; 2 Кор. 3:17; 5:16). Їх бажання, щоб знайти деякі заяви Писання, які піддержували б їх позицію, заводять їх, коли йде про ці уривки. Дійсно, ми можемо сказати, що велика більшість Християнського народу тримається цього помилкового погляду, а між тими є майже всі, які коли-небудь мали щось до діла з перекладом Біблії.

Але ми будемо підпирати нашу позицію через цитування критики цих текстів через професора мов у Вайнесбурґ Колегії І.Р. Райнгард, Після зацитування тексту з 1 Йоана 4:2 і 2 Йоана 7 проф. Райнгард каже:

(1) "Попередні цитати є з "Emphatic Diaglott of Wilson" і говориться, що це є з грецького тексту Нового Завіту. Слово елелутота є мужеського роду в знахіднім відмінку, другого доконаного дісприкметника діслова ерхомаї, маючи таке саме відношення до цього слова, як який-небудь інший дісприкметник має до свого діслова. Воно стоїть з діссловом гомолегеї у прямій бесіді, і

представляє закінчений, досконалий час, згідно з звичайним грецьким синтаксисом. – Goodwin's Greek Grammar, 1588, 1288

"Тому слідуючий переклад першої цитати є по суті правильний. "Кожний дух, який визнає, що Ісус Христос прийшов у тілі, є від Бога."

(2) Слово ерхоменон в другій цитаті є в знахідному відміннику мужеського роду теперішнього дісприкметника від дієслова ерхомаї і підлягає під це саме право синтаксизу як повище слово. Його відношення еїселтон через гомологоунтес, так як і контекст, виправдує його переклад як про минувший час. – Ibid, 1289.

"Тому переклад другої цитати є правильно зроблений так, "Тому що багато зводителів розійшлося по світі, які не визнають, що Христос прийшов у тілі. "

Віriamo, що не знайдеться жодний знавець грецької мови, який заперечував би цій дефініції, хоча він тримається віри, що дугий прихід Христа буде в тілі і тому волів би бачити таку конструкцію слів, які піддержували б його вірування.

Остаточно бачимо, що для властивої віри в викуп є потрібним визнавати, що Христос прийшов у тілі у своєму першому приході, і що заперечування цього, означало б заперечування викупові (бо інакше Він не міг дати відповідної ціни за чоловіка); і так само усі, які вірять, що Христос є чоловіком від часу свого воскресення, і що Він в своєму другому приході прийде як чоловік, також заперечують викупові – бо коли наш Господь є ще даліше чоловіком, то Він або не дав своєї людської природи як наш викуп, або що, даючи її на три дні, знову взяв її назад – взяв назад відкуплюючу ціну і в такий спосіб уневажнив купно. Але, навпаки, купівля була вповні dokonana; людська природа нашого Господа не була ніколи взята назад. Бог вельви вивищив Його і дав Йому ім'я і природу далеко вищу понад Ангелів, понад князівства і сили, і кожне імено яке є назване (за винятком самого Отця). Він вже довше не є чоловіком, і в

жодному значенні не є подібний до нас; але, ми, коли будемо вірні "будемо перемінені" і станемося подібними Йому, і "побачимо Його таким, як Він є," - 1 Йоана 3:2.

ЗІШЛИ НАМ СВІТЛО (Пісня 130)

Зішли нам світло, Спасе наш,
Правду свою відкрий;
Провадь нас Словом по всяк час,
І духа правди злий.
Віддаймо Богу славу й честь,
Бо Він любови гідний єсть.

Приспів

Світлом є Спас,
Прийшов, щоб спасти нас.

Дай світло правди, Спасе наш,
Розвій темноти блуд;
На царство Твоє настав час,
Щоб спасти грішний люд.
В бою віри стіймо ревно,
А перемогу Бог дасть певну.

Зійшли нам правду, Спасе наш,
Світлом "Божий Агнець",
На злуку народів вже час,
Злому прийде кінець.
Най зійде досвітна зоря,
І обвістить світ Царя.

Дай світло правди, Спасе наш;
Вже час, щоб знав Тебе світ;
На царство Твоє настав час,
По грісі зникне слід.
Настане свята дорога,
І поведе світ до Бога.

Р О З Д І Л   12

ПРЕДМЕТ   ПРИМИРЕННЯ   -   ЧОЛОВІК

Що Це Чоловік ? - Відповідь "Ортодоксальних" - Відповідь Вчених - Відповідь Біблії - Тіло Чоловіка - Дух Чоловіка - Людська Душа - Замішання З Причини Злого Перекладу - Розмноження Душ - Що Є "Шеол", "Гадес", До Якого Всі Душі Йдуть В Часі Між Смертю І Воскресенням? - Вислови Писання Переглянені Окремо.

" Що таке людина, що Ти дбаєш про неї, і син людський, що Ти згадуєш про нього? Бо Ти вчинив його мало меншим від Ангелів, та проте Ти увінчав його славою і честю. Ти поставив його володарем над ділами рук Твоїх, все дав під ноги його: усіх овець і волів, також і дикого звіра; птаство піднебесне, і риби морські, і все, що ходить морськими шляхами. " - Псал. 8:4-8.

Як важною істотою є чоловік, що Творець Всесвіту був заінтересований його добром так далеко, що приготував такий великий засіб для його примирення - навіть через жертву Його Сина? Ми повинні вповні знати, так багато як це є можливим, про це земське найвище Боже створіння, та проте наші сили розсуджування є так обмеженими, і наше знання так обмежене, що відносно цього предмету ми мусимо майже вповні сполгатися на те, що наш люблячий Творець дав нам пізнати з Його Слова. Хоча цей понищий вислів стався приповідкою, що

"Найбільшим предметом досліджування людства є сама людина", то проте є досить дивним, що є небагато предметів, які баламутять людство більше від того – Що це є Чоловік? Відносно цього є два головні погляди, і ми твердимо, що жодний з них не є правильний, не є Біблійний. Хоча обидва мають в собі певні частини правди, вони обидва є дуже блудні і звідничі, так що навіть ті, які не є вповні обманені ними, все ж таки є під їх впливом і так збаламучені цими блудами, що багато правд є позбавлені своєї сили і вартості, і помилки є так представлені, що вони мають вигляд правди. Тому наш предмет є важний для всіх тих, що хочуть знати правду і бажають, щоб її вплив приніс користь для їх серця і життя. Цей предмет є особливо важний в зв'язку з головною темою, яку беремо під увагу – Примирення. Тому, хто не має доброго поняття про те, що є чоловік, то такому буде тяжко, а може і неможливим, добре зрозуміти науку Св. Писання про примирення, про змазання гріха – про діяльність і наслідок цього.

Понище ми будемо розглядати так званий ортодоксальний, тобто загально прийнятий погляд на питання, Що це є чоловік? Опісля точно науковий погляд, і остаточно Біблійний погляд, який, вірусмо, є відмінний від обох, є багато мудріший чим котрий-небудь, і є одинокою підставою властивої гармонії між тими обома.

ОРТОДОКСАЛЬНИЙ ПОГЛЯД НА ЧОЛОВІКА

Питання, Що це є чоловік? коли відповіджене з так званої "теологічної ортодоксальної" точки погляду (якій ми перечимо), то відповідь була б такою: Чоловік є складовою істотою з трьох частин, тіла, духа і душі; тіло родиться в звичайний спосіб так як тварини, з тим винятком, що в часі народин Бог втручається, і в якийсь таємничий спосіб насаджує в тіло духа і душу, які є частиною Його самого, і, будучи частиною Бога, вони не підлягають знищенню і ніколи не вмирають. Цих двох частин, духа і душу,

ортодоксія не в змозі відділити і розрізнити, і тому ці слова вони вживають напереміну так, як їм подобається. Вони вважають, що обидва вислови (дух і душа), мають в собі значення дійсного чоловіка, в той час як тіло вважається лиш як зовнішнє убрання дійсного чоловіка, в якому він під час літ його земського життя так мешкає, як у домі. Вони кажуть, що при смерті дійсний чоловік виходить з свого в'язничного дому і переходить до стану багато більше підхожого.

Іншими словами, "ортодоксія" твердить, що дійсний чоловік не є земською істотою, але духовою істотою, яка не є пристосіблена до землі, за винятком його досвідів в плотському тілі. Ця теорія говорить, що коли він є звільнений з тіла через смерть, то одержує велике благословення, хоча чоловік, як він жив, робив всяке старання, щоб продовжувати життя в цьому тілесному домі і до цього він вживав різні ліки і подорожі (до лікувальних місць) і всякі гігієнічні прилади і винаходи, щоб продовжити це життя в тілі, яке теоритично, як вони говорять, є бідно приготоване до його вживання і потіхи. "Визволення", яке називають "смертю" вважається за інший крок в еволюційному процесі – і для багатьох така майбутня еволюція, з земського стану до небесного, з тваринного до духового, виглядає мудрою пропозицією і логічним наслідком наукового заключення, що чоловік не був створений чоловіком, але розвинувся через довгі віки з протоплязми передісторичних часів до мікроба, а з мікроба через різні довгі стадії і дороги до мавпи, і від мавпи остаточно до чоловіка. Дальше твердять, що людство в своєму ранньому періоді було багато нище від теперішнього людства, що еволюція привела людство до вищого стану і що дальший крок є для кожної людської істоти переминою, або еволюцією до духового стану, подібного до Ангелів і богів, або дияволів.

Це все лестить гордість дев'ятнадцятого століття, бо хоча з одної сторони, це визнає, що предки мали дуже малу інтелігенцію, то про себе сьогодні говорить, що

осягнуло найвищий рівень і також майбутнє вивищення. Цей погляд не є обмежений тільки до цивілізованих країв, бо в загальному поганські народи, і навіть дуже примітивні, мають майже цю саму думку відносно чоловіка, з тим винятком, що вони не просліджують його походження так далеко взад. Цей погляд знаходить піддержку в усіх поганських філософіях і в значній мірі він є піддержуваний науковими теоретиками наших днів, які, хоча визначають цей предмет відмінно, все ж таки люблять потішати себе надією майбутнього життя по лініях еволюції, і дізнають втіхи з своєї марноти по лініях, які навіть не гармонізуються з їх власними науковими висновками відносно іскри життя в людині.

ЯК НАУКА ДИВИТЬСЯ НА ЧОЛОВІКА

Відповідь науковців на це питання, Що є чоловік ? сказана короткими словами є така: Чоловік є твариною найвищого типу, який до цього часу був знаний і розвинений. Він має тіло, яке різниться від тіла інших тварин в тім, що це є найвищий і найшляхотніший розвиток. Будова його мозгу відповідає будові нижчих тварин, але він має кращий розвиток і вищої якості порядок, з більшими можливостями, які ставлять чоловіка паном природи, володарем нищого створіння. Віддих, або дух життя чоловіка є такий самий, як у інших тваринах. Організм і іскра життя чоловіка походить від його прародича, в такий самий спосіб як звірі одержують своє життя і тіло від їх засновників роду.

Наука визнає кожного чоловіка як душу, тобто, чутливу істоту; але коли йде про майбутність, про вічність людської істоти, наука не має жодної думки, бо не знаходить нічого, на чім могла б робити висновки, або навіть гіпотези, тобто припущення. Однак, хоча наука не спекулює, її надія про майбутність лежить по лінії еволюції, яку, як вона вірить, може простежити в минувшині. Наука є горда з тих вже досягнених

еволюційних ступенів через її бога, природні закони, і має надію, що ця сама діяльність природного права приведе (без особистого Бога) людство остаточно до ще вищої богоподібності і владного стану, кращого чим теперішній.

ЧОЛОВІК З ТОЧКИ ПОГЛЯДУ БІБЛІЇ

Хоча Біблійний погляд годиться в деяких точках з цими обома, однак в найважливіших точках вповні їм противиться. Біблія не спекулює, не додумується, але відповідно, як голос, або об'явлення Боже, говорить певно і з авторитетом, повідомляючи про початок, теперішність і майбутність чоловіка. Одиноко Біблійний погляд є послідовний і тому дійсно науковий і правовірний щодо цього предмету. Але подання Біблії не потурає людській гордості; вона не робить чоловіка своїм власним розвивачем і не приписує цього богові природи, яка не є Богом. Погляд Біблії відносно людини віддає славу Богові за Його первісне створіння (Адама) на Божу подобу і кладе вину на чоловіка за те, що не задержав цієї подоби і що впав у гріх, і стягнув на себе усі наслідки гріха – умове, фізичне і моральне зубожіння, аж до смерті. Біблійний погляд знову прославляє Бога, показуючи нам Його милосердя і великодушність супроти чоловіка в його упавшому стані, і Його приготування для викуплення чоловіка і для його реституції через Його Відкупителя під час Тисячоліття.

Великою причиною замішання між Християнським народом, коли досліджується природу чоловіка, а особливо, коли є старання одержати погляд Біблії відносно цього предмету, є те, що вони не зуміють розрізнити між людством в загальному, а Церквою, малим стадом, яке Бог вибирає з поміж людей в теперішнім часі, і яких приготував і приспособлює для нового понадлюдського стану – духового стану. Не будучи здібними "правильно розбирати слова Правди", вони стосують вислови і обітниці Біблії, особливо Нового Завіту, до всіх людей, а вони є звернені тільки для класи Церкви і не мають нічого

спільного з реституційними надіями, що відносяться до людства. Ці "дуже великі і дорогі обітниці" не є правдивими, коли йде про світ, лиш правдивими, коли йде про Церкву. Наприклад, такі слова Апостола "Коли ж Христос у вас – то хоч тіло мертве через гріх, але дух живий через праведність" (Рим. 8:10), які відносяться тільки до Церкви і показують на особливі вимоги поклику Церкви під час цього віку Євангелії, є пояснювані, що вони відносяться також до цілого людства.

Тут наведені слова "мертве" і "живий" є вживані у порівняльному значенні відносно тих, яких після виправдання через віру, через Божу ласку, негайно вважається як звільнених з під прокляття смерті, а це для того, щоб вони могли представити свої тіла в жертву живу, вважаючи і трактуючи свої тіла як мертві, так далеко, коли йде про земські права і привілеї, і вже більше не вважаючи себе як тілесні, або людські істоти, але як "нове створіння" сплоджене до нової природи через обітниці Божі. Ці виправдані і освячені віруючі (Церква), дивлячись на це з точки Божого погляду, розпізнають себе як таких, що через їх віру в Христа і через послух для Нього одержали нового духа життя. Але таке вживання слів "мертвий" і "живий" для світу є зовсім невластиве, тому що світ не має іншої природи, крім людської, він в жодному значенні цього слова не був знову сплоджений.

Інший текст, що є часто невластиво стосований до світу, а який належить до посвяченого народу Божого, говорить, "А скарб цей маємо в глиняних посудинах, щоб видно було, що велика велич сили є від Бога, а не від нас" (2 Кор. 4:7). Тут ці слова відносяться до самої Церкви – до тих, які одержали скарб нового ума, нової природи. Вони мають цей скарб нового ума в природньому тілі, яке вважається за мертве і яке тут є назване "глиняними посудинами." Ілюстрація є зовсім правильна для класи, до якої вона стосується, до Церкви; але це є зовсім неправильним стосувати її до людства в загальному і припускати, що кожна людська істота має небесний скарб,

або нову природу, і що через те кожне людське тіло є земською, або глиняною посудиною для такої нової природи. Світ має лиш одну природу – людську природу: він не має нової природи, ні в значенні скарбу, ні в якому іншому значенні, і там (в Біблії) немає жодної обітниці, що він коли-небудь буде мати. Зовсім противно, найвищим можливим прагненням людства, згідно з обітницею Божого Слова, є "реституція" – бути поверненим до повної досконалості людської природи, яка була страчена в Едені, а відкуплена на Голгофті. – Діян. 3:19-23.

Ми зовсім подібно могли б розглядати багато інших висловів з Нового Завіту, які не стосуються до світу, лиш до посвяченої Церкви, яка стала знову сплджена через Святого Духа до нової природи. Буде корисним для всіх звернути пильну увагу на вітання, якими Апостол розпочинає свої різні листи. Вони не є звернені, як багато помилково думає, до загального людства, але до Церкви, "святих", до "дому віри".

Тому пам'ятаймо, що розбираючи питання: Що це є чоловік? ми в цім розділі не застаналяємося, що це є Церква, "нове створіння" в Христі Ісусі, ані над тим, що це є духовна природа до якої Церква є вже сплджена через Духа і коли буде вірна то станеться її повним учасником у першому воскресенню. Навпаки, ми розбираємо першого чоловіка Адама і його дітей. Ми бажасмо знати хто і що ми є з природи, яко рід, – Що є чоловік? В такий спосіб ми можемо краще розуміти від чого чоловік відпав, і до чого, або де чоловік впав; від чого чоловік став відкуплений, і до чого він буде повернений, і інші схожі предмети.

ЧОЛОВІК - ТІЛО, ДУХ, ДУША

Приймаючи загальну дефініцію слова "тварина" – "чутливий живучий організм", ми не потребуємо отягатися, коли хочемо класифікувати чоловіка як такого, що є головний і є царем над земськими тваринами, і так далеко, то тут Біблія є в повній згоді з заключеннями

науки. Зверніть увагу на текст, який є на початку цього розділу: в ньому пророк Давид особливо показує, що чоловік, в його природі, є нищий від Ангелів і що він є царем і головою над усім земським створінням, є представником Бога для всіх нищого рівня чутливих істот.

Біблія ніде не говорить, ні прямо, ні посередньо через натяки, що частка, або іскра Божого життя стала передана для кожного людського створіння. Це є безпідставне припущення з сторони тих, які бажають збудувати теорію, для якої їм є брак багато матеріалу. І це безпідставне припущення, що частина Бога є передана для кожного людського створіння при народженні, сталася підставою для багатьох фальшивих доктрин (наук), які дуже принижують Божий характер – нешанобливі для Божої мудрости, справедливости, любови і сили.

Це є те припущення, що іскра Божої істоти є передана при народженні для кожного людсько створіння, яка робить необхідною теорію про пекло, про вічні муки. Тут думка є, що коли б чоловік став створений так, як інші тварини були створені, то він міг би померти так, як інші тварини, без страху вічних мук; але, коли Бог передав чоловікові іскру свого власного життя, то чоловік є вічний, бо Бог є вічний, і тому для Бога є неможливим знищити своє створіння, хоча таке знищення могло б бути побажане. І коли чоловік не може бути знищений, то він мусить десь перебувати через цілу вічність, і тому що велика більшість є, за загальною згодою, злою і лиш "мале стадо" святих, які подобаються Богу, то вважається, що майбутність несвятих мусить бути в муках в пропорції до вічного благословення цих небагатьох святих.

Але загально визнають, що коли б було інакше, то це було б краще для чоловіка і більше для Божої слави, і більше для миру і добра всесвіту, – коли б безбожні могли бути знищені. Твердження є, що Бог, маючи силу створити чоловіка, не має сили знищити свого створіння, тому що іскра Божого життя стала в якийсь непояснений спосіб злучена з ним. Ми сподіємося показати, що ця ціла

пропозиція, ціла теорія є неправильною: що вона не тільки не має піддержки в Біблії, але, що це є фабрикацією Темних Віків і що вповні противиться Святому Писанню.

Писання визнає чоловіка, що він складається з двох елементів, тіла і духа. Ці два творять, або становлять душу, чутливу істоту, інтелігенцію, самого чоловіка, істоту, або душу. Слово "тіло" відноситься тільки до фізичного організму. Це не відноситься до життя, яке його оживляє, ні до чутливої істоти, яка повстала наслідком оживлення, Тіло не є чоловіком (людиною), хоча без тіла не може бути чоловіка. Дух життя не є чоловіком, хоча не може бути чоловіком без духа життя. Слово "дух", яке знаходиться в Стараому Завіті, походить з єврейського слово руах (ruach). Його основне значення є дихання, або віддих, і тому ми маємо вислів "дихання життя", або "дух життя", бо іскра розпочатого життя є підержувана через дихання.

Однак слова "дух життя" вказує на щось більшого, чим саме дихання; вони відносяться до самої іскри життя, без якої дихання було б неможливим. Ця іскра життя, яку ми одержуємо від наших батьків є відживлювана і розвивана через наші матері. Це зовсім не є правдою, що іскра людського життя є передана в чудесний спосіб, в інший від іскри тваринного життя. Нищі творива, коні, пси, худоба тощо, є сплоджені самцями і народжені самками по їх родові, в такий самий спосіб, як людський рід є створюваний, і в Святому Письмі немає нічого, що вказувало б на щось відмінне. Це є чисто людським винаходом, з наміром піддержування фальшивої доктрини, що говорить, що Бог втручається в народини людського потомства. Припускати, що Бог є прямим творцем кожного людського немовлятка народженого на цьому світі, є припущенням, якому Писання перечить, тому що в такий спосіб Бог був би автором гріха, недосконалости і безладдя, тоді як Писання говорить, "Його діла є досконалі" (5 Мойс. 32:4). Ні, умово, фізично і морально нечисті і спотворені, не є ділом Божих рук. Вони є далеко відсунені, далеко упавшими від стану їх досконалих предків, Адама і Еви,

за створення яких самото Бог бере відповідальність. Ті, які твердять, що Бог прямо створює кожду людську істоту, розуміють, що Бог є відповідальний за всі ненормальності, божевільня і слабоумство в світі, але так наука, як і Біблія заявляє, що діти унаслідкують від родичів свої пороки і свої чесноти, свої слабості і свої таланти. Апостол дуже виразно заявляє, "Через одного чоловіка гріх увійшов у світ, а через гріх, смерть (як наслідок гріха), так і смерть перейшла на всіх людей, бо в ньому (через спадковість) всі згрішили." Пророк відносився до тої самої речі, коли говорить "Отці їли скислий виноград, а в синів на зубах оскома" – вони всі є зіпсуті.– Рим. 5:12; Єрем. 31:29,30; Езек. 18:2.

Але дехто запитас: Чи це не було б можливим, що Бог вмістив іскру свого божественного безсмертя в наших перших родичах, і що в той спосіб ця іскра переходить волею-неволею на всіх нащадків? Перегляньмо слова Писання відносно цього предмету, і роблячи це, пам'ятаймо, що тут немає іншого об'явлення, чим запис Біблії, який би був відкритий для когось іншого, тому ми можемо знати все, що кожний може знати відносно цього предмету. Що ми знаходимо в записі в книзі Буття? Ми дійсно бачимо, що про створення чоловіка там особливо згадується, а про створення тварин не так особливо згадується. Однак ми пізнаємо, що вислови є подані дуже простою мовою і що вони не містять в собі жодної думки про передавання якоїсь надлюдської іскри життя. Вищість чоловіка над тваринами, згідно з записом 1 Книги Мойсея, міститься не в посіданні відмінного дихання життя, або духа, але в посіданні вищої форми, вищого тіла, кращого організму – який є надарений таким органом мозгу, який дає йому змогу роздумувати на такому рівні, який є багато вищий поза здібністю, або інтелекцією нищих тварин, диких тварин. Ми пізнаємо, що це власне в тому відношенні чоловік був створений тілесною подобою свого Творця, Який є духовою істотою. – Йоана 4:24.

ДУХ ЧОЛОВІКА

Як ми вже бачили слово "дух" в наших Бібліях є переложене з єврейського слова руах а грецького пневма, і тому щоб правильно розуміти слово дух Божий ми мусимо завжди мати на умі оригінальне значення, яке ці слова передають. Як ми бачили, "дух" спершу означає вітер, а далі вказує на невидиму силу. Ми бачимо, що в зв'язку з Богом це вказує, що Він є сильний, але невидимий; і коли воно є вживане відносно Божого впливу і діяльності, то вказує, що вони відбуваються через невидиму силу. Воно є стосоване до ума, бо він є силою, яка є невидимою і її не можна відчутти дотиком; до слів, які також є невидимі, однак сильні; до життя, яке, хоча таке важне і таке усюди проникаюче, є невидимою силою, або якістю, подібно до електрики. Тому слово "дух" є стосоване до всіх цих різних речей.

Наслідком того ми маємо тексти Писання, які говорять про духа нашого ума, а це є невидиму силу нашого ума; про духа чоловіка, тобто про чоловіка умові сили і волі; про духа життя, а це є про силу життя, яка побуджує наші тіла і все створіння; Дух Божий, тобто силу і вплив, яку Бог проявляє у живих і неживих речах; дух мудрости, тобто про мудрий ум; дух любови, тобто про ум і вдачу збуджену любов'ю; дух правди, тобто сила збудження через правду; дух злого, або злоби, тобто ум або схильність спонукана злобою; дух світу, тобто вплив, або сила, яку світ проявляє. Також небесні істоти є названі духовими істотами, а це є невидимими істотами, які мають силу і інтелекцію тощо. Це стосується не тільки до Бога, Отця, про Якого Ісус сказав "Бог є Дух", але це також стосується до нашого Господа Ісуса від часу Його воскресення, бо про Нього є сказано "Тепер Господь є тим Духом." Це також стосується до Ангелів і до Церкви, яка має запевнення, що в першому воскресенні кожний переможець матиме духове тіло. Це також стосується до Св. Писання, до сатани і його товаришів, духових істот, невидимих, однак сильних.

ДУХ ВІДНОСНО НОВОЇ ПРИРОДИ В НОВОМУ ЗАВПІ

Думаючи про вживання слова дух у зв'язку з чоловіком, ми зазначаємо:

(1) Слово "дух" і "духовий", (або духовний) є в Новому Завіті часто вживане відносно (а) волі, особливо в новому умі святих, сплоджених через Слово і Духа Божого. "Нові створіння в Христі" є покликані до зміни природи, з людської до духової, і мають обітницю, що коли будуть вірні, то у воскресенню вони будуть мати (б) духові тіла, подібні до воскресшого тіла Христа і подібні до славної особи Небесного Отця. В виду цього їх майбутня перспектива (вигляд), надія Церкви, є називана як (в) духова і небесна, в протиставленню до надій і обітниць, до яких світ прийде під час Тисячоліття. Слово дух є також вживаний (г) відносно Ангелів, які з природи є духовими істотами – не плотськими (тілесними) істотами. Але думка невидимости є завжди сполучена з словами "дух" і "духовий", усюди, де вони є вживані.

Нище подаємо кілька прикладів вживання цих слів:

(а) "Павло в душі (пневма – ум, воля) задумав іти до Єрусалиму."– Діян. 19:21.

(а) "Коли Павло очікував їх в Атенах, кипів у ньому дух (пневма – ум, почуття)."– Діян. 17:16.

(а) "Павло, будучи спонукуваний в душі (пневма – в умі, він був умово порушений) ревно свідчив жидам, що Ісус є Христос".– Діян. 18:5.

(а) "Він (Аполлос) був навчений дороги Господньої, і палаючи духом (пневма – ревним умом) промовляв та ревниво навчав."– Діян. 18:25.

(а) "Свідок мені Бог, Якому служу духом (пневма – моїм новим умом, моїм новим серцем, моєю відновленою волею), благовісткуючи Євангелію Його Сина."– Рим. 1:9.

(а) "Ви бо куплені ціною, отож прославляйте Бога в тілі вашому і в душі (пневма – умі) вашому, вони Божі."– 1 Кор. 6:20.

(а) "Я хоч відсутний від вас тілом, але присутний

духом (пневма - умово), уже розсудив, немов би присутний."- 1 Кор. 5:3.

(а) "а нетлінного і лагідного і тихого духа (пневма - ума, вдачі, схильності), що в очах Божих дорогоцінне."- 1 Петра 3:4.

(б) "Сіється тіло тілесне, встає тіло духовне (пневматікос)",- 1 Кор. 15:44.

(б) "Бо є тіло тілесне, і тіло духовне (пневматікос)".- 1 Кор. 15:44

(б) "Та не духовне (пневматікос) було перше"- 1 Кор. 15:46.

(б) "духовне ж (пневматікос) потім".- 1 Кор. 15:46.

(в) "думання духовне (пневма - мати ум контрольований Божим Святим Духом, або волею), це життя та мир."- Рим. 8:6.

(в) "ви, що духовні (пневматікос - сплоджені з духа і маючи нову волю) направляйте такого в душі (пневма - успосібленню) лагідности." - Гал. 6:1.

(в) "Бог і Отець нашого Господа Ісуса Христа, Який поблагословив нас усяким духовним (пневматікос - благословення духовного роду) благословенням у небі". - Ефес. 1:3.

(в) "Наповнюйтесь духом (пневма - святим Божим Духом) розмовляючи між собою псалмами і гімнами та піснями духовними (пневматікос - піснями в згоді з новим умом)"- Ефес. 5:19.

(в) " Щоб ви наповнились розумінням Його волі у всякій премудрості і розумом духовним (пневматікос - розумінням усіх справ пов'язаних з вашим новим духовним спорідненням до Бога і Його плану)"- Кол. 1:9

(в) "збудуйтеся в дім духовий (пневматікос - родина, або дім духового порядку, або роду)"- 1 Петра 2:5.

(г) "одна дівчина служниця, яка мала духа (пневма - невидиму силу) віщунського" - через спілкування з упавшими духовими істотами.- Діян. 16:16

(г) "Павло..обернувшись промовив він до духа (пневма -

зла духова істота, яка опанувала дівчину) Наказую тобі ... вийди з неї."– Діян. 18:18.

(г) "і злі духи (пневма) виходили з них." – Діян. 19:12,13

(г) "та злий дух (пневма), озвавшись, сказав."– Діян. 19:15.

(г) "Садукеї бо кажуть, що нема ні Ангела, ні духа (пневма – духової істоти)."– Діян. 23:8

(г) "А коли Ангел, або дух (пневма) промовив до нього, то не воюймо з Богом."– Діян. 23:9

ДУХ У СТАРОМУ ЗАВІТІ

(2) Слово "дух" є в Старому Завіті вживане до людства в загальному, але завжди або відносно (г) духа життя, оживлюючої іскри, яку Бог вперш запалив в Адамі, а яка відтоді перейшла (пошкоджена) на ціле його потомство – яка є невидимою силою, або якістю; або (д) духа ума, волі – невидимої сили, яка контролює життям.

РУАХ, ПНЕВМА – ОЖИВЛЮЮЧА СИЛА

Коли говориться про створення чоловіка то тут треба розуміти, що це є дух життя. Писання виразно показує, що цей дух є спільний для всіх Божих створінь, і його не тільки люди мають, як про це слідуючі цитати з Біблії виразно покажуть:

(г) "щоб знищити кожне тіло, що в ньому дух життя (руах – дух, або віддих життя в кожному тілі)"– 1 Мойс. 6:17; 7:15

(г) "Усе, що в ніздрях його дух життя (руах – дух, або сила життя)"– 1 Мойс. 7:22

(г) "то ожив дух Якова (руах – життєві, або оживлюючі сили Якова стали розбуджені)"– 1 Мойс. 45:27

(г) "І він (Самсон) напився, і вернувся його дух (руах), і він ожив (його сили, енергія, вернулись до нього)"– Суддів 15:19

(г) "В Якого руках є ... дух (руах) кожного людського тіла (дух життя усього людства є в Божій силі)"- Йов 12:10

(г) "Боже, Боже духів (руах - життєвої сили, духа життя) кожного тіла, як згрішить один чоловік, чи Ти будеш гніватися на всю громаду?"- 4 Мойс 16:22

Теорія за якою різниця між чоловіком, а твариною полягає в відмінному дусі життя, відмінному роді життя, і що при смерті один іде вгору, а другий вниз, була очевидно дуже старою між філософами світу, тому ми бачимо, що Соломон, мудрий чоловік, запитує:

(г) "Хто знає, чи дух (руах - дух життя) людський знімається вгору, а дух (руах - дух життя) звірячий сходиться вниз до долу" (Еккл. 3:19-21) Як сам Соломон розумів цю річ, то про те він говорить скорше:

(г) "Бо доля людей і доля тварин - одна в них доля, як помирають ці, так помирають ті, і один дух (руах - дух життя, віддих життя) у всіх них; людина нічим не ліпша від скотини" - в цьому відношенню, в справі посідання відмінного роду життя - його вищість мусить бути деїноді, як це будемо бачити.

(г) "В руки Твої віддаю я духа (руах . духа життя, або життєву енергію).- Пс.31:5

Ці слова були пророчою заявою про слова нашого Господа, коли Він вмирав на хресті. Він одержав духа життя від Отця як дар: Він, будучи послухний для Божого плану, стався чоловіком, щоб бути Відкупителем чоловіка: і коли віддавав свого духа життя, або життєву енергію, Він висказав своє довір'я і сполягання на Бога і Його обітниці, що Бог дасть Йому знову духа життя у воскресенню.

Людство одержало духа життя від Бога, Який є Джерелом життя, через отця Адама. Адам через непослух стратив своє право до сили, або духа життя, і поступово випустив його з рук - вмираючи поступово через дев'ять сот тридцять літ. Тоді тіло вернулось до землі, до земського пороку, бо тим воно було перед створенням, а дух життя, привілей життя, сила, або дозволення на життя, вернулось

до Бога, Який дав цей привілей, або право, так як який-небудь можливий привілей вертається до того, що його дав, якщо його умови не є виконані. (Еккл. 12:7) В цьому тексті нічого не вказує, що дух життя "відлітає назад до Бога", як деякі це представляють, тому що дух життя не є інтелекційною, ні особою, лиш тільки силою, або привілесом, яке було страчене і тому переходить до того, хто дав цю силу, або цей привілей. Тут є думка, що коли чоловік згрішив, відтоді він не має права до життя; повернення його життєвого права до Бога і повернення його тіла до пороку землі знижує його стан точно до того, яким він був перед його створенням.

Але, так як наш Господь мав надію в Божу обітницю, що його "дух життя", або життєва сила і право, буде під Божим провідництвом повернений, то так само з причини відкупляючої жертви нашого Господа певні надії і обітниці є відкриті для цілого людства через "Ісуса, посередника Нового Завіту" (Жид. 12:24). Тому віруючі в Нього "не сумують так, як інші, які не мають надії." Наш Відкупитель купив духа життєвих прав, якого отець Адам стратив для себе, і для цілої його родини. Тому тепер віруючі також можуть за себе (і задля знання Божого плану, також і за інших) передати їх духа (їх сили до життя) в руки Божі так, як це вчинив наш Господь і Степан – в повноті віри, що Божа обітниця воскресення буде виповнена. Для світу воскресення означатиме перетворення людського тіла і його оживлення, або розбудження життєвою енергією, духом життя (свр. руах, грец. пневма). Для Євангельської Церкви, учасників "першого (головного) воскресення" це означатиме наділення духа життя, або життєвої енергії (свр. руах; грец. пневма) для духового тіла. – 1 Кор. 15:42–45

В цьому живому образі земського воскресення, який є даний в прор. Єзекиїла (37:5–10,13,14) відношення тіла до духа життя, дихання, є виразно представлене. Це не робить різниці, що пророк вживає це лиш як символ, бо це все ж таки показує (потверджує), що людський організм не має

життя, поки не одержить руах - віддиху життя - який, як це є на інших місцях показано, є спільним, тобто таким самим, для всіх тварин, бо жодне з них не може жити без нього. Звернім добру увагу на слідуючі вислови Єзекіїла:

(д) "Ось я введу у вас духа (руах - духа життя, життєву енергію) і ви знову оживете"

(д) "І виросте на вас тіло і простягну на вас шкіру, і дам у вас духа (руах - дух життя, життєва енергія) і ви знову оживете."

(д) "І побачив я, а ось на них жили, і виросло тіло, і була натягнена на них шкіра зверху, та духа (руах - духа життя, життєвої енергії) в них не було."

(д) "І сказав Він мені: Пророкуй до духа (руах - духа життя, життєвої енергії) і скажи до духа (руах - духа життя, життєвої енергії). Так говорить Господь Бог, із чотирьох вітрів (руах) прийди духу (руах - віддих, або дух життя) тай подихни на ці повбивані, щоб вони ожили."

(д) "І я пророкував, як Він наказав був мені, і увійшов у них дух (руах - дух життя, віддих життя, життєва енергія) і вони ожили."

(д) "І пізнасте, що я Господь, коли я повідчиняю ваші гроби, мій народе, і дам я в вас свого духа (руах - духа життя, віддих життя) і ви оживете."

Цього духа життя, або силу життя дану Адамові Його Творцем, він мав привілей задержувати навіки, коли б був послухний. Він стратив це право через непослух, і право до життя повернене до великого Давця, не як особа, не як річ, але як право або привілей, дух життя вертається до Бога, Який дав це право, або привілей під умовою, і ці умови стали порушені.- Єккл. 12:7.

(д) "Ніхто не має влади над духом (руах - духом життя, іскрою життя), щоб задержати духа (руах - духа життя) життя"- Єккл. 8:8.

З ласки Божої ці страчені права або привілеї життя, які при смерті кожний чоловік передає Богові, стали відкуплені дорогою кров'ю і купець є названий новим Життєдавцем, відновник, отець для роду, Який дасть життя

і це більш повне для всіх, Які остаточно приймуть Його.

Ми дамо лиш один приклад з Нового Завіту:

(д) "тіло без духа (пневма – життя, іскра, віддих життя) мертве."– Яків 2:26

РУАХ, ПНЕВМА – УМ, ВОЛЯ

Тому що ум, або воля є невидомою силою, або впливом, він є представлений тими самими словами в єврейській і грецькій мовах, як понизці приклади показують:

(е) "Анна відповіла: Ні Господи, я жінка скорбна духом (руах – умом, вдачею)".– 1 Самуїла 1:15

(е) "Дурний усю свою досаду (руах – плани, думки, заміри) виливає."– Прип. 29:11

(е) "став я думати і знемігся духом (руах – ум)."– Пс. 77:3

(е) "і дух мій (руах – розум) допитувався."– Пс. 77:6

(е) "Вірнодухий (руах – вдача, ум)."– Прип. 11:13

(е) "Всі дороги людини чисті в очах її, та зважус душі (руах – ум, думки заміри) Господь."– Прип. 16:2

(е) "Попереду погибелі йде гордість, а поперд упадком – надуте серце (руах – схильність, воля, ум)."– Прип. 16:18

(е) "Лучше з тихим духом (руах – ум, вдача) смиритись."– Прип. 16:19

(е) "марнота та й утома духа (руах – ума)."– Еккл.6:9

(е) " Терпеливий в дусі (руах – умі, вдачі), гордий в дусі (руах – умі, вдачі), Не давай духу (руах – умові) хутко в гнів попадати,"– Еккл. 7:8,9

кілька ілюстрацій з Нового Завіту:

(е) "Хлопчина (Йоан) ріс та скріплявся в дусі (пневма –ум, характер)."– Луки 1:80

(е) "У дбайливості не ліниві, палкі духом (пневма – ум, вдача, характер)."– Рим. 12:11

(е) "Ми не духа (пневма – ум, вдачу) світу прийняли".– 1 Кор. 2:12

(е) "не мав я спокою для духа свого (пневма – ум)."– 2 Кор. 2:13.

(е) "а відновлятися духом (пневма – характером,

стремлінням) розуму вашого."- Ефес. 4:23

(е) "Вашою окрасою ... в нетлінні лагідного і тихого духа (пневма - ум, схильність)." - 1 Петра 3:3,4

Ці біблійні тексти вживані в цих оригінальних словах показують, що наше слово дух є добрим перекладом, бо не тільки говоримо про духа життя, але також про лагідного духа, доброго духа, і злого духа, або вдачу, гіркий дух, і гарячий дух; і ми також вживаємо ці вислови щодо нищих тварин, так як і відносно людей. Те, що ми доказуємо, є вповні доведене, а саме, що дух не є дійсним чоловіком, ні іншим чоловіком, але що це слово, коли вжите відносно створення чоловіка, вказує звичайно на іскру життя, або життєву силу, яка є спільною для всіх тварин.

НЕСАМАГ - ВІДДИХ ЖИТТЯ

Хоча слово руах є часом переложене на слово віддих тощо, єврейська мова має інше слово на віддих, а саме, нешамаг. Воно трапляється двадцять шість разів і у дев'ятнадцяти випадках є переложене "віддих" - "надхніння" один раз "дух" два рази, "душа" раз, "подув" три рази - (це так в англ. Бібліях). Як приклад значення цього слова і як доказ, що це слово звичайно означає життєву силу, а в жодному значенні не вказує і не передає думки про вічне життя, або безсмертя, зверніть увагу на пониці вживання цього слова:

"І сотворив Господь Бог чоловіка з землі з пороку земного. І вдихнув (нафаш - вдув) у нізрі його дихання (нешамаг) життя (каіаг)." - 1 Мойс. 2:7

"І вмерло всяке тіло, що рухається на землі, серед птаства і серед скотини, і серед звірини, і серед усіх плазунів, що плазують по землі, і кожна людина; усе, що в ніздрах його було (в старших Бібліях є дихання) дух (нешамаг) життя (каіаг), з усього що на суходолі - вимерло було." - 1 Мойс. 7:21,22

Ці два випадки слова нешамаг в Біблії є вповні

вистарчаючи, щоб доказати наше твердження, що це слово не відноситься до безсмертя, ані до принципу безсмертя, але звичайно відноситься до життєвості, до сили життя. Нам є сказано, що ця сила життя була дана Адамові, і про цю саму силу життя в другому тексті говориться, що вона знаходилась у всіх тваринах на землі, в птахів, в скотині, в плазунах так як і в людині, і коли стали позбавлені цього дихання життя, вони всі погинули – тварини і люди. Вони всі померли однаково, за винятком, що відносно чоловіка Бог мав певний замір, згідно з яким у властивому часі став приготований викуп, і, згідно з обітницею, у відповідному майбутньому часі буде довершене визволення з в'язниці смерті через воскресення істоти, душі.

ЛЮДСЬКА ДУША

Читаючи в книзі Буття запис про створення, багато помітили цей факт, що, коли Бог сформував чоловіка з пороку землі і передав йому дихання (духа) життя, то там говориться, "Чоловік (людина) стався душею живою". Цей вислів для пересічного читача впровадженого в блуд через його вчителів відносно слова "душа", є таким, що може його дуже заплутати і дати причину думати, що тут є якась підстава для поширеного блуду, якого він не розуміє, бо це не було йому правильно пояснено тими, які самі повинні були цей предмет розуміти. Він припускає, що його вибрані теологічні вчителі цей предмет досліджували і безсумнівно це доказали.

Не розуміючи значення слова душа, багато відчують, що вони можуть вживати його в необачний спосіб, і тому вони переміняють вислів Св. Письма, і замість говорити, що чоловік є душею, вони говорять, що чоловік має душу, а це є зовсім відмінна думка. Тому є конечним, щоб кожний шукаючий правди старався, так далеко як це є можливо, очистити свій ум з пересуду відносно цього предмету, а особливо відносно тих речей, про які він сам говорить, що не розуміє, тому що це є природною

схильністю приписувати властивості і силу тому, що є таємниче і незрозуміле. Тому загальною ідеєю про душу є, що вона є чудовою інтелегентною істотою, яка посідає чудові сили, що не підлягає знищенню, є невідчутною і незрозумілою.

Один методистський єпископ подав таку дефініцію душі, і це напевно годиться з їхніми так званими ортодоксальними теоріями, навіть хоча є безглуздною, коли ми її bliще приглянемося – "Вона не має всередині ні зовнішності, немає тіла, ні форми, ні частин, і ви могли б поставити мільйон їх в шкарлупу оріха." Такі різні речі є стверджувані про душу, щоб допомогти доповнити теорію, яка є блудною. Теорія заявляє, що душа є дійсною істотою, іскрою Божества, посідає божественні якості і інтелегентне життя і т.п. відлучена і остронь тіла, і що вона замешкує в тілі на певний час, і вживає його за свій дім, а коли тіло є знищене, або знесилене, вона його опускає. Оскільки ніхто ніколи не бачив, щоб душа входила до тіла, і беручи до уваги, що душа, тоді, як вона є в тілі, не може бути знайдена через найбільшу екзамінацію і при допомозі новочасних удосконалених знарядів, так як мікроскопів, фотографічних апаратів і промінів "X", то тому припускається, що вона є "без тіла, без форми, і без частин"; і відколи думається, що вона є така мала, що не може бути розпізнана через мікроскоп, то зовсім властиво можна сказати, що ви могли б помістити 50 мільйонів таких душ у шкарлупі оріха. Дійсно, цей єпископ дав добру дефініцію нічого, і всі погодяться з тим, що сотки мільйонів нічого можна помістити в найменшій шкарлупі, і там ще буде місце.

Але якою є підстава на таку дивовижну спекуляцію? Ми відповідаємо, вона є зовсім безпідставна. Це є результатом того, що чоловік видумує свою власну теорію про майбутнє життя, і відкидає Божу теорію і план. Людська теорія говорить: Там мусить щось бути, що ніколи не вмирає, інакше не може бути майбутнього життя. Божа теорія говорить: Той самий Бог, Який на початку створив,

є в спроможі воскресити з мертвих. Це є супуречність між Словом Божим і усіма людськими теоріями на землі, так між цивілізованими, як і між варварами; усі людські теорії навчають, що чоловік не вмирає і тому не потребує Життєдавця, ні воскресення. Теорія Біблії подає, що чоловік вмирає і що без Життєдавця і без воскресення смерть дійсно закінчила б усе, і не було б вічного життя.

Це є в цілі піддержання цієї теорії, що світ і всі його релігійні книги (включаючи, а що є нам прикро сказати, більшість есхатологічних праць написаних професійними Християнами) вчать доктрину про безсмертя душі – що в людині є душа, посідаюча окреме життя від свого тіла, і що вона є безсмертна, не підлягає знищенню, і тому призначена на вічну радість, або вічне горе. Отже приступаємо до розслідування:

ЩО ЦЕ Є ДУША ?

Розбираючи це питання з Біблійної точки погляду, ми пізнаємо, що чоловік має тіло і має духа, але сам є душею. В тому наука годиться з Святим Писанням. Дійсно, одна галузь науки, Френологія, бере череп людей і нищих тварин як показчик і з нього читає природні риси і характеристики власника; і чи не всі люди мають певну здібність фізіологічно розсуджувати характери? Усі можуть розрізнити між інтелігентною людиною, а упослідженою, між милим і лагідного характеку, а злобним і брутальним. Ті, які не навчилися, що організм (тілесна форма) є нерозлучно пов'язаний з вдачею, характером і схильністю, не багато навчились з життєвих лекцій і не є приготовані до розсуджування нашої, чи якоїсь іншої теми.

Слово "душа", як його знаходимо в Писанню, означає чутлива істота, тобто, істота посідаюча сили чуття, чуттєве сприймання. З чистим умом, звільненим з пересудів, ідім з тою дефініцією до книги Буття, до запису про створення чоловіка і завважмо (1) що організм, або тіло було сформоване; (2) що дух життя, названий там "живе

дихання" (в інших Бібліях є "дихання життя", або "віддих життя") був переданий; (3) що наслідком того повсталала жива душа, або чутлива істота. Це є дуже просте і легке до зрозуміння. Це показує, що тіло не є душею, і що дух, або віддих життя не є душею, але, що коли вони є сполучені Господом, то наслідком того повстав живучий чоловік, живуча істота – жива душа, посідаюча сили чуття. Тут немає нічого тайного в тім – немає натяку, що божественна іскра була вщеплена в людство дещо більше, чим у нищих тваринах. Дійсно, в той час як створення нищих тварин є лиш загально описане, то ми мусимо знати, що з ними цей процес мусів бути дещо подібний. Ми знаємо, що там не могло бути пса без псячого організму, ані без духа, або віддиху життя в тому ж тілі. Коли б тіло пса не було оживлене, то не було б пса; це насамперед вимагає вселення іскри життя, дихання життя, тоді життя пса починається. Це саме стосується до усіх тварин.

В повній згоді з тим, ми тепер звертаємо увагу на факт, який здивує багатьох, а саме, що згідно з записами Писанням, кожний пес є душею, кожний кінь є душею, кожна корова є душею, кожний птах є душею і кожна риба є душею. Інакше кажучи, вони всі є чутливими створіннями, посідаючи сили чутливого сприймання. Правда, деякі з них є на вищому, а деякі на нищому рівні, але слово душа відповідно і згідно з Писанням стосується до створінь на нищих і на вищих рівнях, як також і до чоловіка, який є найвищий і найшляхотніший – до риб, плазунів, птахів, скотини і чоловіка. Вони всі є душами. Завважте, що ми не кажемо, що вони мають душу, в звичайнім і помилковім значенню цього слова, однак вони всі мають душу в тому значенню, що мають життя, існування – вони є живучими душами. Дослідім це:

В першому, в другому і дев'ятому розділі 1 Мойсея слова "жива душа" є стосована в єврейській мові до нищих звірят дев'ять разів, але перекладачі (стараючись пильно хоронити ложну але загальну примху (або вигадку)

відносно душі, яку витягнули з філософії Платона) старанно хоронили свою працю, щоби, так далеко як це є можливе, держати читача в незнанні щодо цього факту – що слово душа є загальним для нищих створінь, і що в Святому Письмі воно так само стосується до них, як і до чоловіка. Отже чи це могло статися інакше, що у всіх інших випадках в Біблії вони пильно закривали думку, вживаючи іншого слова у перекладі єврейського слова, яке в випадку чоловіка є переложене "душа"? Вони так пильно стерегли цього пункту, що лиш в одному місці в Біблії є це слово переложене "душа" в зв'язку з нищими тваринами, а саме в 4 Мойс. 31:28, і там вони, очевидно, були змушені так зробити, а це з причини особливої будови речення – жодний інший переклад не був би відповідно можливий. Цей уривок читається:

"І принесли данину для Господа від військових, що входять до війська, одну душу від п'яти сотень від людини і від великої худоби, і від ослів, і від худоби дрібної." Тут бачимо, що слово "душа" є вживане відносно до нищих створінь так само як посилаючись на чоловіка; і так це виглядало б всюди в Писанню, коли б перекладачі не були збаламучені їхньою фальшивою теорією щодо цього предмету.

(Слід зазначити, що в понище розбраних текстах, єврейське слово "нефеш" є в англійських Бібліях переложене "living creature" – живе створіння – проте в українських Бібліях, за винятком Католицької, воно є правильно переложене на "жива душа." – Ред.)

Тепер звернім увагу на цих дев'ять текстів з книги Буття, в яких єврейський оригінал слова душа (нефеш) трапляється в зв'язку з нищими тваринами:

"І сказав Бог: Нехай вода виройть дрібні істоти, душу живу (нефеш)." – 1 Мойс. 1:20. Завважте, що там пишеться душу, і що це було п'ятого творчого дня, або періоду, довго перед створенням чоловіка.

"І створив Бог риби великі і всяку душу живу (нефеш), що її вода виройла за їх родом" (1 Мос. 1:21). Це

також було п'ятого дня – перед створенням чоловіка. Це були риби-душі.

"І сказав Бог, Нехай виведе земля живу душу (нефеш) за родом її, худобу і плазюче, і земну звірину." (1 Мойс.1:24) це були душі, що жили на суходолі, вищі від риб – але чоловік, людська душа, або існування, не був ще створений.

"І сказав Бог ... земній усій звірині, і всьому птаству небесному і кожному, що плазеє по землі, що душа (нефеш) в ньому жива – уся зелень яринна на їжу для них." (1 Мойс. 1:30) Тут є вичислені нищі тварини і є виразно сказано, що вони всі є живими душами – точно таке саме слово яке відноситься до чоловіка.

"І вчинив Бог з землі всю польову звірину, і все птаство небесне, і привів до Адама. А все як він зватиме їх ... живі душі (нефеш), так вони зватимуться" (1 Мойс. 2:19). Тут коментар є зайвий, бо немає сумніву, що душа не тільки є власністю чоловіка, але зовсім правильно стосується до всіх чутливих створінь, від найнищого до найвищого – до всіх створінь, що мають чутливість.

"Все що плазує, що живе воно, буде вам на їжу, тільки м'яса з душею (нефеш) його, тобто з кров'ю його, не будете ви споживати" (1 Мойс. 9:3,4). Тут про звірят, яких можна їсти, не тільки є сказано, що вони мають душу (життєвість), але є сказано, що їх кров представляє їх існування, істоту, або душу, і тому чоловікові стало заборонено їсти кров – заборонено розвивати кровожерство.

"Ось я поставлю заповіт мій (зроблю угоду) з вами і з вашим потомством. І з усякою душею (нефеш) живою, що з вами, з птаством і скотиною, і з усім живим на землі" (1 Мойс. 9:9,10). Дуже виразні слова, що все живе створіння є душами, так як і чоловік, хоча нищі від нього в природі і організмі.

"Оце знак заповіту, що даю я його поміж мною та вами, і поміж кожною живою душею (нефеш), що з вами на вічні віки"(1 Мойс. 9:12). Чи може щось бути більш виразне, від того.

"І згадаю про свій заповіт, що між мною і між вами, і між кожною живою душею (нефеш) в кожному тілі" (1 Мойс. 9:15).

Цей самий вислів є повторений в 16-тім вірші. Отже тут є виразно показано, що живу душу мають всі Божі творива. Коли заслона неправильного перекладу є усунена, то немає місця, щоб причіплювати інше значення, і тоді ми схоплюємо думку, яку Бог бажає, щоб ми дістали з Його Слова. (В деяких українських Бібліях, подібно до англійських, це слово нефеш стало переложене на живе створіння як напр. в 1 Мойс. 9:9,10 "я устанавляю мій союз з вами і з кожним живим (нефеш) створінням").

Ми могли б подібно цитувати певні місця з інших книг Біблії, але ми навели досить, щоб встановити і підсилити наше твердження перед кожним розумним умом – що слово душа в Біблії є зовсім правильно стосована також до нищих тварин, як і до чоловіка; і тому всі претенсії, або теорії побудовані на ідеї, що надії чоловіка на майбутнє життя і його теперішня вищість від звірят є наслідком того, що він є душею, а вони не є (душами), є блудною теорією і вона повинна бути зовсім змінена, якщо хочемо це бачити з правдивої точки погляду Божого об'явлення.

Але нехай нас ніхто не розуміє, що ми навчаємо, що тому, що все живе створіння, яке рухається, від мурашки до слона, від пуголовки до кита є живучими душами, то тому всі вони мусять мати вічне життя через перехід до духового стану, або через майбутнє воскресення. Така думка була б безглуздом, не маючи жодної підстави. Мільярди живучих душ родиться кожної мінuti на тих нищих рівнях тваринної природи, а інші мільярди гинуть кожної мінuti.

Нашим твердженням є, що чоловік є душею, або істотою на вищому рівні – цар і пан над нищими родами душ, або чутливими створіннями, однак одним з них – земською, людською тваринною душею, та проте оригінально (Адам) був так велично утворений, що він

зовсім властиво був названий як подоба Бога – образ Того, Хто створив Його.

Чоловік як душа є відмінний від нищих тварин, або душ з причини його вищого, і більш складного організму; його вищість є показана не тільки в його вертикальній формі, але також через його вище умове обдаровання, вищі розумові здібності, які є подібні до Божих і є відбиті в його обличчю. Але це є радше його умові і моральні здібності, чим його фізичні, що чоловік був створений на подобу Божу. Хоча багато з нищих тваринних душ посідає певні розумові сили і вони їх в різний спосіб проявляють, проте кожна з них має свій рівень, поза який не можна зробити жодного поступу. Але сили думання і розсуджування чоловіка є майже неограничені, тому що він був створений на "образ Божий", "подобу Того, Хто створив Його." І помимо упадку чоловіка в гріх і його тисячлітніх літ великої темноти і деградації, ми ще даліше можемо бачити Божу подобу – особливо в тих, що прийняли Християнське післанництво про примирення з Богом і знову сталися "синами Божими" і які стараються бути пристосовані до подоби дорогого Сина Божого.

Наприклад: коні, пси і птахи – вони можуть бути навчені про значення багато слів і можуть розуміти про речі, які відносяться до життєвих справ. Вони часто показують свої сили, або здібності думання і деякі є здібні числити – аж до двадцять, але хто пробував би вчити коня, чи пса, чи птаха алгебру або астрономію? Найвищі з нищих тварин можуть бути навчені до певної міри про моральну чесноту і їх обов'язки для їх власників – не забивати овець, не кусати, копати тощо, але хто пробував би вчити це німе створіння Десять Заповідей? Їх можна навчити певну міру любови для їх панів і їх приятелів, але хто думав би навчати їх любити і шанувати Бога і більшої терпеливості для їх ворогів, які з ними зле обходяться.

Точка, яку тут слід помітити, є, що всі ці різниці не є з причини тої, що нищі тварини мають відмінне дихання,

або духа життя, бо ми вже бачили, що "вони всі мають те саме дихання" (Еккл. 3:19), не тому, що чоловік є душею, а тварини не є, бо ми бачили на основі Писання, що вони всі є також душами. Але, як ми пізнали, і чого всі люди є свідками, кожний має відмінний тілесний організм, який дає кожному створінню відмінні характеристики, або якості, і які самі становлять (або ставлять на) вищий, або нищий рівень інтелекції. Завважте також, що не величина ні вага дає їм перевагу, або вищість, бо в такому випадкові слон, або риба кит, були б панами землі; вищість лежить у "органічній якості", яка є головно показана в будові мозку і його функції.

Тому чоловік є найвищим типом земського створіння – "з землі, земський" – і його вищість є вищністю його умових, або розумових здібностей – а це не є розвитком, лиш даром від Творця.

ДУША ЯКА ГРІШИТЬ, ТА ДУША ПОМРЕ

Ці слова, що знаходимо в Біблії, які часто говорять про смерть душі є в гармонії з повищим твердженням, але не є в гармонії з загальною думкою в людей, бо про душу людська філософія і навіть релігійні співаники подають, що вона не може бути знищена. Читасмо, наприклад, що наш Господь, коли Він стався ціною викупу "виляв свою душу (істоту) на смерть" і "Він поклав душу свою на жертву за гріх" (Ісаїя 53:10,12). Це було потрібне, тому що це була Адамова душа, яка була засуджена на смерть, і для людства є обітниця відкуплення душі, або істоти з сили смерті. "Та Бог визволить душу мою із влади підземної країни (шеол – стану смерті)" (Пс. 49:15). І як ми вже бачили, задля того, що всі душі стали в такий спосіб відкуплені через одно відкуплення, то про всіх наших ближніх – усе людство – говориться в Біблії, що вони "сплять в Ісусі". – 1 Солун. 4:14

Тут хочемо зазначити, що Апостол в цьому вислові не міг відноситися тільки до святих, тому що він про тих

говорить, що вони є "в Христі". Ті, про яких говориться як про "нові створіння", є тими, які стали сплоджені від Бога через Духа до співнасліддя з Христом, як Його Церква, члени Його тіла. Але в тих, які "сплять в Ісусі", є включене ціле людство, тому що наш Господь Ісус був ублаганням за наші гріхи, але не тільки за наші, а також за гріхи цілого світу, і завдяки цій жертві Він є Життєдавцем не тільки для нас, але також цілого світу – а свідчення про те і нагоди з того для великої більшості ще належуть до майбутності. – 1 Йоана 2:2; 1 Тим. 2:4-6.

Що Апостол мав це на думці, є показано в контексті; він тут напоминає віруючих не сумувати так, як інші, які не мають надії, і як причину для надії говорить про те, що Ісус помер за гріхи чоловіка і воскрес знову, щоб виправдати чоловіка, і що тому ті всі, які "сплять в Ісусі", є законно звільнені з осуду (вироку) смерті і є піддані для Ісуса, Який через Божу силу може їх піднести з смерті. Коли б Апостол сказав, або коли б ми його розуміли, що тільки святі будуть в такий спосіб благословенні через Ісуса, то ми легко можемо бачити, що віруючі тоді і відтоді мали б небагато потіхи в його словах, тому що велика більшість віруючих приятелів, тоді і відтоді, не можуть бути названі святими; і якщо збудження з смерті є благословенням наміреним лиш для святих, то ця думка, замість бути потіхою, була б радше болем і стражданням. Але Апостол відноситься до цілого світу, який спить в Ісусі, хоча цього ніхто не знає (бо ще не можуть дивитися з Божої точки погляду), про це тепер знає лиш Небесний Отець і Його посвячений народ, яких Він через Слово Правди навчив відносно Його майбутнього славного плану, щоб вони радувалися з довжини і широчини, з висоти і глибини Божої доброти і "не сумували так, як інші, що не мають надії."

Як звичайне спання, коли тверде, вказує на повну несвідомість (щодо того, що діється довкруги), то так само з смертю, образним спанням – це є час повної несвідомости – та більше чим це, бо це є часом повного неіснування, за

вийнятком, що воно є заховане в Божому замірі і силі. Тому для привернених до життя збудження з смерти означатиме оживлення, або привернення свідомости від точно того самого часу, коли свідомість була страчена в смерті. Там не буде можна оцінити довжини часу, який був від часу смерти до часу пробудження. Час пробудження буде слідуєчим часом після часу смерти, так далеко як іде про свідомість.

Такий самий стан помічено в зв'язку з особами, які були пошкоджені в певних випадках, наслідком чого був великий натиск на їх мозок і це тимчасово спричинило зник їх свідомости, але не погасило їх життя. Коли натиск з мозку був усунений, то особа, яка прийшла до свідомости, у багатьох випадках закінчувала ці слова, які були перервані через цей випадок. Отже Божя сила вповні занотус кожний рух і чинність кожного мозку і їх відтворить. В такий спосіб в часі пробудження людство в загальному буде оживлене з тими самими словами і думками, з якими вони повмирали. Але не забуваймо, що ми тут відносимося до світу в загальному, а не до особливої класи, вибраної з світу, а саме: Церкви, тіла Христа, яка буде мати участь в першому воскресенню, і яка тепер в багатьох відношеннях має відмінні досвіди.

Але, хоча Адамова смерть стала відвернена з причини Божого плану і викупу, і замість бути знищенням життя, є лиш його тимчасовим припиненням, яке називається сном, все ж таки ми пізнаємо, що Писання дуже виразно зазначає, що після оживлення, або пробудження з сну смерті, це буде залежати від кожної особи, чи вона піде до досконалости і життя під керівництвом і опікою славного Христа, або чи вона свідомо і добровільно, і вперто вибере дорогу гріха. Якщо хтось вибере це останнє, то він одержить кару, яка була насамперед призначена Адамові, а саме, смерть, але вже більше не Адамова смерть, кара за гріх Адама: вона є названа Друга Смерть. Про цю Другу Смерть ніде не говориться як про сон, і там немає жодного натяку, що з неї буде ще якоесь пробудження.

Противно, вона є названа "погибель вічна від лиця Господнього та від слави потуги Його."- 2 Сол. 1:9

Про цю відкуплену і пробуджену клясу, яка в загальному буде мати свою пробу під час віку Тисячоліття, Писання так говорить, "Та душа, яка грішить, вона помре" (Єзек. 18:20). Що це писання не стосується до теперішнього часу, є очевидним з трьох міркувань:

(1) Це не мало б значення в теперішнім часі, коли всі вмирають - святі і грішники.

(2) Це є висказане в формі другої кари і основане на особистому поступованню, а це не може бути пристосоване до теперішнього часу, тому що тепер ми всі вмирасмо задля "непослуху одного чоловіка" і кари смерті, яка спала на нього і посередньо вплинула на пілий його рід.- Рим. 5:12

(3) Контекст показує, що цей уривок відноситься особливо до тих, які стали звільнені з Адамового гріха, який є загально поширений сьогодні. Тому його особливе пристосування мусить належати до слідуючого віку, Тисячолітнього віку. Зверніть увагу на зв'язок, не забуваючи, що Угода Закону жидівського віку була аналогічна до Угоди віку Тисячоліття, з тою різницею, що ця остання буде мати кращого Посередника, який буде радий і здібний помагати і підтримувати усіх, які будуть старатися поступати праведно, не приписуючи їм недобровільних недомагань.

Контекст заявляє: Не будуть уже більше тої приповідки в Ізраїлі повторяти: Батьки їли кислі грони, а в дітях на зубах оскома. Але, противно, кожна душа буде за себе саму відповідальна перед Богом, і "Та душа, що грішить, вона помре. Син не понесе кари за батькову провину, а батько не понесе за провину сина - справедливність справедливого буде на ньому, а несправедливність несправедливого на тому буде" (Єзек. 18:2,4,20). Це є ясним, що цей час ще не прийшов. Діти ще даліше мають "оскому на зубах" з причини гірких грон гріха, які їх батьки їли; ми ще даліше є під правом

спадковості; даліше всі вмирають за гріх Адама, а не за особистий гріх. На доказ того завважте незаперечний факт, що майже поливина людського роду вмирає в дитинстві, не дійшовши до літ розважливості, або відповідальності за себе самого. Хто ж не може бачити, що болісне і вмираюче немовля, що має кілька днів, або місяців, не вмирає за свої власні гріхи, але вмирає тому, бо є членом Адамового роду, який є ще даліше під висказаним прокляттям проти нашого отця Адама, "Вмираючи помреш?" Воно унаслідило частку цього прокляття і також унаслідить частку Божого благословення через Христа в майбутнім пробудженню, яке є забезпечене заслугою великого Примирення завершеного на Голгофті.

Коли ми звернемося до Єремії 31:29-34, то знайдемо іншу довідку про точно такі самі обставини згадувані Єзекіїлом, тільки що в Єремії нам є дані більш точні подробиці, які показують, що цей стан належить не до теперішнього віку, але до майбутнього віку. Єремія говорить:

"У ці часи (Тими днями) не будуть уже докоряти: Отці їли скислий виноград, а у синів на зубах оскома. Ні, кожний вмиратиме за свій власний переступ, та хто їв скислий виноград, у того і оскома на зубах буде"

Ці слова, "у ці часи", або, "тими днями", виразно вказують на майбутні часи реституції, під царюванням Христа, а не на теперішні часи царювання гріха і смерті. Помітіть, що пророк даліше описує інші риси віку Тисячоліття, говорячи про Нову Угоду, яка має бути затверджена для Ізраїля і Юди, вічний заповіт, під яким вони одержуть свою довго очікувану частку Авраамового благословення і обітниць. – Порівняй Рим. 11:26-31.

Та сама думка, що смерть буде знову карою за гріх, для всіх відкуплених від Адамової смерті, які після припровадження до точного знання Божої ласки, не схочуть з неї скористати, є показана в словах нашого Господа, "І не лякайтесь тих, що вбивають тіло, а душі не зможуть вбити (не бійтесь тих, які можуть забрати теперішнє життя, яке вже є під осудом смерті, але

пам'ятайте, що ви стали викуплені і тому для вас є можливе майбутнє життя і що ніхто не може вам того забрати, що Бог приготував для вас через викуп в Ісусі Христі) але бійтеся Того, Хто може погубити і душу, і тіло в пеклі (в Гегенні). (Мат.10:28) Тут через неомильний авторитет є вповні підтверджено, що Бог має силу знищити душу. Ми знаємо, що викривлена теологія намагалась вивертати Писання і тому заявляє, що це означає, що Бог є здібний знищити щасливість душі в Гегенні, але що Він не може знищити самої душі. Ми відповідаємо, що це є перекручуванням Святого Письма і їх перекручення напевно приведе погані наслідки на тих, які "послугуються Словом Божим по звідничому." Ми всюди показували, що слово Гегенна, яке тут є вжите, означає "друга Смерть" – повне знищення – для всіх душ, які не будуть слухати того великого Божого Пророка, коли у властивому часі, Він буде говорити виразно до всіх народів, так як тепер Він говорить через притчі і неясні вискази, які є розяснювані лиш для Церкви.- Діян. 3:23; Мат. 13:11

Тому ми говоримо, що Біблія безумовно заявляє, що чоловік є душею, або істотою; що його право до існування в Божому влаштуванні було страчене через гріх, і що тепер він є під прокляттям, або карою Божого осуду, смертю; що всі привілеї чоловіка і права були куплені через чоловіка Ісуса Христа, Який дав себе на викуп за всіх; і що наслідком того смерть не вважається як повне знищення, але тільки як тимчасовий "сон", з якого ціле людство, всі люди які померли, будуть пробуджені через їх Відкупителя в воскресенню, в заранні віку Тисячоліття.

ЗАМІШАННЯ З ПРИЧИНИ ЗЛОГО ПЕРЕКЛАДУ

Це не повинно нас дивувати, коли ми знаходимо, що, маючи дуже помилкове поняття відносно душі, відносно духа і дійсного чоловіка, перекладачі в наших загальних Бібліях були дуже спантеличені, і в своєму старанню

нахиляти переклад так, щоб це було в згоді з їх заздалегідь уявленими ідеями щодо даних предметів, вони дуже змішали звичайного читача. Вони так покрили і змінили значення слів, щоб це утруднити читачам цю річ добре бачити, і це головню тому читач натрапляє тепер на подвійні перешкоди, (1) Фальшиве научування цього предмету, і (2) неправильні переклади, що піддержують це фальшиве научування.

Однак завдяки Божому провидінню, ми жисмо тепер в днях, в яких можна знайти різного роду поміч, так що чоловік чи жінка, навіть без високої освіти, маючи перед собою ці помічники, може одержати кращий погляд на цілий цей важний предмет, чим його мали навіть самі перекладачі. Тепер (в англ. мові) є три твори, які дають (англійському) читачеві багато краще розуміння загального перекладу Біблії і показують точно як там є переложено з єврейських і грецьких оригіналів. (1) Англійсько Єврейська і Грецька Конкорданція Святого Письма (Безденомінаційна). (2) Аналітична Конкорданція Проф. Йонга (Презвитеріянська). (3) Вичерпна Конкорданція Др. Стронга (Методистська). Усі ці три підручники поміщують кожне слово з Біблії і показують на оригінал з якого це слово походить. Хоча ми згадували деномінації, які є представлені в цих відмінних Конкорданціях, то це є властивим сказати, що так далеко як ми завважили, там не було дозволено на деномінаційні упередження, які були б перешкодою для точности кожної з них. Хоча вони стали сформовані в дещо відмінний спосіб, проте їх свідчення є гармонійні і точні, а різниці між ними є в зручності і вигідності.

Досліджуючи ці підставові твори, що там знаходимо? Отже знаходимо: що єврейське слово *neh-phesh*, яке є загально переложене на "душа" (436 разів в англ. мові) в Старім Завіті, і яке означає "чутливе створіння" є переложене через тридцять шести відмінні способи, ось так: "всяку" 4 рази; "голод", 2; "звір", 1; "тіло", 4; "віддих" 1; "створіння" 9; (Гл. 1 Мойс. 1:21,24; 2:19; 9:10,12, 15,16; 3

Мойс. 11:46) Це слово також було переложене на: "померший", "дух" "людина". "серце" "ум" і інші (В наших укр. Бібліях є дещо відмінно, і не маючи укр. Конкорданції, ми не можемо цього точно показати, а це тим більше, що тепер маємо кілька відмінних перекладів, в яких це слово не є онако переложене - Ред.)

Грецьке слово "псuxe", "psuche" (чутлива істота, або створіння) в Новому Завіті відповідає слову "нефеш" і є переложене (в англ. мові) на "душа" 56 разів, також 3 рази на "ум" і 1 раз на "серце"; "життя" 41 разів.

Між тими різними відмінними перекладами цього слова, ні одно не затемнило правди так, як це останнє. Тут є тенденція дати враження, що життя є одна річ, а душа друга річ, і це давало думку, що чоловік може стратити своє життя, однак не стратити своєї душі, своєї істоти. Понище даємо приклади, в яких слово псuxe є переложене на життя, але було б краще, коли б було переложене на істота, або душа, бо це запобігло б замішанню:

"Ті, що були напосілись на життя (псuxe - душу, істоту) Дитяти"- Мат. 2:20

" Не журіться життям (псuxe - душа, істота) вашим, що вам їсти."- Мат. 6:25

"Хиба життя (псuxe - душа, істота) не більше їжі."- Мат. 6:25

"Той, хто зберігає своє життя (Псuxe - душу, істоту) погубить його, а хто задля мене погубить своє життя (псuxe - душу, істоту), той знайде його."- Мат. 10:39

"Хто хоче спасти життя (псuxe - душу, істоту), той погубить його; хто ж погубить життя (псuxe - душу, істоту) ради мене, той знайде його."- Мат.16:25

"Син Чоловічий прийшов ...щоб дати життя (псuxe - душу, істоту), як викуп за багатьох."- Мат. 20:28

"Чи законно ... життя (псuxe - душу, істоту) спасти, чи погубити?"- Марка 3:4

"Бо хто хоче своє життя (псuxe - душу, істоту) зберегти, той погубить його; хто ж загубить своє життя (псuxe - душу, істоту) ради мене та Євангелії, той спасе

душу свою. Що бо за користь людині, коли вона ввесь світ здобуде, а занапастить свою душу (психе – життя, істоту). Або що дасть людина взамін за свою душу (психе – життя, істоту)? (Небагато з читачів помічають, що "життя" і "душа", кожне вжите два рази в цих віршах, є з цього самого грецького слова психе) – Марка 8:35-37.

"Бо Син Чоловічий прийшов не на те, щоб йому служити, лише щоб служити й віддати своє життя (психе – душу, істоту) як викуп за багатьох." – Марка 10:45

"Чи законно в суботу спасти життя (психе – душу, істоту), чи погубити." – Луки 6:9

"Хто бо хоче життя (психе – душу, істоту) своє зберегти, погубить його, хто ж згубить життя (психе – душу, істоту) своє ради мене, той збереже його. Яка ж бо користь людині, що ввесь світ здобуде, себе ж погубить." – Луки 9:24

"Бо Син Людський не прийшов, щоб життя (психе – душу, істоту) людей нищити, а щоб спасти їх." – Луки 9:56

"Не журіться про життя (психе – душу, істоту) ваше, що їстимете, ані про тіло, у що зодягнетесь. Життя більше від їжі, а тіло від одягу." – Луки 12:22,23

"Коли хто приходить до мене і не зненавидить (не любитиме менше) батька свого, і матір, і дружину, і дітей, і братів, і сестер, та ще й своє життя (психе – душу, істоту), той не може бути учнем моїм." – Луки 14:26

"Хто буде старатися, щоб життя (психе – душу, істоту) своє спасти, той погубить його, хто погубить його, той збереже його." – Луки 17:33

Думка в цьому повищому вірші і в деяких попередніх є, що нарід Божий має пам'ятати, що їх теперішнє існування, або істота, або буття, є і так під осудом смерті; але, що Божа ласка приготувала відкуплення – не продовження існування, але оживлення, воскресення, життя нанову. Поклик цього віку Євангелії є, щоб складати своє життя в службі для Господа, як живу жертву, йдучи в сліди нашого Відкупителя. Обітниця є, що всі віруючі в Христа, які це вірно виконують, одержуть перше

воскресення, через яке стануться з Ним учасниками Божої природи. В такий спосіб вони знову одержуть свою душу, істоту, існування – "життя з подостатком"– Йоана 10:10

"Пастир добрий кладе своє життя (психе – душу, істоту) за вівців (наш Господь віддав свою душу (життя) на смерть за гріхи многих"– Ісая 53:11,12).– Йоана 10:11

"Я кладу своє життя (психе – душу, істоту) за вівців."– Йоана 10:15

"Я кладу моє життя (психе – душу, істоту), щоб знову його прийняти."– Йоана 10:17

"Хто любить життя (психе – душу, істоту) погубить його; хто ж ненавидить життя (психе – душу, істоту) свого на світі цьому, на вічне життя збереже його."– Йоана 12:25

Тут думка є, що вірність для Бога під теперішніми обставинами конечно означатиме невдоволення з теперішніх обставин і готовість жертвувати їх в службі для Бога і праведности, і наших ближніх – і в такий спосіб, згідно з Божою постановою, бути почислені за гідних існування (душі, істоти) під кращими обставинами в майбутньому віці. Той, який любить теперішні обставини, теперішній стан речей, і який цінить втіху і приємності теперішнього часу більше, чим праведність і послух для Бога, через те докаже, що він не є гідний майбутнього існування, яке Бог запропонував нам, негідний, щоб його душа, його істота була відроджена в першому воскресенню.

"Життя (психе – душу, істоту) своє ти покладеш за мене?"– Йоана 13:38

"Більшої любови ніхто не має над ту, коли хто кладе життя (психе – душу, істоту) за друзів своїх."– Йоана 15:13

"людьми, що віддавали своє життя (психе – душу, істоту) за ім'я нашого Господа."– Діян. 15:26

"Не тривожтесь бо душа (психе) його є в ньому."– Діян. 20:10

"І не дороге мені життя (психе – душа, істота) моє, тільки аби з радістю закінчити мені дорогу мою."– Діян. 20:24

Апостол навчився правильно дивитися на теперішнє

життя, теперішнє існування, як на річ невеликої вартости в порівнянні до приобіцяного майбутнього життя, яке одержить через перше воскресення. Він не вважав це за "дороге", цінне, в тому значенню, щоб його цінити більше, чим Господа і Господню ласку, і нагоду служити для Господньої справи. Він був готовий витрачати свої сили і себе самого в службі для Господа, з надією, щоб досягнути перше воскресення, як про це він нам говорить в листі до Филип'ян 3:8-11.

"Мужі, я бачу, що плавання буде з великою шкодою і втратою не тільки для вантажу і корабля, але й для життя (психе - душі, істоти) нашого."- Діян. 27:10

"Бо ніхто з вас не втратить життя (психе - душі, істоти)"- Діян. 27:22

"І моєї душі (психе) вони шукають."- Рим. 11:3

"Які за моє життя (психе - душу, істоту) ший свої клали."- Рим. 16:4

"Бо за діло Христове він був наблизився аж до смерті, життя (психе - душу, істоту) наражуючи, щоб доповнити ваш недостаток служіння для мене."- Фил. 2:30

"У цьому ми пізнали любов, що Він за нас життя (психе - душу, істоту) своє поклав. І ми повинні за братів життя (психе - душу, істоту) класти."- 1 Йоана 3:16

"І погинула третя часть створіння в морю, що мала життя (психе - душу, істоту)."- Об'яв. 8:9

"І не полюбили життя (психе - душі, істоти) свого."- Об'яв. 12:11

Як тільки нам стане ясно відносно цього предмету душі і коли добре зрозуміємо як слова нефеш і психе є всюди в Біблії вживані через надхнених писарів (авторів), то це усуне всяку таємничість, якою під неясними і затемненими словами, були оповиті слова душа і дух, які не тільки для несвідомих, але й для вишколених мали якесь неясне, неописане і незрозуміле значення.

Але нехай ніхто не думає, що тіло є душею; це є блудом, як про це слова нашого Господа ясно показують - "Бог може тіло і душу знищити." Але з другої сторони, не

може бути душі, чутливої істоти, або створіння, без тіла - небесного чи земного, духового чи тваринного.

Звертаючись до записів книги Буття відносно створення чоловіка, ми бачимо, що тіло було сформоване насамперед, але воно не було чоловіком, душею, чи істотою, аж стало оживлене. Воно мало очі, але нічого не бачило, мало вуха, але нічого не чуло; уста, але вони не говорили; язик, який не відчував смаку; ніздра, але не відчуття запаху; серце, але воно не билось; кров, але вона була холодна, без життя; легені, але вони не рухалися. Це не був чоловік, але труп, неживлене тіло.

Слідуючим кроком в процесі створення чоловіка було дати життєвість для добре уформованого і під кожним оглядом добре приготовленого тіла; і це є описане словами "вдихнув у його ніздрі віддих життя." Коли здорова людина втопилася і поживавлення (життя) стало зовсім припинене, то є сказано, що оживлення може бути виконане через розрухування руками, вживаючи в той спосіб легені як роздувальні міхи і таким чином можна поступово відновити дихання в ніздрях. Коли йде про Адама, то очевидно тут не треба було зусилля з сторони Творця спричинити, щоб досконалий організм, якого Він створив, міг вдихати життєдайний кисень з повітря.

Коли оживляючий віддих увійшов до середини, тоді легені розширились, корпускули крові стали насичені киснем і перейшли до серця, яке в свою чергу просунуло їх до всіх частин тіла, збуджуючи всі приготовані, але до цього часу нечинні нерви, до відчуття і енергії. Негайно енергія досягла мозок і почалось думання, розуміння, рішення, почуття, нюх, смак, бачення і слухання. Це, що було неживим людським організмом, сталося чоловіком, чутливою істотою; в той спосіб осягнуто стан живої душі. Іншими словами, вислів "жива душа", означає не більше, ні менше, чим вислів "чутлива істота", тобто істота, яка є здібна, яка може мати відчуття, сприймання і думання.

Крім того, хоча Адам був досконалий в своїм організмі, для піддержання свого життя, душі, або чутливої

істоти, він мусів споживати овочі з дерева життя. І коли він згрішив, Бог вигнав його з городу "щоб не простяг своєї руки і не взяв з дерева (в множині "з дерев") життя, і щоб не з'їв і жив повіки (споживаючи постійно)." (1 Мойс. 2:22) Як мряка і тасмниця є розпорошена через світло правди, яке світить з Божого Слова !

Хоча з причини його упадку в гріх і смерть, стан чоловіка є далеким від того, яким він був у його оригінальній досконалості, коли Найвищий Суддя сказав "дуже добре", так що деякі через розвивання нищих органів думки і невживання вищих інтелектуальних якостей, припинили розвиток тих органів мозку, що представляють ці вищі здібності, проте ці органи ще там є, і можуть бути розвинені, а це так не може бути з найбільш розвиненими тваринами. Отже це через те, що Творець обдарив чоловіка вищим і чудовим організмом, що Він відрізняв його від тварин. Вони мають подібне тіло і кості, дихають тим самим повітрям, п'ють ту саму воду і кормляться подібною поживою, і всі є душами, або створіннями, маючи інтелігенцію; але чоловік у своїм кращім тілі посідає можливості вищої інтелігенції і є трактований Творцем як зовсім на іншому рівні. І це є в пропорції як гріх деградує чоловіка від оригінальної подоби його Творця, що про нього говориться, що він "звірячий" – дещо подібний до звірів, позбавлений вищих і витончених чутливостей.

Ті, яких очі розуміння є відчинені на цей предмет, так що вони можуть бачити, що слово "душа" означає інтелігенцію, істоту, а слово "дихання", або "дух життя" означає, або вказує на Божу силу життя, може з вище наведеного легко бачити, що кожне створіння, яке посідає свідомість життя (існування), має передусім тіло, або організм, а друге, духа життя, що його оживлює, і третє, яке є наслідком тих двох: існування, істоту, душу. Приклад, який може допомогти деяким збагнути цю справу, є подібність між теплом і душею. Якщо грудка вугля є положена в відповідне місце, даючи йому доступ

до кисня з повітря і там його запалити, то тоді випродується нова річ – тепло. Вугля не є теплом, хоча воно має деякі якості, які в сприяючих обставинах випродує тепло; кисень також не є теплом, однак він також в сприяючих обставинах може бути складовою частиною для витворення тепла. Отже, продовжуючи аналогію, тіло не є душею, хоча тіло посідає якості конечні для душі; також дихання, або дух життя не є душею – це є сила, яка приходить від Бога, і яка є потрібна для вироблення чутливого створіння. Тіло, коли є відповідно злучене з віддихом, або духом життя, створює нову річ – істоту, душу, чутливе створіння.

І процес розкладання, тобто смерті, є в гармонії з тими фактами. Якщо віддих, або дух життя є відтягнений (відкликаний), наступає смерть. Тепер питання повстає: Що вмирає? Що перестас існувати? Чи віддих, тобто дух життя вмирає? Напевно ні. Він ніколи не був чутливою істотою, це є принцип, або сила, подібна до електрики, вона не має думки, ні почуття; вона не може померти. Чи тіло померло? Ми відповідаємо, Ні. Тіло може стратити життя, яким Отець його оживив, але тіло само в собі, осторонь віддиху, або духа життя, не має свідомости, ні відчуття, ні розуму і тому не можна про нього сказати (в точному значенні цього слова), що воно померло: воно було неоживлене заки віддих, або дух життя увійшов до нього: воно стало оживлене тоді, як віддих, або дух життя був у ньому: і воно знову стає неоживлене, або стає мертве, коли віддих, або дух життя є відлучений.

Отже, що вмирає? Ми відповдаємо, що це душа вмирає – чутлива істота перестас існувати. Пам'ятаймо, що чутлива істота, душа, була створена через сполуку живого дихання, тобто віддиху життя, з організмом, і що відлучення, або розірвання цих двох, спричинює припинення існування істоти, душі – спричинює смерть. Що це є правдою, коли йде про нищі тварини, то про це ніхто не сумнівається; але чи це не є так само правдою, коли йде про чоловіка, найвищу тварину, створену на

інтелектуальну подобу і моральний образ Бога? Це зовсім не є меншою правдою і повинно бути так само очевидним для кожного правильно думаючого ума. Ми знаємо, що деякі уривки Писання можуть бути перекручені і незрозумілі і тому немов перечуть тому, але в належний час вони будуть взяті під розвагу і тоді стане зрозумілим, що вони є в повній згоді з тими поданнями.

Візьмим ще інший приклад про споріднення між людським і тваринним тілом, духом і душею; незасвічена свічка відповідала б неживленому людському тілу; засвічення свічки відповідало б іскрі життя, яка була оригінально передана Творцем; полум'я, або світло відповідало чутливій істоті, або інтелігенції, або якості душі; насичена киснем атмосфера, яка лучиться з вуглецем свічки для піддержання полум'я, відповідало диханню, або духові життя, який лучиться з фізичним організмом і створює душу, тобто інтелігентне існування. Якщо трапиться випадок, який знищить свічку, то полум'я зникне; і так само, коли тіло людини, або тварини буде знищене через хворобу, або випадок, то душа, істота, інтелігенція, особистість, зникає. Або, коли постачання повітря буде припинене, відтять, від полум'я свічки через покриття його якоюсь посудиною, або вогнегасником, або зануренням свічки в воду, то світло, або полум'я буде згашене, хоча свічка не буде пошкоджена. Так само душа, життя, існування людини або тварини зникає, якщо віддих життя буде від нього відтятий через затоплення, або удушення, хоча тіло може бути досить здорове.

Як засвічена свічка може у сприяючих обставинах передати світло іншим свічкам, але коли полум'я стало раз погашене, то свічка не може знову засвітити ні себе, ні інших свічок, то так само людське, або тваринне тіло, коли воно живе, як жива істота, або душа, може так само під Божим влаштуванням розпочати, або розводити інші душі, або істоти – нащадків. Але скоро іскра життя відійде, душа, або істота зникає, і вся сила думати, відчувати і родити зникла. В гармонії з тим у Святому

Письмі читасмо про дітей Якова: "І було всіх душ, що вийшли з стегна Якового сімдесят душ" (2 Мойс. 1:5). Яків одержав свою іскру життя, як також свій фізичний організм, і звідси цей сполучений продукт цих двох, свою душу, або інтелігентну істоту, від Ісаака і йдучи взад, від Адама, самотоко якому Бог прямо наділив життя. І Яків передав життя і організм і душу для свого потомства, і так само було з цілим людством.

Свічка може бути наново засвічена ким-небудь, що має здібність це вчинити; але з Божої постанови людське тіло позбавлене іскри життя "псується", і вертається до пороку, з якого воно було взяте, і іскра життя не може бути знову передана, хіба через особливу Божу силу, через чудо. Тому обітниця воскресення є обітницею поновленого засвічення, поновленого відтворення фізичного (тваринного) існування, або душі; і відколи тут не може бути істоти, або душі без тіла і приверненої сили життя, або духа, то з того виходить, що у приобіцяному воскресенню, тобто реконструкції, (або відновленні) душі, або істоти, маєтсь на увазі нові тіла, нові організми. Таким чином Писання запевнює нас, що людські тіла, які вернулись в порох, не будуть відновлені, але що у воскресенню Бог дасть такі нові тіла, які Він захоче дати. - 1 Кор. 15:37-40.

Тут Апостол заявляє, що у воскресенню буде особлива кляса визнана за гідну одержати нову природу, духову природу, замість тілесної, і, як ми повинні сподіватись, він показує, що ця велика зміна природи буде виконана через дання їм відмінних тіл. Тут свічка може знову служити за приклад: припустім, що тілесна, тобто людська природа є зілюстрована через свічку з лою, а нове тіло через воскову свічку, яка має ясніше світло, або через електричну лампу.

Ми могли б слушно побоюватися, що з якою-небудь силою, меншою від нашого Творця, яка запевнює воскресення, могла б наспупита певна перерва, або помилка, через яку ідентичність, тобто тотожність, або індивідуальність, могла б бути страчена, особливо, коли

йде про тих, які матимуть велику переміну природи, через участь в першому (головному) воскресенню, до духового існування. Але в тому і в інших речах, ми можемо вповні довіряти Тому, з Яким ми маємо до діла в тих справах. Той, Хто знає всі наші думки, може їх відтворити в новому мозку, так що ні одна корисна лекція, або дорогоцінні досвіди не будуть страчені. Він є за мудрий, щоб помилятися і за добрий, щоб бути немилосерним; і все, що Він обіцяв, Він сповнить в спосіб багато кращий, чим ми могли б просити і думати.

Багато припускає, що погребані тіла мають бути відновлені, що ті самі атоми мають бути зібрані в будові нових тіл, але Апостол говорить відмінно, він пише, "і те що ти сієш, то не майбутнє тіло сієш." Це є душа, чутливе єство, або істота, що Бог пропонує відновити через силу воскресення; і у воскресенню Він дасть для кожної особи (для кожної душі, або чутливої істоти) таке тіло, яке Його нескінчена мудрість приготувала; для Церкви, "невісти" вибраної в теперішнім віці, духові тіла, для реституційної кляси, людські тіла, але не ті страчені в смерті.- 1 Кор. 15:37-38.

Як у створенні Адама сполучення організму з віддихом життя витворило чутливу істоту, або душу, то так само їхнє розірвання з якої-небудь причини робить кінець чутливій істоті - здержуючи всяке думання і відчуття. Душа (чутливе єство) зникає; тіло вертається до пороку землі звідки воно було взяте, а дух, або віддих життя вертається до Бога, Який наділив його Адамові і через нього його родові. (Еккл. 12:7) Він вертається до Бога в цьому значенні, що він вже більше не є підданий під людську контролю, так як в розмноженню тощо; він ніколи не може бути привернений, хіба через Божу силу. Визнаючи цей факт, ті, які є навчені від Бога, покладають свою надію майбутнього життя через воскресення на Бога і Христа, Який є Його прославлений Представник. (Луки 23:46; Діян. 7:59) Отже, коли б Бог не поробив засобів для майбутнього людського життя через викуп і приобіцяне

воскресення, смерть була б кінцем всяких надій для людства.- 1 Кор. 15:1418.

Але, Бог зробив забезпечення для того, щоб ми знову жили; і відколи Він дав пізнати про свій ласкавий план, то ті, які говорять і розумно пишуть про цей предмет (наприклад, надхнені писателі Біблії), так немов би змовились, всі говорять, що про час несвідомості між смертю і поранком воскресенням, в якому чутливість, тобто чутливе існування, є тимчасово припинене, як про "сон". Дійсно, тут ілюстрація є дуже добра, тому що час пробудження буде виглядати для них як час, коли вони померли. Читаємо наприклад, що Ісус говорив про смерть Лазаря "Лазар, наш друг, заснув, я йду, щоб його розбудити." Після того, коли Він побачив, що Його учні не зрозуміли Його слів, Він сказав їм "Лазар помер" (Йоана 11:11). Коли б теорія про свідомість в смерті була правильна, то чи це не є дивним, що Лазар нічого не сказав відносно його досвідів під час цих чотирьох днів його смерті? Ніхто не може сказати, що він був в "пеклі", де, як багато говорить, душі мучаться, тому що наш Господь назвав його "приятелем", і коли б він був в небі, в блаженному стані, наш Господь не кликав би його з відтам, тому що це не був би благородний чин. Але, як наш Господь сказав, Лазар спав і він пробудив його до життя, до свідомості, до його чутливого буття, тобто його душа зістала знову оживлена, і це все було ласкою, яка була дуже оцінена Лазарем і його приятелями.

В Святому Писанні є поширена думка, що ми тепер є в ночі вмирання і снання, і це є порівняне з ранком пробудження і воскресення "посилає на ніч сльози, а досвіта радість" (Пс. 30:5) - ранком воскресення, коли сплячі повиходять з гробів, як це є висказано Пророком: "Пробудіться і співайте, ви мешканці пороку (з землі)".- Ісаїя 26:19

Апостоли також часто вживають цю відповідну, надійну і мирну образову мову. Наприклад: Лука говорить про Степана, першого мученика, "він заснув"; Ап. Павло в

своїй промові в Антіохії ужив подібних слів "Давид уснув" (в нових перекладах "спочив"), (Діян. 7:60; 13:36) Ап. Петро послуговується тим самим висловом, кажучи:

"як позасипали наші батьки" (2 Петра 3:4). І Ап. Павло подібно говорить в багатьох місцях, як понищі вірші показують:

"коли умре (згідно з грец. засне) чоловік її."- 1 Кор. 7:39

"З яких більшість живе й досі, деякі ж спочили."- 1 Кор. 15:6

"Коли нема воскресення мертвих ... тоді ті, що померли (в грец. заснули) в Христі, загинули."- 1 Кор. 15:13:18

"Христос воскрес із мертвих, первісток із тих, що померли (грец. заснули)"- 1 Кор. 15:20

"Ось таємницю вам кажу: Не всі ми заснемо,"- 1 Кор. 15:51

"Не хочу ж, брати, щоб ви були в незнанні про тих, що померли (грец. заснули)."- 1 Сол. 4:13

"Так Бог тих, що померли (грец. заснули) в Ісусі приведе з Ним."- 1 Сол. 4:14

Коли прийде Царство і час воскресення, то "ми, що залишились живими до приходу Господнього, не попередимо тих, що померли (грец. заснули)."- 1 Сол. 4:15

Ця сама думка є представлена прор. Даниїлом. Описуючи воскресення, він говорить, "І багато з тих, що сплять у земному поросі, збудяться" - і цей опис подає, що в склад тих сплячих входять добрі і злі (Дан. 12:2). Добрі заснули в мирі і очікують Господнього дня - Христового дня, Тисячолітнього дня - вповні переконані, що Він (Христос) є в змозі виконати те, що вони довірили Йому на цей день (2 Тим. 1:12). Ця сама думка також перебігає через Старий Завіт - від часу, коли Бог насамперед провістив Євангелію воскресення Авраамові: вислів, "Він заснув з своїми батьками", часто повторяється в Старому Завіті. Але Йов представляє справу більш сильними словами, кажучи, "О якби Ти мене в гробі (шеолі) заховав,

аж поки минеться твій гнів". Теперішній час вмирання, є часом Божого гніву – прокляття смерти є над всіма, з причини першого переступу. Однак, нам є приобіцяно, що у властивому часі прокляття буде знесене і що через Відкупителя прийде благословення для всіх народів землі. І тому Йов продовжує, "Буду мати надію по всі дні свого життя, аж поки не прийде заміна для мене, (тоді) Кликав би Ти, (Йоана 5:25) то я відповів би Тобі, Ти прагнув би діла рук Твоїх." (Йов 14:14,15) І ми, з часів Нового Завіту, читаємо відповідь нашого Господа, "Всі, які в гробах, почують голос Сина Божого (покликуючи їх, щоб пробудились і прийшли до повного знання Бога і до повної нагоди вічного життя)" – Йоана 5:25,28,29

Цей сон смерти є таким дійсним періодом невідомости, що пробуджені не будуть знати як довгий час проминув від їх смерти до збудження. Дійсно слово "сон" є лиш відповідним образним очеркненням, бо мертві є дійсно мертвими, зовсім знищені, за винятком того, що Божа мудрість задержує їх тотожність, їх ідентичність, і постановила через Христа їх пробудити – їх перетворити і ожити. І це буде дійсно відновленням – це буде більшою маніфестацією Божої сили, чим було оригінальне створення Адама і Еви. Це буде новим створенням п'ятидесяти мільярдів, замість двох осіб. Це буде відтворенням різних родів, не одного. Лиш наш Бог посідає таку велику мудрість і силу – і Він є спроможний і радий це виконати. Це має бути одною з користей, що вийде з дозволання злого, що його знищення заманіфестує усі риси Божого характеру, які не були б так розпізнані і заманіфестовані в жодний інший спосіб. Божа справедливість буде ясніти перед людьми і Ангелами, і так само буде Божа любов і Божа сила, і остаточно Божа мудрість, яка приготувала і дозволила, щоб такий вияв Божого характеру могли також бачити усі Його створіння.

Свідчення Святого Письма відносно кінечности воскресення з мертвих є дуже ясні і точні – як могло б бути воскресення з мертвих, якщо ніхто не є мертвий, але,

як деякі впираються, що "всі, які виглядає що померли, є більше живими, чим були перед тим"; в той спосіб вони противляться п'ятьом органам чуття кожної інтелігентної особи, і також точним висловам Святого Письма, що "Хто знаходиться між живими, той має надію, бо краще собаці живій, чим левові мертвому. Бо живі знають (навіть менше інтелігентні), що помруть, але померші нічого не знають, і їм вже нема заплати, бо забута і пам'ять про них (в загальному). І їх кохання і їх ненависть, та заздрощі їх загинули, і нема вже їм часті (інтересу) навіки (свр. олам – на довгий неозначений час) в нічому, що дістатися під сонцем ... все, що в силі чинити рука твоя, те роби, бо нема в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні розуму, ні знання, ні мудрости."– Еккл. 9:4-10; Ісаїя 26:14.

(Шеол – стан смерті для душі, у відміну до гробу, що є названим місцем для тіла, який в свр. мові є кебар. Гляди Пс. 30:3; 49:15; 89:48, де шеол є переведене на гріб, або могилу. Гляди 2 Пар. 34:28; Йов 10:19; Пс. 88:5; де кебар є гріб. Душа нашого Господа пішла до шеол (Пс. 16:10; Діянь. 2:27), але "з злочинцями визначили Йому гріб, та поховали Його в багатого"– Ісаїя 53:9).

"Надію того (в ньому самому) Ти губиш Ти силою схопиш його назавжди і він відходить; Ти міняєш обличчя його і відсилаєш його. Чи сини його славні, він того не знає, чи в прикрому стані, він не відає."– Йов 14:19-21 Ісаїя 63:16

Завважмо важливість слів Апостола в його чудовім научуванні про воскресення в 1 Кор. 15:12-54. Він говорить:

"Коли про Христа проповідується, що Він із мертвих воскрес, то як же дехто між вами каже, що нема воскресення мертвих?"

Якщо мертві не є мертвими, але більше живими, тоді ніхто не є мертвий і тоді напевно не могло б бути воскресення з мертвих. Апостол так не вірив і не говорив, але противно, він говорить, що мертві загинули б як німі тварини, хіба що Бог їх воскресить, і що наша надія для

них була б марною надією, і тут є лиш той вийняток, що Бог їх воскресить. Позначить виразно слова цього дуже переконуючого аргументу, цього Апостола, який є одним з найбільших логіків на землі. Він каже:

"Коли ж нема воскресення мертвих, то й Христос не воскрес (але ще є дальше мертвий), і коли Христос не воскрес, то даремна проповідь наша, даремна ж і віра ваша (тому, що померший Христос не може нічого знати і нікому допомогти). І ми являємося неправдивими свідками Божими (ми є звідниками, замість Богом уповажненими представниками), бо про Бога ми свідчили, що Він воскресив Христа, Якого Він не воскресив, якщо (коли б це було правдою, що) мертві не воскресають. Бо коли мертві не воскресають, то й Христос не воскрес."

Слід помітити, що Апостол не наполягає в своєму аргументі відносно воскресення тіла, але воскресення істоти, або душі; "що Його душа не буде залишена в пеклі – шеол, гадес" (Діян. 2:31,32). Коли б відносно воскресення Апостол вірив в популярну теорію наших днів, то він сказав би приблизно так: Деякі з вас говорять про воскресення тіла немов би це було важною справою, бо вдійсності тіло є "путами", перешкодою, "в'язницею" для душі, якій є багато краше, коли вона є "звільнена." Воскресення тіла, коли б воно не прийшло, буде нещастям і вказує на нове ув'язнення і обмеження сил.

Апостол не говорить щось подібного, тому що це було б перевертанням правди. Він навчав про воскресення душі, або чутливої істоти з стану несвідомості, з смерті; але заперечує воскресенню тіла, яке вмирає, кажучи "Ти не сієш того тіла, яке буде: ... (в часі воскресення душі, або істоти) Бог дає (нове) тіло, яке хоче, кожному насінню його (відповідне) тіло" (1 Кор. 15:37,38). Маса людства людського насіння, або роду, одержує людські тіла, але не ті самі тіла, які обернулись в порошок і яких частини, або атоми перейшли до рослин і дуже малих тваринних організмів. Церква одержить духові тіла подібні до тіла їх воскреслого Господа і вони будуть зовсім неподібні до земських тіл –

так далеко, що Апостол говорить, "ще не явилось, що ми будемо, знаємо ж, що коли Він з'явиться, то будемо до Нього подібні, бо побачимо Його як він є" – не як Він був.– 1 Йоана 3:2

Але йдім даліше за виводами Апостола. Він говорить:

"А коли Христос не воскрес, то даремна віра ваша, і ви ще в гріхах ваших. Тоді ті, що померли в Христі, загинули."– вв 17,18

Ті, які говорять, що душа не може вмерти і тому не вмирас, і які через те заперечують воскресенню душі, тобто чутливої істоти, і які наслідком того є змушені говорити, що довідки Писання про воскресення, відносяться до тіла, є в скрутному положенню і не знають, що робити з тими словами надхненого Апостола. Якщо вони твердять, що наш Господь був більше "живий чим будь-коли іноді", під час тих трьох днів, про які Писання говорить, що Він був мертвий, і думають про Його воскресше тіло як те, що лежало в гробі Йосифа, яке було зранене і покалічене, то як вони можуть твердити, що віра в Христа, Який не помер (але Який тільки скинув своє тіло на три дні) є "марною" вірою? Як можуть вони признати, що така віра не звільнює з прокляття? Як можуть вони твердити, що "більше живий, чим коли-небудь" Христос, "звільнений" від свого людського тіла, не міг би спасти грішників і тому усі ті, які заснули в Христі, "загинули"?

Ціла їх теорія перечить науці Святого Письма і фактам. Вона перечить, що яка-небудь душа може загинути (грец. аполлоомее – бути знищена), а Апостол говорить, що може; і так само говорить наш Господь "Бог може знищити тіло і душу." Її оборонці також перечуть, що хтось "спить в Христі", заперечують, що смерть є сном і що ці, які сплять очікують на ранок воскресення, в той час як наш Господь і Апостоли і святі Пророки разом заявляють, що смерть є "сном", з якого сама Божа сила може пробудити до свідомості душу, чутливу істоту, на якому-небудь рівні існування. Бо слід пам'ятати, що ті, які

матимуть перемену в першому воскресенню до Божої природи, будуть так дійсними душами, як вони були в земській природі. Бог говорить, що Він є душею, і тут є вжите це саме слово психе – "Праведний буде жити вірою, і коли хто відступає, не матиме в ньому впадобання душа (психе – чутлива істота) моя."– Жид. 10:38

Філософія Платона (що чаловік не вмирає і не може вмерти, і що це лиш так виглядає, що він вмирає) була поширена по цілій Греції під час першого приходу Ісуса Христа і вона становила велику перешкоду для поступу Євангелії між поганами. Наприклад, ми читаємо, що коли Ап. Павло проповідував в Атенах, то його і самі філософи слухали так як великого проповідника, але, коли він почав говорити про воскресення з мертвих, то тоді вони стратили заінтересовання, бо вважали, що вони є більше розвинені, чим жидівська ідея, що померші не можуть мати майбутнього існування, хіба лиш через воскресення. Коли вони почули про воскресення з мертвих (і в такий спосіб зрозуміли, що Павло негодиться з їх теорією, що мертві є більше живими, чим були колись) то "одні стали насміхатися, а інші казали, послухаємо тебе про це іншим разом."– Діян. 17:32

Поганська ідея, що смерть не є смертю, але кроком до вищого стану життя, не мала жоного впливу на жидівське думання до першого приходу Ісуса. Фарисеї були головною сектою жидів і наш Господь назвав їх наслідниками Мойсесового закону, кажучи "На сидінні Мойсея засіли книжники та фарисеї" (Мат. 23:2). Садукеї, яких було багато менше, були слідуючою впливовою сектою; вони були дійсно невіруючі. Вони зовсім заперечували можливості майбутнього життя, віруючи, що людина вмирає так само як німа тварина, і що не буде жодного воскресення з мертвих. Вони не вірили в Месіянські обітниці і також заперечували існуванню надлюдських інтелігентних істот, так як Ангелів тощо.

Правда, Йосефус (старинний жидівський історик) згадує про секту Ессенеїв, яка, як він говорить, вірила в

теорію Платона, що була поширена між поганями, що чоловік в дійсності ніколи не вмирає, лиш піднімає вищий крок в своїм життєвм розвитку в цім переломовім часі, якого називають смертю. Але ми повинні пам'ятати, що Йосефус писав свою історію жидів тоді, коли був на римському дворі, і що він писав її з наміром так вплинути на імператора і його двір, щоб вони були прихильні для жидів. Римляне вважали жидів так, як Писання говорить, що вони були "народом бунтівничим і твердого карку", і зовсім природньо прийшли до заключення, що причиною такої їх вдачі була їх релігія. Це було правильне припущення; це безсумніву так є, що правда Божого об'явлення стремить до розвитку духа свободи усюди, де вона зайде - вона ломить і руйнує цю велику різницю, яка є між священиками і народом, між царями і його підданими, навчаючи, що всі є відповідальні перед одним великим Суддею і Царем.

Але Йосефус бажав нейтралізувати це правильне оцінення жидівського народу і жидівської релігії, і тому він натягав правду, намагаючись з того зробити такі докази, які міг би показати для римського двора, що жидівська релігія була практично така сама, як інших поганських народів (1) відносно свідомости померших, і (2) віри в вічні муки. (Жиди ніколи не вірили в вічні муки, за винятком дуже малого числа; але римські імператори сприяли цій теорії, тому що вона збільшувала імператорський вплив на звичайний народ. Пізніше імператор прийняв титул "Pontifex Maximus" (Найвищий Священик) - головний релігійний володар - цей титул пізніше прийняли папи). Тому він наводить секту Ессенеїв так, немов би вони були головною релігійною сектою між жидами. Та навпаки, вони були такими незначними, що про них нічого не згадується в Новому Завіті і очевидно ніколи не вийшли на спротив Господу ні Апостолам, тоді як Фарисеї і Садукеї є там часто згадувані.

БО ВСІ ЙОМУ ЖИВУТЬ - Луки 20:27,28

Коли наш Господь відповів законникам і письменникам, і Фарисеям, і завдав їм поразку, то після того до Нього приступили Садукеї, думаючи, що вони, можуть показати вищість свого невіруючого становища, через спростовання науки нашого Господа. До Садукеїв, які говорили, що мертві є назавжди мертвими, наш Господь сказав, "А що мертві воскресають, то й Мойсей показав це при куці, коли він назвав Господа Богом Авраама, і Богом Ісаака, і Богом Якова. Бог же не є Богом мертвих, а Богом живих - бо всі Йому живуть." - Луки 20:37,38.

Наш Господь говорить, що це само в собі є доказом "що мертві воскресають", тому що Бог не відносився б в такий спосіб до істот, які були б вповні і навіки вимазані з існування. Тоді Він показує, що Божий план для воскресення є встановлений і що ті, яких люди називають "мертвими" " всі для Нього живуть" - з Божої точки погляду вони лиш "сплять." Тому Боже Слово говорить про таких, що вони "сплять", а не, що вони є знищені. Хоча оригінальний вирок був для знищення, він є тепер через викуп відсунений. Тому Мойсей говорить "Ти вертаєш людей у зотління, і кажеш (в часі воскресення), Верніться діти людські!" (Пс. 90:3; 103:4). У вислові, "Я є Бог Авраама", Бог говорить не тільки про минулі речі як такі, що ще є, але також про речі, які мають прийти так, немов би вони вже відбувалися.- Рим. 4:17

ТІЛО, ДУХ І ДУША ЦЕРКВИ

1 Сол. 5:23

Вираз тіло, душа і дух є вжиті образowo до Церкви як цілості. Наприклад. Апостол говорить, "Сам же Бог миру нехай освятить вас цілковито - а дух ваш, і душа ваша, і тіло ваше нехай будуть збережені непорочно до приходу Господа нашого Ісуса Христа." Це прохання треба розуміти, що воно відноситься до Церкви в цілості -

вибраної Церкви, яких імена є записані на небесах. Правдивий дух був збережений в малому стаді. Його тіло є також розпізнане сьогодні, помимо того що є дуже багато кукілью, який хотів би закрити, або придусити її. І душа, її чинність, її інтелігенція, її чутлива істота є очевидною усюди, підносячи прапор перед усіма народами – хрест, Викуп.

В жодний інший спосіб ми не можемо стосувати слів Апостола, тому що, не зважаючи на те, як багато людей не годиться щодо збереження духа і душі людей, про яких тут говориться, усі погодяться з тим, що їх тіла не були збережені, але вернулись до пороку, так само як і інших. Крім того слова тіло, душа і дух є в однині, а не в множині.

НА ЩО ВКАЗУЮТЬ СЛОВА "ШЕОЛ" АБО "ГАДЕС"
КУДИ ВСІ ДУШІ ЙДУТЬ?

Загально вважається, що коли душі йдуть до шеолу, до гадес, то тому душа чоловіка мусить бути чимсь відчутним, або реальним і свідомим після смерті – після відділення духа життя від організму, або тіла. Тому є властивим, щоб ми просліділи Слово Боже по цій лінії і побачили, що означають ці слова шеол і гадес?

Єврейське слово шеол трапляється шістьдесят п'ять разів у Старому Завіті. В старших англійських (в старших і новіших українських це є дещо відмінно – Ред.) виданнях вони є три рази переложене на "pit" (яма, печера), тридцять один на "grave" – гріб, і тридцять один разів на "hell" – пекло. Це є невластиві переклади, коли порівнювати їх з значенням, яке мають на думці ті, що тепер загально вживають ці слова пекло, гріб і печере (яма),

Значення єврейського, слова шеол (гадес в грецькій є тим самим) не легко передати яким-небудь словом (так в анг. як і в укр. мовах); воно означає захований, погашений, або темний – стан смерті; це не місце, але стан і можливо що наше слово забуття, або неіснування

краще від інших відповідало б цьому слову шеол в єврейській, а гадес в грецькій мовах. Нічого в слові шеол не вказує на радість, чи горе, чи якийсь почуття; зв'язки, або сполучення мусять провадити нас до того. Тому розгляньмо як ці слова шеол і гадес є вживані, щоб упевнитися з зв'язків про все те, що можемо, відносно "пекла". Ми пізнаємо, що в Біблії дуже виразно сказано, що до шеол, гадес, неіснування усе людство йде, так добрі, як і злі. Що воно не має ні світла, ні знання, ні мудрости, ні мови; що там нема жодного язика, щоб хвалити Бога, ні проклинати Його ім'я: що це є стан повної тиші і в кожному випадку небажаний стан, за винятком того, що до нього є долучена надія воскресення.

Слід помітити також, що це є "душі", так злі як і добрі, що йдуть в стан шеолу, в стан неіснування, щоб ждати на голос Життєдавця в заранню Тисячолітнього віку. Тут не можна заперечувати, що перекладачі загальної англійської Біблії (і також в інших мовах) були часом непослідовні, але ми наполягаємо, що їм не закидується, що вони були нечесні, хоча є місця, які на це вказували б; ми радше віримо, що це було наслідком збаламучення, коли йде про їх розуміння цього предмету, а це з причини довговічних фальшивих навчувальних переданих з "темних віків". На оправдання англійських перекладачів можна навести те, що в старій англійській мові слово hell (пекло) не мало такого значення, яке воно має в новочасній англійській мові. Воно зовсім не означало, ні не натякало на місце, де є гарячість, полум'я, муки і біль, але більше вказувало на гріб – таємний стан, забуття, неіснування. Вживаючи це слово hell (пекло) перекладачі правдоподібно частинно відчували, що роблять правильно, на підставі його старинного значення, його основного значення, як це є подано в повних англійських словниках.

Переглядаючи слідуючі випадки слова шеол, звертаємо увагу читачам, щоб вони помітили, яке було б значення уривку, коли б слово шеол було в кожному випадку переложене на "вогняне пекло", або "місце мук", і тоді

також помітити, як в кожному випадку переклад був би рівний і послідовний з контекстом, коли б воно було переложене на забуття, несвідомість, або непам'ять (або шеол в Стар. Зав; а гадес, в Нов. Зав., як це вже є в деяких Бібліях, і щоб було пояснено, що ці слова означають). Це точно доказує, що "душі" йдуть до шеолу, до стану небуття, і що вони там не мучаться, і не мають жодного знання, ні мудрости, ні праці, ні радості чи болю, чи якого-небудь почуття, але звичайно ждуть в непам'яті на голос Архангела і трубу Божу."

"У жалобі зйду я до сина на той світ у землю (шеол, забуття, і так це є переложено в нових Бібліях), і плакав за ним його батько."— 1 Мойс. 37:35

Так Яків плакав по своєму синові Йосифові, про якого думав, що помер насильною смертю.

"Як станеться йому (Веніяминові) пригода в дорозі, якою підете, так зведете смутком моє сиве волосся в землю (шеол) на той світ. (в Нових Бібліях є переложено — шеол).— 1 Мойс. 42:38

Це були слова Якова, коли він розлучався з Веніямином і боявся, щоб він не був забитий, так як він думав, що Йосиф був.

Ці самі слова є повторені під подібними обставинами у 44:29, коли брати Йосифа переповіли йому слова Якова сказані до них скорше відносно Веніямина. І в 31 вірші брати знову говорять про те між собою в подібний спосіб, кажучи, "то раби твої зведуть сиве волосся раба твого, панотця нашого, смутком в землю (шеол — і так переложено в нових перекладах Біблії).

Тут є чотири випадки, в яких слово шеол було переложене "земля" (в Англ. гріб) і ми просимо всіх, щоб застановились і побачили, як невластивим це було б, коли б це слово було тут переложене на пекло, прикладаючи до того звичайну просту думку про вогонь, муки і біль. Тут перекладачі були певні, що слово пекло, так як його загально розуміють, насунуло б читачам невластиві думки про те, чого Яків сподівався для себе і чого його сини

сподівались для нього і тому переложили його на землю (в анг. на гріб). Все ж таки, вони не вірили, ні більшість людей не вірить, що Яків пішов тоді до гробу, або мав думку піти до гробу, і цей патріярха не думав про поховання свого тіла в гробі (коли говорив ці слова), тому що безсумніву, він вжив би того самого єврейського слова, яке він вжив, коли говорив про гріб Рахелі, а саме deburah (гевураг – гріб) (2 Мойс. 35:20), або він вжив би цього самого слова, що його син Йосиф вжив (deber), коли він говорив про гріб Якова, якого Яків вже скорше сказав собі приготувати, ще перед його смертю. (1 Мойс. 50:5). Противно, ми бачимо, що Яків говорив про себе самого, як про душу, або істоту – що розчарування наслідком страти його сина Веніямина привело б його до смерті, до стану небуття, непам'яті, у його старому віці і слабому здоров'ю.

"Коли нечуване диво сотворить Господь, і роззявить земля уста свої ... і підуть вони живими під землю (до шеолу – небуття і так воно є подано в нових перекладах – до шеолу).– 4 Мойс. 16:30

"І провалились вони живими під землю (шеол, небуття) і покрила їх земля, і погинули вони з посеред громади."– 4 Мойс. 16:33

Ці два тексти, що відносяться до Корея, Датана і Авірона, і показують як вони були знищені, не могли бути відповідно переложені "до пекла", з причини страху, щоб деякі тим не доказували, що місце мук знаходиться під поверхнею землі. Але як виразним є той текст, коли його правильно розуміємо: земля відкрила уста свої і їх поглинула і вони відійшли від чинностей життя і пішли в небуття, в нечинність, в несвідомість.

"Запалав бо мій гнів і горітиме аж до дна підземної пропасти (шеол – небуття: в нових перек. "провалився до шеолу") і пожере він землю і плоди її, і спалив основи її."– 5 Мойс. 32:22

Тут з певністю згадується вогонь, але це не є літеральний вогонь. Цілий контекст показує, що це є вогонь Божого гніву, і слідуючі вірші подають "Будуть

виснажені вони голодом і поїджені вогнем та заразою лютою ... Надворі забиватиме меч, а в кімнатах страхіття." Ми не осталися в непевності, але знаємо, як це пророцтво здійснилося; Ап. Павло, промовляючи під впливом Св. Духа, покликується на цей уривок і стосує його до тілесного Ізраїля, і до горя, яке спало на них, як на народ, коли вони відкинули Господа Ісуса, і взаміну стали відкинені Господом. Апостол заявляє, що нарешті гнів спав на них (1 Сол.2:16): Божий гнів палав проти них і продовжував палати проти них, аж вони, як народ відтерпіли за свої народні гріхи.

Після того, коли Божий гнів спалить їх народний переступ, пошукуючи за ними навіть в найнищому шеолі, Він буде говорити мирно до них, кажучи до Церкви, "Утішайте, втішайте мій нарід, говорить Бог наш. Промовляйте до серця Єрусалиму, і закликайте до нього, що час боротьби його вже скінчився, що неправедність його вже надолжена, бо він прийняв аж у двох за гріхи свої з руки Господньої" (Ісаї 40:1,2). Тоді також прийде визволитель Якова предвіщений Ап. Павлом, на основі Божого висказу, "І це заповіт мій з ними, коли здійму з них гріхи їх" Рим. 11:26,27). Ця сама думка, що після цього вогня Божого гніву проти Ізраїля аж до найглибшого забуття, настане Боже благословення, є показана в інших текстах. Гляди 5 Мойс. 32:26-43.

"Господь і мертвить, Бог і живить; Він зводить у глибінь (шеол в забуття), і в гору підносить (через воскресення, з незнання, з шеолу)."– 1 Сам. 2:6

"Ланцюхи свої пекло (шеол – забуття, в нов. пер. є шеол) на мене кує"– 2 Сам. 22:6.

Тут пророк Давид говорить про те, що його життя було в небезпеці, але, що Бог визволив його з рук Саула. Однак контекст досить виразно показує, що Псалмист говорить пророчо про Христа (Голова і Тіло), і про час повного визволення тіла Христа, яким є Церква, визволення з цього злого світу до слави майбутнього світу, показуючи (8-18 вірші), що визволення тіла Христа буде

перед часом великого горя і буде маніфестацією Божої сили і виявом гніву проти безбожних.

"Оце ж чини по своєму розуму й не дай йому зійти в землю на той світ мирно (шеол - в забуття, в нових перек. до шеол) із волосом сивим ... щоб пішов на той світ (шеол - забуття) з сивим волоссям скривавленим"- 1 Царів 2:6,9

Тут Давид говорив, показуючи своєму синові, що Йоав був небезпечним чоловіком, кровопроливця, який справедливо заслуговує на певну кару, заки він помре. Очевидно перекладачі думали, що хотай Йоав був злим чоловіком, все ж таки тут не було б відповідно перекладати слова шеол на пекло, тому що в контексті говориться про сиве волосся, а їх теорія твердить, що волосся і все оставше фізичне тіло є поховане і що тільки гола душа, або дух іде до пекла. Тому вони воліли передати це слово шеол через землю на той світ (в анг. гріб). Але, коли ми це правильно розуміємо, то тут немає труднощів з тим, що сиве волосся Йоава, і сиве волосся Якова ідуть разом до шеолу, до стану смерті, до забуття. Слова сиве волосся і лиса голова є звичайною образною мовою, вказуючи на старший вік.

"Рідшає хмара і зникає, так і той, що ступає у глибоку яму (шеол - забуття, в нов. перек. "так, хто сходить в шеол") вже не вийде."- Йов 7:9

Тут Йов вказує на повне знищення душі чоловіка в смерті. Все ж таки в 21 вірші він заключає своє твердження заявою, "та от я ляжу в землю, а завтра, хоч би ти й шукав мене, мене вже не буде." Тут про цей проміжний час згадується як про спання, а про Тисячолітний вік згадується, як про ранок, а про теперішній час, як про ніч плачу і горя, і вмирання і зойку. Господь буде шукати Йова в ранці силою воскресення, і хоча він не буде, хоча смерть зробила повне знищення, все ж таки ця справа не є поза спроможністю Божої сили, і тому, коли прийде Господній властивий час "і Ти подавби ласку твору рук Твоїх", коли промине день

гніву Господнього і прийдуть часи відсвіження – тоді Він покличе і Йов, і всі інші дадуть відповідь Йому.– Йова 14:14,15

"Та ж він вищий неба, що ти можеш вдіяти? Глибше він всіх безодень (шеол – забуття, в нових перек. є "глибша за шеол"); що можеш зробити?"– Йов 11:8

Ці слова були сказані через Зофара, одного з приятелів Йова, якого Господь зганив. Тими словами він старався показати Йовові, що Божі принципи володіння є недослідимі для людства; як приклад дуже малого людського знання про Бога він відноситься до шеолу і ці два порівнює; як немає знання в шеолі, так подібно, він казав, не може бути знання Божої мудрости ні плану.

"О коли б Ти сховав мене в преісподній (шеолі – в забутті, в нових перек. є "заховав в шеолі") і там держав мене, аж покіль Твій гнів перейде, і положив реченець, і спогадав знов про мене."– Йов 14:13

Тут є найпростіший і найточніший вислів про надію Йова. Він не бажав продовження цього теперішнього стану гріху і болю, і горя; він був радий і готовий бути захованим в забутті, тобто бути на певний час призабутий, аж до часу, коли "прокляття" буде усунене з землі, а замість того настануть часи відновлення. Але він не бажав бути навіки вимазаним. Ні! маючи довіря в Боже приготування для майбутнього життя через воскресення, він молиться, щоб Бог у властивому часі, коли буде усунене прокляття гріху, згадав про нього, і покликав його з стану забуття, (небуття) знову до існування через реституційні сили, які в тому часі будуть діяти через Христа.– Гляди Діян. 3:19–21

"Та хоч би я й доживав у надії, то все ж таки глибокий гріб (шеол – забуття; в нових перек. є "сподіюсь тільки шеолу") – домівка моя, в темряві постелю я постіль собі, гріб своїм батьком назву, а червам скажу: ви мати моя і сестра моя."– Йов 17:13,14.

Як виразною є ця мова: небуття, знищення є його домом, або ложем і це є в повній темноті – душа Йова,

Його істота або існування, спить; вона не є оживлена, вона жде на ранок воскресення, в той час як його тіло є піддане на знищення.

"Де ж тут надія моя? а чого я дожидаю, хто це побачить? У глибині земну (шеол – забуття; в нових перек. є "до шеолових засувів") вона зійде, ляже спокійно з мною в порох."– Йов 17:15,16

Слуга Божий висловлює свою власну надію, або довір'я, але сумнівається, чи багато може мати таку надію. Він вже висловив свою надію, що його смерть буде лиш сном, з якого він пробудиться в ранці. Але хоча кожний окремо йде до шеолу, до забуття, або небуття, то чи вони мають цю надію, чи не мають, вони всі йдуть туди і знаходять спочинок в поросі.

"Вони проводять дні свої в щасті і в хвилюванні сходять у (земну) глибину (шеол – забуття; в нов. пер "сходять в спокої у шеол").– Йов 21:13.

Тут Йов описує добре життя деяких, які не є Господнім народом – протиставляючи його до горя і терпіння деяких з Божого народу і яких Він справляє палицею проб і досвідчувань, щоб їх приспособити і приготувити до кращих речей опісля.

"Посуха і спеки пожерають, хоч би сніжну воду; оттак безодня (шеол – забуття; в нов. перек. є "так шеол поїсть") грішників."– Йов 24:19

Ціле людство згрішило і тому всі люди є піддані під смерть і йдуть в забуття. Одинок надія є в Нім, Який відкупив нас від смерті, і Який в "заранню" випроводить нас з забуття, згідно з Його власною дорогою обітницею. Однак, Йов в цьому випадку відноситься особливо до злочинителів, які приспішують свою смерть через своє зле поступовання.

"Нага перед ним безодня (шеол – забуття; в нов. пер. "голий шеол") і не закритий Аввадон."– Йов 26:6

Тут Йов показує про велику мудрість Творця, який не тільки знає кінець з початку, але кожен таємну річ забуття, чи небуття, яка є відкрита перед Його проникаючим зором.

"Бо після смерти ніхто не споминатиме тебе; а в гробі (шеолі – в забуттю; в нов. пер. є "в шеолі") хто возхвалить тебе."– Пс. 6:5 (6)

Який виразний і точний вислів ми тут маємо, який доказує про несвідомість чоловіка в його смерті! Слід також помітити, що цей висказ не відноситься до неправедників, але відноситься до слуг Божих, які бажають виказувати Йому свою подяку і хвалити Його за Його милосердя. Завважте також, що це не відноситься до мертвого тіла, яке є погребане в цебер, в гробі, але до душі, яка йде до шеолу, до небуття.

"Нехай повернуться безбожники в пекло (шеол – в небуття; в нов. пер. є "попрямують безбожні в шеол") і всі народи, що забувають Бога."– Пс. 9:17

Єврейське слово шуб, shub, в цьому тексті є правильно переложене повернутися. Це дає думку про когось, який повернувся з шеолу, з небуття, і що деякі з тих, що були привернені з того стану небуття, знову туди повернуться з причини їх безбожності і що вони забули про Бога. Загальне визволення людства з шеолу буде відбуватися під час віку Тисячоліття, як наслідок ціни викупу довершеної на Голгофті. Однак ті, які будуть пробуджені і дійдуть до пізнання правди, і будуть добровільно грішити, то вони повернуть знову до небуття – це буде "Друга Смерть," з якої немає викупу ні реституції. Що цей уривок не стосується до мас людства (поган), які ніколи не знали правдивого Бога, є дуже очевидним з його самих слів, які говорять до тих, що забули Бога, після того, коли стали припроваджені до чистого знання про Нього і до відповідної відповідальності.

"Бо ти не оставиш душі моєї в підземній пропасті (шеолі – в забуттю; в нов. перек. є "Ти не опустиш моєї душі в шеолі"), і не даси твому побожному бачити зотління."– Пс. 16:10

Проповідуючи в дні П'ятидесятниці, Ап. Петро, під впливом Св. Духа пояснює нам, яке є правдиве значення цих слів, показуючи, що це не було б можливим стосувати

їх до самого Давида, тому що душа Давида була залишена в шеолі, а його тіло бачило зіснуття (зотління). Він говорить, "він вмер і поховано його і його гріб у нас до сьогодні." "Бо Давид не зійшов на небо,"- Діян. 2:27-34

Слова Апостола є виразні і вповні переконуючі в двох точках, (1) що душа Давида пішла до шеолу, до небуття, і ще далше там перебуває, і що до цього часу, коли Петро говорив, не пішла до неба; (2) що душа Ісуса Христа пішла також до шеолу, небуття, але не осталась там, тому що воскресла третього дня і після того зійшла на небо.

Ці виразні вислови з надхненого джерела вияснюють цю справу для правдивих шукачів правди: (1) Душа (істота) нашого Господа Ісуса пішла у Його смерті до шеолу, а це слово означає стан небуття, або неіснування, або забуття. (2) Він був померший, або мертвий, через частину трьох днів. (3) Він воскрес, став оживлений, став третього дня силою Святого Духа Божого піднесений з стану неіснування, до стану існування у Божій природі, і стався "первоплодом тих, що спали." Істота, або душа нашого Господа була неіснуючою під час періоду смерті: "він на смерть віддав душу свою"; "душу свою поклав, як жертву за гріх." Але Його душа, істота, була оживлена у воскресенню, і дістала нове духове тіло.

"Пути пекельні (шеолу - забуття; в нов. перек. є "тенета смертельні мене оточили і погибельні потоки мене охопили") обняли мене, сіті смертні охопили мене."- Пс. 18:5

Це є образний вислів і вказує на глибоку муку і страх смерті.

"Господи, Ти випровадив душу мою з пекла (шеолу - небуття; в нов. перек. є "з шеолу") оживив мене з тих, що йдуть під землю."- Пс. 30:3

Це є слова подяки за виздоровлення, за піднесення з великої хвороби, яка грозила смертю.

"Побий соромом беззаконних, нехай у пеклі німіють (шеолі - в небуттю; в нов. перек. є "нехай замовкнуть до шеолу"), заціпи уста брехлив" - Пс. 31:17,18

Тут, так як і в інших місцях, Псалмист тужить за очищенням землі з тих, які люблять і практикують зло. Це зовсім не відноситься до майбутнього життя, ні не натякає на надію воскресення. Коли Царство буде належити до Господа і як Він буде володарем між народами, і як справедливі права і правда будуть запроваджені, і коли милосердя і любов дасть кожному створінню нагоду знання і оздоровлення з гріха, то може бути, що деякі, які є тепер безбожні, тоді будуть шукати праведности, шукати справедливості і будуть покриті милосердям Христової праведности, і остаточно досягнуть через Нього вічне життя. І ні пророк Давид, ні хто інший, не могли протиставитися такій реформації, ні проти давання вічного життя тим, які вповні зміняться і стануть приведені до гармонії з Богом.

"Кладуть їх як овець в підземну країну (шеол – небуття; в нов. перек. є "вони зійдуть в шеол"), а смерть пасе їх, аж поки вранці візьмуть над ними верх праведні, і підземна країна (шеол – небуття) пожере постать їх, кожного далеко від домівки його (тут в англ. є "будучи домівкою кожного з них", а в нов. перек. є "шеол буде мешканням для них"). Та Бог спасе душу мою з рук підземної країни (шеолу – небуття)." – Пс. 49:14.15

Що цей шеол не вказує на гріб в звичайному значенні, але, як ми перекладаємо його, на небуття, неіснування, то це є виразно показане в тексті, тому що вівці не є поховані в могилі (гробі), хоча всі вівці йдуть в небуття, є забуті так, немов би їх не було. Тут Пророк вказує на своє власне довір'я в воскресення, що Бог визволить його душу з шеолу, з небуття. Це є в повній гармонії з словами Ап. Петра, що "Давид не зійшов на небо." Душа Давида пішла до шеолу, в стан неіснування, і самотня надія Давида лежить у визволенню його душі з цього шеолу, з стану неіснування до життя, через Відкупителя у воскресенню. Більше того, навіть ті, які йдуть до стану небуття як вівці, мають знову вийти з того стану небуття, тому що цей уривок виразно подає, що в "ранці" воскресення, в ранці Тисячоліття, "праведники

візьмуть верх над ними", будуть володіти над ними, будуть мати над ними повну контролю, будуть їх судити по справедливості. І так само говорить Апостол, "Хіба не знаєте, що святі судитимуть світ?"- 1 Кор. 6:2

"Погибель на них, живцем нехай проваляться під землю (шеол - в небуття); бо зло в домівках їх."- Пс. 55:15

Ці слова Писання, будучи звичайно незрозумілими, були великим каменем ображення для багатьох з Божого народу. Вони кажуть, як це може бути, щоб такий добрий чоловік як Давид, молився, щоб його вороги пішли до пекла на вічні муки. Добрий чоловік не буде так молитися і не таким був напрям молитви Давида. Як ми бачили і бачимо, слово шеол не містить в собі жодної думки про вогонь, або муки у вогні, але звичайно означає неіснування, зникнення життя. З того слідує, що молитва Давида, або його бажання відносно його ворогів і ворогів праведности, були правильним бажанням і в гармонії з правом найбільше цивілізованих народів в наших освічених днях.

Сьогодні право цивілізованих народів заявляє, що всі убійці мають бути страчені і вони загально вживають до того найбільш легких і неболючих способів. В такий спосіб право говорить, так як говорив Давид, Нехай ці злочинці йдуть до шеолу, нехай вони помруть. Все ж таки, Бог у своєму милосерді через дорогоцінну кров Христа викупив найгірших і ненайгірших грішників, тому що "Ісус Христос з ласки Божої спожив смерти за коного чоловіка." "Він дав себе на викуп за всіх, а що буде засвідчене у властивому часі." Якщо хтось з наших ближніх є більше зіпсований від нас то це може бути з причини особливих засліплюючих впливів противника, під якими вони знайшлися (2 Кор. 4:4); або з причини гіршої спадковості. В кожному разі, Божою постановою є, що кожна одиниця людського роду буде мати повну, добру і безсторонню нагоду рішити і вибрати праведність і життя, або неправдність і Другу Смерть - повернутися до шеолу. Це все є вповні загартоване для нас в Новій Угоді,

яка є забезпечена і запечатана для нас заслугою дорогоцінної крові Христа.

"Велика милість Твоя наді мною, Ти вибавив душу мою з підземної пропасти" (шеолу – з небуття; в нов. перек. є "від шеолу глибокого"). – Пс. 86:13

Слова підземної пропасти, або з "шеолу глибокого" вказують на глибину, або повноту неіснування, забуття. Ми не можемо невластиво вважати, що тут Пророк зображує Господа Ісуса, так як він зображує у багатьох його Псальмах. Коли б так було, то слова "глибина шеолу" мали б особливе пристосовання. В справі світу людства смерть є лиш сном, і його небуття є лиш тимчасове, з якого буде пробудження в воскресенню, як наслідок його відкуплення. Але у випадку нашого Господа Ісуса, ця справа була відмінною; беручи до уваги, що Він зайняв місце грішника (Адама), смерть для нього мусіла означати повну кару за гріх, тощо, вічне небуття, з тим винятком, що через Божу ласку і силу, Він мав бути піднесений з мертвих і статися Визволителем тих, яких відкупив.

"Бо душа моя сита від муки і життя моє близько пропасті підземної (шеолу – небуття). – Пс. 88:3

Тут знову смуток близький смерті є коротко і поетично описаний.

"Котрий чоловік живе і не побачить смерти, визволить душу свою від сирої землі" (шеолу – небуття; в нов. перек. є "від руки могили")? – Пс. 89:48

Як відповідним є це питання і його застосована тут відповідь і як годиться з усіма фактами, які ми до того часу бачили, і як негармонійні є ті слова з загальною думкою відносно цього предмету. Загальною думкою є, що жодний чоловік, жодна душа не досвідчує смерти, Що хвилина в смерті є хвилиною збільшеного життя, і через те душа є сильніша від сили шеолу, сили небуття – що душа не може померти; тому на питання, чи вона може звільнити себе від сили шеолу, відповідається, що шеол не має зовсім сили діткнути душі. Як послідовним є Біблія і Правда! І як непослідовною є загально прийнята філософія

Платона!

"Обняли мене смертні пута, і підземна тіснота (шеол - небуття) постигла мене; (в нов. пер. є "і знайшли мене муки шеолу") в гору і в тузі я зістарівся."- Пс. 116:3

Тут знову страх смерти є описаний образowo.

"Куди йти мені від духа Твого (сили - щоб втекти і сховатися від Божої сили), куди втекти мені від лица Твого? Зійшов би я на небо, Ти там єси, спочив би я під землею (шеолі - в небутті) і Ти там єси."- Пс. 139:7,8

Згідно з поширеною ідеєю, це означало б що Бог постійно мешкає в жахливій кімнаті тортур, на яке шеол, згідно з таким поняттям, вказує. Протиповно, Пророк глибоко роздумував над Божою силою і, говорячи нам про наслідок свого роздумування, заявляє, що у цілому всесвіті немає місця, куди б не доходила Божя сила. Навіть небуття, непамять смерти є підкорені нашому Господеві, Який сказав, "Я маю ключі смерті і аду (гадес - небуття)." Це є наше довір'я в Бозі - в Його всемогучу силу - що становить підставу нашої віри в воскресення мертвих.

"Як земля зорана і розбита, так кості наші розсиплються в челястях пропасти підземної (шеолі - забуттю)"- Пс. 141:7

Значення цього уривку є неясне, але в кожному випадку, він не має в собі нічого, що піддержувало б ідею пекла, де мали б мучитись душі. Переклад Йонга цього вірша є такий; "Як хтось оре і розрізує землю, так наші кості були порозкидувані на приказ Саула."

"Проквітнемо його живого, мов безодня (шеол - небуття)." - Прип. 1:12

Це такою є мова убійців, які знищили б свою жертву скоро, і так щоб ніхто її не бачив і не пам'ятав - в небуття.

"Ноги її простують до смерті, ступні її доходять до безодні (шеолу - небуття)." - Прип. 5:5

Тут спокуси злої жінки і їх згубні наслідки є поетично висказані; її дороги ведуть до знищення, до смерті, до небуття.

"Дім її, це битий шлях у преісподню (шеол - небуття),

ведучий у саме мешкання смерти."– Прип. 7:27

Вислів подібний до попереднього, але дає доказ, що пекло, або преісподня до якого він відноситься, не є вогняним місцем мук, але темною кімнатою смерти, є неіснуванням, є небуттям.

"А ті, кого вона закличе, є в преісподній" (шеолі – небутті; в нов. перек. (10:18) є "у глибинах шеолу запрошені нею").– Прип. 9:18

Тут є гіперболічна (перебільшена) мова; гості нечестивої жінки є представлені як мерці, як такі що втратили самопошану і всяку гідність чоловіків – безсумніву вони є на дорозі до смерти, тому що дорога розбещення прискіплює хвороби і смерть. Вони є в дорозі до небуття, не тільки в фізичному значенні цього слова, але в значенні страчення пошани і впливу між людьми.

"Преісподня (шеол – небуття) і ад явні Господеві, а надто серця синів людських."– Прип. 15:11

Слід помітити, що тут немає жодного нятяку на муки, але противно, шеол є пов'язаний з знищенням.

"Путь життя мудрого веде вгору, щоб йому відбитись від пропасті вниз" (шеолу – небуття; в нов. перек. є "щоб йому відбитись від шеолу вниз").– Прип. 15:24

Наші перекладачі майже зробили цей вірш таким, щоб піддержував їх теорію, що праведні йдуть вгору до неба, а безбожні вниз до пропасті, або до пекла. Правильна думка цього тексту може бути так передана: Дорога життя мудрого є вгору до праведности, щоб він міг бути визволений силою воскресення з небуття.

"Ти покараєш його лозиною і врятуєш душу його від преісподньої" (шеолу – від погибелі, небуття; в нов. перек. є "і душу його від шеолу врятуєш").– Прип. 23:14

Це можливо не є потрібним пояснювати, що цей текст не навчас, що після смерти треба бити трупа, для того щоб душа могла бути витягнена з пекла, з мук. Значення є виразно показане в контексті. Напомин є, щоб не жалувати справляти дитину, якщо це є потрібне, тому що, коли так робиться, багато корисних літ можна буде додати

до його життя - його душа, істота може бути здержана від передчасної смерті, небуття, і можливо також від Другої Смерті - може бути відвернена від повної погибелі, небуття.

"Ненаситна безодня і пекло (шеол - небуття), оттак і ненаситні очі людські."- Прип. 27:20

Це не значить, що вогняне пекло є таке велике, що воно ніколи не може бути заповнене, але це лиш означає, що тут немає границь для поємности смерті - загибіль, небуття ніколи не є переповнені.

"Ненаситність має дві дочки! А навіть три ненаситні, ба й четверта не скаже: годі! Преісподня (шеол - небуття) та й утроба неплідна, пісковина, що води несити, земля що поливанням, та вогонь, що не скаже, годі."- Прип. 30:15,16.

В цьому тексті так як і в попередньому, є сказано, що смерть, небуття не має обмеження в своїй поємності і тому не може бути переповнена.

"Все, що маєш снагу робити, роби руками твоїми, бо в могилі (шеолі - в небуттю; в нов. перек. є "бо не має в шеолі"), куди ти йдеш, нема вже роботи, ні роздумування, ні знання, ні мудрости."- Еккл. 9:10

Тут є найбільше виразний і певний текст відносно пекла, тобто шеолу, що це є дійсно стан небуття. Це стосується не тільки до безбожних, але також до праведних - до всіх, які вмирають. Там в шеолі, в небуттю смерті, нема ні доброї роботи, ні злої роботи, ні прославлювання Бога ні проклинавання Бога, ні думання доброго, ні думання злого, ні святого знання, ні безбожного знання, ні небесної мудрости, ні іншої мудрости. Як ця справа може бути більше виразно представлена, або висказана?

"Заздрість, як пекло люта (шеол - погибель, небуття)." - Пісня Пісень 8:6

Тут стан смерті, неіснування, є представлений як уособлення неспокою. Вона поглинає цілий людський рід, і не робить різниці в якому хто є стані чи в характері.

"За те й безодня (шеол - погибіль, небуття; в нов.

перек. "розширив шеол пожадливість свою") розтворилась, і без міри роззівила пащу свою."– Ісаїя 5:14

Тут Пророк вживає слово шеол, небуття, щоб описати страту престижу, гідності і поваги Ізраїля. Вони сталися немов мертві, велике число їх пішло в забуття. Цей уривок не відноситься до літерального гробу, ні до вогняного озера.

"Глибінь пекольна (шеолу – небуття; в нов. перек. с "зворушивсь тобою іздолу шеол") зворушилась, щоб стрічати тебе при вході."– Ісаїя 14:9

Це є дуже символічна мова. Вона відноситься до Вавилону. Ми віримо, що її виповнення буде в недалекій майбутності. Великий Вавилон має бути поглинений; як камінь кинений у море, він буде зовсім знищений і забутий – він піде в погибель, небуття, шеол (Об'яв. 18:21) Це є показано через контекст, який подає, "Ось не стало мучителя – скінчився грабіж. Поломав Господь палицю в безбожних, скипетр у тиранів." Ісаїя 14:4-8.

"Гордощі твої і життя твоє шумно в пекло (шеол – небуття) провалились."– Ісаїя 14:11

Це є продовження цього самого символічного образу знищення містичного Вавилону, якого велич вневдовзі буде річкою минувшини – погребаною в забутті, а не в горючій пеклі.

"Ми з смертю вчинили умову, рядну ми вчинили з пеклом" (шеолом – знищенням, небуттям; в нов. перек. с "з шеолом зробили умову").– Ісаїя 28:15

Тут Господь передрікає жажливе горе, упадок між тими, які через фальшиві доктрини незважали на вчення Писання, що карою за гріх є смерть. Час відплати є близький на тих, які послуговувались Словом Божим по звідничому, і які, замість бути освяченими правдою, воліли блуди. Наш великий противник, сатана, використовує теперішню поширену зневіру відносно цього предмету, щоб обманути світ різними фальшивими доктринами, які є представлені на цій фальшивій передумові. Він вже звів папство і цілий поганський світ, щоб вони молилися і виконували особливі богослуження за померших, про

яких думають, що вони не є мертві, але дуже живі в муках чистилища. І тепер через Спіритуалістів, Теозофістів і так зване Християнське Знання, противник виконує особливий наступ на Протестантів, які з причини їх вірування, що мертві не є мертвими, є дуже сприйнятливі на ці звідничі впливи.

Християне з різних деномінацій "зробили умову з смертю", і заявили, що вона є їх приятелем, в той час як Писання говорить, що вона є найбільшим ворогом чоловіка і є карою за його гріхи. Номінальні Християне мають порозуміння з гробом; вони вважають, що він є лиш коморою для земських тіл, і вони говорять, що це добре, коли можуть його позбутися. Не в спроможі бачити, що смерть (небуття) є карою за гріх, вони готові вірити брехні сатани, що вічні муки є карою за гріх. І коли вони не вірують, що смерть є карою за гріх, то вони є готові заперечувати, що смерть Христа була ліком, відповідною ціною для звільнення чоловіка, і в такий спосіб усі чудові і ласкаві риси Божого плану викупу і реституції є більше, або менше невиразні для них і стають важкими до зрозуміння.

"І так ваші змовини з смертю розірвуться, і ваша рядна з пеклом не встоїть" (шеолом – неіснуванням; В нов. перек. є "а ваша умова з шеолом не втримається"). – Ісає 28:18

Отже Господь говорить, що Він остаточно переконає світ, що Писання говорить правду відносно смерті і стану небуття, непамяті; але це буде зроблено через час великого горя і замішання для тих, які є під тою оманною, і які не хочуть слухати голосу Господнього Слова відносно цього предмету.

"Я сказав був собі: в середині літ моїх маю оце відійти до воріт преісподньої (Шеолу – небуття; в нов. перек. є "відійду до шеолових брам") однято мені остаток віку мого." – Ісає 38:10

Це є слова Єзекії, доброго царя Юди, задля якого було зроблене чудо, продовжуючи дні його життя, В цих словах він говорить, якими були його думки під час його

хвороби. Він напевно не мав на думці, що він сподіється йти вниз до пекла на вічні муки. Перекладачі були досить мудрі, щоб бачити, що коли б вони це слово шеол переложили тут на пекло, то повстали б запити і дослідження з сторони читачів, які скорше звернули б загальну увагу на правду щодо цього предмету. Тут цар просто говорить, що він відчував, що с близько смерти, небуття, і що він стане позбавлений остатку його днів, а якими мав надію втішатися.

"Бо не безодня (шеол – небуття; в нов. перек. є "не буде ж шеол прославляти тебе") славить Тебе, не смерть вихваляє Тебе." – Ісаїя 38:18

Це є також слова Єзекії, частиною того самого опису його хвороби, його страху смерти, його запис про доброту і милосердя Боже, яка продовжила його життя, і його подяка Господеві. Він говорить "Ти бо вирвав душу мою з ями погибельної." Перекладачі не передали того "бо пекло не славить Тебе", щоб ті, які це більш критично досліджують, не питали, про яке пекло тут говориться. Єзекія злучує думку смерти з небуттям і вживає їх синонімічно (в однаковій значенні), і тоді заявляє, "Живий, тільки живий прославляє Тебе, як я оце тепер." Іншими словами, живий чоловік може прославляти Господа, але коли чоловік помре, коли його душа піде до шеолу, до небуття, тоді він не може вихвалити Господа, ані в жодному значенні не може розповідати про Його милосердя – аж в ранці воскресення, як заявляє Йов, Бог покличе і всі відповідять Йому.

"Ти ходила й до царя з пахущими ... та понижувалась як найглибше" (до шеолу – небуття; в нов. перек. є "і знижаєшся аж до шеолу"). – Ісаїя 57:9

Це є образований вислів. Це не відноситься до пекла (де, як блудна теорія навчає, що мучать), ані до літерального гробу. Це зображує Ізраїля як жінку, яка забуває про свого чоловіка, Господа, шукаючи зв'язку з царями землі, аж до забуття – до такої міри, що образowo стається мертвою, неіснуючою для Господа і до принципів правди і

праведности, які походять з віри.

"Того дня, як він ізступить в яму (шеол - небуття; в нов. перек. "коли він зійшов до шеолу"), наведу я плач по нему ... Гуком його впаду наведу перестрах на народи, як стручу його в преісподню (шеол - небуття) ... бо і вони підуть з ним у преісподню (шеол - небуття) до тих, що мечем побиті."- Єзек. 31:15-17

Тут Господь через Пророка описує образовою мовою упадок Вавилону. Як ми скорше бачили, упадок Вавилону і великі описи про те відносилися частинно до літерального Вавилону, але в більшій частині будуть стосуватися до повного упадку і розвалу містичного Вавилону. Стара Вавилонська держава була повалена Медо-Персами і пішла в забуття, в стан смерті, як держава перестала існувати; теперішній містичний Вавилон має також впасти в забуття, в небуття і більше не повстане.

"Посеред підземля (шеол - небуття; в нов. перек. є "з посеред шеолу") говоритимуть про него передні між невіраками."- Єзек. 32:21

Тут перехід народу єгипетського в небуття, тобто його зникнення, і нших великих народів, які зникнули перед Єгиптом, є представлене в такий спосіб, що до нього говориться про його упадок. Подібно ми говоримо, що історія говорить нам про певні речі - що історія повторює свої науки.

"А годі їм лежати коло невіраків побитих, необрізаних, що походили в підземля (шеол - в небуття; в нов. перек. є "що зійшли до шеолу") у своїй босвій зброї."- Єзек. 32:27

Тут Пророк предвіщує знищення Мешеха і Тувала, як вони також підуть на знищення, в забуття з їх босвою зброєю. Босва зброя також може йти на знищення, в небуття, і ми є вдячні Господеві, що в Його плані не має постанов, щоб її відновити в часі славного майбутнього віку, коли Емануїл установець своє Царство, бо обітниця є певна, що "Як припиняє Він війни, аж до краю землі."- Пс. 46:9

"Та я вибавлю їх з потали пекла (Шеолу – небуття; В нов. ререк. є "з рук шеолу я викуплю їх"), відкуплю їх від смерти. А ти, пекло,(шеоле – небуття), де твоя перемога? жалю за сього у мене не буде."– Осії 13:14

Хто ще не став переконаний, що шеол не означає місця мук, може принайменше бути потішений цим текстом, через якого Господь беззастережно повідомляє, що шеол, або пекло, буде знищене. Отже, якщо хтось ще вірить і твердить, що це є місце мук, то такий нехай також признає, що це не буде тривати вічно, тому що сам Господь постановив його знищити.

Але як чудовою і гармонійною є ціла та заява з правильної точки погляду! Ціна викупу вже стала заплачена через нашого дорогого Відкупителя і чинність визволення людства з шеолу, з небуття, з погибелі смерти, лиш жде на той час, коли Церква, тіло Христа, буде вибрана з між людства і стане прославлена з її Господом і Головою, Ісусом Христом. Так скоро, як воскресення Церкви стане довершене (перше, або головне воскресення), тоді, як говорить Апостол, "збудеться написане слово: Смерть поглинута перемогою. Де, смерте, твоє жало? Де, пекло, твоя перемога?"– 1 Кор. 15:54,55

Поглинення смерті перемогою буде ділом віку Тисячоліття, і це буде поступенною чинністю, так само як поглинення людства смертю було поступенне. Остаточного виroku смерті, який тепер тяжить над людством, і шеол, небуття, якого цей вирок привів на людство, зовсім промине, тому що всі були викуплені з під його сили. Під новими обставинами, під Новою Угодою, з її багатими засобами, ніхто не вийде до смерті (небуття) знову, за винятком лише таких, які самі від себе стануться добровільними грішниками. Це буде Друга Смерть, з якої не буде надії визволення.

"Хочби зарились в преісподню (шеол, небуття; в нов. перек. є "якщо б закопались вони до шеолу"), то й звідти добуде їх рука (сила) моя."– Амоса 9:2

В цій сильній образівій мові Господь говорить про

повноту Його сили і контролі над людством, звертаючись головню до Ізраїля. Вони, як народ, не можуть втекти Божого суду, не більше, чим одиниці, і хоча вони зійдуть до смерти, особисто і народово, усі Божі обітниці і також погрози, будуть здійснені. Все ж таки, після проголошення про їх повалення і розпорошення поміж народи землі, як ми це сьогодні бачимо, Божою обітницею є (вірші 11-15) "У той час (в заранню Тисячолітнього дня) приверну я знов упавше царство Давидове (в нов. перек. є "Давидову скиню") заправлю попуклини в ньому ... І заверну з неволі нарід мій, Ізраїля ... і не вирвуть їх більше з їх землі, що я їм дав, говорить Господь Бог твій." Ніхто не думав би копати собі дорогу до вічних мук, але Ізраїль як народ купав собі дорогу до народнього знищення, до небуття. Однак Бог це відверне.

"Кликав я до Господа ... з черева преісподньої (шеолу - небуття; в нов. перек. є "із нутра шеолу кричав я") взивав я і ти вислухав мене."- Йони 2:2

Череву пекла, або преісподньої, в якому Йона кликав до Господа, і з якого став визволений, було черевом великої риби, яка його поглотила. Це було б черевом знищення, забуття, смерти для нього, коли б він не був визволений з нього.

"Гордий чоловік похорий на вино, що граючи не швидко втихас, він розширює своє серце, неначе те пекло (шеол - небуття; в нов. перек. є "він роззявлює свою пащу як шеол") і як смерть він усе голоден; він загортає всі народи, загарбус всякі племена."- Аввак. 2:5

Тут очевидно говориться про амбітний народ, настирливий народ. Це може дуже добре стосуватися до народів в теперішньому часі, які беруть верх у світі, щоб взяти під свою контролю і опіку менше цивілізовані народи. Це також може відноситися до Чоловіка Гріха, і його на цілий світ широкого впливу, через який він тягне свої прибутки з усіх народів під сонцем. В кожному разі тут думка є, що пожадливість є подібна як смерть (забуття)

в тому, що ніколи не має досить; її місткість ніколи не може бути заповнена.

"ГАДЕС" У НОВОМУ ЗАВІТІ

В Новому Завіті грецьке слово гадес вповні відповідає єврейському слову шеол. Ми маємо зовсім повний доказ про те з того факту, що Апостоли, цитуючи з Старого Завіту, передали шеол словом гадес. Понище є всі випадки в Новому Завіті, в який слово гадес знаходиться:

"І ти, Капернауме, що піднявся аж під небо, провалишся в саме пекло (гадес – забуття: в нов. перек. з "аж до аду ти зійдеш")." – Мат. 11:23

Це напевно не було правдою, що місто Капернаум пішло на вічні муки, і це також не було правдою, що воно пішло до гробу, в звичайному цього слова значенню, але це було дійсно правдою, що Капернаум пішов в забуття, в небуття, на знищення.

"Скажу ж і я тобі: Що ти єси Петре, і на цьому камені збудую Церкву мою, і ворота пекольні (гадес – знищення, небуття; в деяких нов. перек. є "і сили адові не переможуть її") не подужають її." – Мат. 16:18

Ап. Петро щойно висказав слова, що Господь Ісус є Христос (Помазанець), Син Бога живого, Месія. Ця правда є сильною опорою (каменем), на якому ціла Церква Христа, як живі каміння, мусять будуватися, тому що тут немає іншого імени даного нам, через яке ми можемо спастися. Наш Господь говорить про Петра що він є одним з живих каменів, і також Петро говорить (1 Петра 2:5), що всі посвячені віруючі є подібно живим камінням, збудовані на тім великім підставовім камені, Христі, Помазанцеві. Ці живі каміння є будовані на оселю для Бога через духа, щоб бути славним храмом для Його перебування, і через який Він буде благословити усі народи землі. Незважаючи на цей факт, що Бог прийняв віруючих в Христа і вважає їх за членів цього майбутнього храму, Він дозволяє, щоб смерть існувала між Його народом тепер; вони вмирають

так само, як інші, тому вони потребують Господнього заохочуючого запевнення, що смерть не буде панувати над ними, що двері небуття не будуть вічно закриті; що так як Він символічно розірвав окови смерти і повстав у воскресенню через силу Отця, то так само Церква буде визволена з під сили смерти - з погибелі, з небуття і буде мати участь в Його воскресенню, "першому воскресенню." Це напевно є в гармонії з свідченнями усього Писання, і напевно інше пояснення слів нашого Господа не буде мати найменшого смислу.

"І ти Капернауме, що аж до неба піднявся, аж у пекло (гадес - забуття; в нов. перек. є "аж до аду ти зійдеш") провалишся."- Луки 10:15

Капернаум був дуже вивищений, він був дуже упривілейований через те, що там наш Господь через якийсь час перебував, там Господь проповідував і виконував великі діла; і тому в тих гіперболічних словах є сказано, що він піднявся аж до неба. Але через те, що він не використав відповідно цих своїх великих привілеїв і нагоди, наш Господь говорить, що відповідно до того місто стане понижене, повалене - буде скинене в стан небуття. І це сповнилося.

"І в пеклі (гадес - небуттю; в нов. перек. є "терплячи муки в аду") зняв він очі свої, бувши в муках."- Луки 16:23

Це є самотній уривок Писання, в якому є певний натяк про можливість думки, почуття, терпіння або щастливості в гадес, або шеолі. З початку виглядає, що це противиться цьому твердженню, що в шеолі (гадес) немає ні роботи, ні знання, ні придумування, і тому це можна розуміти тільки з одної точки зору, а саме, що це є притча (приповідь). На інших місцях ми розглядали це в подробицях і показали, що багатий чоловік, який пішов в небуття, та проте був мучений тоді, як був в забутті (не існував як держава) є жидівський народ. Ізраїль напевно пішов в небуття, і як народ є мертвий (це було писано в 1899 році, - тепер Ізраїль є державним народом - Ред.), однак як народ є розпорошений між усіма народами землі;

Ізраїль жис і терпів муки від часу відкинення Месії, і буде переходити ці муки, аж міра їх горя буде виповнена, і тоді він буде привернений до Божої ласки, згідно з вимогами Божої Угоди.- Рим. 11:26-29.

"Бо не залишив душі мосі в пеклі" (гадес - небутті; в нов. перек. є "бо не позоставиш Ти в аду душі мосі")- Діян. 2:27

Це є цитата з Псалми, якою ми розпочали наше теперішнє розбирання, щоб впевнитися, чи це є душа, чи тільки тіло що йде до гадесу, до неіснування? Цей текст дуже виразно навчає, що душа нашого Господа пішла до гадесу, незнання, і що вона стала визволена звідсілля через воскресення. Контекст доказує, що душа Давида також пішла до шеолу, але, що вона ще не була визволена з шеолу - і не може бути визволена аж, згідно з Божою постановою, після того, коли ціла Церква, яка є тілом Христа, буде насамперед визволена, в часі коли перше воскресення стане довершене. Гляди вв. 29,34; Жид. 11:32,39,40

"Предвидівши це (Давид) глаголав про воскресення Христове, що душа його не залишена в пеклі" (гадес - небутті; в нов. перек. є "він говорив про Христове воскресення, що не буде зовставлений в аду").- Діян. 2; 31

Ця ясна і певна заява є дальшим потвердженням того, що ми вже бачили

"Де в тебе, смерте, жало? Де в тебе, пекло (гадес - небуття) перемога?"- 1 Кор. 15:55

Апостол дає цю цитату з Старого Завіту, для потвердження його аргументу, що воскресення є одинокою надією для померших - не у воскресенню тіла, бо він виразно говорить, що поховане тіло не буде тим, що воскресне (вв 37,38); надія воскресення є для душі, істоти, не зважаючи на те, яке тіло Богу уподобається комусь дати. Це не є, "коли ваше тіло не воскресає ... ваша віра є марна", але, "коли мертві не воскресають ... ваша віра марна ... тоді і ті, що померли в Христі, загинули." (вв 16-18). Це є те, що заснуло, а не те, що підлягає зіпсуттю, що має

бути пробуджене, має воскреснути.

"І був я мертвий, і ось живу по вічні віки, амінь. І маю ключі пекла і смерті" (гадес – небуття; в нов. перек. є "і маю ключі від смерті і від аду").– Об'яв. 1:18

Цей уривок є даний як заохочення для Божого народу, і тому тут напевно пекло, гадес, не може означати місця мук, бо інакше, якою була б сила цього вислову? Ці слова вказують, що Господній народ іде до гадесу (небуття), так як і всі інші йдуть туди, і що надією для Божого народу, коли вони йдуть до гадесу, до забуття, є, що у властивому часі наш великий Відкупитель відчинить цю образкову в'язницю смерті, і випровадить полонених з могили, з шеолу, гадесу, з небуття. Значення вислову є, що Він має ключі, а це значить силу, авторитет – Він може відчинити і замкнути; вся сила є дана Йому.

Під час проповідування в своїм першому приході, Ісус цитував про себе з прор. Ісаї, де є сказано, що Він відчинить в'язням в'язницю і полоненим звіщати свободу, і сказав, що це буде Євангелію. (Ісаї 61:1; Луки 4:18) Це є Євангелія воскресення, післанництво, весела новина визволення в'язнів з небуття смерті, з сили противника, "того, хто має владу смерті, тобто диявола." Яке велике значення мають ці тексти Писання, коли їх розглядати з властивої точки бачення: як неясними і безглуздими, коли на них дивитися з іншої точки бачення, хіба що несвідомість є така велика, що покрий і сховає недоречність.

"І поглянув я, і ось кінь білий, а що сидів верх него, ім'я йому смерть, а пекло (гадес – небуття; в нов. перек. є "за ним же слідом ішов Ад") слідом за ним; і дана йому власть вбивати на четвертій часті землі мечем і голодом, і смертю, і звірми земними."– Об'яв. 6:8

Тут, очевидно, треба було б мати велику уяву, щоб згармонізувати цей вислів з загально прийнятим поглядом, що гадес є таким великим місцем мук, яке могло б помістити і мучити около п'ятдесят мільярдів людського населення. І ніхто не міг би бачити найменшого сенсу у вживанню символу, який представляє, що таке місце мук

їде на коні. Але, можна доглянути розсудливість, коли бачимо що цей вислів є символом на смерть, на стан смерти, на знищення, несвідомість, небуття, що переходить через землю і забирає велике число людського роду. Тут ми будемо задоволені з того, щоб показати мудрість правильного погляду, не пояснюючи більше символів.

"І дало море мертвих своїх, що в ньому, і смерть і пекло (гадес – небуття) дали мертвих, що в них; і суджено їх, кожного по ділам їх.". Об'яв. 20:13.

Наслідком першої проби в Едені, кара смерти перейшла на всіх людей. Правдоподібно п'ятдесят мільярдів пішло вже до шеолу, гадесу небуття; і сотки мільйонів, яких ми ще називаємо живими, не є в повному значенні цього слова живими, але є дев'ять десяти мертвими, і знаходяться під впливами кари смерти. Наслідком ціни викупу, що був заплачений на Голгофті, має бути дана кожному членові людського роду нагода нової проби; і лиш упривілейоване мале число, тобто Церква, дістає цю нагоду і пробу під час цього віку.

Це означає відвернення оригінального вироку смерти і припровадження цілого людства до стану суду, або проби про вічне життя на основі його власних діл послуху, або непослуху. Це Писання показує нам, що у властивому часі не тільки мертві (ті під вироком смерти, які ще не пішли до гробу) одержуть повну пробу, або суд, яка рішить їх гідність, або негідність вічного життя, але також усі, які пішли до шеолу, гадесу, в небуття, також повиходять з несвідомости, з сну смерти, щоб бути судженими. Для цієї сцени суду є визначене місце в віці Тисячоліття, який є "днем суду" для світу, подібно як вік Євангелії є днем суду для Церкви.

"А смерть і пекло (гадес – небуття; в нов. перек. є "смерть та ад були вкинені в озеро вогняне) вкинуто в озеро вогняне – це друга смерть."– Об'яв. 20:14

Тут всі, які пробують пояснювати гадес як місце мук, мусять бути в великім замішанню, коли роздумують над

цим текстом Біблії, але як відповідним і гармонійним воно є з правильної точки зору! Озеро вогняне (Гегенна) представляє повне знищення, Другу Смерть, яка вповні знищить усі злі речі. "Смерть і гадес" тут показані як знищені в другій смерті є тими самими, яких ми щойно описали в зв'язку з повищим 13 віршем. Теперішній стан осуду, що виник наслідком переступу Адама, є названий "смерть і гадес" – вмираючий стан тих, які називаються живими, і непам'ятний сон вповні померлих.

Як 13 вірш повідомляє, що всі люди будуть у властивому часі піднесені з цього стану, щоб одержати пробу, так цей вірш повідомляє, що після віку Тисячоліття вже більше не буде Адамової смерті, ні спання в небутті, яке виникло наслідком цієї смерті; і він пояснює чому: отже це тому, що вони будуть вкинені, або поглинені станом другої смерті. В майбутності ніхто не буде вмирати за гріх Адама; в майбутньому суді він не буде взятий під розвагу. Одинокую смертю після того буде Друга Смерть, яка діткне лиш тих, які самі будуть грішити, ні батьків, ні дітей. В тому дні той, хто помре, помре за свої власні гріхи. "Душа, яка грішить, вона помре."

Хоча такі будуть мати слабості Адамової природи, з яких вони ніколи не піднесуться, а це тому що відмовляться вживати всі засоби, які будуть їм представлені через Посередника Нової Угоди і яких зможуть досягати під час Тисячоліття; однак під Новою Угодою ці унасліджені слабості не будуть їм приписані, бо вони будуть відсунені через жертву їх Відкупителя. Тому від часу і після того часу, коли повна нагода цього Тисячолітнього віку буде дана кожній одиниці, то хоча вони ще будуть мати Адамові слабості і недосконалості, їх смерть не буде рахуватися як частина Адамової смерті, але як частина Другої Смерті – тому що вони не зробили поступу, а це буде наслідком їх власної сваволі, або впертості, а не наслідком Адамового переступу, ні їх унасліджених слабостей.

Ми прослідують кожний текст Писання, що має слово

шеол і гадес і упевнились, що це є душа чоловіка, що при смерті переходить в такий стан, а не в місце, хоча часом про це образowo говоритья як про місце, дiм в'язнiв, з якого всi в'язнi повиходять в ранцi воскресення. Ми пiзнали, що цей стан є образowo описаний як темний, мовчазливий i що є ясно сказано, що там нема знання, нi роздумування, мудрости, нi роботи, нi проклинання нi прославлювання Бога через нiкого, хто входить до цього стану небуття, або неiснування. Одинокa надiя є в Господi – що, вiдкупивши їх душi (iстоти) вiд знищення через жертву своєї власної душi, Вiн у властивому часi, коли Його гнiв, прокляття перемине i розпiчнеться вiк Тисячолiтнього благасловення, визводить їх, викличе з того стану небуття, в таких тiлах, якi Йому подобається їм дати i до бiльш сприяючих обставин, чим теперiшнi.

Це не є дивним, що перекладачi наших Бiблiй i багато коментаторiв, будучи пiд впливом блудних поглядiв вiдносно природи чоловіка, i часу та мiсця його нагороди i кари, i незрозумiвши про його стан, вiд часу смерти до воскресення, переложили деякi уривки Писання в згодi з їх блудними вiруваннями, якi є до певної мiри каменем спотикання для тих, якi пошукують правди. Тому є властивим, щоб ми взяли пiд розвагу деякi з тих каменiв спотикання i усунули їх з нашого шляху; але тому, що ми не бажаєм переривати нашого предмету, то ми їх полишимо для розгляду з iншими незрозумiлими уривками Писання в наших слiдуючих томах Студiй Святого Письма.

РОЗДІЛ 13

НАДІЯ ВІЧНОГО ЖИТТЯ І БЕЗСМЕРТЯ ЗАБЕЗПЕЧЕНІ ЧЕРЕЗ ПРИМИРЕННЯ

Палке Бажання І Надії Стогнучого Створіння – Не Є Доказами – Обітниці І Виконання Примирення Як Доказ – Відмінність І Різниця – Чи Людська Душа Є Безсмертна, Або Чи Має Надію Статися Безсмертною? – Чи Ангели Є Безсмертні? – Чи Сатана Є Безсмертний? – Освітив Життя І Безсмертя Через Євангелію – Грецькі Слова Переложені На Смертний І Безсмертний В Святому Письмі – В Чім Різниться Надія Церкви І Надія Світу.

"Як помре чоловік, то чи він оживе? Буду мати надію по всі дні свого життя, аж поки не прийде заміна для мене."– Йов 14:14

"Через з'явлення Спасителя нашого Ісуса Христа, Який знищив смерть і освітив життя і нетління Євангелією."– 2 Тим. 1:10

Між людьми є довго існуюча надія, що смерть не кінчить повного існування. Там є неясна надія, що десь в якийсь спосіб життя, яке тепер розпочалось, буде продовжуватися. В деяких ця надія обертається в страх. Відчуваючи, що вони не є гідні вічної щастливості, багато боїться майбутнього горя, і чим більше вони страхаються за себе і за інших, тим більше в це вірять.

Ця невиразна надія про майбутнє життя і її протилежність, страх, походить безсумніву з Господнього

прокляття вужа після упадку Адама в гріх і смерть, що остаточно насіння жінки зітре вужеві голову. Це, безсумніву, розумілося, що це вказує, що принайменше частина людського роду остаточно побідить сатану, гріх і смерть, в яку він їх заманив. Безсумніву Бог піддержував таку надію, хоча невиразно, говорячи через Ноя і Еноха "Ось іде Господь зі своїми десятками тисячами святих." Але, Євангелія (весела новина) спасення з смерті, яка має бути представлена у відповідному часі для цілого людства, була очевидно насамперед виразно висказана Авраамові. Апостол говорить: "І Писання, передбачивши, що Бог вірою виправдує поган, благовістило Авраамові, кажучи: В твому насінні будуть благословенні всі народи." Це, принайменше, було підставою жидівської надії воскресення; і тому що від тоді багато з людського роду померло і даліше вмирало, то це приобіцяне благословення вказувало на майбутнє життя. І коли сотки літ пізніше Ізраїль став розпорошений між народи в часі Вавилонської неволі, вони безсумніву несли частини Божих обітниць і їх надій усюди, куди пішли.

І чи це є наслідком злиття думання інших з жидівським думанням, чи тому, що надія є частиною людської природи, чи обох, цілий світ вірить в майбутнє життя і майже всі вірять, що це буде вічне. Про це Апостол Павло так пише: "Палке бажання створіння" – стогнучого створіння. Але такі надії не є доказом науки, і обітниці Старого Завіту дані жидам є невиразні, неясні і тому не можуть становити підстави для виразної віри, а тим менше для "догматичної теології" щодо цього предмету.

Не скорше, аж знаходимо в Новім Завіті виразні заяви нашого Господа і опісля також виразні заяви Апостолів відносно цього дуже важного предмету про Вічне Життя, що ми можемо замінити неясні надії за певне і ясне переконання. В їх словах ми не тільки маємо позитивні, тобто певні заяви щодо того, що можливість вічного життя є забезпечена для всіх, але філософія цього факту, і як воно може бути досягнене і задержане, є там так добре

представлені як ніде інде.

Багато не помітило цих точок і тому вони є "слабими в вірі." Отже стараймось побачити якою є ця філософія, щоб бути більше упевненим, чим коли-небудь перед тим, що будуче життя, вічне життя є можливе до досягнення для кожного члена людського роду, завдяки приготуванню нашого великого і мудрого Творця.

Починаючи від основи цього Нового Завіту про запевнення Вічного Життя, ми зі здивуванням пізнаємо, що, перш за все, він показує нам, що ми самі від себе не маємо нічого, що дало б нам надію вічного життя – що життя нашого роду було страчене через непослух нашого отця Адама; що хоча він був створений досконалим і пристосованим до вічного життя, його гріх не тільки спровадив для нього кару смерті, але і на його діти, які були народжені в стані вмирання, спадкоємці вмираючих впливів. Божий закон, як і сам Бог, є досконалий, і таким було Його створіння, Адам, заки він згрішив, бо про Бога є написано "Його діла є досконалі." І Бог через свій закон признає лиш те, що є досконале, і засуджує на знищення все те, що є недосконале. Тому рід Адама, "народжений в беззаконні і початий в гріху", не має надії вічного життя, хіба під умовами, які є виставлені в Новому Завіті, а які названі Євангелією – доброю новиною – що дорога виходу з упадку до досконалости, до Божої ласки і вічного життя стала відкрита через Христа, і що вона є відкрита для всіх з роду Адама, які схочуть з цього користати.

Провідну думку цієї надії примирення (поєднання) з Богом, і тим самим для нової надії вічного життя, знаходимо в словах (1) що "Христос помер за гріхи наші" і (2), що "воскрес знову для нашого виправдання"; бо "чоловік Ісус Христос дав себе самого на викуп (відповідну ціну) за всіх." Адам і його рід, який, коли Адам згрішив, був ще в ньому і зовсім природньо ділив його осуд, також став "викуплений" (куплений) через дорогоцінну кров (життя) Христа." – 1 Петра 1:19

Але хоча це Господнє забезпечення є багате для всіх,

воно не стосується до нікого, за винятком на певних умовах, а саме: (1) що вони приймуть Христа як свого Відкупителя, і (2) що вони будуть старатися позбавитися гріха і відтоді жити в гармонії з Богом і праведністю. Тому нам є сказано, що "Вічне Життя є даром Божим через Ісуса Христа нашого Господа." (Рим. 6:23) Слідуючі тексти Біблії є дуже виразні по цьому предмету:

"Хто має Сина, той має життя (право або привілей, як Божий дар), хто ж Сина не має, той не побачить (досконалого) життя."- Йоана 3:36; 1 Йоана 5:12.

Ніхто не може одержати вічного життя, лиш від Христа, Відкупителя, і призначеного Життєдавця; і тому правда, яка дає нам нагоду проявляти віру і послух, і в такий спосіб "держатися життя вічного", є названа "водою життя" і "хлібом життя".- Йоана 4:14; 6:40,54

Це вічне життя буде дане лиш для тих, які, коли почують про нього і про умови, на яких воно буде дане як дар, будуть шукати його, через їх власне поступовання в життю, щоб було згідне з духом святости. Вони жатимуть його як дар, як нагороду.- Рим. 6:23; Гал. 6:8

Щоб одержати вічне життя, ми мусимо статися Господніми "вівцями" і йти за голосом, за інструкціями Пастиря.- Йоана 10:26-28; 17:2,3

Дар вічного життя не буде накинений нікому, противно, усі, які його досягнуть, мусять його бажати і за ним пошукувати, і його держатися.- 1 Тим. 6:12,19

Таким чином це є надія, радше чим дійсне життя, яку Бог нам дає тепер: надія, що ми остаточно його досягнемо, тому що Бог приготував спосіб, через який Він може бути справедливий і виправдати (або усправедливити) усіх, які дійсно увірували і прийняли Христа.

З Божої ласки наш Господь Ісус не тільки купив нас через жертву свого життя за наше, але Він стався нашим великим Первосвященником, і як такий, "стався для всіх, що Йому слухняні, Творцем спасення вічного." (Жид. 5:9) "А це та обітниця, яку Він обіцяв нам: Життя вічне."- 1 Йоана 2:25

"А це свідчення (таке), що життя вічне дав нам Бог (тепер через віру і надію, а опісля дійсно, "коли Він, наше життя, з'явиться"), а це життя є у Його Сині. Хто має Сина, має життя; хто не має Сина, не має життя."— 1 Йоана 5:11,12

Це вічне життя, яке Творець зробив можливим через нашого Відкупителя, для Адама і цілого його роду, є намірене і приобіцяне лиш для вірних і послухних, і яке тепер є дане для них лиш як надія, буде дійсно дане для вірних у "воскресенню."

Слід помітити, що чітко висловлені обітниці Божого Слова відносно того предмету, дуже різняться від світських філософій. Вони твердять, що чоловік мусить мати майбутнє вічне життя, тому що він його сподіється, або, що в багатьох випадках боїться його. Але надія і страх не є мудрою підставою для віри в що-небудь. Також немає підстави для твердження, що в людині є щось, що мусить жити, і жити вічно — жодна така частина людського організму не є знана, і не можна вказати де вона могла б бути, щоб це потвердити.

Але, в Біблійному погляді відносно цього предмету не має місця для жодного такого заперечення: це є зовсім розсудливо вважати наше існування, душу, істоту, так як ми скорше тут цю справу представили — як "дар Божий", а не як невід'ємне наше власне посідання. Більше того, це уникає більшої і серйозної труднощі, для якої ідея поганської філософії є відкрита; бо коли поганський філософ заявляє, що чоловік не може загинути, що він мусить жити вічно, що вічне життя не є даром від Бога, так як Біблія говорить, але природньою властивістю, яку посідає кожна людина, то його претенсії є завеликі. Така філософія не тільки дає вічне існування для тих, які вживатимуть його правильно і для яких це буде блаженством, але також для других, які не вживатимуть його правильно і для яких це було б прокляттям.

Противно, наука Писання говорить, як ми вже показали, що цей великий і неоцінений дар (Життя

Вічне) буде дане лиш для тих, які вірують і слухають Відкупителя і Життєдавця. Інші, для яких це було б шкодою, не тільки що не посідають його тепер, але ніколи не зможуть його одержати. "Заплата за гріх є смерть, а дар Божий є вічне життя, через Ісуса Христа нашого Господа." (Рим. 6:23). Усі безбожні, (які після одержання чистого знання правди, ще даліше будуть непослушні для неї), будуть зшищені з поміж Божого народу в Другій Смерті. Вони будуть "так як би їх зовсім не було", "вони будуть вповні знищені." "Вічне знищення" буде їх долею – знищення, яке триватиме по вічні віки, з якого не буде піднесення, ні воскресення. Вони втрачуть вічне життя і всі його привілеї, радощі і блаженства – усе те, що одержуть вірні. – Діян. 3:23; Пс. 37:9,20; Йов 10:19; 2 Сол. 1:9

Божий дар вічного життя є дорогоцінним для усього Його народу, і для добре зрівноваженого і постійного життя є дуже важним, щоб його сильно держатись руками віри. Лиш ті, які в такий спосіб "держуться вічного життя", через прийняття Христа і посвячення для Його служби, є в змозі відповідно і успішно поборювати спокуси теперішнього бурхливого життя.

РІЗНИЦЯ І ВІДМІННІСТЬ

Однак тепер, прослідивши надію безсмертя з звичайного розуміння цього слова (вічного життя) і пізнавши, що вічне життя є Богом забезпечене для всіх тих з Адамового роду, які приймуть його у "властивому часі" під умовами Нової Угоди, ми є приготовані йти крок вперед і помітити, що вічне життя і безсмертя не є синонімами (словами відмінними, але того самого, або подібного значення), як люди в загальному припускають. Слово "безсмертний" означає більше, чим саму силу жити вічно; і згідно з Писанням, мільйони можуть остаточно втішатися вічним життям, але лиш "мале стадо" стануться безсмертними.

Безсмертя є елементом, або якістю Божої природи, але

не людської, ні Ангельської, ні якоїсь іншої, від Божої. І тому, що Христос і Його "мале стадо", Його "Невіста", мають бути "учасниками Божої природи", вони будуть вийнятками з поміж інших створінь, так на небі, як і на землі. – 2 Петра 1:4

ЧИ ЛЮДСЬКА ДУША Є БЕЗСМЕРТНА,
ЧИ МАЄ НАДІЮ СТАТИСЯ БЕЗСМЕРТНОЮ ?

Ми бачили, що людська душа (чутлива істота) настала з спокуси віддиху життя (руах – пневма), з людським організмом або тілом, точно так само, як в душах нищих тварин (чутливих створіннях), з тим вийнятком, що людина була надарена вищим організмом, вищим і більш складним тілом, яке посідало вищі якості і сили. Отже нашим теперішнім розслідуванням є: Чи всі тварини є безсмертні? І якщо відповідь на це буде негативна, то ми мусимо питати: Що чоловік посідає більше від нищих тварин, що дає йому надію для його безсмертя?

Вислів Соломона, як також наша власна обсервація, засвідчує, що чоловік так як нищі тварини підлягає смерті "як оці вмирають, так само вмирають ті, і одно дихання (дух життя – руах) у всіх." (Еккл. 3:9). На кожному кроці жалоба, труна, похорон, цвинтар, усе свідчить, що чоловік вмирає і тим самим, що він не є безсмертний, тому що слово "безсмертний" означає не підлягаючий смерті, вказує на те, що не може умерти. Якою не була б надія чоловіка про безсмертя, вона не є його теперішньою посілістю і що найбільше може бути його надією в якомусь Божому забезпеченню про майбутність.

Заки будемо досліджувати цю справу далше, для нас буде корисним застановитися над значенням слів "смертний" і "безсмертний", тому що відносно значення цих слів існує велике мильне поняття і це часто приводить до мішанини понять.

Слово безсмертний означає не смертний – де смерть є неможливою, нетлінний, незнищимий, що не псується.

Яка-небудь істота, якої існування є узалежене в якийсь спосіб на інших, або на обставинах так як на поживі, світлі, повітрію і т.п., не є безсмертна. Ця якість оригінально належала до самого Бога Єгови, бо є написано "Отець має життя в собі" (Йоана 5:26), тобто, Його існування не походить від чогось і не є піддержуване чимсь. Він є вічний Цар, безсмертний і невидимий (1 Тим. 1:17). Це Писання є рішучим, певним авторитетом про цей предмет, і тому ми можемо знати понад всякий сумнів, що люди, Ангели, Архангели, і навіть Син Божий, перед і підчас, як Він "стався чоловіком і мешкав між нами" – не були безсмертні, але були смертні.

Але слово "смертний" не означає вмираючий, лиш тільки, що може вмерти – що має життя, якого тривалість залежить від Бога. Наприклад, Ангели не є безсмертні, лиш смертні і можуть померти, можуть бути знищені Богом, якщо стануть бунтарями проти Його мудрого, справедливого і милого володіння. В Ньому (в Його провидінню) вони живуть і рухаються і мають своє існування. Дійсно, про сатану, який був таким Ангелом світла, і який стався бунтарем, є виразно сказано, що у властивім часі він буде знищений (Жид. 2:14). Це не тільки доказує, що сатана є смертний, але це доказує, що ангельська природа є смертною природою – такою, яка може бути знищена її Творцем. Коли йде про чоловіка, то він є "трохи менший від Ангелів" (Пс. 8:5), і тому також смертний, як це є багато засвідчено фактами, що наш рід вмирав через шість тисяч літ і що навіть святих в Христі напоминається старатися про нетління (безсмертя).– Рим. 2:7

Загальною дефініцією смертності є вмирання, а безсмертності вічність – вони обидві є неправильні. Щоб виказати помилковість цих загальних дефініцій поставмо під розгляд таке просте питання:

ЧИ АДАМ БУВ СТВОРЕНИЙ СМЕРТНИМ ЧИ БЕЗСМЕРТНИМ ?

Якщо відповідь буде, що – "Адам був створений

безсмертним," то ми дальше запитуємо: То як він дістав погрозу, а опісля вирок смерти, і як міг він померти, якщо він не міг померти, тобто, коли був безсмертний? І чому Бог за кару вигнав його з Городу Едену від піддержуючого життя саду, від дерева життя, щоб не попоїв і жив навіки? 1 Мойс. 3:22

Якщо відповідь буде, що він був створений смертним (згідно з помилковою загальною дефініцією, що смерть означає вмирання), то ми запитуємо, Як міг Бог засудити чоловіка після його непослуху на смерть, якщо він вже був вмираючим створінням, і ніколи не був інакшим? І якщо Адам був створений вмираючим, то як міг Бог сказати, що його смерть прийшла через його гріх?

Отже, тут не можна уникнути замішання, поки не розпізнається правильної дефініції слів смертний і безсмертний, а саме:

Безсмертний – стан, або становище, в якому смерть є неможливою – стан, який зовсім не підлягає смерті.

Смертний – стан, або становище, в якому смерть є можливою, – становище можливості смерти, але не конечно вмираючий стан, хіба що вирок смерти був виданий.

З цієї точки погляду ми в миг ока можемо бачити, що Адам був створений смертним – в стані, в яким смерть була можлива, і також вічне життя було можливе, згідно з тим як він подобався, або не подобався своєму мудрому, справедливому і милому Творцеві. Коли б він остався послухним, він продовжував би жити аж дотепер – і повіки – та проте він цілий час був би смертним, міг померти, коли б став непослушним. Такий стан не був би станом непевности, тому що Бог, з Яким він мав до діла, є незмінний: тому Адам мав би повне заповнення вічного життя, так далеко, як він буде дальше вірним і послухним для свого Творця. І згідно з розсудком, більше від того не можна вимагати.

Стан життя Адама перед його непослухом був подібний до того, яким тепер вітаються святі Ангели; він

мав життя в повній мірі – триваюче життя – яке він міг задержати на віки, виказуючи даліше послух для Бога. Але тому, що він не був в стані, в якому смерть не є можлива, і тому, що він не мав "життя в собі", але його існування було узалежене від обставин, які Богу уподобалось виставити, тому Божя погроза, що коли він буде непослушний, він помре, мала своє значення. Вона означала страту іскри життя "віддиху життя", без якого тіло розсипеться в порошок і жива душа, або чутлива істота перестане існувати. Коли б Адам був безсмертний, в стані, де смерть є неможлива, то Божий вирок був би порожньою погрозою. Але, тому що Адам був смертний, в стані, в якому міг померти, хіба, що піддержуваний засобами його Творця, він помер так, як було сказано "того дня", коли стався непослушний. – Гляди 2 Петра 3:8

Для тих, які думають, що в Біблії є багато таких висловів як безсмертна душа, невмираюча душа, ніколи невивмираюча душа і т.д. ми не можемо дати кращої поради, чим ця, щоб вони взяли Біблійну Конкорданцію і шукали за такими, або подібними словами. Вони не знайдуть жодних, і тому правдивий пошукувач правди скорше переконається, що Християнський народ в загальному через віки старався додавати до Слова Божого, хоча в думці, і це спричинилось до їх власного замішання.

Згідно з Святим Письмом, Ангели втішаються вічним життям, але вони є смертні; це значить, що вічність їх Ангельського існування не є з тої причини, що вони є безсмертні, в стані де смерть є неможлива, де їх Творець не міг би їх знищити, але тому, що Він бажає, щоб вони жили так довго, як їх життя буде в гармонії з Його справедливим і добрим влаштуванням. Це є легко показане; бо чи сатана не був одним з святих Ангелів, заки через гордість і амбіцію згрішив? І чи не стався він через те одним з злих (добровільно, свідомо противиться Богу), про яких є написано, "Бог ... усіх безбожних погубить", "Вони приймуть кару – вічну погибель" (Пс. 145:20; 2 Сол. 1:9). Зверніть увагу на особливий висказ

відносно знищення сатани, яке в засаді відноситься до всіх, які поступають злою дорогою і відкидають добровільно і свідомо Божі постанови. – Жид. 2:14

В той час як різні тексти Писання говорять про смертність чоловіка, і дійсно майже у всіх подробицях обмежуються до зв'язку чоловіка з Богом, то вони також в інший спосіб, не менше виразно, навчають про смертність Ангелів, коли заявляють, що Ісус Христос "тільки має безсмертя," (1 Тим. 6:16) – Отець завжди є винятком, Він завжди є найвищий. (1 Кор. 15:27) І як ми вже бачили, наш Господь одержав безсмертя (яке є елементом, або властивістю тільки "божественної природи") при своїм воскресенню, і як нагороду за Його вірний послух для Божої волі, аж до міри саможертвування – "аж до смерти і смерти на хресті, і тому Бог вельми вивищив Його." Хоча Він був завжди вищий понад усіх як "Єдинородний", це вивищення піднесло Його, як Апостол заявляє, "вище всякого правління і влади, і сили, і панування, і всякого імени, що назване не тільки в цьому віці, але й в майбутньому, так на небі, як і на землі." – Ефес. 1:21

Отже, з Божого власного об'явлення цього предмету, це виглядає зовсім ясним, що тільки Сам Бог і Його Єдинородний Син посідали цю властивість безсмертя, в той час, коли Апостоли писали свої листи. Дійсно, коли б Єдинородний мав безсмертя скорше, чим в часі вивищення, то Він не міг би був статися Спасителем світу – тому що Він не міг би був померти; і згідно з Божою постановою, для того, щоб бути нашим Відкупителем, Він мусів померти; запис подає, "Христос помер за наші гріхи" і після того став вивищений до безсмертя.

Надія вічного життя не є виразно пропонована в Старому Завіті, а про безсмертя там навіть не згадується. Дійсно, надхнений Апостол говорить про нашого Господа Ісуса, що Він "знищив смерть (зломив її владу над чоловіком) і освітив життя і нетління (безсмертя) через Євангелію" (2 Тим. 1:10) Це показує дві речі: (1) Що

досконале життя, вічне життя, є відлучене і відмінне від безсмертя, незруйновності. (2) Це показує, що жодна з тих великих благословень не була виявлена, не була досяжна перед Євангелією – "великим спасенням, яке наш Господь почав проповідувати". – Жид. 2:3

Отже, що Євангелія нашого Господа вивела на світло, тобто вияснила, відносно тих великих благословень – життя і безсмертя? (а) Вона показала, що з Божої ласки наш Господь купив цілий світ Адамових нащадків, і в такий спосіб забезпечив для кожного члена людського роду нагоду повернути з смерти до життя – іншими словами це звіщає про "часи реституції всіх речей, про що Бог говорив устами усіх святих пророків від віку." Реституція в її найвищому і кінцевому значенні буде не тільки випровадженням людей з гробів, але також з різних ступенів смерти (зображених у хворобах і недосконалостях) до життя – вічного життя, такого, яким втішався Адам перед його непослухом. Євангелія Христа запевнює нас, що повна нагода одержання цього життя буде дана для всіх під відповідними вимогами Нової Угоди – "у властивім часі." – 1 Тим. 2:6

(б) "Світло" Христової Євангелії показує особливі постанови в Божому плані для особливого поклику, випробування і приготування малого числа Його створінь до чогось більшого, чим до Його моральної і розумової подоби – запрошення, щоб так пристосувати себе до волі Отця і так виказати свій вірний послух для Нього, що Він може зробити їх "новими створіннями", "точною подобою Його особи", і "учасником божественної природи" – важним складником якої є безсмертя. Це наш Господь Ісус з Божої ласки розпочав, освітив (вияснив) у своїй Євангелії.

Ми зі здивуванням запитуємо: До кого з Божих святих Ангелів, Херувимів чи Серафимів – цей високий поклик є простягнений? Євангелія Христа відповідає, що він зовсім не є простягнений до Ангелів, але до Сина Чоловічого і Його "молодої" (нареченої), яка має бути вибрана з поміж тих (з людства), яких Він відкупив своєю

дорогоцінною кров'ю.

Подумаймо про Того, Який задля радості, що була перед Ним, витерпів хрест, не дивлячись на сором і наслідком цього є тепер по правиці престолу Божого. Він був багатий, але задля нас стався бідний. Беручи до уваги, що чоловік і рід, який мав бути викуплений, був родом людським, то для Нього було конечним статися чоловіком, людиною, для того, щоби дати викуп, або відповідну ціну. Тому Він упокорив себе і прийняв форму слуги; і після того, коли стався подобою як людина, Він понизив себе і був слухняний аж до смерті – навіть найбільш ганебної смерті на хресті. "І тому Бог вельми вивищив Його (до приобіцяної Божої природи у Його воскресенні) і дав Йому ім'я, що понад усяке ім'я (за винятком ім'я Єгови" – 1 Кор. 15:27). – Жид. 12:2,3; 2 Кор. 8:9; Фил. 2:8,9

"Достойний Агнець заколений прийняти силу і багатство, і премудрість, і кріпость, і честь, і славу, і благословення." – Об'яв. 5:9–12

Багатство Божої ласки могло б закінчитись з вивищенням цього Великого і Гідного (Ісуса), але так не було; Бог, Отець постановив, що Ісус Христос, як Провідник, попровадить громаду Синів Божих до "слави, чести і безсмертя" (Жид. 2:10; Рим. 2:7), однак, кожний з них мусить бути духовою "відбиткою", тобто подібністю "Первородного." Великою наукою Божого суверенітету (верховної влади) і великою суперечністю для всіх теорій еволюції, є те, що Бог постановив покликати до цього почесного місця (як "молоду", дружину Агнця" і Його "співспадкоємців" – Об'яв. 21:2,9; Рим. 8:17) не Ангелів, ні Херувимів, але деяких з поміж грішників, які стали викуплені дорогою кров'ю Агнця. Бог вибрав число, яке має бути так вивищене (Об'яв. 7:4), і призначив, якими мають бути їх характеристики, якщо вони хочуть запевнити собі свій поклик і вибір для місця в цій громаді, щоб бути так високо вивищеним; і все інше є полишене для Христа, Який тепер працює так, як Отець працює аж досі. – Йоана 5:17

Вік Євангелії, від П'ятидесятниці до встановлення Царства у другому приході, є часом для вибору цієї класи Нареченої (Молодої) Христа, яка є по різному називана: "Церква", "Тіло Христа", "царське священство", "насіння Авраама" (Гал. 3:29) тощо; і продовжене дозволення гріха є в цілі розвинення тих "членів тіла Христа" і дання їм нагоди жертвувати своє мале і все, що було викуплене, в службі для Того, Який купив їх своєю дорогою кров'ю. І вони, розвиваючи в такий спосіб в своєму серці Його духову подобу, будуть при кінці віку представлені їх Господом і Відкупителем перед Отцем, щоб Бог міг бачити в них "подобу Його Сина." – Кол. 1:22; Рим. 8:29

Як нагорода "слави, чести і безсмертя", і всі інші риси Божої природи, не були дані "Перворідному" скорше, аж Він скінчив свою дорогу через завершення своєї жертви і послуху в смерті, так само є з Церквою, Його "нареченою" – яку рахується як одно і трактується спільно. Наш Господь, Перворідень і Провідник, "увійшов у свою славу" під час Його воскресення: там Він стався вповні учасником Божої природи, "повставши з мертвих", "народжений з Духа"; Він там був вельми вивищений до Божого престолу і найвищої ласки ("по правиці" Бога) і Він так само обіцяв, що Його Церква, Його "молода" буде через Божу силу перемінена в воскресенні з людської природи до слави, чести і безсмертя Божої природи. – Жид. 13:20; 2 Петра 1:4

І тому відносно "воскресення" Церкви є так написано: "Так само й воскресення мертвих: сіється в тлінні, а встає в нетлінні (безсмерті); сіється в безчесті, а встає в славі; сіється в немочі, а встає в силі, сіється тіло тваринне, а встає тіло духовне." – 1 Кор. 15:42-44,49

Умовини наложені на всіх тих, які хочуть своє покликання і вибрання до того привілейованого стану зробити певним, є надмірно вимагливі, але по мимо того це є "розумною службою"; і як нагорода за вірність є їм приобіцяна "слава, честь і безсмертя" "Божої природи" – щоб в той спосіб вони ділили високе вивищення Відкупителя "далеко понад Ангели", якщо будуть

поступати в Його сліди і через те ділити Його сором в теперішнім часі, коли ще є дозволено, щоб зло мало верх.

Зверніть пильну увагу на те, що кожна обітниця, або сугестія надії безсмертя в Божім Слові, є для тої особливої Церкви. Це є вроджене життя, про яке наш Господь сказав, "Як Отець має життя в собі (життя, яке не потребує підтримки – безсмертя), так дав Він і Синові, життя мати в собі (безсмертя)" і що Він дасть його тому, кому захоче – Його Невісті, Його Церкві – "членам Його тіла" – Йоана 5:26; Ефес. 3:6

Два грецькі слова є переложені на безсмертя:

(1) Атанасія (athanasia), яке словник Strong'a окреслює як "безсмертя", або несмертя. Це слово знаходиться в слідуєчих текстах:

"Мусить бо ... це смертне зодягнутись у безсмертя (анастазія – несмертя) – це відноситься до першого воскресення, в якому лиш Церква буде мати участь. – 1 Кор. 15:53

"І коли оце смертне зодягнеться в безсмертя (анастазія – несмертя)" – що відноситься до того самого першого воскресення Церкви. – 1 Кор. 15:54

"Єдиний, що має безсмертя (анастазія – безсмертя)" – це відноситься до нашого Господа Ісуса, і тут, як у всіх інших випадках, приймається Отця, що Він все є найвищий. – 1 Тим 6:16

(2) Аптарсія і аптартос (з цього самого корення) є передані безсмертність два рази і безсмертний один раз (це так в старших англ. перекладах, в наших є відмінно – Ред.) але краще було б перевести на нетління і нетлінний, (неіпсуття) і вони так звичайно є переложені укладачами словників. Усі випадки цих слів в Біблії є, як слідує:

"Тим, хто витривалістю в добрім ділі шукають слави, чести і нетління (аптарсія – неіпсуття)." – Рим. 2:7

"Сіється в тління, а встає в нетління (аптарсія – неіпсуття)" – 1 Кор. 15:42

"Тіло і кров не можуть успадкувати Царства Божого – ані тління успадкувати нетління (аптарсія)."- 1 Кор. 15:50

"Мусить оце тлінне зодягнутись у нетління (аптарсія)".- 1 Кор. 15:53

"І коли це тлінне зодягнется в нетління (аптарсія)."- 1 Кор. 15:54

"Благодать з всіма, що люблять Господа нашого Ісуса Христа любов'ю незотлінною (аптарсія)"- Ефес. 6:24

"Ісуса Христа, Який знищив смерть і освітив життя і нетління (аптарсія) Євангелією."- 2 Тим. 1:10

"У всьому ж подавай себе за зразок добрих діл; у навчанні – правильність, повагу, щирість (аптарсія)."- Тита 2:7

"І змінили славу нетлінного (аптарсія) Бога."- Рим. 1:23

"Вони ж, щоб тлінний вінець одержати – ми ж нетлінний (аптарсія)."- 1 Кор. 9:25

"мертві в Христі (Церква) воскреснуть нетлінними (аптарсія)."- 1 Кор. 15:52

"Цареві вічному, безсмертному (аптарсія – нетлінному) Єдиному Премудрому Богові"- 1 Тим. 1:17

"До спадщини нетлінної (аптарсія) і непорочної, що не зів'яне, захованої для нас на небесах."- 1 Петра 1:4

"бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного (аптарсія)."- 1 Петра 1:23

"в нетлінні (аптарсія) лагідного і тихого духа, що в очах Бога дорогоцінне."- 1 Петра 3:4

В цих словах є думка про те, що не може бути знищене, не зіпсується, не втрачить вартості; отже аптарсія у багатьох випадках рівняється атамасії, або безсмертю, коли стосується до чутливої істоти, тому що того, хто має безсмертне життя, можна вповні назвати нетлінним.

НАДІЯ ЛЮДСТВА НА ВІЧНЕ ЖИТТЯ

Найсміліші і найздібніші вчені і еволюціоністи намагались показати, що життя чоловіка не було даром Творця. Вони теоритично виводять чоловіка і всі нищі тварини через еволюційний процес з мікроскопічного зародку (мікроба), та навіть з протоплазми, яку проф.

Гукслей (Huxley) назвав "фізичною базою життя". І вони схиляні зовсім ігнорувати Творця і Життєдавця, але в дійсності вони не можуть навіть піддати думки, в який спосіб протоплазма могла одержати життя з інертної (недіяльної) матерії. Тому, до такої міри вони мусять признати першу причину життя. Але поважний дослідник Біблії не повинен мати найменшої труднощі щодо твердження Святого Писання, що Сам Бог є Першою Великою Причиною, джерелом життя, від Якого походить усе життя на кожному рівні чи поземі. Апостол говорить, "Є тільки один Отець, від Якого все походить, і один Господь Ісус Христос, через Якого все сталося, і ми через Нього" (1 Кор. 8:6). Християнин не тільки знаходить докази про Творця в книзі Природи, але в Біблії він знаходить виразне і особливе об'явлення про цього Творця і про цю творчість. Він приймає як факт це твердження, що Бог створив наших перших родичів і надарив їх життям і зробив відповідне приготування для розмноження цих чутливих істот, тобто душ, з їх власного роду, так як Він зробив приготування для подібного процесу у німих тваринах.

Дивлячись взад до Еденського городу, ми бачимо Адама і Еву в їх досконалості, посідаючи моральні і інтелектуальні (розумові) сили, на подобу свого Творця, і тому багато вищими від підданих їм тварин – душами вищого порядку, наслідком їх вищого і складнішого організму; і ми запитуємо: Якою була Божа ціль відносно чоловіка у Його творчості? Ми бачимо, що так далеко, коли йде про німі тварини, то Божим виразним заміром було, щоб вони жили кілька літ і тоді гинули, даючи місце для інших родів; і щоб в такий спосіб вони служили для вигоди і задоволення людині, їх господареві. Але, як це є відносно чоловіка? Чи чоловік став створений, щоб вмирати подібно до тварин? Ми щойно бачили, що він не був надарений безсмертними якостями, але ми знаходимо много свідчень про Боже влаштування для вічного життя, для всіх, які підійдуть під відповідні

умови; це забезпечення не лежить в тім, щоб їм дати безсмертні сили і якості, але в добрій волі і замірі його Творця, в Якому самотньо він "живе, рухається і має своє існування."

Часом пліткий мислитель буде твердити, що чоловік є безсмертний, незнищимий, тому що наука прийшла до заключення, що "матерія є незнищима". Але, як вже було показано, матерія не є чоловіком, ні душа, тобто істота, не є матерією. Тіло є матерією, але, щоб матерія була людським тілом, вона мусить мати особливу організацію і тоді дух життя мусить бути доданий, заки воно станеться чоловіком, або душею. Ніхто не буде твердити, що організму не можна знищити, і тому кожний, що добре думає, може добре бачити, що істота, або душа, яка ґрунтується і є залежна від організму, може бути знищена. Крім того, це безглузде думання, або нездібність добре думати, мусіло б аналогічно твердити, що всі тварини, комахи, плазуни тощо, мають безсмертя, що їх не можна знищити. Тут є велика різниця між знищенням інертної (недіяльної) матерії, а знищенням істоти.

Згідно з записом, Бог сказав до нашого отця Адама, що його життя є забезпечене і буде продовжуватися так довго, як він буде послухний син Божий; що тільки непослух виставить його (істоту, душу) на смерть. Це саме Писання говорить нам про непослух наших перших родичів і про Божий висказаний осуд смерті, як кару за гріх. І ми повинні звернути пильну увагу на слова нашого Господа відносно цього вироку. Бог не звертався в своїй мові до нечутливого тіла, перед тим як воно було оживлене; і Бог не звертався до дихання, або духа життя, що не є інтелектуальною, тільки оживляючою силою. Він говорив до Адама, душі, інтелектуальної чутливої істоти, після того як Він її створив. І ми всі годимося, що це був раціональний і самотньо властивий спосіб – що тільки чутливій істоті, душі, треба було це сказати. А тепер завважте слова Господа: "Бо того самого дня, коли з нього скоштуєш, напевно вмиєш."

Коли Адам переступив Боже право і через те підпав під осуд, або вирок, що його душа має померти, Господь міг виконати цю кару негайно, це значить, що він міг відразу померти; але замість того Він лиш відтягнув особливий засіб який піддержував його життя і в такий спосіб зволив, щоб Адам вмирав поступенно. Нам є сказано, що умовами і засобами його життя були овочі з особливих дерев, споживання яких піддержували досконале життя чоловіка, доповнюючи щоденно його потреби і тому його тіло не псулося. Але, так скоро, як чоловік стався переступником, приступ до цих дерев життя був йому заборонений, і в той спосіб, подібно до нищих тварин, які були під його володінням, він став виставлений на смерть. Однак, у випадку чоловіка, смерть є названа "прокляттям", тому що вона прийшла наслідком переступу Божих рекул (постанов), і тут, між іншим, слід згадати, що з причини прокляття, яке спало на царя землі, прокляття лежить і на цілому його володінню і на всіх його підданих, нищих тваринах, тому що, коли цар стратив свою досконалість, в цілому володінню повстав непорядок.

Та більше того, діти Адама, як його нащадки, не могли одержати від нього прав ні привілеїв, або фізичної досконалости, які він стратив і дальше тратив; тому, як Писання показує, цілий рід Адама впав з ним під прокляття – на смерть. І тому ми, як створіння на подобу Божу, маючи силу інтелігентного оцінення вічного життя, звертаємось до Бога, щоб побачити чи нескінчена мудрість, нескінчена любов, нескінчена справедливість і нескінчена сила може разом створити план спасення чоловіка, в якому Бог був би справедливий та проте міг би виправдати того, що вірить в Ісуса. – Рим. 3:26

І ця надія не є марною. Божя постанова в Христі, так як вона є об'явлена в Писанню, є про воскресення з мертвих, про реституцію чоловіка до його першого стану. Правда, тут є обмеження і умови, і не всі вернуться до Божої ласки, але нагода повернутися буде всім дана, і ми

віримо, що правдоподібно більшість Адамових нащадків, коли пізнають правду, з вдячністю приймуть Божу ласку через Христа, і пристосують своє життя до закону Нової Угоди через віру в Відкупителя.

Однак, це не для нас, ні для кого іншого відповісти на питання, на яке наш Господь не хотів відповісти, а саме: "Господи, чи тих мало, що спасаються?" (Луки 13:23) Найбільш, що ми маємо привілей робити, є вказати, що "викуп за всіх" був даний через нашого Господа, і на обітницю, що у "ластивому часі" усі прийдуть до знання цієї великої правди і матимуть нагоду одержати від Нього вічне життя, від цього великого Світла, яке ще "освітить кожного чоловіка, що приходить на світ" (1 Тим. 2:4-6; Йоана 1:9). Ми повинні говорити і повторювати під час цього віку до всіх, які мають "вуха до слухання" слова Господа: "Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми, бо кажу вам, що багато шукатиме увійти, та не зможуть, коли Господар стане і зачинить двері" (Луки 13:24,25). Іншими словами, поклик, одинокий поклик цього віку Євангелії, є до вузької дороги саможертви, і жодна любов якогось інтересу не повинна спиняти ні звільнювати нашого бігу за великою нагородою безсмертя, яка є тепер пропонувана. Коли число "вибраних" буде заповнене і велике горе при кінці цього віку дасть знак, що Церква є зібрана і прославлена, там буде багато, які будуть інакше дивитися на світові дрібнички, які тепер роблять перешкоди для виконання їх обітниць (приречення) посвячення.

У Божому плані спасення для загального роду Адама є, щоб під час Тисячоліття представити для кожного члена людського роду пропозицію вічного життя на умовах Нової Угоди, що стала запечатана для всіх дорогою кров'ю Агнця. Але там ніде не має згадки, що безсмертя, Божа Природа, буде коли-небудь запропонована, або дана для когось, за винятком "вибраної Церкви віку Євангелії" – "малого стада", "Невісті Агнця." Для всіх інших з роду Адама буде пропозиція "реституції" (Діян. 3:19-21) до життя і здоров'я і досконалости людської природи, такої

самої, яку посідав Адам як земська подоба Бога, заки він відпав від Божої ласки, а впав у гріх і смерть. І коли при закінченню Тисячолітнього віку всі послухні з людства осягнуть все те, що було страчене в Адамі і відкуплене Христом, то тоді всі узброєні повним знанням і досвідом, і тому вповні здібними встояти в пробі, будуть остро пробовані (як був Адам), але ця проба буде особистою (Об'яв. 20:7-10), і лиш тим, які будуть в повній серцевій спільноті, як також в зовнішній гармонії з Богом і Його справедливими постановами, і улаштуваннями, буде їм дозволено увійти поза Тисячоліття до вічної майбутности, або "світу (віку) без кінця." Усі інші будуть знищені в Другій Смерті – "знищені з поміж народу." – Діян. 3:22

Але хоча там не буде більше смерти, ні стогону, ні плачу, то це не буде тому, що побідники Тисячолітнього віку будуть укороновані безсмертям, але тому, що вони, навчившись розрізняти добре між злом, а добром і які є їх наслідки, вироблять собі характер, що буде в повній гармонії з Богом і праведністю; і тому, що вони встоять у пробі, яка покаже, що вони не бажають грішити, коли б до цього була нагода і не було за це кари. Вони не будуть мати життя в собі, але будуть далі залежні від походячих від Бога засобів харчу тощо, для піддержання їх життя. – Об'яв. 21:4,6,8; 7:16; Мат. 5:6

Як прокляття призвело смерть для людства, так усунення прокляття означає усунення заперечення для повернення чоловіка до всіх первісних благословень даних йому в Едені. Але чоловік, здеградований тепер і недосконалий умово, морально і фізично, не є спосібним, так як був Адам, втішатися досконалостями стану Едену, або Раю; тому ціллю Божою є, щоб в "часах реституції", під час Тисячолітнього віку, всі люди, яких гріхи стали прощені через смерть Ісуса Христа, могли бути Ним, їх Життєдавцем і Визволителем, випроваджені назад з неволі гріха і смерти до повноти досконалости, до оригінальної подоби Бога. Не тільки то, але ми пізнаємо, що Божим планом є, щоб досвід чоловіка з гріхом зробив таку

лекцію, яка матиме вічний вплив на деяких, даючи їм змогу знати, через особистий досвід, дещо про "надзвичайну гріховність гріха" і його певну заплату, або кару, а це є смерть; так що, коли підчас Тисячолітнього віку, такі будуть припроваджені до знання праведности, правди, доброти, любови і всіх чеснот і якостей Божого характеру, то охочі і послухні будуть знати і цінити привілей вічного життя в такий спосіб, в який отець Адам ніколи не міг його знати і ніколи не міг його так оцінити.

В тій цілі вмирання було поступенним процесом в людському роді в загальному, і для цієї самої цілі воскресення буде поступенним процесом. Крок за кроком людство буде підноситися щораз вище з болота гріха, з жахливої безодні деградації і смерти до височини досконалости і життя, від якого воно відпало в особі отця Адама. Одиноким винятком в цій загальній програмі для світу, як показує нам Слово Боже, будуть деякі, які стали припроваджені до гармонії з Богом скорше, а це є насіння Авраама, природне і духове.— Гал. 3:29; Жид. 11:39,40

Коли це бачиться в світлі Святого Писання, то цей предмет безсмертя просвічує блискучо. Це лишає дорогу ясною для загального "Божого дару", яким є "вічне життя", що має бути поширений на всіх, яких Відкупитель знайде радими і готовими прийняти його на одиноких умовах, під якими це буде благословенням; і це лишає негідних як таких, що будуть передані під справедливую кару, яка є все проголошена великим суддею всіх, а саме:

"Заплата за гріх є смерть."— Рим. 6:23

"Та душа, що грішить, вона помре."— Єзек. 18:4,20

"Хто в Сина не вірус, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває."— Йоана 3:36

В такий спосіб в цьому предметі, так як і в інших, пізнаємо, що філософія Божого Слова є глибша і виразніша, і багато більше раціональна, чим поганські системи і теорії. Нехай буде Богу честь і слава за Його Слово Правди і за серця, які є схильні її прийняти як об'явлення Божої мудрости і сили!

Але чи сумнів не викрикує, Як може Бог у воскресенні відтворити з землі мільйони (істот) так вповні, що кожний буде знати себе і буде пам'ятати, і користати з теперішніх життєвих досвідів? Ми відповідаємо, що в фонографічному циліндрі навіть чоловік може тепер зберегти його власні слова і їх відтворити; тим більше наш великий Творець може відтворити для цілого роду такі організми мозку, які будуть могли досконало відтворити кожне почуття, думку і досвід. Здається, що Давид відносився до сили Божої в такий спосіб, що це може стосуватися пророко до воскресення, або також і до першого народження. Він говорить:

"Прославлю Тебе, що я так дивно створений! Діла Твої предивні, душа моя добре знає про це. Не були втаєні кості мої перед Тобою, коли таємничо повстав я, як та грудка в долішніх місцях землі, штучно зложена. Очі Твої бачили зародок мій, і в книзі Твоїй все було записано – всі члени мої та всі дні мої, призначені мені, коли ще жодного з них не було." – Пс. 139:14-16

СВЯТЕ ЖИТТЯ ХРИСТИЯНИНА

1 Петра 4: 7-17

7. Усьому ж кінець наблизився. Будьте ж оце мудрі та тверезі до молитов.

8. Понад все – майте щиру любов один до одного – бо любов покрийє много гріхів !

9. Будьте гостинні один до одного, без нарікання.

10. Кожен, який дар прийняв, тим і служить один одному, як добрі доморядники різноманітної благодаті Божої.

11. Коли хто говорить, – нехай говорить як слова Божі; коли хто служить, – нехай служить від сили, яку дає Бог, – щоб у всьому прославився Бог через Ісуса Христа, Якому слава та влада по віки вічні ! Амінь.

12 Любі – не дивуйтеся тій вогняній спокусі, яку вам приходитьсь переживати у ваших випробуваннях наче б вам щось дивного довелось,

13 але радійте, коли маєте участь у стражданнях Христових, щоб і у явленні слави Його, ви радістю превеликою веселились.

14. Коли ганьблять вас за ім'я Христове – то блаженні ви; бо Дух слави і Божий на вас спочиває; ними він зневажається, – вами ж прославлюється.

15. Але ніхто з вас нехай не постраждає, як душолюб, або злодій, або злочинець, або як той, що в чужі справи втручається.

16. Коли ж хто, як Християнин страждає, то нехай не соромиться, а прославляє Бога за те.

17. Бо вже настала пора розпочати суд від дому Божого; коли ж він найперш від вас розпочнеться, то який кінець тих, що не коряться Євангелії Божій?

Р О З Д І Л   14

НЕОБХІДНІСТЬ ПРИМИРЕННЯ - ПРОКЛЯТТЯ

Прокляття Є Теперішнім, А Не майбутнім Злом - Де І Чому Ця Хвороба Прийшла На Всіх - Коли Цей "Гнів" Божий Проти Гріха Скінчиться - "Втеча" Тепер І В Майбутності - Примирення Є Коисчне Тому Що Бог Прийняв Такий План - Чоловік Має Бути Прикладом Для Ангелів І Для Майбутніх Створінь.

"І вже більше не буде жодного прокляття."- Об'яв. 22:3

Наш текст є в повній згоді з загальним змістом Святого Писання, що приходить час, коли праця примирення буде вповні довершена, і коли наслідком того, прокляття буде зовсім усунене з чоловіка і з землі, з його володіння. Але це вказує, що прокляття ще не є знесене, що воно ще дальше лежить над людством і над землею. Крім того, це означає, що був певний час, коли це прокляття прийшло на всіх, коли воно було насамперед наложене на людство і на землю. Той, хто потурбується, щоб перевірити цю справу, знайде на ці три пункти чудову гармонію в Біблії, і це можливо його здивує і переконає, що Святе Письмо не є людського походження, але, що хоча писане різними особами, і в різних часах, напротягу дві тисячі літ, всі вони є цілістю в своєму свідченню. Їх свідчення не є так точні, певні і послідовні в жодних інших предметах як в цьому щодо прокляття, про

його наслідок на чоловіка, про викуплення з нього і про остаточне його усунення.

Але загально розуміють і навчають, що це прокляття, яке тяжить над людством, є майбутнім прокляттям вічних мук – не теперішнім прокляттям. Однак, згідно з Біблією, це є теперішнім прокляттям, а саме, смертю, яка буде знесена в майбутності. Ми також не повинні думати про це прокляття смерті в звичайному вузькому значенні – лиш як про хвилю вмирання, або як про кілька годин чи днів вмирання, тоді як віддаємо останній віддих, тобто, коли тратимо віддих життя. Противно, щоб розуміти, чим це прокляття смерті є, нам треба мати перед нашими умовими очима першого досконалого чоловіка, з усіма його силами ума і тіла – образу його Творця в його умових якостях, який фізично, умово і морально був "дуже добрий", бо таким він став названий найвищим авторитетом в цій справі.– 1 Мойс. 1:31

Дуже коротка частина історії дана нам в книзі Буття, і також те, що потоп майже зовсім затер усі докази зручності і геніяльності отця нашого роду і його перших нащадків, не дає нам підстави до припущення, чи завбачення щодо його умових і фізичних здібностей. Ми нашу інформацію витягаємо з того факту, що всі Божі діла є "досконалі", бо Він сам так заявив (5 Мойс. 32:4); також Він далі сказав, що "Бог створив чоловіка правим, та люди пустились на всякі вигадки" (Еккл. 7:29); і факт, що навіть під прокляттям і під несприятливими умовами, в яких чоловік жив після усунення з Городу Едену – по мимо усіх тих різних несприятливих обставин, так велично досконалим був цей людський організм, що отець людства був підтриманий при життю через довгий час, через дев'яност тридцять літ.– 1 Мойс. 5:5

Коли ми порівняємо цю фізичну життєвість, яка не мала помочі від жодних ліків чи якихсь досвідів медичного розвитку, ні від санітарних улаштувань теперішнього часу і пізнаємо, що з усіма науковими досягненнями нашого часу, і в світлі всіх досвідів многих віків, сьогодні майже

половина населення вмирає не доживши десять літ, і як цілість пересічне життя є тридцять три літ (згідно з статистикою при кінці 19-го століття – Ред.) то можемо судити, скільки життєвості ми втратили від часу упадку – до якої міри це "прокляття" зробило свій ефект на нас фізично. І відколи ми знаємо, що умові і фізичні сили зумовлюють правильне співвідношення в людині, так що, коли фізичний організм є здоровий, і коли всі речі є рівні, то умові сили і якості повинні бути теж сильніші – з того ми можемо витягнути досить добре поняття про умову здібності отця Адама, якого великий Творець назвав дуже добрим, і вважав за гідного визнати його своїм сином, Його умовою і моральною подобою. – Луки 3:38

Умова і фізична досконалість в обставинах, які є показані в біблійних записах про створення, виразно і точно натякають на моральну досконалість; бо ми повинні пам'ятати, що згідно з Писанням, там не було морального відхилення і послідовної деградації. Також було б невластивим припускати, що чоловік, без моральних елементів для свого умового розвитку, міг би бути названий в Біблії як "дуже добрий" чоловік, або як подоба свого Творця. Створити Адама досконалим фізично і досконалим умово, крім моральних якостей, було б створенням його дуже злим чоловіком, на тій основі, що коли є більші здібності, то і більший лиходій, хіба що здібності будуть під моральною контролею.

Вирок смерті, або "прокляття", сказаний проти Адама, а саме, "Вмираючи помреш" (1 Мойс. 2:17), не був тільки проти його м'язів і фізичної будови – це включувало цілу людину, умову і фізичну, і це також включувало моральні якості, тому що вони є частиною умових. То, що ми сьогодні бачимо, що чоловік є упавшою істотою в кожному значенні цього слова, вповні це потверджує. Він є фізично здеградований і його пересічний вік життя впав до тридцяти трьох літ, навіть під сприяючими обставинами; ми також бачимо, що умово і морально він є дуже недостатній, та проте посідас органи, які можуть багато

більше розвинути, чим на це дозволяє його коротке життя. Висловлюючись про моральні якості, Апостол говорить, "Нема праведного ні одного ... всі бо згрішили і позбавлені слави Божої" – усі є учасниками першого гріха і його наслідків. – Рим. 3:10,23

Апостол далі показує, що отець Адам, коли був Богом пробований, був добровільним переступником, не був обманений (1 Тим. 2:14). Тим він показує нам, що в моральних якостях він був здібний виказати послух для Божих вимог, тому що було б несправедливо з сторони Бога пробувати і осудити когось, який з причини недосконалого створення не міг встояти в пробі, не міг виказати послуху для Його розказу. Факт, що Адам мав пробу, наслідком якої мало бути вічне життя, або вічна смерть, і факт, що в цій пробі його непослух був добровільний і що це справедливо спровадило на нього осуд великого Судді згідно з повною карою закону, мусить доказати для кожного неупередженого ума, що Адам був в кожному значенні цього слова досконалий і у відповідному стані, щоб поставити його на суд.

І факт, що Бог, навіть після того, коли ціна викупу стала заплачена, відмовляється ставити на суд людство знову перед тим самим найвищим і бездоганним Судом, і заявляє, що причиною того є те, що ми в упавшому стані є нездібні до такої проби перед лавою Його повної справедливості, і що через наші найліпші діла ніхто не може бути виправданий перед Ним – отже це все виразно доказує, не тільки, що рід дуже впав, але також доказує, що Бог зовсім не судив би Адама, коли б він не був багато кращий від нас і зовсім відповідно приготований на пробу – як досконалий чоловік. Це є в повній гармонії з тою думкою, що Бог пропонує суд (або пробу) Церкві під час цього віку Євангелії за нагороду вічного духового існування, а суд, або пробу, світу під час віку Тисячоліття за нагороду вічної людської досконалості. "Бо Отець нікого не судить, а весь суд передав Синові." – Йоана 5:22

Дивлячись на чоловіка як на цілість (умово, морально і

фізично), так як це робить Св. Писання, ми можемо бачити, що прокляття, вирок смерті, діє проти кожної частини його істоти; і коли дивимось довкруги нас, то ми по цілому світі і на кожному кроці бачимо потвердження цього. Як у занепаді фізичних сил, найслабшим місцем у деяких є жолудок, у інших м'язи, у інших кістки, то, переглядаючи цілого чоловіка, ми знаходимо, що в одних найбільша хвороба, слабкість, занепад, є умислова, в інших фізична, а ще в інших моральна, однак всі мають хиби під кожним оглядом; всі стали безнадійно "страчені" через прокляття. Тут для нікого немає жодної надії, щоб він міг видістатися з пут зіпсуття, в яких ми народилися, як написано "Ось я в беззаконні родився, і в грісі зачала мене мати моя" (Пс. 51:5). Це прокляття смерті лежить на нас від самого уродження і тим показує, що це не є наслідком наших особистих гріхів, але унасліджених гріхів - прокляття, або зарази, яка через спадковість досягла нас від отця Адама.

Було сказано, що ми "народились вмираючими", і всі можуть засвідчити, що це є правдою; хвороби, псуття, болі, слабості і недуги є лиш первісними діючими в нас процесами смерті. Тому, коли б це не було з причини додатково внесеної сатаною сліпоти, в якій Божий план є фальшиво представлений, люди бачили б всюди ясну маніфестацію цього прокляття так, як Апостол говорить, "Відкривається бо гнів Божий з неба на всяку безбожність і несправедність", тому що найменша несправедність є гріхом. (Рим. 1:18) Апостол не говорить, що в майбутнім життю і в полум'яних муках буде об'явлений гнів Божий, але він правильно заявляє як про теперішній час і теперішнє життя, і що це має бути бачене усіма, яких очі є відчинені, щоб бачити дійсні факта цієї справи. Гнів Божий є показаний кожним оголошенням лікарів, які вказують на хвороби і смерть, що є чинними в людстві. Гнів Божий є показаний через кожне оголошення похоронного заведення, яке звертає нашу увагу на факт, що людство вмирає, що осуд, прокляття Боже лежить на

людстві. Гнів Божий є показаний в кожній похоронній процесії, в кожній труні, в кожній могилі, в кожних надгробних каменях і жалобних описах. Гнів Божий виявляється не тільки проти великих грішників, але й проти всякої неправедности, навіть найменшої. Тому тут немає виходу, бо немає нікого праведного, ні одного; і тому діти, як також сивого волосся люди підлягають під цей "гнів", це "прокляття."

У своєму горю під цим прокляттям, цим гнівом, прор. Йов покликував, "О якби Ти в шеолі (небутті) мене заховав, коли б Ти мене приховав, аж минеться Твій гнів, коли б Ти призначив мені час, тай про мене згадав. Кликав би Ти, то я відповів би Тобі, і Ти подав би ласку творові рук Твоїх" (Йов 14:13,15). Цей час гніву, що триває шість тисяч літ, має прийти до свого закінчення через День Пімсти, для якого Справедливість приписала додаткове горе для людства, тому що воно відкинуло великі нагоди і привілеї, і не слухало Божих законів справедливості, в такій мірі, як вони були розпізнані Християнством. Тому є сказано, що цей День Пімсти і особливий гнів, доданий до цього, який панував попередньо, буде "часом горя, якого не було, відколи є народи." Для святих Господніх є запевнення, що вони будуть гідні втекти від усього того, що прийде на світ, і стати перед Сином Чоловічим. Вони втечуть від цього особливого гніву, але вони не втечуть від загального гніву, який об'являється з неба проти всякої неправди. Це вони ділять з світом у багатьох відношеннях, та проте тут є позначена ця остаточна різниця, яку Писання виразно показує, а саме:

Тих, які приймають Христа під час цього віку Євангелії, і які вповні посвячуються для Нього, вважається, що вони перейшли зі смерті до життя; що вони втекли від гніву і прокляття "втікаючи від тлінних пожадливоростей у цьому світі" (2 Петра 1:4; 2:18,20). Правда, вони ще є в світі, ще підкорені смерті, і можуть ще ділити з світом слабості, болі і горе, і різні клопоти виникаючі з

прокляття, і з світової точки погляду тут немає різниці, але з Божої точки погляду, який має бути поглядом віруючих, тут є велика різниця. Таких не вважається більше як вмираючих задля Божого "прокляття" і "гніву", але з причини їх виправдання і наступного представлення себе в жертву живу, їх смерть вважається як частину Христової жертви. І як Апостол про це говорить, таких уважається за вмерлих, як померлих з Христом, учасників Його жертви, а не як вмираючих з Адамом, подібно як решта з людства. "Коли ж ми померли з Христом, то вірусмо, що й жити будемо з Ним."- Рим. 6:8

Подібно наша участь у фізичних лихах і болях є наслідком фізичних слабостей, спадковості тощо. Господь запевнює нас, що коли щось з того роду буде дозволено в таких справах, то цього не треба вважати за вияв Його гніву, але, що все зло, яке є дозволене, щоб на них приходило, буде через Божу мудрість і любов і силу покероване на їх добро; це буде вправою для розвитку в них більшої міри Його Духа, щоб остаточно в такий спосіб приготувати їх, як Його дітей, до слави честі і безсмертя - виробляючи в них мирні овочі праведности і в той спосіб "приготовляти для нас безмірну вагу вічної слави" (Фил. 2:13; Рим. 2:7; Жид. 12:11; 2 Кор.4:17; 2 Петра 1:4-11). Все ж таки, в усіх цих відношеннях, вони поступають вірою, а не видінням. Так далеко як береться під увагу зовнішній вид, то вони не мають нічого більше, чим світ; і дійсно, часом може виглядати, що Божий народ має більше труднощів, більше проб, більше горя і болів, чим звичайний чоловік, з яким Бог ще не має нічого до діла, тому що він ще не став приведений до стану покути і примирення з Ним. Навіть ця збільшена вимога віри є сама в собі блаженством, вправою, розвитком характеру, добрим овочем Духа.

Але ми розглядаємо наш предмет - необхідність примирення - в загальному з точки погляду світу, цілого людства. Прокляттям, осудом, або вироком Божого права проти всякої недосконалости є знищення. Бог створив усі

речі дуже добрими, і це є самотній стан, в якому що-небудь і коли-небудь буде Ним вповні признане. Факт, що на певний час Він дозволяє на недосконалі речі – недосконалі істоти і недосконалі обставини – не є доказом зміни плану зі сторони Бога; цей період недосконалості є дозволений, тому що Божя мудрість передбачила можливість славного наслідку і в тій цілі Бог це все "чинить за радою своєї волі" (Ефес. 1:11). Він, наприклад, міг знищити сатану в тій самій хвилині, коли той стався переступником – подібно і тих Ангелів, які відпали, і також чоловіка, і в такий спосіб можна було б уникнути створення недосконалого людського роду. Але, навпаки, Божий план був такий, щоб дозволити недосконалим і грішним іти по своїй власній дорозі в справах, які не будуть перешкаджати для великого наслідку Божого влаштування, або планування, щоб в такий спосіб можна дати приклад про низькі деградуючі впливи і схильності гріха, в сатані, в упавших Ангелах і в людстві.

Упадок людства під справедливу кару смерті, знищення, було посереднім наслідком браку знання Еви, і висказана до неї брехня, якою вона стала зведена; і опісля через спадковість це втягнуло багато, які недобровільно і несвідомо переступили Боже право. Цей факт відчинив нагоду для виявлення Божої любові і милосердя і дав ілюстрацію чинності і співдіяльності Божих якостей, або прикмет, які не могли б бути вповні замасковані і поставлені за приклад в жодній іншій спосіб, про який ми могли б думати. Тому це було частиною оригінального заміру Творця, щоб об'явити себе, якості свого характеру, перед своїм створінням – не тільки перед людством, але й перед Ангельськими силами. Безперечно, коли Божий план спасення буде вповні закінчений, тоді небесні Ангели, як також примирені з людства, будуть знати Божий характер – мудрість, справедливість, любов і силу – у багато більшому степені, чим він коли-небудь був знаний і оцінений, або міг бути оцінений без великих лекцій, які є тепер наочувані через дозволення гріха і

через викуплення, яке було приобіцяне в Божому плані через Христа. Про це нятякає Ап. Петро, який запевнює нас, що на ці речі "бажають дивитися Ангели" – є глибоко заінтересовані ними.– 1 Петра 1:12

Як ми вже бачили, вирок виданий на людство є зовсім справеливий і там не було б жодного місця, чи підстави для апеляції, щоб усунути цей вирок виданий справедливістю (стало признаним, що Адам мав досить знання, що розпорядження Його Творця говорило про точний послух, і також стало признано, що це була справедлива постанова з сторони Бога, що життя, яке не буде проваджене в гармонії з Його справедливими і добродійними планами, або постановами, повинно бути страчене, відібране). Все ж таки, ми можемо легко бачити, що в справі чоловіка Бог міг встановити відмінну кару, і це також зовсім без переступу принципу справедливості. Про це ми маємо доказ в Його діяльності з упавшими ангелами. Вони не були піддані під кару смерті; протинно, карою для них було те, що вони стали збережені в кайданах і ще є так дальше збережені, ждучи на останній суд.– Юди 6

Подібно, Бог міг дозволити чоловікові жити через ці шість тисяч літ від часу, як згрішив в Едені, без ушкодження його фізичної системи, не ставлячи його під вирок і силу смерті. В такий спосіб чоловік, подібно як і Ангели, які не задержали свого першого стану, міг би бути збережений живим на день суду великого дня, щоб остаточне там його справу закінчити. Але, Бог не є ограничений у своїй діяльності, і ця сама різноманітність, яку ми бачимо в природі, в тому, що в славі і красі одна квітка різниться від другої, і одне створіння різниться від другого створіння, то так само є, як говорить Апостол, під "різноманітною мудрістю Божою" (Ефес. 3:10), Бог в своїй діяльності з Ангелами, які згрішили, вибрав один спосіб, а іншу методу діяльності з людьми, які стались грішниками. Божий гнів є виявлений проти обох; гнів любови і справедливості, який ненавидить всякий гріх, всяке зло і

Він його знищить, але Він зробить все, що можна зробити, для всіх тих з поміж злочинителів, що стануться лояльними слугами праведности, після того, коли вони матимуть досвід з гріхом і праведністю, і з їх наслідками.

Ділаючи з чоловіком, Бог вибрав такий спосіб, щоб дати приклад того, який буде остаточний кінець гріха і грішників – знищення. Це є засвідчено в різних висказах звернених до чоловіка, "Душа, яка грішить, вона помре"; "карою за гріх є смерть." Це значить, що в цих Божих висловах до чоловіка є лиш показане загальне право, яке вкортці буде повним правилом у всьому Його володінні – усіх створінь, а саме, все що не є досконале, буде знищене і що лиш те, що є досконале, вповні досконале, в повній гармонії з Божою волею і заміром, буде далі жити на віки, воно буде благословенням для себе, буде славою для Творця, і користю для всіх Його створінь.

Але в той час, як чоловік був ілюстрацією діяльності цього принципу, так що кожний член людського роду зістав стятий смертю – "смерть перейшла на всіх" – все ж таки, це не є Божим заміром, щоб в такий спосіб вживати людство як приклад жорстокости Божої справедливости у викорененню злого, і дозволити, щоб людство терпіло лиш задля того, щоб бути таким прикладом. Противно, Божою постановою є, щоб людство одержало не менше Божого милосердя і ласки, і любови, чим якісь інші Божі створіння. Власне тому Бог приготував у властивому часі відкуплення всіх, яке в цьому випадку зовсім відповідає його вимогам, щоб, як через непослух одного чоловіка (Адама) багато сталося грішниками, так через послух одного (Ісуса), багато могло статися праведниками. – Рим. 5:19

Це не говорить і не означає, що багато мусять статися праведниками під час цього віку Євангелії, або ніколи; противно, Писання подає, що це буде лиш "мале стадо", яке станеться праведним під час цього злого часу – лиш ті, які є особливо притягнені Отцем і покликані до високого поклику співнасліддя з Його Сином. Решта

людства не будуть навіть покликані, ні притягнені, поки Христос (Голова і тіло) не буде піднесений, так в терпіннях, як і в славі, згідно з самими словами нашого Господа, "І я, коли я буду піднятий від землі, притягну всіх до себе" (Йоана 6:44; 12:32). Це загальне притягування належить до майбутнього віку Тисячоліття, а не до теперішнього віку, ні до минулих віків. Це не буде притягування кількох, ані кляси, ні народу, як це було в минувшині, але притягування цілого людства, яке стало відкуплене дорогоцінною кров'ю.

Все ж таки, це притягування не означатиме силування, тому що, як це є можливим вператися Божому притяганню в теперішньому віці, так що багато є покликаних, але мало вибраних, то так само це буде можливим для притягання Христа, якому людство в майбутнім віці буде могло опиратися. Однак, Писання запевнює нас, що дорога буде зроблена такою простою і вимоги такі помірковані, що лиш ті, які люблять гріх і добровільно його виберуть, після одержання знання праведности і правди, будуть між тими, які противляться великому Пророкові і будуть Ним знищені в Другій Смерті. - Діян. 3:23

Дивлячись на Божу діяльність з людством з точки погляду закінчення Віку Тисячоліття, ми бачимо, що цей Божий спосіб не чинив жодної кривди для людства, але, що виконання найвищої кари Божого закону проти нас, було в супроводі з Божим милосердям через Христа, у викупі і в реституції, і це дійсно було цим великим благословенням. Але цього не можна бачити, лиш з одної точки погляду. З цієї точки ми бачимо не тільки сум і горе, і болі, плач і вмирання теперішнього часу, справедливую кару за переступ, яка, дійсно, є його природнім наслідком, але ми теж бачимо відкуплення чоловіка з гріха і прокляття, купленого Відкупителем на Голгофті, і що згодом буде dokonane через того самого Відкупителя - Церква, вибрана під час цього віку Євангелії, згідно з Божою постановою, має бути Його

Дружиною і співспадкоємцями в Царстві.

Кара за гріх Адама була сувора як смерть (включаючи болі і смуток, і горе цього вмираючого стану через шість тисяч літ), то однак ми віримо, що доля чоловіка була більше сприятливою, чим Ангелів, які не задержали свого першого стану, і які не були засуджені на смерть, і які через те не втратили своїх життєвих сил в смерті, і не досвідчували хворіб, ні болю, але які лиш мали ограничену свою свободу і були відлучені від спільноти з святими (Ангелами). Коли б чоловік був трактований подібно до тих упавших ангелів, і далше мав свободу щодо землі і т.п., то ми можемо уявити собі, який жахливий стан речей настав би до цього часу – як зло, не будучи здержане, поширилося б на землі, як хитрість і проникливість в злім поступованню збільшила б горе на землі. Навіть так, як справи тепер є, ми можемо бачити, що навіть коротке життя людей є достатнім до розвитку чудових геній самолюбства, чудової мудрости для самовивищення і пригноблювання своїх ближніх. Коли ми подумаємо, що багато мільйонерів в наших днях були бідними хлопцями і що їх нагромадження сто, або двісті мільйонів доларів було зроблене скорше, чим в п'ятдесятьох літах, то що ми можемо сподіватися від такого генія, коли б він мав сотки літ для своїх операцій? Це напевно в своєму наслідку спричинило б поневолення і повну деградацію до розбещення більшої частини людського роду на користь кількох геніяльних умів розвинених в хитрості і пожадливості.

Коли будемо дивитись на справи з такої точки погляду, наші серця зносяться з подякою до Бога, що форма "прокляття", або вироку, що прийшла на нас, була такою, на яку Господь дозволив – вмираючи, помреш. І якщо в міжчасі наші досвіди як роду, були предметом лекції, або науки, не тільки для нас, але й для святих Ангелів і для упавших Ангелів, то ми можемо тим більше радуватися; і наскільки знаємо, то це може бути в Божому замірі, щоб використати цю велику лекцію про надмірну

гріховність гріха і його неуникнених наслідків, в інших світах для нестворених ще там чутливих істот. І хто знає, чи в далекій майбутності, інструктори праведности для ще нестворених мільярдів істот, не будуть покликані з поміж гідних земських істот, викупленого і відновленого людського роду, які мали дійсний досвід з гріхом і які будуть здібні говорити з досвіду, остерігаючи інших проти найменшого відхилення від повного послуху для Божої волі.

Приклад цього принципу відхилення невинности на благословення для тих, які є вжиті за ілюстрацію, ми бачимо в Ізраїлі. Ізраїль, як народ, був покликаний з інших народів і був вжитий як образований, або типічний народ. Їх Угода Закону, хоча виглядала корисною, то висловлюючись точно, скажемо, що вона становила для них другу пробу, невдача якої принесла для них другий осуд – залишаючи їх, очевидно, більше осудженими, чим решта світу, якому Бог вже запропонував (в Його Угоді з Авраамом) виправдання з віри, відколи ніхто не міг бути виправданий ділами Закону. Угода Ізраїля вимагала досконалих діл, але Ізраїль, не будучи здібним з причини унасліджених слабостей тіла виконувати досконалі діла, підпав під "прокляття", або кару смерті, їх власної Угоди (Заповіту).

Тому ця Угода, яка була призначена на життя (ціллю якої було дати їм вічне життя) принесла їм смерть. (Рим. 7:9-14) Але хоча Бог в такий спосіб вжив Ізраїля за образований народ і за ілюстрацію цього факту, що жодний недосконалий чоловік не може здійснити досконалого Божого закону, Він не дозволив, щоб це вживання їх за таку ілюстрацію, яке принесло їм прокляття, виконувало для них вічну шкоду; і тому, коли відкуплюючи решта людства, Його план був так влаштований, що ця сама жертва, через яку цілий людський рід став викуплений через Ісуса Христа, займила також цей особливо привілейований народ, який під Угодою Закону був також особливо осудженим народом. (Рим. 2:11-13; 3:19-23) Власне в тій цілі наш Господь народився під Угодою Закону, щоб

міг викупити тих, які були осуджені під тим Законом, і це Він учинив тою самою жертвою, якою відкупив цілий світ людства засудженого оригінально в Адамі.— Гал. 4:4,5

Отже бачимо, що необхідність поєднання між Богом і чоловіком, необхідність їх примирення, лежить в тому, що Бог сам є джерелом життя, і що коли хтось з Його створінь буде втішатися вічним життям, то це життя мусить бути як Його дар. "Дар Божий є життя вічне в Христі Ісусі, Господі нашім" (Рим. 6:23). Згідно з принципами Божого володіння і права, Бог не може дивитися на гріх, щоб його в якійсь мірі признавати (Аввак. 1:13); Він не може закривати гріха, ні признавати, що він є в якій-небудь мірі потрібний. Він самий є досконалий і Його наказом є, що ніхто недосконалий не буде визнаний за Його синів, для яких вічнотривале життя є приготоване. І тому, відколи чоловік через упадок не тільки підпав під осуд смерти, але в додатку сплямив, понизив і здеградував себе, і в великій мірі вимажав з свого ума і сумління Божу подобу, то його одинока надія на вічне життя лежить в якійсь силі, або способі, або засобі, через який дві речі можуть бути dokonані:

(1) Звільнення людства з осуду смерти наложеного Справедливістю; (2) Піднесення людства з деградації гріха і розбещення до стану досконалої святости і досконалости, від якої він відпав. Якщо ці дві речі можуть бути здійснені, тоді там є надія. Якщо вони обидві не можуть бути здійснені, людина не може мати жодної надії на вічне життя. Ми намарно шукаємо помочі в людській родині, бо хоча деякі є менше упавші, чим інші, менше розбещені, менше зіпсуті, однак всі згрішили, і всім бракує слави Божої. Якщо там був би один справедливий, він дійсно міг би дати викуп за свого брата (за Адама і всіх осуджених в переступі Адама) і в той спосіб під Божим влаштуванням статися спасителем (визволителем) його роду з вироку; але жодного такого не можна було знайти. "Нема праведного ані одного"— Пс. 49:7; Рим. 3:10,23

Бог в своїй мудрості це все передбачив і зробив для

того всього приготування, ще перед початком створення людства, і у властивім часі Він об'явив свій план про визволення чоловіка з під його погубного вироку і розбещення. Коли там не було ока, щоб виказати жаль і не було рамени, щоб спасти, тоді Боже рамено принесло спасення. Раменем (силою) Господа, яке є об'явлене, простягнене з неба, щоб допомогти людині видістатися з тої жажливої безодні смерті і з болота гріха і зіпсуття, був наш Господь Ісус. (Пс. 40:2; Ісаїя 53:1) Через Нього Бог повідомив, що Його заміром є:

(1) Викуплення людства з під сили гробу, з вироку смерті, з "прокляття", з під "гніву", що тепер лежить над світом. Цей викуп став здійснений через смерть нашого Господа Ісуса Христа; Божа Справедливість є вповні задоволена і цілий світ людства вважається за такого, що є переданий для Господа Ісуса Христа, як його купно, за яке Він заплатив своєю дорогоцінною кров'ю.

(2) Він тепер вибирає з викупленого роду "мале стадо" спадкоємців, яких з причини саможертвуючої посвяти для Нього буде вважатись як учасників Його терпіння і жертви, і вони також одержуть участь у Його небесній славі і в майбутній праці благословення світу – плоду, або овочу Його жертви.

(3) Через Того великого Відкупителя і Його співспадкоємців, Його Дружину, має бути виконана праця реституції під час "часів реституції всіх речей, про що Бог провіщав відвіку устами всіх святих своїх пророків" (Діян. 3:19-21). І коли добровільні грішники, які відкинуть Божу ласку і милосердя, під умовами Нової Угоди, стануть знищені через цього великого Посередника, Христа, то решта викупленого роду стане передана Небесному Отцеві. І коли вони будуть досконалими і вповні відновленими до Його власної подібності, і матимуть збільшене знання про Нього і про праведність, і про гріх – одержану через досвіди теперішнього панування гріха, як також під час панування праведності в часі реституції – то тоді велика праця Примирення стане завершена. Всі, які бачуть

виразно ці справи, можуть легко розпізнати необхідність Примирення, і що тут не може бути благословення людства, лиш тоді, коли вони будуть припроваджені до повної гармонії з їх Творцем; і що таке примирення вимагає насамперед відкуплення грішників – вимагає заплати за його кару. Бо Бог мусить бути справедливий у виправдуванні грішників, інакше Він ніколи не виправдає їх. – Рим. 3:26

Маючи на увазі те, що ми скорше навели, бачимо виразно, що число викуплених жертвою нашого Господа за гріхи – загальне знесення "прокляття" в спосіб законний – не дає нам критерію (мірила), при допомозі якого ми могли б судити, яке число через послух віри звільниться остаточно з гріха і його прокляття і поверне до єдності з Отцем, користаючи з нагод, які будуть відкриті для всіх через нашого дорогого Відкупителя. Тут з Божої сторони немає жодної пропозиції, ані жодної розумної підстави, щоб чоловік міг припускати, що Божа ласка вічного життя через Христа буде коли-небудь досягнута ким-небудь, за винятком тих, які прийдуть до повної гармонії з Богом і з Його законами праведності. Однак, ми радуємося, що знання Божої ласки і інші привілеї, багато кращі від тих, якими тепер людство втішається, будуть у Божім "властивім часі" простягнені для кожного створіння. – 1 Тим. 2:6

Р О З Д І Л   15

"ВИКУП ЗА ВСІХ"

ОДИНОКОЮ ПІДСТАВОЮ ПРИМИРЕННЯ

Примирення Є Немоżliве Без Викупу - Забезпечений Але Не Змушений - Статися Відкупителем Було Ласкою - Значення Викупу і Визволення - Який Викуп Був Заплачений За Чоловіка? - Виправдання Через Віру В Такий Спосіб Забезпечене - "Ви Куплені Ціною" - Через Кого? - Від Кого? - В Якій Цілі? - Як Любов Співдіяла З Справедливістю - "Викуп За Всіх" Не Був Взятий Назад - Отцівські Права Першого Адама Куплені Другим Адамом - Викуп Не Прощення - Смерть Чоловіка Не Є Викупом - Помилкове Пояснення Теорій Універсалістів - Справедливість Не Зобов'язана Викупом - Одиноке Ім'яно - Метода Посередника Зображена В Мойсееві - Викуп, Заміна - Чи Інший План Був Можливий?

"Один бо Бог, і один Посередник між Богом та людьми, Чоловік Ісус Христос, Який дав себе на викуп за всіх, свідоцтво свого часу" (згідно з Diaglott с, "що буде засвідчено у властивому часі.") 1 Тим. 2:5,6

Примирення (Посуднання) між Богом і чоловіком було вповні узалежене на пред'явленні прийнятної жертви за гріхи чоловіка. Коли б Божий вирок, або "прокляття" не був усунений з людства, то він стояв би як постійне ембарго (заборона), і це було б перешкодою для людської реституції, тобто привернення до Божої ласки, спільноти і

вічного життя. Під Божим законом самотнім словом Божим для чоловіка було б, Ти є грішником; через твій власний добровільний переступ в Едені ти приніс сам на себе свій клопіт; Я справедливо висказав проти тебе вирок смерті, і я не можу усунути цього вироку без порушення моєї власної справедливості, самої основи мого престолу, мого Царства (Пс. 89:14). Тому твій осуд, або вирок, триватиме повіки. Ти мусиш його зносити, хіба що відповідний замісник (заступник) візьме твоє місце під ним.

Ми виразно бачили, що кара, або вирок проти людства, не був вічними муками, але, як це було просто і виразно сказано Творцем до Адама, що це була смерть. Припускати, що це була якась інша кара, а не смерть, було б припущенням, що Бог поступив нечесно з Адамом і Евою в Едені – що Він не дав їм правильної інформації і обманув їх. Ми бачили, що вирок смерті є справедливим вироком, або осудом, проти гріха – що життя, яке було умовним дарунком, могло бути вповні відтягнене Творцем, бо Він мав на те повне право; але це не вимагає особливої умової здібності, щоб розпізнати, що вічні тортури для отця Адама не були б справедливою карою за те, що він взяв заборонений овоч – навіть, щоб до того чину непослуху додати усю вину добровільності і свідомості, яку тільки можна б собі уявити; тим більше, це не було б справедливим дозволити, щоб такий вирок вічних мук був вложений на багато мільйонів Адамових нащадків. Але, коли йде про вирок смерті з усіма його жахливими супровідними обставинами хворіб, болів і горя, які спали на отця Адама, і які природньо перейшли на всіх його потомків (тому що нечисте джерело не може видавати чистої води), то всі можуть бачити, що він є правильний і справедливий – вирок, перед яким усі уста мусять замкнутися; бо всі мусять признати його справедливість – доброту і суворість Божу.

Знаючи точно, якою є проголошена кара за гріх, ми можемо легко бачити, якої заплати за кару мусить вимагати Справедливість, перш ніж "прокляття" може бути

зняте і обвинувачений звільнений з цієї великої в'язниці смерти (Ісая 61:1). І воно так було, бо вирок прийшов не тому, що ціле людство згрішило, але що один чоловік згрішив, так що цей вирок смерти впав прямо тільки на Адама, і лиш посередньо через нього на його рід, через спадковість – і в повній гармонії з тими фактами Справедливість може вимагати лиш відповідної ціни – тому Справедливість мусить вимагати життя іншого на місце життя Адама, перед звільненням Адама і його роду. І якщо ця кара буде заплачена, ціла кара буде заплачена – одна жертва за всіх, так як один гріх займив усіх. Ми вже бачили, що досконалий Адам, переступник, який був осуджений, не був Ангелом, ні Архангелом, ні богом, лиш чоловіком – в природі дещо менший від Ангелів. Тому точна Справедливість не могла вимагати як його замісника більше, ні менше, чим когось на подобу Адамового роду, під обставинами подібними до його обставин, тобто досконалого і не під Божим осудом. Ми бачили, що нікого такого не можна було знайти між людьми, які всі походили з родини Адама, і тому через спадковість вони всі були учасники його кари і деградації. Власне тому було конечним, щоб один з небесного двору і з духової природи прийняв людську природу, і тоді віддав себе як замісник, викуп за Адама і за всіх, які через нього стратили життя.

Між Ангелами, які задержали свій перший стан і лояльність для Бога, безсумніву могло багато знайтися, які охочо погодилися б виконати Божу волю і статися ціною викупу чоловіка: але, для того, хто так чинитиме, буде означати, що його лояльність для Бога буде виставлена на найбільші проби і найбільш суворі випробування, і тому той, який в такий спосіб викаже свою посвяту, і свою лояльність, і свою віру, буде гідний одержати найвище становище між усіма ангельськими Божими синами, далеко понад Ангели і князівства, і сили, і всяке імено. Більше того, це було частиною Божого заміру використати цю нагоду, щоб зілюструвати факт, що коли хтось старається

проявляти свою власну амбіцію (як це вчинив сатана), такий буде zdeґрадований і понижений, а навпаки, той, який найбільше принизить себе в послузі для волі і плану Небесного Отця, буде відповідно вивищений. Бог так влаштував свій план, щоби зробити цю рису конечністю, в тій цілі, щоб в цій маніфестації Божої симпатії і любови для світу, могла також бути дана нагода для Єдинородного у Отця – для свого Сина, Якого Він бажав прославити – виказати свою любов, покору і послух.

Отже, як ми вже бачили, наш Господь Ісус (Який у своєму передлюдському стані, був Архангелом, найвищим, або головним післанником, Логосом, Єдинородним у Отця, повний ласки і правди) був до цього часу представником Єгови в усій творчій чинності, і як Перворідень, був з Отцем ще перед творенням усього іншого, і знав Його дуже близько, дивився на Його славу і був проводом Його сили. І так далеко як Він був першим, головним в небесному Царстві, найблищим до Отця, Апостол повідомляє нас, що ця праця викуплення, цей привілей виконати Божу волю відносно чоловіка, була дана Йому, як знак особливого довір'я і як ласка, тому що тут була велика слава, яка згідно з Божим законом мусить бути приписана до такого великого послуху, покори і самопожертви. (Мат. 23:12; Якова 4:10; 1 Петра 5:6) Довіряючи Синові і бажаючи, щоб Він досягнув високе вивищення, яке виникне наслідком цієї вірності, Отець дав Йому цю першу нагоду, Який в минувшині в Божому плані втішався першенством, щоб таким чином Він далі був першим – "щоб у всьому Він мав першинство. Бо вгодно було Отцеві, щоб у Ньому перебувала вся повнота, і щоб через Нього поєднати все з Собою, примиривши кров'ю хреста Його, чи то земне, чи то небесне (упавших людей і упавших Ангелів, підношуючи і поєднуючи стільки з кожних, скільки під повною нагодою вернеться до Божої ласки)" – Кол. 1:18-20

Вибір духової істоти статися Відкупителем чоловіка, не означає, що тут була потрібна жертва життя духової істоти як ціни відкуплення життя земської істоти; зовсім

противно. Божа Справедливість не могла прийняти жертви духової істоти за чоловіка, як ціни викупу, не більше, чим жертви волів і козлів. Як кров волів і козлів ніколи не могла усунути гріхів, тому що вони були нищої природи, то так само смерть Ангела, чи Архангела не могла забрати гріха Адама, ані статися відповідною жертвою примирення за нього, тому що вони не були з його природи. Це було життя чоловіка, яке було страчене через гріх, і лиш життя чоловіка могло бути прийняте як ціна визволення, ціна викупу. Для цієї причини було конечним, щоб наш Господь лишив славу свого передлюдського стану, принизив себе і стався чоловіком, бо тільки тоді, коли стався чоловіком, Він міг дати ціну викупу.

Хоча Писання показує, що наш Господь принизив себе, лишаючи вищу духову природу, однак Писання не показує, що через прийняття нищої людської природи, Він стався нашою жертвою за гріхи. Противно, Він так принизив себе, щоб міг статися жертвою за гріх і заплатити нашу ціну викупу. Це Апостол виразно показує, кажучи "Справді бо не природу Ангелів Він прийняв (немов би відносився до Ангелів, які згрішили), але прийняв насіння Авраама." Оскільки діти, яких Бог передбачив і замірив викупити, і визволити з кайданів гріха і загнивання, були учасниками тіла і крові, "то і Він подібно в тому (в тілі і крові, людській природі) взяв участь, щоб смертю знищити того, хто має владу смерті, тобто, диявола", і їх визволити (Жид. 2:14,16). Він говорить про цю справу дуже виразно, кажучи, "Бо, так як смерть прийшла через одного чоловіка, так через Чоловіка воскресення з мертвих" (1 Кор. 15:21).

Подібне свідчення дає Ап. Йоан, коли говорить, "Слово тілом сталося" (Йоана 1:14). З тим також годяться слова нашого Господа Ісуса, після того як Він прийшов у світ, і після того як Він дійшов до повного чоловічого стану; Він сказав: "Бо не послав Бог Сина свого на світ, щоб осудити світ, але, щоб через Нього спасти світ" (Йоана 3:17). Він не натякає, що світ вже став спасений, або що вже щось

було зроблено для спасення світу, за винятком післання того, Який викупить світ жертвою себе самого. Першим кроком у виконанні цього завдання було, як наш Господь заявив, "Бо Син Людський не прийшов, щоб Йому служили, але, щоб послужити і життя своє дати як викуп за багатьох" (Марка 10:45). Тут ми маємо точний доказ, що тоді, коли Він вирікся слави, яку Він мав у Отця заки світ повстав, і замінив випу природу за людську природу, наш Господь не дав свого життя як викуп, лиш тільки зробив приготування для цієї праці, яка була прямо перед Ним. Це є даліше потверджене тим, що так скоро як Він дійшов до чоловічої зрілості під законом, коли мав тридцять літ, Він негайно представив себе в жертву живу, посвятив своє життя, складаючи його так, як це було показано в символі занурення (хрещення) через Йоана в Йордані.

Там, як Апостол показує, здійснилося одно старе пророцтво "Ось, я йду (у зводі книги написано про мене), чинити Твою волю, Боже" Він прийшов чинити Божу волю, принести жертву за гріхи, і тому Він її не приніс передтим. У цій важній чинності свого посвячення, Він представив себе живою жертвою для Божої служби, навіть аж до смерті. Завважте, що в цьому особливому пункті Апостол говорить, що Він касує образіві жертви Угоди Закону (Жид. 10:9), щоб міг встановити другу, позаобразову, дійсну жертву за гріхи, свою власну смерть (і Його членів) для печатання Нової Угоди між Богом і людьми, через себе, Посередника Нової Угоди. І наш текст говорить нам про цю саму річ, що це був "Чоловік Ісус Христос, Який дав себе на викуп за всіх" – а не передлюдський Логос.

ПЕРШИЙ КРОК У ПРОГРАМІ

Апостол (Жид. 2:5-9) робить перегляд цілого Божого плану, і помічуючи Божі обітниці відносно людської реституції, цитує слова пророка Давида (Пс. 8:4-8), що кінцевим заміром Божого плану є, щоб мати досконале людство, як володаря землі і її створінь, в гармонії з

законами Бога Творця; він говорить, "Та тепер ми ще не бачимо, щоб усе було підкорене йому (чоловікові – як показано в пророцтві)". Ми ще не бачимо чоловіка в Божій подобі і володаря землі, але ми бачимо, що Божі заміри для тої цілі вже розпочались. Ми бачимо перший крок в цій програмі, а саме, "Ми бачимо Ісуса, мало чим уменшеного від Ангелів, що за перетерплення смерти Він увінчаний честю і величністю (досконалістю людської природи), щоб за благодаттю Божою за всіх скоштувати смерти (і в такий спосіб зробити можливою людську реституцію)." Ми бачимо, що в такий спосіб праця спасення чоловіка розпочалась Єговою, через приготування відповідної ціни викупу для нашого визволення, Такого, Який був рівний в славі, честі і повній людській досконалості, з першим чоловіком, Адамом; Такого, Який з тим заміром і для тої цілі полишив славу вищої природи і стався нищим від Ангелів, хоча перед тим посідав вищу природу, чим вони.

Ми бачимо, що це було приготовлено для тої особливої цілі, щоб "скоштувати за всіх смерти." Ми бачимо, що Він прийняв людську природу "для перетерпіння смерти" – власне цю кару, яка була (видана) проти людства. Бачучи це, ми можемо радуватися, що цей добрий замір нашого Небесного Отця для нашого викупу і реституції, і повного поєднання з Ним самим, був достатньо підготовлений і згідний з рівнем повної справедливості, через який Бог може бути справедливий та проте може виправдати тих, які вірують в Ісуса. Таким чином жертва, яку наш Господь Ісус дав за гріх чоловіка, не була духовою, бо така не була б властивою ні прийнятною жертвою, тому що не була б "відповідною ціною" – в кожній особливості точною ціною викупу Адама.

ЗНАЧЕННЯ СЛІВ "ВИКУП" І "ВИКУПИТИ"

Це приводить нас до розгляду слова викуп, яке в Новому Завіті має дуже обмежене і визначене значення.

Воно знаходиться лиш два рази. Раз у висказі нашого Господа, коли Він описав працю, яку Він робив, і раз у вислові Апостола, коли він говорив про цю закінчену працю – нашого тексту. Грецьке слово, яке вжив наш Господь є лютрон-анті, (lutron-anti), яке означає "ціна в балансі", або "ціна відповідна." Отже наш Господь сказав "Син чоловічий прийшов ... дати своє життя на викуп (лютрон-анті – ціну відповідну) за многих" (Марка 10:45). Ап. Павло вживає ці самі слова, але складає їх відмінно, анті-лютрон, які означають "відповідна ціна", кажучи, "Чоловік Ісус Христос, Який дав себе самого на викуп (анті-лютрон – відповідну ціну) за всіх, про що буде свідчено у властивому часі". – 1 Тим. 2:6

Тут немає місця на спори, або диспути відносно значення цих текстів. Але, вживаючи Слова Божі по звідничому, хтось може бути засліплений щодо сили і дійсного значення цього Господнього свідчення відносно праці, яка стала довершена нашим великим Посередником. І чим більше цю думку про викуп – відповідну ціну – береться під розвагу, то виглядає, що там є тим більша сила і що вона кидає більше світла на цілу чинність Примирення. Думка, і одинока думка, що міститься в тім, є, що як Адам через непослух стратив своє існування, свою душу, і всі свої права до життя і землі, так Ісус Христос, наш Господь, через свою смерть, як відповідну ціну, заплатив повне і ціле відшкодування за душу, або істоту отця Адама і через те також за всіх його потомків – кожную людську істоту, або душу – учасників його упадку і його страти. – Рим. 5:12

Ця сама думка є часто виражена в багатьох інших місцях Писання, які говорять про працю нашого Господа як таку, що відкупляє, сплачує тощо. Ми звернули особливу увагу на слово "викуп", анті-лютрон, тому що воно представляє думку в чистій і найбільше непомилковій формі. Слова "викупити", "викуплені (або "куплені)", "відкупитель" і "відкуплення", хоча містять в собі думку заплаченої ціни, містять в собі додаткову думку

про звільнення, або визволення тих, за яких ціна була заплачена. Тому ці слова так в нашій мові, як і в оригіналі, є часом вживані в зв'язку з жертвою, або даванням ціни відкуплення, а часом вживані відносно випущення на волю викуплених, їх визволення. І багато ворогів науки про викуп, з яких головним є сатана, стараються часом з великою хитрістю відвернути увагу від тої ціни, що була дана для звільнення чоловіка з під прокляття смерті, через звертання уваги на ці тексти Писання, в яких слова, "викупити" і "викуплення" є стосовані так, що відносяться лиш до повного визволення людства з смерті. Звертаючи увагу на визволення і "послугуючись Словом Божим по звідничому", вони пробують затемнити цей факт, а саме, що майбутнє визволення і всі благословення, що тепер, або в майбутності прийдуть до людства через Божу ласку, є від Сина і через, або за допомогою жертви-викупу з себе самого, яку Він зложив на нашу користь, і яка була "закінчена" на Голгофті.— Йоана 19:30

Перекладачі наших Загальних Біблій несвідомо помагали тим противникам викупу, вживаючи слово "викупити" до перекладу грецьких слів, які мали досить відмінне значення. Щоб наш читач міг мати цю справу виразною в своєму умі, ми зачитуємо всі різні грецькі слова переложені на "викупити", "викуплений" і "викуплення", або відкуплення", і після кожного дамо дефініцію заподану вченим лексикографом (укладачем словників), Проф. Йонгом у його Аналітичній Конкорданції, як слідує:

Слово "викупити", або "відкупити" є часом переложене з грец. слова агоро (agorazo). Проф. Йонг говорить, що це слово означає "набути на форумі", а ще більше літерально це вказувало б на "купити на відкритому ринку", або на базарі, тому що корінь слова, агора, означає місце ринку, і так повторно воно є в Святому Писанні вживане: Мат.20:3; Марка 12:38; Луки 7:32; Діян. 16:19. (В укр. Бібліях це слово є також переложене на "майдан", або "торги")

Слідуючі вірші є тими, в яких агоро є переложене в Новому Завіті на "викуплений", або "відкуплений".

"Бо Ти був заколений і кров"ю своєю відкупив нас Богові."– Об'яв. 5:9

"І ніхто не міг навчитися тієї пісні крім сто сорока чотири тисяч, викуплених з землі."– Об'яв. 14:3

"Це ті, що були викуплені з між людей, – первістки Богові і Агнцеві."– Об'яв. 14:4

Думка в кожному з цих випадків вказує на публічне куплення; і всі інші вживання цього слова агоро в Новому Завіті, виразно піддержують найбільш комерційне (торговельне) значення. Це слово трапляється в Новому Завіті тридцять один разів. У вище наведених трьох випадках воно є переложене "відкупив" і "викуплені", в тринадцятих випадках "куплений" і в п'ятнадцятих "купити". (З причини відмінних укр. перекладів, в деяких Бібліях можуть бути певні зміни – Ред.) Звертаємо особливо увагу на значення цього слова, бо прагнення заперечувати тому, що там було куплення нашого роду, а яке було dokonane через ціну дану для звільнення чоловіка з "прокляття", тепер дуже поширилось і зростає – це є одним з дуже шкідливих, що підриває правдиву "віру раз святим передану."

Інше слово переложене "викупити", "викуплений" і "викуплення" (або відкуплення) є споріднене з повищим і є сформоване через додання префіксу, егз, (ex), яке означає, з, за, егзагоро. Проф. Йонг дає для цього слова дефініцію, "набути з форуму" І ще більше літерально, публічно купити і взяти в посілість. Це слово вживається в Новому Завіті лиш в таких віршах:

"Христос відкупив (стар. перек. – викупив) від прокляття закону, ставшись за нас прокляттям" (Гал. 3:13). Тут Апостол показує, що Християне, які були жидами і через те були під жидівською Угодою Закону, були не тільки відкуплені з під його вироку, але також звільнені з під його панування. Слово агоро вказує на купно і префікс егз вказує на звільнення через куплення, так що

вони вже більше не були під пануванням Закону.

"Бог післав Сина свого, що народився від жінки, народився під законом, щоб викупити тих, що були під законом (Угодою Закону), щоб ми прийняли усиновлення" (Гал. 4:4,5). Цей вислів є подібний до попереднього і означає куплення жидівського народу з під панування Закону, і визволення з під нього віруючих, щоб вони могли стати синами Божими. – Порівняй Йоана 1:12

"Глядіть же, як вам обережно ходити, не як немудрі, але як мудрі, викупаючи час, бо дні лихі" (Ефес. 5:15,16; Кол. 4:5). Тут подібно вживається це слово егзагоразо; Господній народ розуміє, що вони є в середині зла, напрям якого є, щоб втягнути їх енергію, вплив і час до речей злих, немудрих, або принайменше некорисних, коли порівняти їх з більш вартісними інтересами, що лежать bliще серця тих, що є дітьми Божими. Тому ми маємо купувати, або забезпечитися від злого часу і бути осторонь тих некорисних впливів і посвячувати так багато часу, як це є можливо, для вищих інтересів – нашого власного духового харчування і підсилення, і для допомоги іншим в тих духових речах. Таке купно буде нас коштувати дещо з самовідречення, з задоволення наших власних апетитів, забаганок і нахилів, і часом також дещо з доброї opinii і спільноти з другими, які будуть "дивуватися, що ви не претесея (біжете) разом з ними" до тої самої скрайности, як колись. – 1 Петра 4:4

Інше грецьке слово є також переложене "викуплений", а саме, лютро (lutroo), якого Проф. Йонг окреслює "звільнити через ціну", тобто, звільнити через заплату ціни. Основою, або корінем цього слова є лютрон, яке, як вище зазначено з антi, що вживається як префікс або суфікс, означає, відповідна ціна, (або задовільна ціна).

Це слово, лютрон, трапляється три рази в Новому Завіті, а саме:

"Ми ж надіялися, що Він, це Той, що має визволити Ізраїля" (Луки 24:21). Апостоли були розчаровані з причини смерти нашого Господа, і це розчарування

виразили, кажучи, що вони сподівалися, що Господь звільнить Ізраїля з римського ярма, через заплачення ціни. Вони ще не були надарені Святим Духом і не розуміли довжини і широчини, висоти і глибини Божого плану, в якому не тільки Ізраїль, але цілий світ був викуплений, не тільки з під римського ярма, але з під ярма сатани і з великої в'язниці смерти через ціну викупу, яку дав наш Господь і яка закінчилась в смерті.

"Очікуючи блаженної надії та з'явлення слави великого Бога і Спасителя нашого, Ісуса Христа, Який віддав себе самого за нас, щоб викупити нас від усякого беззаконства" (Тита 2:14). Ціна, яку наш Господь дав за людство, не була лиш в тій цілі, щоб забезпечити повстання з гробу, яке буде у властивім Божім часі під час Тисячоліття і нагоди прийти тоді до гармонії з Богом на умовах Нової Угоди; але більше чим це, бо це для тих, які чують цю веселу новину тепер, означає повідомлення про теперішнє звільнення від всякого беззаконства – що ми вже більше не повинні бути невільниками гріха, але повинні статися слугами Того, Хто помер за нас, Який купив нас своєю дорогоцінною кров'ю.

"Знаючи, що не тлінним сріблом або золотом, були ви відкуплені від марного життя вашого, від батьків вам переданого, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного і чистого Агнця" (1 Петра 1:18,19). Думка в цьому тексті є така сама, як в попередньому. Це відноситься не так багато до нашого остаточного визволення з смерті, у воскресенню, як про наше теперішнє звільнення зі злого поступовання, поганого говорення і беззаконня в загальному. Ця свобода була відкуплена для нас через кров Христа, як також величава свобода воскресення, яка ще належить до майбутности. Без заплачення ціни викупу, без задоволення Справедливості, Бог не міг прийняти нас за синів і тому не міг з нами ділати, як з синами, не міг запечатати нас як своїх синів духом прийняття до своєї родини, і тому ті різні проводи, або засоби Його ласки, які тепер є відкриті для віруючих і які є для нас силою

Божою на спасення, розбиваючи в наших серцях силу гріха і на те місце встановлюючи вдачу або Духа Божого, як пануючу силу – отже, це все не могло б здійснитись для нас.

Інше грецьке слово переложене на "відкуплення" є лютросіс (lutrosis). Проф. Йонг дає йому таку дефініцію, "звільнення" – літерально випустити на волю, визволити. В цім слові не міститься думка, що ціна є заплачена, і тому не повинно бути переложене через наше слово відкуплення, але радше через слово "визволення." Воно знаходиться два рази:

"І вона тієї ж години прийшла, віддала хвалу Господеві, і говорила про Него (дитину, Ісуса) всім, що сподівалися збавлення в Єрусалимі" (В нових укр. перк. є правильно – "всім, хто сподівався визволення") Анна говорила до тих, які очікували визволення в Єрусалимі – сподіючись звільнення з під неволі Риму, але не конечно розуміючи, що велике визволення мало прийти через заплачення ціни викупу.

"Христос же прийшов, як Первосвященик ... і не через кров волів та козлів, але через свою власну кров увійшов Він раз назавжди у святиню і придбав вічне відкуплення (визволення) для нас" (Жид. 9:11,12). Апостол не відноситься до того, в який спосіб наш Господь одержав вічне відкуплення цього визволення, і тому тут не згадує про заплачену ціну; він лиш відноситься до теперішнього і майбутнього визволення Божого народу, а не до способів, через які це визволення було забезпечене, перед входом нашого Господа до святого місця – даючи себе самого на жертву як ціну викупу чоловіка.

Інше грецьке слово переложене в Новому Завіті "відкуплення", є поіеолутросін (poieolutrosin). Проф. Йонг каже, що воно означає "зробити звільнення" тобто, пустити на волю, визволити. Воно знаходиться лиш один раз:

"Благословенний Господь Бог Ізраїлів, що навідався і вчинив відкуплення народові своєму" (літерально, звільнення для свого народу; в інших нов. укр. перекладах

є "взглянувся і визволив люд свій") (Луки 1:68). Попередній вірш показує, що цей вислів був пророцтвом: тут згадується про речі несповнені так, немов би вони були здійснені; перший крок для визволення Ізраїля був піднятий, і про нього говорилося з такою радістю, немов би ціла справа вже була довершена. Ці слова не містять думки, в який спосіб визволення буде забезпечене. Інші місця Св. Письма показують нам, що це є забезпечене через заплату відповідної ціни, викупом, і має прийти через заложення Царства Божого. Це слово не повинно бути переложене "відкуплення", але радше "визволення" (і так є в деяких нових наших перекладах – Ред.), щоб не було замішання в думках читачів.

Інше грецьке слово, невластиво переложене "відкуплення" є аполютросіс (apolutrosis). Воно не містить в собі думки про ціну купна, лиш звичайно означає, визволення. Проф. Йонг визначає його значення так: "звільнення." Це слово знаходиться десять разів і є лиш один раз правильно переложене. Помітіть слідуючі тексти:

(1) "Як же зачне це діятися, випростовуйтеся і підіймайте голови ваші, бо наблизилося викуплення (визволення) ваше" (в нов. перек. є "бо зближається визволення ваше"). (Луки 21:28) Тут немає згадки про викуп, або обставини, які зумовлять його перед визволенням Церкви, але тільки саме визволення.

(2) "Виправдуються ж дармо ласкою Його, через відкуплення (визволення), що в Христі Ісусі" (Рим. 3:24). В тих словах Апостол не відноситься до викупу, тільки до визволення, яке Божий народ має, тепер приписано, і сподіється, що незадовго одержить його дійсним у воскресенню. Він трактує цю справу з Божої точки погляду: віруючі є довільно, беззастережно виправдані; крім яких-небудь діл з їх сторони. Це є довершене через визволення, яке Бог приготував в Ісусі Христі нашим Господі. В слідуючій вірші Апостол далше показує, як це визволення було виконане, кажучи, "Якого дав Бог у жертву примирення (літерально, ублагальнею, або проводом

ублагання, милосердя) – (в нашій старшій перекладі є "Котрого Бог предложив на вблагальну жертву") через віру в Його кров (жертву, ціну викупу дану за гріхи світу)."

(3) "І ми самі (вірна Церква) в собі стогнемо, очікуючи усиновлення, відкуплення (визволення) тіла нашого (Церкви, тіла Христа, яке має бути прославлене з головою у властивому часі)" (Рим. 8:23). Нічого в цьому вислові не має найменшого натяку на завершене на Голгофті відкуплення, викуплюючої ціни: це відноситься чисто і виключно до визволення Церкви, яке має бути частиною наслідку відкуплення закінченого на Голгофті – викупу.

(4) "А з Нього ж і ви в Христі, Який стався нам мудрістю від Бога, і праведністю, і освяченням, і відкупленням (визволенням)" (1 Кор. 1:30). Тут нічого не відноситься до ціни відкуплення, яка була заплачена на Голгофті. Апостол не говорить про те, що Господь учинив для нас, але про те, що Він ще має зробити для нас. Він є нашою мудрістю в тім, що ми маємо зріктися своєї волі, і прийняти Його волю, щоб в той спосіб мати духа здорового розуму і "поступати в мудрості". Він є нашою праведністю в тім, що як наш представник, Він дав себе на викуп за всіх, і тепер у своїй праведності представляє усіх тих, які приступають до Отця через Нього. Він є нашим освяченням в тім, що через Його заслугу ми є прийняті Отцем як (приписано досконалі) живі жертви, тоді як в дійсності це є сила Христа в нас, що дає нам змогу представляти себе живими жертвами і поступати в Його сліди і сповнювати нашу угоду.

Він є нашим визволенням в тім, що (помилково переложено "відкупленням") Він жис, Який з ласки Божої купив нас своєю дорогою кров'ю, а це є запевненням, що ми також будемо жити; що Він у властивому часі визволить свою Церкву, яку купив своєю дорогою кров'ю, з неволі тління, смерті. Визволення, а не куплення, є тут згадуване. Але це тому, що Він купив, що Він має право бути для кого-небудь мудрістю, виправданням, освяченням і визволенням.

(5) "В Якому ми маємо відкуплення (визволення) кров'ю Його, прощення гріхів наших, згідно з багатством ласки Його." (Ефес. 1:7) Тут Апостол не відноситься до відкуплюючої ціни на Голгофті. Навпаки, Він говорить про наше прийняття через Отця, і заявляє, що це прийняття Єговою є основане на чімсь, що Він учинив для нас в Улюбленім, нашім Господі Ісусі, і що через Його кров (жертву, викуп) ми маємо визволення. Будова речення показує, що Апостол мав на думці, що наше визволення є з під вироку гріха, смерті, бо він пояснює це визволення як таке, що є "прощенням гріхів." Отже значення цього уривку є таке: Небесний Отець, Який в своєму умі вже призначив прийняття малого стада", щоб вони були синами на рівні божественної природи і співспадкоємцями з Його Первородним і Улюбленим Сином, нашим Господом, підняв ці кроки ласки потрібні для завершення цього Його заміру супроти нас. Він учинив нас прийнятними в Улюбленім, тому що в Улюбленім, через Його кров, через Його жертву, ми маємо визволення з під Божого прокляття і гніву – прощення наших гріхів, з яких ми є звільнені, тобто виправдані.

(6) "Котрий є завдаток насліддя нашого на викуп (визволення – в нов. перек. є "на повне визволення") придбаного" (Ефес. 1:14). Спадщина, яку Христос купив жертвою за гріхи, як замісник чоловіка, включає людство в загальному, або так багато, які приймуть цю ласку на умовах Євангелії, і також включаючи Церкву, Молоду. Часом для визволення є Тисячолітнє Царство і Церква має бути визволена насамперед – "скоро в ранці." Але земля була частиною посілости чоловіка і була куплена тою самою жертвою раз на все: тому вона також має бути визволена з участі в проклятті, і станеться як город Господа – Расм. Купно є закінчене, але визволення жде на Божий "властивий час".

(7) "В якому ми маємо відкуплення (визволення) кров'ю Його і прощення гріхів" (Кол. 1:14). Цей вислів є подібний до попереднього. Ми, Церква, вже маємо визволення, це

значить, прощення наших гріхів і тому ми є в гармонії з Отцем. Тут слово "відкуплення" не відноситься до жертви за гріхи, лиш тільки до її ефекту на нас, тобто, що вона зробила для нас, – що вона звільнила нас з наших гріхів. Однак Апостол не відхиляє жертви, але заявляє, що наше визволення з неволі і контролі гріха є через успішність крові нашого Господа – Його смерті, Його жертви за гріхи, заплаченого викупу.

(8) "І не засмучуйте Святого Духа Божого, яким ви запечатані на день відкуплення (визволення)" (Ефес. 4:30). Тут не згадується викуплюючої жертви закінченої на Голгофті. Однак не скорше, аж ця жертва стала закінчена, і її заслуга представлена в Святає Святих, і прийнята Отцем, міг Святий Дух зійти на кого-небудь, щоб запечатати їх як синів Божих. Але тепер ті, які стали запечатані, мають заховувати цю печать синівства, це сплодження до Божої природи і не стратити його. Печатання Духа є первоплодом Духа і є усім, що є передане під час цього теперішнього життя, бо на повну міру благословення божественної природи ми мусимо ждати аж до призначеного Отцем часу, на "день визволення", День Тисячоліття, в якому то дні, як подає нам Писання відносно Церкви, Нареченої Христа, (називаючи її пророчо "містом Божим"), що "Бог допоможе йому, коли настане ранок" (Пс. 46:5). Той, хто тратить Святого Духа і його печать, не буде мати ні частини, ні участі в першому воскресенню, в ранці "дня (цілковитого) визволення" з під сили гріха і смерті.

(9) "Тому то Він є Посередник Нового Заповіту (Угоди), щоб через смерть, що сталася для відкуплення (визволення) за переступи, учинених за першого заповіту (попередньої Угоди), ті, що були покликані, одержали обітницю вічного спадкоємства" (Жид, 9:15). Ще раз помилковий переклад затемнює частинно правдиве значення; але коли бачимо, що тут є думка про визволення, то це є ясным. Для Ізраїля смерть нашого Господа означала більше, чим для поган. Вона означала не

тільки відкуплення від Адамового переступу і його кари смерти, але вона крім того для жидів означала визволення з "прокляття", або кари Угоди Закону, яка лежала на цьому народі, тому що вони не змогли виконати її вимог. Ізраїліти були під "прокляттям", яке спало на Адама, так само як решта людства, але вони крім того також були під "прокляттям" Угоди Закону, яку встановив Мойсей, її посередник, при горі Синай. Це про те подвійне "прокляття" над тим народом, є зроблена згадка в пісні, яка звучить:

Проклятих під Законом і пораних в упадку,
Христос відкупив нас раз на все з такого стану.

(10) "Інші побиті були, не прийнявши визволення" (Жид. 11:35). Це є один випадок, в якому перекладачі правильно передали це слово; вони можливо пробували переложити його "відкуплення", але переконалися, що не добре звучало б "не приймаючи відкуплення", і тому переложили його правильно – "визволення."

В Старому Завіті слово "відкупити", "відкуплений", "відкупитель" і "відкуплення" є в загальному добрими перекладами з оригінального єврейського слова: Гаал (Gaal) означає, звільнити – через відплату, або заплату. – Йонг.

"Та я знаю, що мій Відкупитель живий" – Йов 19:25

"Вони пам'ятали ... що Бог Всевишній, то їх Викупитель." – Пс. 78:35

"Від могили життя твоє Він визволяє." – Пс. 103:4

"Один з братів його викупить його, або дядько його, або син дядька викупить його ... або сам може викупитися, як його спророга". – 3 Мойс. 25:48,49

"Задармо були ви попродані, тому будете викуплені не за срібло." – Ісаїя 52:3; Порівняй 1 Петра 1:18

"І прийде Викупитель Сіонові." – Ісаїя 59:20

Коли ми цитували приклади, в яких слово відкуплення знаходиться в нашій Новій Завіті, без оригінального грецького слова, яке поміщує думку про ціну викупу, то це ми робили в тій цілі, щоб хоронити читачів перед звідничими способами певних софістичних

писарів і вчителів. Заперечуючи про викуп, заперечуючи, що світ був куплений через смерть нашого Господа, вони є схильні і скорі цитувати уривки, де слово викупити є невластиво вжите за визволити, і тоді робити висновок, що визволити є самотнім значенням викупити (або відкупити) у всіх випадках. З причини необережності наших перекладачів, самотнім безпечним і властивим способом поступовання в такому випадку як той, де багато залежить на точному значенні слова, є, звернутися до оригінального слова і його значення.

Ми довели, що в багатьох випадках Святий Дух висказав писателями Нового Завіту думку про купно нашого роду і про заплату відповідної ціни, виразними висловами, яких можна пояснювати лиш по лініях комерційних угод, або про заступництво ціни купна за куплену річ. Ми показали також, що в інших випадках, де вживане слово означає тільки визволення, нічого не суперечить думці, що таке визволення буде забезпечене і наступить як наслідок викупу (анті-лютрон, відповідної ціни), але, що в загальному контекст виразно відноситься до визволення, яке є в такий спосіб забезпечене.

Але, тоді як Писання є так очевидне в своїм запевненні, що наш Відкупитель купив світ своїм власним життям, "свою власною дорогоцінною кров'ю", то це лиш для того, щоб дати Божому народові "повне запевнення віри", дати їм знати, що звільнення від кари смерті не є переступом Божої справедливості, але її задоволенням через Його любов. Це дальше запевнює нас про незмінність Божого права, яке не могло бути зломане, але замість того, таким великим коштом приготувало відкупителя. Це запевнення, що Божа любов і справедливість діють в найповнішій гармонії, дає нам запевнення що ці самі принципи будуть дальше володіти всесвітом повіки – заспокоює нас, що "гнів", "прокляття", буде знесене з усіх, які прийдуть до гармонії з Богом через Ісуса Христа Посередника, і що всі, які не приймуть цієї ласки, будуть поглинуті Другою Смертю – тому що "гнів Божий

перебуває на них."– Діян. 3:23; Йоана 3:36; Об'яв. 22:3

Але так далеко, коли йде про викуплених то це не грає ролі як Божа любов і справедливість влаштували справи нашого прощення, тому що для них це є вільним даром, який можна мати лиш через одержання Його, як такого (як дар). Ми не можемо Його купити, ані не можемо відшкодувати Богові за цей "дар". Отже питання повстає: Якщо це є "дар" для нас, то чому ми мусимо турбуватися досліджувати, або чому Господь повинен так докладно об'явити цей факт, що цей дар був забезпечений для нас коштом, ціною смерти Христа? і чому Писання повинно так особливо показувати нам, що Його смерть була точною ціною, відповідною ціною, що була належною за наші гріхи? Ми відповдаємо, що Бог в такий спосіб пояснює для нас подробиці Його діяльності для нашої користі, в тій цілі, щоб ми могли краще розуміти Його і Його права, і їх координацію і діяльність.

Він так пояснює, щоб ми могли розуміти, що Він не касує, або не відсуває на сторону свого власного вироку проти гріха – що Він не заявляє, що гріх є дозволений і вибачений. Він бажає, щоб ми розуміли, що Його справедливість є повна, безумовна, і що тут не може бути конфлікту, або суперечности, через яку Його любов могла б брати верх, або побороти і усунути осуд справедливості; що самотнім способом, через який Його справедливий осуд проти гріха і грішників міг бути усунений, був через задоволення вимог справедливості відповідною ціною – "викупом". Чоловік згрішив, чоловік став осуджений на смерть, чоловік пішов на смерть. Тому, тут не могло бути надії для чоловіка, хіба що любов і милосердя могли б приготувати замісника за отця Адама. І замісник, як ми вже бачили, мусить бути такої самої природи як Адам, людської природи; замісник має також бути без гріха, не має бути під прокляттям, ні під гнівом; але має бути подібно святий, подібно непорочний, подібно відлучений від гріха і грішників, подібно признаний Богом, як був Адам заки згрішив.

Ми бачили, що наш Господь Ісус стався тілом (не грішним тілом), але святим, непорочним, відлученим від грішників. Ми бачили, що чоловік Ісус Христос був таким чином досконалим чоловіком, подoba першого чоловіка, Адама, і тому бачимо, що Він був вповні приготовлений бути нашим Відкупителем, нашим викупом, дати своє життя і усі земські права за купно, за відкуплення Адама і роду Адама, який стратив життя і всі людські права в нім. Ми бачили, що наш Господь "чоловік Ісус Христос" посвятив, жертвував, віддав на користь чоловіка усе що мав. Про це Він виразно пояснив в своїх науках відносно цього предмету. Він представив себе як чоловік, який знайшов дорогий скарб схований у полі, і який пішов і продав усе, що мав, і купив це поле (Мат. 13:44). Поле зображує світ людства, як також і саму землю (Ефес. 1:14). В цьому світі людства наш Господь бачив скарб – Він пророчо бачив наслідок відкупляючої чинности, визволення багатьох з неволі тління на волю слави дітей Божих (Церкви в цьому віці, і гідних з світу в майбутньому віці). Це було задля цього скарбу, що поле стало куплене. Говорячи про наслідок викупу і про працю відкуплення, так як вона буде остаточно завершена при кінці Тисячолітнього віку, Пророк, говорячи про нашого Господа, каже, "Він через муки своєї душі буде бачити плід, та й насититься" (Ісая 53:11). Наш Господь був вповні готовий і задоволений дати своє життя і все, що тоді мав, щоб купити світ.

ЯКИЙ ВИКУП БУВ ЗАПЛАЧЕНИЙ ЗА ЧОЛОВІКА?

Те, що наш Господь зробив для нас, яку ціну Він дав на нашу користь, що Він підкорив, тобто зложив в смерті, відколи це було відповідною ціною "викупом за всіх", повинно точно відповідати тому, якою була людська кара. Наш Господь не пішов на вічні муки, тому ми маємо це незаперечне свідчення, що вічні муки не є платою за гріх, яку великий Суддя приписав, це є лиш ілюзією,

оманою, накиненою на людство через великого противника, і через тих, яких він звів. Так як певним є, що те, за що наш Господь терпів на місці чоловіка і замість чоловіка, як його замісник, було повною карою, яку в іншому випадку чоловік був би зобов'язаний переносити, то це напевно є повним доказом, що жодна така кара як вічні муки, не грозила, не була дана і не була намірена. Ті, які знають свідчення Божого Слова, розуміють його твердження, що "Христос помер за гріхи наші"; що Він "помер справедливий за несправедливих, щоб привести нас до Бога"; що "Він ублагання (гіласмос – задоволення) за наші гріхи (гріхи Церкви), і не тільки за наші, але й за гріхи усього світу"; що "на Нього Господь поклав гріх усіх нас" і що "Його ранами (речами, які Він терпів ради нас – самовідречення аж до смерти) нас оздоровлено."

(Два грецькі слова є переложені "ублагання." Гіласмос є правильно переложене "ублагання" в двох текстах (1 Йоана 2:2; 4:10), але гіластеріон є неправильно переложене "ублагання" в Рим. 3:25; воно означає пропітіаторі, тобто місце задоволення, або ублагання. "Ублагальня", або віко Арки Угоди (Скрині Заповіту) було місцем роблення задоволення – пропітіаторі, або гіластеріон; але Священик у кропленні кров'ю примирення, кров'ю жертви за гріх, на гіластеріон, завершив гіласмос, тобто він зробив задоволення, або ублагання за гріхи народу). Яку гармонію і послідовність можна бачити в цьому Біблійному погляді на ці справи; а як зовсім непослідовні є небіблійні омані сатани, передані нам традицією, і які є загально прийняті. – 1 Кор. 15:3; 1 Петра 3:18; 1 Йоана 2:2; Ісаї 53:5,6

"Заплата за гріх є смерть". "Душа, що грішить, вона помре", говорить Святе Письмо (Рим. 6:23 Єзек. 18:4). І тоді Писання показує нам, як вповні ця заплата була задоволена задля нас, у словах: "Христос умер за наші гріхи, згідно Писання" і "воскрес для нашого виправдання" (1 Кор. 15:3; Рим. 4:25). Його смерть була ціною викупу, але це дання ціни викупу не дало виправдання. Наш Господь

мусить насамперед представити ціну викупу перед Отцем на нашу користь, і це Він зробив, коли "вознісся на небеса", щоб там появитися перед лицем Божим за нас. Тоді Він там застосував за Церкву заслугу своєї жертви викупу. Тоді прийшло виправдання, як наслідок, (1) жертви викупу, і (2) застосування для всіх людей, які будуть вірити і слухати Його. Таким чином воскресення і вознесення нашого дорогого Відкупителя були конечним доповненням для зроблення Його смертної жертви приступною, досяжною.

"Без проляття крові нема прощення гріхів" (Жид. 9:22). Протягом віку Закону Бог підкреслив цю рису в Його влаштуванні, вимагаючи крові бичків і козлів; не тому щоб вони могли усунути гріхи, але що у властивім часі їх можна розпінати як образи і приклади кращих жертв, через які гріхи с вимазані і скасовані. Вираження "проляття крові" звичайно означає смерть, виляте життя, однак вказує на жертвенну смерть, а не те, що часом називають природньою смертю – хоча, точно кажучи, жодна смерть не є природньою смертю. Згідно з природою чоловік мав жити: смерть є порушенням права існування людини, виникаючи з переступу і йдучого з ним "прокляття", або вироку.

Так далеко, як йде про Справедливість, жиди могли дати нашого Господа на смерть в якій-небудь іншій формі, і вимоги справедливості були б вповні задоволені. Конечною річчю було підкорення Його невинної душі (істоти) як відшкодування, або в заміну за винну душу (істоту), якої існування було страчене через переступ. І так далеко, як йде про викуп, це також не було потрібно, щоб особа нашого Господа мала бути поранена і щоб Його кров була літерально пролята або спливала на землю. Карою за гріх була смерть, припинення існування, і коли це було виконане, кара стала вирівняна. Вимога розп'яття і проколення боку були для іншої компенсації.

Спливання крові на землю в підніжку жертівника, представляло, що не тільки людство було викуплене, але

що сама земля була також включена, і на ній була кроплена кров. Встид і сором публічного розп'яття, як злочинця, було конечне, тому що Небесний Отець рішив, що проба послуху нашого Господа повинна бути до скрайности; Він не лише був пробований, щоб побачити, чи Він буде радий статися чоловіком, але крім того, чи Він буде охочий померти як ціна викупу чоловіка, або бути заступником чоловіка, і в додатку, чи Він буде охочий терпіти скрайну зневагу і в такий спосіб доказати до останнього ступеня свою гідність найбільшого вивищення з рук Отця.

Апостол представляє нам цю справу в такому світлі, тому що після того, коли він говорить нам, як Він задля нас полишив небесну славу і стався чоловіком, він додає, "і ставши подобою як людина, Він понизив себе, бувши слухняним аж до смерті – і то смерті хрестної". Тому то й Бог вельми вивищив Його і дав Йому ім'я (титул, славу, гідність), що понад усяке ім'я" – ім'я і титул Отця є виїнятком.– Фил. 2:8,9; порівняй 1 Кор. 15:27

Кожна згадка Писання про виправдання через віру – що ми є виправдані через кров Христа і т.п. є свідченням, яке підтримує попереднє – що "Бог був у Христі, примиряючи світ із самим собою, не зараховуючи їм провин їхніх", але приписуючи їх Тому "Який умер за нас і знову воскрес" (2 Кор. 5:19,21; 1 Сол. 4:14; 5:10). Вину грішників поніс Відкупитель, Який дав повну відповідну ціну за наші гріхи, щоб усі шукаючі праведности могли бути прийняті як праведні через заслугу Його жертви. (Римлян 5:17–19) Цей факт, що ми потребували бути виправданими, або учинені праведними, доказує, що ми були неправильні, неправедні, несправедливі в очах Божих. Факт, що чоловік не міг виправдати себе через діла, був показаний Ізраїлем під Угодою Закону, і доказує, що ця неправильність, або гріх, є в самій природі людей, і це спричинює конечність, щоб ми були відкуплені і виправдані через заслугу і жертву іншого – непорочного Відкупителя.

Виправданий означає бути зроблений правильним, справедливим, але ми не є зроблені правильними, або досконалими дійсно; ми є тільки вважані, або почислені правельними, або досконалими задля нашої віри в справедливість Христа і прийняття цієї справедливості Христа і Його жертви на нашу користь. Усюди в Св. Письмі ця сила виправдання з сторони нашого Відкупителя є приписана Його жертві за нас. Що наші власні діла не могли виправдати нас, або вчинити нас прийнятними перед Богом, гляди Гал.2:16; Рим. 3:27,28. Що Закон не міг виправдати тих, які були під ним, гляди Гал.5:4; Рим. 3:20. Що одиноко віра в Христову закінчену працю виправдує, гляди Гал. 2:17; 3:13,14; Рим. 4:24,25.

Різні тексти Св. Писма більше, або менше виразно говорять, що ми є обмиті і очищені від гріхів. Усі такі Писання піддержують науку викупу, тому що в зв'язку з тим є виразно сказано, що очищуючою силою є "кров Христа" – заслуга жертви нашого Господа. – Гляди 1 Йоана 1:7; Об'яв. 1:5; 1 Кор. 6:11; 2 Петра 2:22; Тита 3:5; Жид. 9:14; 1 Петра 1:19

Виправдання є символічно представлене як шата справедливості з правдивого льняного полотна, чиста і біла, якою Господь покриває хиби і недосконалості усіх, яких Він приймає через віру в Його дорогоцінну кров. Подібно, усі намагання до праведності з нашої власної сторони, остронь заслуги Христа, є представлені як "поплямлена одіж" нашої власної праведності (Ісаїя 64:6). Правда, що певні Писання називають наші старання до праведності, через наш послух до Божих заповідей, очищуючою працею, яка поступає через ціле наше Християнське посвячене життя, так як про це Апостол висловлюється, "Обмивши тіла наші чистою водою," і очищення Церкви через "обмиття водою Слова"; і це є дуже правдиві описи, або представлення про очищення наших сердець "відложивши нечистоту тіла"; і ці Писання зовсім правильно розуміється, що вони відносяться до щоденної і життєвої праці. Але всі ці очищення думок,

слів і діл – усі ці старання припровадити наші смертельні тіла до ближчого підкорення під Божу волю в Христі, є основані на нашій скоршій прийнятті Христа і нашому виправданні через віру в Його кров. Біблійною думкою є, що від часу, коли ми посвятилися для Бога, усі наші недосконалості є закриті з перед обличчя Господа через заслугу жертви викупу, приготовленою ласкою Єгови, і одержані і присвоєні вірою. Тому, що лиш те, що є досконале, може бути прийняте Богом, і тому що ми з усім нашим старанням і миттям будемо даліше недосконалі, то є показано, що наше прийняття Отцем є під прикриттям Христової шати праведности, що Його досконалість є захищена, або застосована, або приписана нам. В такий спосіб ми є насамперед "прийняті в улюбленім" (Ефес. 1:6); і тоді щоденно виказуємо нашу посвяту для праведности і наше бажання догодити Господу через зусилля до святости.

Як часто Писання відноситься до нашого Господа як нашу жертву за гріх, "Агнець Божий, що бере на себе гріхи світу"! (Йоана 1:29) Усі жертви Закону, уся кров пролята на жидівських жертівниках, вказували на цю велику жертву за гріх, забиту ради нас; тому що, як Апостол запевнює нас, кров волів і козлів не могла ніколи змазати гріхів – тільки позаобразова жертва могла це вчинити, "дорогоцінна кров." На цю тему жертви за гріхи, як вона є представлена в Новому Завіті, гляди: Жид. 9:12, 10:10; Ефес. 5:2; 1 Кор. 5:7; 1 Петра 2:22-24; 2 Кор. 5:21 – Діаглотт.

Що ця жертва була за нас, Церкву, і за ціле людство, є також дуже ясно виложено в Святому Письмі: "Він з ласки Божої скоштував смерти за всіх", справедливий за несправедливих, щоб привести нас до Бога – відчинити для нас і для цілого людства дорогу примирення, або повернення до гармонії з Небесним Отцем і в такий спосіб посередньо відкрити для нас з поворотом дорогу до вічного життя, ласки Отця, або благословення, або дару для всіх тих, які дійсно є Його дітьми. На цю точку дивись на слідуючі тексти: 1 Сол. 5:10; Рим. 5:8; 1 Кор. 15:3; 2 Кор.

5:14; Йоана 10:15; 11:50-52; 1 Петра 2:24; 3:18

Що це була смерть чоловіка Ісуса Христа, Його "кров", що забезпечила наше звільнення, є найбільш чітко сказано в багатьох текстах Писання, і може бути відкинене тільки через заперечування надхнення Св. Письма, або через "перекручування Писання", або, коли хтось "послугується Словом Божим по звідничому". Гляди 1 Петра 1:2; Діян. 4:12; 20:28; Об'яв. 5:9; 1:5) Рим. 5:9; Жид. 13:12

"ВИ КУПЛЕНІ ЦІНОЮ", КИМ ? ДЛЯ КОГО ?
ЧОМУ ? І В ЯКІЙ ЦІЛІ ?

"Ви куплені ціною; не робіться невольниками людей."-
1 Кор. 7:23

"І кро'ю Ти відкупив (купив) нас Богові."- Об'яв. 5:9

"І між вами будуть неправдиві учителі, які введуть тайкома погубні єресі і відрічуться Господа, Який відкупив їх."- 2 Петра 2:1

Свідчення Святого Писання про те, що чоловік був "куплений", є дуже виразні і, як ми вже показали, грецьке слово, з якого вони є переложені є агоразо, яке означає публічне купно. Зовсім природньо питання повстає, (1) Через кого був чоловік куплений? (2) Від кого був чоловік куплений? (3) Чому був чоловік куплений? Ці питання будемо розбирати по порядку:

(1) Зацитовані тексти Писання виразно і точно потверджують, не тільки, що людство було куплене, але що сам Ісус Христос був купцем; і далі, ці і інші тексти Св. Письма запевнюють нас дуже виразно, що ціною купна була дорогоцінна кров Христа – жертва Його власного життя, смерть чоловіка Ісуса Христа, Який дав себе на викуп (анті-лютрон – відповідну ціну) за всіх. Розуміючи, що це питання було вповні доказане, ми йдемо до слідуячого.

(2) Від кого чоловік був куплений? Противники правди глузливо запитують чи наш Господь купив, чи не купив нас від диявола, і твердять, що там не було нікого

іншого, кому ціна могла б бути заплачена, тому що згідно з помилковим думанням тих, які заперечують викуп, Бог не мав би участі в таких справах. Вони твердять, що Бог дуже бажав спільноти з чоловіком і тому учинив усе, що було в Його силах, щоб доконати примирення чоловіка і піднести його з гріха і смерті. Тому вони вважають, що Бог не буде вимагати ціни викупу, заки дозволить на звільнення чоловіка. Ми відповідаємо, що такий погляд вповні противиться науці Біблії, яка, в той час, коли показує, що Бог є любов і що Він має співчуття для грішників, твердить також, що Бог є справедливий, і що чоловік, будучи справедливо засуджений, не може бути справедливо звільнений з під цього вироку в жодний інший спосіб, чим через задоволення за нього ціни викупу.

Хоча Св. Письмо говорить, що сатана є злучений зі заповідями кари, смерті, кажучи, "коли діти стали спільниками тіла та крові (людської природи), то й Він подібно в тому узяв участь, щоб смертю знищити того, хто має владу смерті, тобто диявола," і на іншому місці говорить про сатану, що він є "князем цього світу", все ж таки воно ніде не подає, що він має титул, або право, авторитетно панувати над світом. (Жид. 2:14; Йоана 14:30) Протівно, Св. Письмо подає, що сатана є узурпатор (загарбник), який використав упавший людський стан і засліпив його відносно Бога, і зводячи чоловіка, він також його зневолив через темноту, забобони і його власні слабості. Сполука сатани з гріхом встановлює його силу смерті. Коли б не було гріха, сатана не мав би панування над людством. Це було з причини добровільного гріха, що людина була відкинена від Божої ласки, але пізніше, коли чоловік не бажав задержати в своїх думках Бога, Бог передав його розбещеному розумові чинити непристойне тощо. (Рим. 1:28) Тому найвищим авторитетом, до якого сатана може претендувати в зв'язку з людством, була б сила узурпатора і слабкість його невірників.

Крім того, відколи Божий вирок вийшов, "Ти напевно помреш", є дозволено сатані і іншим злим чинникам

співдіяти у виконанні цього Божого присуду. Таким чином Бог спричинює, що часом гнів людський і часом гнів злих духових істот виконують Його чудові плани і невідомо Його прославляють (Пс.76;10). Але, Бог ніколи не признав сатани, як власника людства. Людський рід був Божим створінням і усе завдячував Йому, але з причини, що він не визнав Його і не виказав послуху, підпав під вирок, прокляття Божого закону, як негідний життя, і такою ця справа там осталась.

Це була Божа Справедливість, яка покарала наших перших родичів прокляттям смерти, і під присудом Божої Справедливості людство ще дальше лишається мертвим. І тут не може бути надії для нікого, за винятком через відкуплення, яке є в Ісусі Христі. Через те, що Божа Справедливість була Суддею, якого присуд відібрав людині життя, то для того ціна викупу мусить конечно бути заплачена Божій Справедливості, щоб забезпечити звільнення винного Адама і засудженого в ньому його роду.

Сила сатани, хоча добровільно ним виконувана, не могла б бути виконувана, коли б на це не було дозволу найвищого Судді Єгови; і Єгова не був би дозволив, щоб велике лихо смерти спало на людство через діяльність сатани, або в інший спосіб, за винятком, що це є справедлива кара за гріх – кара за переступ закону Єгови. Сила сатани, подібно як ката, є дорученою "силою смерти." Кат є тільки слуга права, щоб виконати кару; і сатані, як слугі права встановленого найвищим Суддею усього створіння, є дозволено і він є вжитий на певний час, як кат для виконання проголошеного вироку: "Карою за гріх є смерть," "вмираючи ти помреш."

Якщо викуп, або штраф в'язня мав бути заплачений, то він не буде представлений для тюремника, лиш для Суду, якого вирок цього вимагав. Подібно викуп за гріхи не міг бути заплачений сатані (хоча він до певної міри служив як кат для виконання кар), але мусить бути заплачений для сили, яка засудила гріх, яка видала кару і приказала стратити винного.

Таким чином розум відповідає нам, що ціна викупу за гріх чоловіка має бути заплачена "Богові, Судді усіх." Тепер запитуємо, Що Біблія говорить відносно жертви Христа, жертвування, яке Він зробив? Чи вона говорить, що це було зроблено для сатани, чи для Бога Єгови? Ми відповідаємо, що у всіх образах жидівського віку, який був тінню на цю кращу жертву, яка усуває гріхи світу, жертви були представлені для Бога з рук священника, який зображував нашого Господа Ісуса. Гляди 3 Мой. 4:3,4,24,31, 34,35; 5:11,12; 9:2,6,7; 2 Мойс. 30:10; 2 Парал. 29:7-11,20-24.

Це точно відповідає на наше питання і ми не потребуємо більшого свідчення на цю тему. Але, якщо вимагається дальшого прямого свідчення, то він знаходиться в словах Апостола, а саме, "Бо коли кров волів та козлів ... освячує на тілесну чистоту, то наскільки більше кров Христа, Який через Духа вічного приніс себе Богові непорочним ... Тому Він є Посередником Нового Заповіту." – Жид. 9:13-15,26; 7:27; 10:4-10,12,20; Ефес.5:2; Тита 2:14; Гал. 1:4; 2:20; 1 Йоана 3:16; Йоана 1:29; 1 Петра 1:19; 1 Кор. 10:20; Рим. 12:1.

Отже в такий спосіб ми скріпили в наших умах твердження, яке подає Св. Письмо відносно цієї пропозиції, що Бог вимагав і прийняв смерть Христа як жертву викупу чоловіка.

(3) Чому чоловік був викуплений?

Тому що в нас, як упавших і недосконалих створіннях, Божі якості справедливості, мудрості, любови і сили є дуже недосконалі: для деяких є тяжче, чим для інших, зрозуміти мудрість Божої методи вимагання викупу і його прийняття. Ці, які не можуть задовільно зрозуміти цієї справи, можуть і повинні зовсім властиво признати і прийняти свідчення Божого Слова, незважаючи на їх неспроможність вповні зрозуміти чому і з якої причини це так є. Це є безпечна і властива дорога. Все ж таки, дозвольте представити певні сугесії, які могли б допомогти зрозуміти цю справу. Будучи недосконалими упавшими створіннями, в нас ці різні прикмети: мудрість, любов,

справедливість і сила, є постійно в меншій або більшій ворожнечі зі собою; але не так справа мається з Небесним Отцем; в Ньому кожна з тих якостей є досконалою, і в досконалій згоді одна з одною. Там немає розходження. Мудрість насамперед переглянула поле і склала найкращий план для спасення людства, за повною згодою з Божою справедливістю, любов'ю і силою. Під керуванням мудрости, чоловік був негайно поставлений під право Боже, переступ якого мав принести страту існування і цілий ряд лиха, які йдуть в супроводі з смертю. Мудрість передбачила упадок чоловіка через недосвідченість, але, беручи до уваги корисні лекції, почувалась оправданою виставити шлях Божого провидіння і діяльності так, як це є об'явлено в Св. Письмі.

Так скоро, як чоловік переступив Боже право, Справедливість виступила, оголошуючи його бунтівником, який підпав під вирок смерти, і вигнала його з Едену, з джерела засобів існування, які скорше були приготовані для нього, і передала його сатані, щоб переносити побої і терпіти через злі обставини, і в тій цілі, щоб повна кара за переступ права була наложена – "Вмираючи, помреш." В той час як цей елемент Божого характеру (Справедливість) діяв з чоловіком, елемент Любови не був байдужий, але він був безсильний з двох причин: Перше, він не міг противитися Справедливості, не міг перешкодити у виконанню вироку, не міг визволити чоловіка з під сили Справедливости, тому що вона є самою основою Божого правління; Подруге, Любов в тому часі не могла перешкаджати, щоб звільнити чоловіка через заплачення жертви-викупу за гріхи, бо це було б в противенстві до плану, який вже був накреслений безмежною Мудрістю. Тому Божа Любов і Божа Сила були здержані на певний час, не в змозі звільнити людство і змушені годитися з Справедливістю в її езекуції, і з Мудрістю, яка дозволила, щоб це продовжувалось через шість тисяч літ стогнення і горя – смерти. В гармонії з тим, Любов не виходила звільняти чоловіка, з тим винятком, що заохочувала і

навчала його через обітниці і образів жертви, які провіщали спосіб, через який остаточно Божа Любов, у властивім позначенім Мудрістю часі, довершить діло визволення чоловіка. Тому Любов ждала терпеливо на сприятливий час, коли під керуванням Мудрости вона може діяти, і опісля для своєї помочі може покликати Божу Силу.

Цей час для Любови, щоб діяти, остаточно прийшов тоді, коли як подає Писання "настало виповнення часу" (Гал. 4:4), "в призначену пору" (Рим. 5:6), коли Бог післав свого Сина, як "Чоловіка Ісуса Христа", щоб "Він з ласки (прихильности, щедрости, милосердя) Божої скоштував смерти за всіх" (1 Тим.2:5; Жид.2:9). Не скорше, лиш тоді була Божа любов заманіфестована для людства, хоча вона існувала через цілий час, як читаємо "У цьому об'явилась до нас любов Божа," "що коли ми ще були грішниками, Христос умер за нас."— 1 Йоана 4:9; Рим. 5:8

Діючи в гармонії з Божим правом (законом) і задовольняючи вимоги того права, Божа Любов не супуречила Божій Справедливості. Спосіб Любови не був спробою усунути і противитись вирокові, ні перешкаджати в його повному виконанні, лиш приготувити замісника, викуп, за чоловіка. Через задоволення (або вирівнання) за кару смерти чоловіка, яка була наложена на нього Справеливістю, Любов принесла для людства звільнення з Адамового прокляття (смерти), яке Божа Справедливість завдала. Це був тріумф Божої Любови, не менше, чим тріумф Божої Справедливости. Любов тріумфувала в принесенні жертви викупу, Ісуса, для Справедливости — елементу Божого характеру, який проводить в життя свої правильні декрети і їх кари.

Любов ще не вповні затріумфувала. Вона виконала викуп, але її заміром є виконати більше, а саме, впровадити реституцію для всіх з людства, які після досвіду (з злом) схочуть повернути до лояльности для Бога і Його праведних законів. Але, так як Любов ждала більше чим чотири тисячі літ, під керівництвом Божої Мудрости,

заки принесла жертву викупу, і так вона мусить ждати майже дві тисячі літ більше, після заплата ціни викупу, заки велика праця реституції розпочнеться (Діян. 3:19-21). Але в міжчасі Мудрість дозволяє Любові діяти з певною клясою, "малим стадом", вибором цього віку Євангелії – вибрати з поміж викуплених "народ для свого імени" – Дружину Христа і співнаслідників, Церкву.

Отже конечність викуплення людського роду через Христа лежить в тім, що отець Адам запродав себе і свій рід у гріх (і його кару, або заплату, якою є смерть) за ціну непослуху. (Рим. 7:14; 5:12) Він потребував, щоб його купити назад з невілля гріха, і платня ціни викупу була конечна, заки хтось міг бути визволений з під вироку, або зачати наново, щоб показати свою вартість, або гідність вічного життя.

Але тепер подивімся на це купно з ширшої точки погляду і звернім увагу, що наш Господь стався не тільки теоритично, але дійсно власником, доглядачем і отцем роду, з причини заплата ціни його викупу: в цьому викупі Він взяв місце отця Адама, який продав рід, Як рід став запроданий Адамом через гріх, в самозадоволенню, в непослузі для Бога, так рід був куплений Чоловіком Ісусом Христом, через жертву з себе самого для послуху волі Отця – відповідною ціною, або викупом за Адама. Св. Письмо представляє цю думку, кажучи, "На це Христос умер і воскрес і живе, щоб над мертвими і над живими панувати" (Рим. 14:9). Це було завдяки смерті нашого Господа, що Він стався господарем, володарем, отцем людського роду, і одержав силу поводитися з тим родом так, як з своїми власними дітьми, які стали визвалені з під прокляття Божого осуду через Його власну жертву.

Це є в цьому значенні слова, що наш Господь стався другим Адамом – тому що через куплення, через визволення його своїм власним життям, Він взяв позицію першого Адама, як голови роду. Але, як це був чоловік Ісус Христос, Який дав себе як ціну викупу, то це не може бути чоловік Ісус Христос, Який буде отцем роду.

Чоловік Ісус Христос зложив усе, що мав для відкуплення чоловіка Адама і його роду, повну відповідну ціну, чоловік за чоловіка. Рід Адама, ще не народжений в часі його переступу, був не прямо, лиш посередньо засуджений і наслідком того не потребував бути куплений прямо, але посередньо. Ненароджене насіння в стегнах чоловіка Ісуса Христа, сталось відшкодуванням, або відповідною ціною за насіння Адама, яке не народилось в часі його переступу.

ЦІНА НЕ Є ВЗЯТА НАЗАД

Як ми вже бачили, Св. Писмо виразно навчає, що наш Господь був відданий на смерть в тілі, але приведений до життя в дусі; Він, був виданий на смерть як чоловік, але воскрес з мертвих як духовна істота найвищого рівня Божої природи; Він закінчив працю, задля якої Він стався чоловіком, і виконавши свою службу задовільняючо для Отця, Він був піднесений з мертвих до дуже великої чести і гідности, багато вище від Ангелів, князівства і сили, і дістав ім'я, що вище над кожне ім'я.

Також наш Господь не міг воскреснути з мертвих чоловіком і залишити для Справедливости нашу ціну викупу: для того, щоб звільнити Адама (і його засуджене потомство) з під вироку і в'язниці смерті, було konieczним, не тільки, щоб чоловік Ісус Христос помер, але, це було так само потрібним, щоб чоловік Ісус Христос не жив знову ніколи, щоб залишився мертвим, щоб залишився нашою ціною викупу на вічні віки.

Колиб наш Господь воскрес чоловіком, то це вказувало б на дві злі речі: (1) це означало б, що наш викуп є відібраний, а те полищило б нас під вироком смерті так само, як перед тим. (2) Для Нього це означало б вічну страту вищої природи, яку Він полишив для того, щоб статися чоловіком і бути нашим Відкупителем, і тому це означало б, що вірність для Бога з Його сторони закінчилася в Його вічній деградації до нищої природи. Але жодні такі нісенітниці і непослідовності не є вплутані

у Боже влаштування. Наш Господь принизив себе і стався чоловіком, і як чоловік Він дав своє життя, як ціну викупу за упавшого чоловіка; і як нагороду за цю вірність, Небесний Отець не тільки привернув до свідомої істоти, але дав Йому природу, не тільки вищу від людської природи, але також вищу від Його попередньої природи, зробивши Його учасником Божої природи з її найвищими якостями і почеснями. У Його теперішнім вивищенім стані смерть є неможлива – тепер Він є безсмертний.

Відколи чоловік Ісус Христос був ціною викупу, даною за купно Адама і його роду то це не може бути, щоб чоловік Ісус був Другим Адамом, новим отцем людства замість Адама, тому що чоловік Ісус є померлий, навіки померлий, і не може бути отцем, або життєдавцем для світу.

Той, Який тепер через купно має титул отця для людської родини, є воскресшим і прославленим Ісусом, учасником божественної природи – це є Другий Адам. Як ми вже бачили, наш Господь Ісус в тілі не був другим Адамом; Він не був отцем роду, але тільки прийшов купити Адама і його рід, і в такий спосіб статися отцем; і це забрало те все, що Він мав, щоб завершити купно, і нічого не осталося. Такою є думка Писання, як її представляє Апостол: "Перший чоловік із землі, земний, другий Чоловік (Другий Адам) є Господь з неба (підчас Його другої присутності у Тисячоліттю) ... і як ми носили образ земного (Адама), так носити будемо (Церква, співспадкоємці з Христом і учасники дуже великих і дорожочінних обітниць в Божій природі – Рим. 8:17; 2 Петра 1:4) і образ небесного (Другого Адама)." "Так і написано: Стався перший чоловік, Адам, (тілесний) душею живою, а останній (другий) Адам, Духом оживляючим (животворним), та не духовне було перше, а тілесне, духовне ж потім." – 1 Кор. 15:45-48

Поступуючи далі з нашим питанням відносно того, чому людський рід був куплений, ми маємо свідчення Апостола, що через це купно наш Господь Ісус

стався (тобто одержав право статися) посередником Нової Угоди (Жид. 8:6; 9:14-16). Нова Угода є влаштуванням, яку Бог постановив, через яку Він може проявляти милосердя для упавшого роду. Нова Угода не може діяти без посередника. Посередник мусить гарантувати Богові певні речі на користь людства. Перш за все Він мусить відкупити чоловіка, через заплата повної ціни викупу, і тому ця жертва, яку наш Господь Ісус вчинив, є названа "кров завіту (угоди)", через яку угода має силу і стає чинною. Купивши світ людства з під осуду, який через гріх спочивав на ньому, щоб Він міг запечатати Нову Угоду і зробити її чинною, Посередник є вповні приготований і вповні уповажнений чинити для відкупленого роду усе те, що може чинити з метою припровадження їх назад до повної людської досконалості, і до повною гармонії з Богом – щоб тоді Він міг представити їх невинними і бездоганними перед Отцем в любові, які не будуть більше потребувати втручання особливої угоди поєднання, ні посередництва. Але ця праця, яка ще далеко не є довершена, лиш почалася – тому світ ще не є прийнятий Отцем і це включатиме цілу реституційну працю Тисячоліття, щоб припасувати і приготувати охочих і послужних до повної гармонії і цілковитого примирення з Отцем.

Тим часом, під час цього Євангельського віку, з відкупленого роду є покликувана мала громада, і ті, щочують Божий поклик і приступають до Отця через віру в Посередника і Його чинність, є вважані за досконалих і є прийняті, для того, щоб дозволити їм представляти себе, з їх Відкупителем, як живі жертви в службі Отця і Його плану, і в такий спосіб розвинути в них подобу дорогого Божого Сина – в тій цілі, що коли добровільно і радо будуть з Ним терпіти, вони будуть також могли бути незабаром прославлені з Ним і зроблені співниками, і співнаслідниками з Ним в цій Тисячолітній праці благословення світу під умовами Нової Угоди. Слід пам'ятати, що ці є винятком з поміж решти людства: ці,

"вибір" віку Євангелії, є вважані за "братів" Христа, "Наречену" Христа, "Церкву, яка є Його Тілом", але вони ніколи не є називані "дітьми" Христа. Ці є прийняті Небесним Отцем за синів, і є сплоджені Словом правди і духом цього Слова до небесної природи. Ці, як ми бачили, можуть властиво вважати Єгови за свого Отця, тому що вони є прямо сплоджені від Нього, і таким чином вони є "братами" Ісуса Христа. – 1 Петра 1:3

Однак, для людей світу в загальному Божий план є відмінний: замість виправдати їх через віру і тоді їх сплодити до Божої природи тощо, вони ждуть аж до Тисячолітнього віку і тоді, замість бути сплодженими Єговою до нової природи, вони одержуть свою стару природу, людську природу, звільнену з хиб і зіпсуття (тління) через гріх. Надією світу є реституція до "того, що було страчене" в Едені (Мат. 18:11; Діян. 3:19–21). Боже приготування для світу є таке, як ми бачили в викупі: чоловік Ісус Христос зложив свою людську досконалість і всі права та привілеї, які містяться в тому, щоб відкупити для людства "те, що було страчене" – людську досконалість страчену в Едені, людське панування і всі права і привілеї чоловіка, включаючи його привілей спільноти з Богом і вічне життя. Ті речі, які були куплені для людства, є речами, які у властивому часі будуть представлені для цілого людства під Новою Угодою.

Факт, що цей вік Євангелії був вжитий Господом для вибору "тіла Христа", означає для світу, що замість того, щоб наш Господь Ісус, великий Голова Церкви, зберігав для себе самого посаду, або функцію отця, або життєдавця для світу, Він з'єднався з "малим стадом", яке має його власну подобу, і яке мало участь в терпіннях в теперішнім часі, і які мають бути учасниками в майбутній славі, і з Ним становити великого Пророка, великого Священника, великого Царя, великого Життєдавця, або Отця для світу людства – дати життя кожному, хто прийме його на умовах Нової Угоди. Це є в гармонії з цією думкою, що Писання звіщає, що один з титулів нашого Господа буде

"Отець Вічності." Він ще не заповнив цього чину в жодному значенні, ні мірі. Але Той, Хто купив світ коштом свого життя, має, згідно з Божою постановою, в своїй власній силі повне право, титул і авторитет передати для такого числа, яке прийме це, на Його умовах, все те, що було страчене, і все те, що було куплене знову з життя і людських прав, і досконалости з збільшеним знанням.

Крім того, будучи правним отцем роду і даючи їм життя, за яке заплатив своїм власним життям, ми пізнаємо, що Писання натякає, що людський рід є вповні в руках Господа Ісуса, щоб вповні з ними ділати і судити їх, і рішати чи вони є гідні, чи негідні вічного життя. Те, що Він (Ісус) буде чинити для світу як їх Отець під час наступаючого віку, наш Господь Ісус вже робить для своєї Церкви, своєї молодії, своєї Нареченої, під час цього віку; і це є зілюстроване в Апостольським реченні, що як Небесний Отець є головою Христа, так Христос є головою Церкви; як чоловік, Він є головою жінки і родини. Згідно з тим читаємо, "Бо Отець не судить нікого, а весь суд передав Синові" (Йоана 5:22). Заручена Молода Христа не має становища у Отця, за винятком через її улюбленого Молодого. Її прохання є зроблені в Його ім'я, через Його заслугу і мусять бути таким далі, аж прийде те, що є досконале, коли вона буде прийнята до слави – повної свободи синів Божих, через перше воскресення.

Подібно світ людства, діти Христа, усі мусять зголошуватися до Нього, як їх Голови, їх Отця, і вони не будуть мати жодних зв'язків з Небесним Отцем, і не будуть взагалі Ним визнані, аж після Тисячолітнього віку, коли ті, які скористають з привілеїв, будуть привернені і приведені назад до досконалости. Але, при кінці Тисячолітнього віку, коли наш Господь Ісус передасть Царство Богові, Отцеві, тоді також вони будуть представлені Отцеві і прийдуть під пряму контролю великого Отця усіх, Всемогучого Єгови. – 1 Кор. 15:24.

З тої точки зору можна бачити, чому наш Господь Ісус є названий Отцем відкупленого і відновленого роду, але не

був визнаний як Отець Адама, або його дітей передтим, хоча Він був прямим творцем Адама – бо є написано "Без Нього нічого не сталося, що сталося." Різниця є в тім, що в оригінальній творчості Логос був проводом Єгови і виконував працю зовсім не своїм коштом, в той час як Другий Адам, Він буде людям давати людські права своїм власним коштом, які Він купив своєю власною дорогоцінною кров'ю.

ВИКУП НЕ Є ПОДАРОВАННЯМ

Нездібність розпізнати різницю між викупом, а подарованням провадила до певного замішання в думанню відносно цього предмету. Християнські люди звичайної інтелегенції будуть цитувати тексти, які стосуються до того, що ми стали викуплені з гробу, відкуплені з смерти, куплені ціною, дорогоцінною кров'ю Христа тощо, і в той сам час говорять про ласкаве подаровання всіх провин Отцем. Виглядає, що небагато думає, хоча багато мусить знати, що прощення і викуп виражують зовсім противні думки.

Слідуючі основні дефініції є взяті з Стандартного (англійського) Словника:

Відкупити – одержати посілість через заплатавання ціни.

Викуп – Сума або компенсація (винагорода) заплачена за звільнення особи, вдержуваної в полоні, так як в'язень, або невільник.

Тепер протиставмо їм значення слів:

Подаровання – Відтягнути кару, пропустити.

Словник Вебстера так подає – "Стримуватись від точної кари. В Законі – Звільнити від карання, яка була наложена через вирок."

Завважте тут також дефініцію іншого слова, яке, хоча близько споріднене з подарованням, не є точно таке саме, а саме:

Вибачити – звільнити від карання – перестати ненавидіти когось.

"Закон не знає прощення."

Найбільш простий розум мусить розпізнати, що думка виражена через слово "відкупити" і "викуп", є противна і незгідна з думкою вираженою словом подарувати. Але, тому що всі ці слова є вживані в Біблії відносно Божої діяльності з упавшим чоловіком, багато Біблійних студентів думає про них, що вони є вживані недбало і синонімічно в Святому Письмі. І тоді приходять до заключення, що вони можуть вибирати собі і або прикладати дефініцію "подарувати" до слів "викуп" і "відкуплення", або противно, дефініцію слів "викуп" і "відкуплення" до слів "подарувати" і "вибачити." Така процедура є далекою від "правильного розбирання слова правди:" це змішує дві відокремлені і відмінні справи і наслідок з того є безладдя. Виглядає, що деякі мають цю трудність, що вони не хочуть і тому не шукають за правдою щодо цього предмету – побоюючись, що їх теорії заперечуючі викупові стануть в такий спосіб осуджені.

Нічого не може бути ясніше від того, що Бог не подарував Адамового переступу і не відтягнув кари: усі факти довкола нас у стогнучому і вмираючому створінню, не менше чим свідокство Божого Слова відносно "обявленого гніву Божого" – "прокляття" смерті, як заплати за оригінальний гріх, усе це свідчить голосно, що Бог не подарував світові – не відтягнув його кари за гріх, під якою він терпів понад шість тисяч літ. Той, хто змішує виправдання грішників через заслугу жертви за гріх Христа, заступника грішників, або відкупителя, з подаруванням без заплати, не вживає добре свої умових здібностей. Коли б Бог подарував Адамові, то Він був би повернувся йому привілеї Едену і сад, що піддержував його життя, і він ще жив би, і його велика родина не померла б за "непослух одного чоловіка."

Коли б у якому-небудь часі Бог прийшов до помічі чоловікові і подарував йому, то це означало б повне звільнення з горя, хворіб, болю і смерті; це означало б, що є повна реституція усього того, що було страчено. Тому є

очевидним, що Бог не подарував оригінального гріха, але дальше задержує обурення свого святого права і вироку проти грішників. Тут немає навіть зовнішніх доказів для світу, що він став відкуплений, що за нього дано викуп. До цього часу лиш віруючі знають про це і вони це одержали не через спостереження, але через віру в Слово Господа; багато Його висловів про це ми вже цитували. Видимі докази потверджуючі викуп будуть розпізнані під час Тисячоліття, коли буде відбуватись праця реституції – коли Відкупитель розпічне користуватися своїми купленими правами як Відновитель.

Слова простити і подарувати не є вживані відносно світу і його оригінального гріха, але відносно тих, яких задля їх віри в Відкупителя і в Його працю, вважається, що вони перейшли з смерти до життя – Від осуду до виправдання. Великий Посередник, Який купив їх і Який купив обвинувачення, які були проти них, радо прощає їм і ставить їх наново на пробу життя – під духом Божого Закону, а не під літерою. І ще більше від цього прощення в минувшині, Він дальше прощає їм, і дарує усі їх провини (які не будуть добровільні, так довго, коли вони мають Його нового духа, або ум – 1 Йоана 3:9; 5:18) – рахуючи всі такі недобровільні хиби думок, слів і діл, як частину оригінального гріха і його порочности, яка через спадковість ще діє в їх тілі. Подібно є сказано, що Небесний Отець має милосердя над нами, щоб простити наші переступи і простягнути свою милість (ласку) до нас, але на це є пояснення, що вся Його ласка є простягнена до нас через жертву нашого Господа Ісуса Христа: ми "виправдуємося ж дармо благодаттю Його, викупленням, що в Христі Ісусі, Якого предложив Бог на вблагальну (задовільняючу) жертву через віру в кров Його, щоб з'ясувати правду (виявити праведність) свою відпущенням (прощенням) попередніх гріхів у довготерпінню Божому" (Рим. 3:24,25). І дальше є сказано, "В Якому ми маємо відкуплення кров'ю Його, прощення гріхів наших, згідно з багатством Його ласки." – Ефес. 1:7; Кол. 1:14.

"Ми були примирені з Богом через смерть Його Сина", тобто, Бог перестав обурюватися на наші гріхи, тому що наша ціна викупу стала заплачена, яка була Ним самим приготовлена, Який так полюбив нас, що свого Сина дав, щоб нас відкупити. Також в такий спосіб "Бог був у Христі примиряючи світ з самим собою, не зараховуючи їм провин їхніх (але для Його улюбленого Сина, Який добровільно дав себе як наш заступник). Гріхи були приписані людству аж до смерті Ісуса; тоді Бог простив, тобто, перестав приписувати нам те, що було заплачене нашим Відкупителем, або Замісником. Бог не подарував, тобто, не "стримався від вимагання кари", але "вложив на Нього (нашого Відкупителя) гріх всіх нас" (Ісаї 53:6). Він гріхи наші (кару наших гріхів) у тілі своїм підніс на дерево" (1 Петра 2:24). Отже бачимо, в який спосіб Бог простив нам щедро "задля Христа" – тому що Він заплатив кару, яка була повним задоволенням справедливості. – 1 Йоана 1:7; 2:12; Ефес. 4:32; Діян. 4:12; 10:43; 13:38; Луки 24:47

Але, щоб тут не повстало неправильне зрозуміння, що Бог примусив справедливого вмерти за несправедливого. Справедливість не могла завдати кари винного на невинного, хіба що невинний добровільно віддасть себе як замісник за винного. Це наш Господь вчинив. Писання повідомляє, що Він зложив своє власне життя; не з причини страху перед Богом, не щоб був змушений, але "задля радості, яка була перед Ним (радість виказання послуху для Отця, радість викуплення і припровадження много синів до слави) Він витерпів хрест" Жид."– 12:2

Грецькі слова аполую, апгіємі і апгесіс – (aroloio, arhiemi, i arphesis) переложені "прощення" "прощений" і "простити" в Новому Завіті, мають те саме значення як відповідні наші слова: "Звільнити з карання, перестати мати ненависть до (когось)." Але позначім виразно, що значення не є таке, як хтось може думати – відіслати когось без еквіваленту (рівноцінності), так як наше слово подарувати вказувало б. Це не є так, що Бог беззастережно дозволяє грішникові йти, але, як Писання

подає, Бог дозволить в'язням вийти з безодні (з смерті), тому що Він знайшов викуп. (Йов 33:24) Чоловік Ісус Христос дав себе самого на викуп за всіх. (1 Тим. 2:6) Тому всі, які є в їх гробах (в'язні безодні), почують у властивому часі голос Його і повиходять, – коли Відкупитель "візьме велику силу і царство."

Хоча слово подарувати не знаходиться в Новому Завіті, грецьке слово дуже подібного значення знаходиться – каразомаї. Це означає простити щедро. Ми подамо деякі приклади вживання цього слова, з чого можна буде бачити, що воно не противиться, але підтримує твердження, що наш Отець не дарує, тобто, не звільнює грішників беззастережно з під кари гріха. Слово каразомаї трапляється лиш дванадцять разів, а саме:– "Прощаючи один одному ... як Христос простив вам" (Кол. 3:13); "Як же вони не мали звідки віддати, він їм обом простив," "кому більше простив."– Луки 7:42,43

Тут є чотири приклади в яких мається на думці вільне прощення, або подаровання. Але зауважте, це не Єгова, але Ісус Христос і ученики, які чинять це прощення задармо. В тому часі Наш Господь Ісус платив ціну викупу Симеона, Марії і інших, і розуміючи, що Справедливість буде задоволена через Його чин, Він, як купець, міг їм щедро простити. Головною ціллю Його купна грішників було, щоб Він міг щедро звільнити їх з під осуду гріха. Коли б наш Господь Ісус був нерадий подарувати тим, кого відкупив своєю власною кров'ю, коли б Він далше держав проти них заплату Адамового гріха, Його жертва була б безвартісна для них; це полишило б усіх такими, як вони були – "проклятими" – осудженими. З другої сторони, коли б Бог подарував нам, Христова жертва була б некорисна, невартісна, бо нічого не виконала б.

Усі признають, що Бог є справедливий, і якщо так, то Він не наложив на чоловіка за жорсткої кари, коли позбавив його життя. Тепер, якщо ця кара була справедливою шість тисяч літ тому, вона ще є далше

справедливою карою і буде справедливою на всі майбутні часи. Якщо кара була за жорстока і Бог подарував грішникові (звільняючи його від дальшої тривалості кари) то це доказувало б, що або Бог був перше несправедливий, або що є тепер. Якщо це було правильним шість тисяч літ тому позбавити людство життя з причини гріха, то це завжди буде неправильно повернути життя, хіба що проголошена кара буде правно знесена через заплату рівної ціни. І це могло бути dokonane тільки через добровільну жертву іншої істоти цього самого роду, якого життєві права не були страчені, даючи себе як замісника, або викуп.

Христос є скелею людства,

Всей інший ґрунт – трасовина.

Цей самий принцип справедливості, який лежить в основі всіх діл нашого Отця, є підставою нашого сильного довір'я в усі Його обітниці. Св. Письмо говорить, що Він є той самий вчора, сьогодні і повіки, що в Ньому немає зміни, ні тіні переміни. (Яків 1:17) Якщо б Він так змінювався, що, засудивши людський рід на смерть в Адамі, і шість тисяч літ пізніше скасував своє власне рішення, то яке запевнення могли б ми мати, що після дальших шести тисячі літ, або й скорше, Він знову не зміниться і відішле нас до в'язничного дому смерті, через уневажнення цього пробачення деяких, або всіх? Як рід грішників, ми не маємо ніякої підстави для надії вічного життя, за винятком того, що через Божу ласку, Христос помер за нас і в той спосіб Він задовольнив вимоги Справедливості проти нас.

Отже, так далеко як справа відноситься до Єгови, ми одержали прощення через те, що Він сам приготував – через Христа. І так далеко, коли йде про наше відношення до Господа Ісуса, Який купив нас, Він дармо прощає усім тим, які приходять до Отця через Нього. І так далеко, коли йде про нас, наслідки одержані через Божий план є найбільш ласкавими – для нас це означає те саме, немов би Отець беззастережно подарував нам, і то без

викупу, хіба що знання цього факту дає нам можливість розсуджуватися з Богом, і бачити в який спосіб наші гріхи, хоча були як кармазин, то стануть білі мов сніг, і як Бог є справедливий, тоді як виправдує і звільнює нас. В такий спосіб Бог дав нам певну основу для віри і довір'я.

ЧИ СМЕРТЬ НЕ КАСУЄ ДОВГУ ЧОЛОВІКА ?

Як тільки розпізнається, що "заплата за гріх є смерть" – не вічні муки – в багатьох проявляється схильність до помилкового думання щодо цього предмету, яке очевидно є спонукуване великим противником. Помилкове міркування буде дальше говорити, Якщо заплата за гріх є смерть, кожний чоловік, який вмирає, платить кару його гріха: наслідком того, говориться дальше, там не буде потрібно Відкупителя, ні ціни викупу – кожний дає викуп за себе, відкупляє себе через плачення своєї власної кари. Аргумент є, що Справедливість, витративши свою силу і задовольнивши свої вимоги в його знищенню, більше не має жодних вимог від чоловіка після смерті; тому говориться, що воскресення мертвих буде слідуєчим порядком і властивою річчю. Такий погляд вчинив би Богу вимогу жертви викупу за гріхи чоловіка несправедливістю, подвійною платнею за кару.

Чи таке думання є правдиве чи помилкове, воно очевидно є у великій суперечності з Писанням, яке, противно, говорить про нашу потребу Спасителя, і що це було конечним, щоб Він зложив ціну викупу за нас, заки ми можемо бути звільнені з кари Адамового гріха і мати яке-небудь право до майбутнього життя. Ми вже покликувались на ці тексти Писання і їх є забагато, щоб тепер знову повторяти, тому ми обмежимо себе до виявлення безглуздя вище згаданих претенсій. Будемо старатися показати, що правильне думання про цей факт є в повній гармонії з свідченнями Св. Письма, що смерть нашого Господа Ісуса, як ціни нашого викупу, була конечною, щоб Бог був справедливий та проте

виправдував того, хто вірить в Ісуса, приймаючи Його як свого Відкупителя.

Коли б карою за гріх було тільки вмирання – коли б Господь був сказав до Адама, З причини твого гріха ти мусиш перейти через тяжкий досвід вмирання! тоді дійсно кара була б задоволена через вмирання Адама, чи вмирання інших. Але не такою є кара: карою є смерть, не вмирання, і смерть є відсутністю життя, знищенням. Тому, щоб чоловік заплатив свою кару, він мусить бути мертвим, позбавленим життя повіки. "Душа (істота), яка грішить, вона помре." Як вже було показано, це знищення душі (істоти), згідно з вироком було б вічним, за винятком відкуплення, яке доконав наш Господь. Власне в зв'язку з тим відкупленням, що смерть є обернена в те, що образowo називається "сном" – в зв'язку з тим відкупленням буде у властивому часі пробудження з сну смерті, і це все є довершене Відкупителем в повній згоді з Божою Справедливістю, якої вимоги Він задоволів.

Отже, як ми вже бачили, коли б не було відкуплення, Адамова смерть була б тим, що Друга Смерть має бути, тобто, "вічним знищенням від обличчя Господа і від слави Його сили." Коли вкінці одержиться властивий погляд відносно цього предмету, то в умі розумної особи не може бути більше сумніву, що сплата карі за гріх бере все, що чоловік має і не лишає нічого, ні для терпіння, ні для радості. З другої сторони, чим ми більше досліджуємо з тої точки погляду, тим більше виразно можемо бачити важливість тяжкого положення, в яке наш рід був вплутаний під Божим вироком, і тим більше будемо оцінювати потребу викупу. І ясне розуміння рис цього предмету, також покаже нам виразно, що, коли наш Господь Ісус стався Відкупителем, коли Він дав себе як ціну нашого викупу, то це для нього означало те, що мало означати для нас, а саме, що "чоловік Ісус Христос" зазнав за нас смерті в найбільш повнім значенні слова "вічне знищення."

Тому ми більше не знаємо Христа по тілу. Тіло,

людська природа, була дана як наша ціна викупу, і факт що вона не була взята назад, є нашою запорукою, що всі блаженні засоби цього викупу є можливими для цілого людського роду на умовах Нової Угоди – що вся досконалість і права, які належали для нашого дорогого Відкупителя як чоловіка, були дані в заміну за подібні права Адама, які він через непослух стратив; і що тому вони мають бути дані для всіх, які приймуть їх на Божих вимогах, протягом "часів реституції усього, що Бог говорив від віку устами всіх святих своїх пророків."– Діян. 3:19–21

ЯКИЙ ХОЧЕ ЩОБ УСІ ЛЮДИ СПАСЛИСЯ

"Який хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди."– 1 Тим. 2:4

Інша небезпека помилкового думання в справі викупу заступає дорогу деяким. Багато, які колись легко вірили тому, що їм люди говорили, без доказів з Св. Письма, що заплатою за гріх є вічні муки, і що всі підуть на вічні муки, за винятком "чисті серцем" "мале стадо" "вибір" Церква, які скорше звільнились з цієї жажливої омани і ілюзії, є схильні йти до противної скрайності, і приймати в певнім виді, чи формі доктрину про універсальне спасення.

Велика більшість тих, які держуться того "блуду" Універсалістів, вповні заперечують викупові, але деякі її тримаються заради віри в викуп – однак не можуть виразно розуміти його діяльності. Ця кляса дуже скоро чіпається вищенаведеного тексту і задовільняється таким поясненням: Якщо Бог хоче, щоб усі люди спаслися, то ця справа є полагоджена; тому що приходить час, що Його воля буде здійснена на землі і в небі. Тому, як вони кажуть, ми розуміємо, що викуп даний за всіх чоловіком Ісусом, має закріпити Божу волю, через забезпечення спасення для всіх. Вони далі обкопують себе в тім блуді, кажучи: Коли ми дивимося на те, то тому, що Бог прийняв жертву викупу Ісуса, Він є зобов'язаний через

справедливість спасти всіх грішників і знову дати їм назад вічне життя страчене в Едені. Ми представили їх становище так виразно як тільки було можливо, для того, щоб їм на це можна дати задовільняючу відповідь і без жодних причіпок.

Трудність в тому поясненню є, що воно не є вистарчаючо обширне, не є вичерпне. Воно бере деякі точки з Св. Письма, а занедбує багато, яких також треба вислухати і яких свідчення також взяти під увагу, коли приходить до заключення. Крім того, це лиш частинно цитує і помилково пояснює тексти Писання, які, як їм виглядає, особливо це піддержують.

Наш Небесний Отець проголошує, "Мені бо не любя смерть того, хто мусить вмерти, говорить Господь Бог, але покайтеся і живіть" (Єзек. 18:32). Ця велика ласка представленого життя через Відкупителя для засудженого світу не є новою річчю зі сторони нашого Небесного Отця. Він не змінюється; Він завжди мав добру волю супроти Його створіння. Він міг зробити їх звичайними машинами, розумово і морально, без свободи хотіти і чинити противно до свого доброго задоволення; але Він постановив не робити людських машин, лиш зробити істоти на свою власну подобу і свій власний образ – з свободою вибору, свободою волі, вибирати добре або зле. Він не шукає таких поклонників, які не могли б поступати інакше, ні таких, що покланяються Йому, але чинять це під примусом, але, як Він заявляє, "Отець бо таких шукає, щоб покланялися Йому в душі і в правді" – добровільно, з любови і оцінення Його принципів праведности і Його самого, в Якому вони є виражені.– Йоана 4:23

Помимо того, це було тоді, як Бог мав цю саму добру волю супроти людей, що Він дозволив Адамові зробити свій власний вибір послуху, чи непослуху, і коли він вибрав непослух, той самий Бог, Який не любить в смерті того, що вмирає, проголосив кару, і через шість тисяч літ наполягав на її виконання. І тепер, коли Він приготував відкуплення в Ісусі Христі і нагоду для

кожного члена людського роду повернути до гармонії з собою, і одержати через Христа вічне життя, то Він безперечно в тому самому часі виставляє умови конечні до одержання цього вічного життя. Вимогою Нової Угоди є, відновлене серце і правильний дух до Бога і повний послух для Нього. І виповнення вимог цієї Нової Угоди є можливе лише через поміч Посередника тої Нової Угоди, і тому є сказано, що Хто має (вірує) Сина, має життя, а хто не інтересується в Синові, не побачить життя, але гнів Божий на ній перебуває.- Йоана 3:36

Це є в повній згоді з твердженням, що Бог не любується в смерті вмираючого, і також в згоді з твердженням в Новому Завіті, що "Бог хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до знання правди." Все ж таки, Писання показує, що ті, які відкинуть цю пропозицію Божого милосердя в Христі, роблять це поперек Божої ласки, і тому напевно помруть в Другій Смерті, яка буде запластою, або карою за те, що вони вибрали гріх, замість праведности.

Завважте далі: цей розбираний текст показує тільки, що це є Божим бажанням, щоб ціле людство було спасенне з невідомости і засліплення, і деградації, які прийшли на людство наслідком Адамового гріха. Тут немає натяку на вічне спасення, але тільки про відшкодування страти зазнаної через Адама: і не треба забувати, що отець Адам не стратив вічного життя, тому що, хоча він мав досконале життя і був вільний від всяких елементів смерті, то поперек того він був поставлений в Едені на пробу, щоб побачити чи через послух для Бога він розвине характер в гармонії з Богом і в такий спосіб зарахований бути гідним вічного життя. Наслідком того, коли Адам і його рід є відкуплені від прокляття смерті, то це відкуплення, або спасення з під прокляття смерті, не уповажнює їх до вічного життя, але тільки уповажнює їх до сприяючих обставин отця Адама, і до нової проби, щодо гідности вічного життя.

Ця нова проба, яка є забезпечена для Адама і для

цілого його роду буде дійсно більше ласкавою в певному відношенню, чим була оригінальна проба Адама, а це з причини великого збільшення знання. Чоловік мав нагоду пізнати велику гріховність гріха і буде мати нагоду пізнати благословення праведности і ласку Божу в Христі. Це знання буде служити для всіх, які будуть ним послуговуватись під час нової проби про вічне життя в Тисячолітньому віці – коли через тисячу літ цілий світ людства буде перед великим білим престолом на суді, або пробі вічного життя, – Об'яв. 20:4

Це є то спасення від "прокляття", це привернення назад до сприяючих нагод знання, що Бог хоче і тому Він призначив Посередника між Богом і чоловіком, чоловіка Ісуса Христа, який дав себе на викуп за всіх, а що буде засвідчено всім у властивім часі.

Цей вислів, що це є Божою волею, щоб "усі люди спаслися" від Адамового осуду, знаходить паралелю у вислові того самого Апостола в Рим. 11:26, "І так увесь Ізраїль буде спасений." Думкою в цьому останньому уривку не є, що цілий Ізраїль буде спасений на вічність, але тільки, що цілий Ізраїль буде звільнений з його засліплення – в тому значенні, щоб бути піднесеним з сліпоти, яка спала на них, як на народ, наслідком їх народнього відкинення Месії. Отже думка цього тексту є також обмежена і відноситься тільки до Адамової загибелі: Бог хоче, щоб усі люди були спасенні, не тільки від справедливого осуду, який Він проголосив і який вкоротив його пробу (це Він вже довершив у смерті його Сина), але Він також хоче, щоб усі люди видісталися з невідомости і темноти, якою сатана від часу упадку затемнив їх уми: "Яким бог віку цього осліпив розум, для невіруючих, щоб не засяло їм світло Євангелії слави Христа, Який є образ Бога" (2 Кор. 4:4). Бог хоче, щоб усі спаслися від усіх наслідків злого, які наступали після гріха і прокляття Адама, щоб вони могли прийти до знання правди. Чому Він цього бажає? Для того, щоб, маючи чисте, точне знання правди, вони могли вповні і

найкраще вживати його в новій пробі до життя, яка є забезпечена для них через жертву викупу їх Відкупителя. Власне для виконання цієї Божої волі, Відкупитель запровадить своє Тисячолітнє Царство, яке насамперед зв'яже сатану (скоротить усі зовнішні злі впливи) і тоді звільнить чоловіка з його сліпоти – бо є написано, "тоді прозрять у сліпих очі" (Ісаїя 35:5). З тої самої причини, а саме, що нова проба буде найбільше сприятливою для чоловіка, Божою постановою є, щоб її праця була виконувана поступово і на це буде потрібно тисячу літ.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ НЕ ЗОБОВ'ЯЗАНА ВИКУПОМ

Заява, що Бог є тепер зобов'язаний, через свою власну справедливість, відродити кожного чоловіка, є іншою помилкою. Навпаки, ми пізнаємо, що Бог не прийняв такого зобов'язання: Він лиш продав людський рід Господу Ісусові Христові, Який, як ми попередньо бачили, "купив нас своєю дорогоцінною кров'ю." Небесний Отець не прийняв жодного зобов'язання за цей рід; Він тепер не ділає з людством; Він навіть не пропонує, що буде їх судити, щоб бачити чи вони дійдуть чи не дійдуть до стану гідності вічного життя: протинно, ми є запевнені, що Він передав цілу справу Синові, Який купив людський рід і тому є Господом роду, його паном, наглядником, власником, Суддею, Пророком, Священиком, Царем, і Який, в гармонії з Божим планом, старається ототожнити з собою вибрану Церкву цього Євангельського віку, для великої праці просвічення світу і реституції послужних.

Факт, що Небесний Отець передав цілий рід для нашого Господа Ісуса, не вказує на брак заінтересовання з Його сторони, але це є так влаштовано, щоб задоволити вимоги Його закону. Божі закони є непохитні і не дозволяють на яку-небудь міру недосконалости, або гріха; тому що ці права є влаштовані для досконалих істот: бо наш Небесний Отець ніколи не створив нічого

недосконалого. Усе, що там є з недосконалости чи гріха, виникло з упадку, після Його творчої праці. Коли б Він дозволив на гріх в людстві і безпосередньо ділав з недосконалим чоловіком, то це означало б (1) що всі були б скоро засуджені як недосконалі і негідні, або (2), що Бог перепустив би і не осудив би наших хиб і не зважав би на наші недосконалості, а це було б порушенням закону Його імперії.

Тому це є для користи чоловіка, як також для збереження Його власних непорушних прав, що Отець передав ціле людство до рук Ісуса, його Відкупителя. Ісус може ділати з людством, так щоб бути милосерним (не справедливим) супроти недосконалих, які шукають досконалости, аж Він приведе їх крок за кроком вище і вище, аж до досконалости при кінці Тисячоліття – коли ті, які будуть слухати великого Пророка, будуть готовими бути перенесеними з Його Посередничих рук, до рук Отця; вони будуть тими, що одержуть через Христа досконалисть, яка є визнана Божим зразком, в той час, коли всі інші будуть відтяті від життя через Другу Смерть. (Діян. 3:23) Це є в зв'язку з тим, що, навіть з минулими вимаганими гріхами, наша теперішня недосконалисть принесла б новий вирок смерті, коли б нас поставлено перед Отцем, перед Його судом повної справедливости, що Апостол, застерігаючи нас, щоб ми не поводитись легковажно з нагодами, які є нам пред'явлені в Христі, говорить, "Страшно впасти в руки Бога живого" (Жид. 10:31). Боже влаштування для грішників не знає милосердя, за винятком у Христі і через Христа, і в Його чинності примирення, і реституції, яко Посередника: поза цією постановою, Боже право є строгою справедливістю, без пропущень, готове до знищення, як вогонь, усього з хибам.

Хто не може бачити, що коли б Бог міг ділати з грішниками і, прощаючи їх гріхи, приймав їх найкращі старання, хоча недосконалі, то тут не було б потрібно Відкупителя, ні Нової Угоди в Його крові?. Крім того,

кожний один з святих Ангелів міг би, коли б хотів, сказати – Бог прощає один гріх в людській родині; Він не буде менше милосерний супроти нас, тому, коли ми схочемо так чинити, то ми матимемо свободу поповнити один гріх і можемо сполягати на Боже милосерне прощення його, і що Бог не відкине нас від свого товариства. І в такий спосіб тут для цілої вічності могла б бути небезпека гріха з сторони тих, які ще не захляпалися в нім. Кожний один, який би в такий спосіб ризиковав на Боже милосердя, переступаючи Божу справедливість і Боже право для прощення одного гріха, і дістав прощення, спричинив би інше питання, а саме, чому кожний з святих Ангелів не міг би пробувати гріха і дістати прощення. Бачучи це, нас не дивує, що Бог, для добра усіх Його святих створінь, як також для свої власної вподоби, постановив не визнати нічого, де є брак досконалости в якому-небудь створінню, і робить Справедливість ґрунтом (підвалиною) Його престолу. – Пс. 89:14

"НЕМА ІНШОГО ІМЕНІ - ЯКИМ МИ МАЛИ Б СПАСТИСЯ"

З цієї точки погляду ми бачимо більше виразно, чим коли-небудь передтим, що все Боже милосердя для упавшого людського роду є простягнене у, і через Христа – що Небесний Отець не простягає милосердя особисто, або незалежно від Сина, і що "нема іншого імені під небом, даного людям, що Ним би ми мали спастися" (Діян. 4:12). Ми також бачимо, що праця Спасителя не є довершена лиш через куплення людського роду, але, що після їх куплення, є кінцевим, щоб Він був великим Лікарем, щоб їх лічити з хвороби гріха, і привернути їх до життя і до всіх досконалостей їхньої природи, і остаточно в такий спосіб через процес реституції під час тисячолітнього Його царювання приготувати стільки, скільки будуть Його слухати, для представлення їх в повній досконалості Отцеві при кінці Тисячоліття.

Отже, дивлячись на Посередника, до рук якого була

передана "уся сила", щоб спасти, ми запитуємо, чи Він пропонував, чи не пропонував, що ті, яких Він купив, будуть на віки спасенні, або чи в цій справі Він зробив, чи не зробив обмеження. Ми знаходимо, що Писання виразно подає, що там є обмеження: наприклад, коли описуючи вік Тисячоліття, як час, коли Адамові прокляття буде усунене, і вже більше не буде чинне в людях, і коли вже не будуть більше говорити, Отці їли скислий виноград і на зубах в дітей є оскома, то там є сказано, що кожний чоловік, який тоді помре, він помре за свій власний гріх, а не за гріх іншого. (Єрем. 31:29,30) Ми також знаходимо висказ, що коли Господь є володарем між народами то "лиходії будуть знищені" (Пс. 37:9). Ми знаходимо, що Ап. Петро, після того, коли говорить нам про часи реституції, вік Тисячоліття, заявляє, що тоді "Буде, що кожна душа, яка не послухає того Пророка (прославленого Христа – тіло і Голова) буде знищена з народу" – Друга Смерть. Діян. 3:19-23

Відносячись до того самого образу, інший з Апостолів заявляє: "коли хто відкидав закон Мойсея, такий без милосердя вмирав ... Наскільки ж гіршої, подумайте собі, заслужить кари той, хто потоптав Божого Сина й уважав кров завіту, якою освятився (став прийнятий Богом, був виправданий), за звичайну, і Духа благодаті зневажив ? ... Страшно впасти в руки Бога живого." "Бо коли ми, одержавши повне пізнання правди (знання Божої ласки в Христі, до якої Бог хоче, щоб усі прийшли в певному часі), грішимо добровільно, то вже немає за гріхи жертви (примирення за гріх Адама не покрити добровільних гріхів проти світла і знання), а якийсь страшне очікування суду (відплати) і вогонь пімсти палаючий, який має пожерти противників." – Жид. 10:26-31

Тут нам є виразно показано, що противники позаобразового Мойсея (прославленого Христа) будуть пожерті, або знищені в більш страшний спосіб, чим були ті, які противились Мойсеєві. Але, коли ті, які противились Мойсеєві, були покарані смертю, як можуть

ті, які противляться Христові, бути більше суворо покарані? Ми відповідаємо, що смерть завдана Мойсеєм, діткнула лиш решту оставшого Адамового життя, але не могла діткнути дійсної істоти, або душі, яку Бог намірив відкупити, і відкупив через жертву викупу Христа. Однак, той, який після знання про свій викуп, не схоче виказувати послуху для позаобразового Мойсея, буде покараний більш строго, бо він не тільки стратить кілька літ свого засудженого життя, але стратить свою душу, свою істоту, своє існування навіки, і це без жодної надії на привернення – тому що такі і всі противники, будуть пожерті немов солома, як терня і будяки, шкідники землі.

Подібно, в цілому Новому Завіті маємо переконливі свідчення, що закон Божий проти гріха буде докладно проведений в життя через Посередника, і що самотнім відхиленням від того абсолютного права буде те, що візьметься до уваги слабості і несвідомості народу, що коли ці слабості і несвідомості будуть поконані під час Тисячолітнього віку через реституційний процес, вимоги права Справедливості будуть ставатися більше і більше точними, аж остаточно суд, через який наш Господь Ісус при кінці тисячлітнього віку буде випробовувати всіх, які ще залишаться, буде не менше рішальний і суворий, чим суд Небесного Отця: і під цією пробою усі, які практикують гріх, або в якій-небудь формі чи ступені симпатизують з ним, впадуть на Другу Смерть. Коли усі гідні з людського роду через реституційний процес осягнуть досконалість, тоді вимоги Справедливості будуть вповні згідні з усіма наказами праведности, в слові, в ділі і в думці.

В такий спосіб бачимо, що Божя воля буде завершена на землі, так як в небі – пам'ятаючи, (1) що це є Божою волею, щоб всі видісталися з Адамового прокляття, і стали припроваджені до знання правди: (2) що це є Божою волею, щоб вічне життя було дане усім послушним: (3) що це рівнож є Божою волею, щоб усі непослушні "Були знищені з поміж народу." Ця риса Божої волі буде

виконана на землі також, і ніхто не зможе перешкодити їй.

Деякі вважають, що відколи викуп був приготовлений для того, щоб ціле людство було визволене з під Адамового переступу, тому треба сподіватися для світу людства негайної реституції до повної досконалости людської природи. Але таке сподівання не є ні Біблійне, ні розумне. Нічого в Св. Письмі не натякає, що праця реституції буде раптовою, але, навпаки, що вона буде поступенною. Нахил шукати за раптовою реституцією до повної досконалости людської природи, є наслідком помилкового розуміння. Воно припускає, що людський рід не може бути відповідно на пробі вічного життя під рівними сприяючими обставинами з отцем Адамом, хіба що люди стали б досконалими, такими як він був, але ми покажемо, що таке припущення є неправильне – що вони можуть одержати багато більше сприяючу пробу, коли є недосконалі. Вони також припускають, що слабості і недосконалості загальні для цілого людства через упадок, будуть непоборними перепонами, які також будуть перешкоджати відкупленим виказувати послух для Божого закону, але ми побачимо, що Божий засіб вповні задовольняє потреби в цій справі. Ми відповідалемо, що навпаки, якщо б людство в загальному було знову, через раптову реституцію, поставлене назад в стан людської досконалої природи, якою втішався Адам, то це означало б:

(1) Що як досконалі істоти від них вимагалось б, щоб вони виконували накази досконалого права Божого досконало; і що для них не було б вибачення, так як не було зроблено жодного вибачення для отця Адама. В той час як небагато з людського роду могло б перейти таку пробу успішно, з причини теперішнього досвіду з гріхом і завченої лекції під ним, однак ми повинні пам'ятати, що більшості роду бракувало б знання гріха і його кари, так як і Адамові, тому що більшість померло в дитинстві і решта в великій мірі померли в великій несвідомості, коли йде про відрізнєння добра від зла.

(2) Такий спосіб, у великій мірі принаймні, зробив би

невартісною велику лекцію, яку Бог навчав світ через шість тисяч літ відносно грішності гріха, небажаности гріха, тому що досі більшість мала небагато знання відносно праведности. Їх курс навчання для людства буде закінчений лиш через лекції з противної сторони питання, це значить, що мудрість і користь праведности мають бути втілені (впроваджені) під час Тисячолітнього віку.

(3) Коли б людський рід був раптово привернений, то він практично був би новим родом, для якого всі досвіди були б порівняльно страчені, тому що жодний його член не був би в змозі вповні розпізнати себе, досконалу істоту, з досконалими здібностями і силами, з істотою, яка тепер має такі недосконалі здібності і сили: і з немовлятами, які ніколи не прийшли до знання, навіть себе самих, то там не могло б бути найменшого розпізнання. Отже, коли б таким був Божий план, то Він міг би з таким самим успіхом створити мільйони людських істот спочатку, в Едені, і всіх їх випробувати, чим приймати план, який поставив би мільйони в подібне положення, через реституцію, без жодних користей з теперішніх досвідів з гріхом.

(4) Коли б кожна одиниця була в такий спосіб відразу зроблена досконалою, там не було б нагоди для діяльності Церкви з її Господом, як насінням Авраама, щоб благословити світ, щоб сповняти для нього чин "Царського Священства" (Гал. 3:16,29). Боже приготування для "Царського Священства" натякає на недосконалість і слабкість з сторони деяких, яким священники мають помагати і навчати, і від яких вони будуть приймати жертви і приноси за гріхи, і для яких вони мають виказувати милосердя і прощення гріхів. Там не було б місця для такого священства, коли б Божий план був такий, в якому наступила б раптова реституція при другому приході.

(5) Коли б реституція мала бути раптовою чинністю, то нащо є призначено тисячу літ як "часи реституції",

коли один рік був би вистарчаючим часом для раптової реституції до людської досконалости і для проби такої, яку перейшов Адам?

(6) Коли б людство було раптово припроваджене до повної досконалости, то це вказувало б, що там для них не було б місця для милосердя. Там не могло б бути прохання про милосердя для добровільних, навмисних, намірених переступів. Більше того, кожна одиниця, яка згрішила б, привела б себе особисто під вирок смерти, як добровільний грішник і для таких не було б можливе викуплення: це не було б так, як було в справі Адама, де "через непослух одного" цілий рід був включений і інший досконалий стався відкупителем цього роду. У цьому випадку кожна одиниця була б індивідуальним переступником: мільйони переступників потребували б мільйони жертвених смертей досконалих і святих, якщо мало б бути зроблене примирення за їх гріхи; але Бог, учинивши повне забезпечення для всіх в Христі, не зробив жодного приготування для якої-небудь дальшої жертви за гріхи. І такі, будучи раз привернені до досконалости через Христа, не могли б вимагати щось більше під заслугою Його жертви, тому що вони одержали б усі ласкаві наслідки, які були замірені і забезпечені Його викупом. Для них не залишиться жодна участь в жертві за гріхи, якщо вони вже раз одержуть повну реституцію.

Але тепер візмім під розвагу розсудливість Божого плану поступової реституції, поступаючої в пропорції з зростом поєднання людини з Творцем і Його законом – і користями цього плану для людства.

(1) Усі мають бути пробуджені з Адамової смерти, немов зі сну, завдяки даного викупу: це буде першим кроком реституційного благословення. Вони тоді будуть під опікою, відповідальністю і наглядом Царського Священства, яких досвід з гріхом, і перемога над гріхом в цьому віку Євангелії добре пристособить і приготувать їх бути терпеливими і помічними для тих, над якими вони будуть царювати як Царі і Священники. – Об'яв. 5:10

Ідентичність індивіда (одиниці) буде збережена з тої причини, що він буде збуджений точно до таких самих умов, які він стратив в смерті; і різні кроки його поступу, щоб видобутися з гріха і слабостей теперішнього часу, будуть для нього найбільш корисними лекціями, щодо гріха і щодо користей праведности. Таким чином, крок за кроком Великий Відкупитель піднесе до досконалости світ людства, який буде робити поступ до досконалости в пропорції, як він буде хотіти і як буде чинити; і ті, які не будуть робити поступу під усім знанням і нагодами, які будуть їм представлені, будуть після сто років відтяти із землі живучих через Другу Смерть, без надії майбутнього привернення, або нагоди, тому що маючи нагоду і прийшовши до відповідного знання правильного і неправильного, вони відкинули ласку Божу в Христі, бо занекали інструкції великого Пророка, і відмовились робити поступ по святій дорозі. (Ісаїя 65:20; 35:8) Все ж таки, як показує Пророк, коли вмираючи в сто літах, їх буде вважатись лишень як діти, тому що всі, які будуть робити певний поступ можуть продовжувати жити принайменше до кінця Тисячолітнього віку.

(2) Піднявши ці кроки вгору по лінії святої дороги під час Тисячолітнього віку, світ, хоча ще недосконалий, буде до такої міри ще покритий заслугою жертви викупу, навчаючись поступенно важних лекцій (уроків), і розвиваючи овочі Духа; і в міжчасі похибки, або хиби зроблені через необережність, або через намагання пробувати інші методи, буде дальше вважатись як частину їх Адамової слабости і до такої міри будуть простимі через великого Священика.

Твердити, що фізична досконалисть, або досконалисть знання є потрібна для проби до вічного життя, або вічної смерти, є заперечуванням, що Церква є тепер в такий спосіб на пробі: тоді як усі мусять признати, що Писання заявляє противно. І така досконалисть не буде конечною для проби цілого світу. Світ буде дійсно, так як ми, припроваджений насамперед до знання Божої ласки в

Христі, заки яка-небудь проба може розпочатися і Бог обіцяв, що вони будуть це мати. Як покриття їх унасліджених слабостей вони матимуть заслугу Христа, Посередника Нової Угоди, в той час як будуть поступати до досконалости. Не скорше, аж при кінці царювання Месії послужні одержуть повну досконалисть.

(3) Писання представляє Тисячоліття, як Судний День для світу, кажучи – "Бог призначив день, в якому Він буде судити увесь світ по праведності, через Чоловіка (Христа, голову і тіло), Якого Він наперед призначив" (Діян. 17:31). Коли б Божий план був такий, щоб примушувати цілий світ, або, щоб навіки спасти кожного члена Адамового роду, то чому називати майбутній вік Днем Суду? Суд означає пробу, випробування, а це вказує на відкинення неспосібних, так як це означає прийняття і благословення тих, які покажуться гідними. І суд є на вічне життя, або вічну смерть.

Помітіть приповідь нашого Господа про вівці і козли, яка не відноситься до віку Євангелії, але до світу в Тисячолітті. Вона розпочинається словами "Як же прийде Син Людський у славі своїй" – і засяде на своїм славним престолі – час коли згідно з пророцтвом наречена, "вибір" Церква буде ділити Його престол і славу – "і будуть зібрані перед Ним усі народи" і Він буде судити їх, а опісля буде відлучувати, ставляючи овець по правій стороні Його ласки, а козлів по лівій стороні Його неласки. Це відділювання і судження займе цілий Тисячолітній вік і при його кінці "вівці" будуть всі прийнятими до Божої ласки вічного життя, а непослушні "козли" з сатаною як їх провідником і всі лиходії будуть покарані "вічним знищенням," вічним відрубанням від життя – представлене символічно через вогняне озеро і сірку – Другу Смерть.

Святе Письмо представляє суд цього великого Тисячолітнього Судного Дня так як перед білим престолом чистоти і справедливости, і зображує рішення Судді в той спосіб, що ті, які протягом того часу плекали і розвивали духа Небесного Отця, духа любови до досконалости, будуть

почислені як Господній народ і їм буде дане "Царство приготоване їм (земське Царство) від заснування світу." Інші, які під час сприяючих нагод, не здоліють розвинути вповні в своєму характері духа любови, на подобу Господа, будуть вважатися як противники Господа і разом з сатаною будуть знищені.— Порівняй Об'яв. 20:9-13

ВИКУП - ЗАМІСНИЦТВО

Наука про замісництво, або заміну, яка є виразно научувана в Біблії і якої твердо держалися віками Християнські народи, тепер слабне і впадає, тому що під яснішим розбиранням, чим в минувшині, в загальному розуміється, що коли б вічні муки були карою за гріх, і якщо наш Господь Ісус був би нашим замісником, (заступником, або заміною), у заплаченні нашої кари, то це означало б, що як наш замісник, Він мусів би бути вічно мучений, інакше ми не могли б бути звільнені з гріха. Це є досить здорове думання; трудність лежить в тім, що тут сама передумова (основа) є помилковою. Вічні муки не є заплатою за гріх — не карою для чоловіка. Все ж таки, в умах багатьох є загальне упередження проти думки про замісництво, навіть після того, коли бачиться, що заплатою за гріх є смерть, і що наш Господь Ісус міг бути і був замісником в смерті і точно терпів так само як і чоловік терпів, у найбільш точному і повному значенні. Багато є упереджені щодо цього слова замісництво і вони запитують, чи слово "замісництво" є вживане в Св. Письмі? Якщо ні, то чому його вживати?

Ми відповідаємо, що слово "замісництво" є українське слово і що жодні українські слова не є вживані в Св. Письмі, яке було писане в грецькій і єврейській мовах. Однак, коли б перекладачі наших українських перекладів були воліли так зробити, то вони могли б зовсім властиво вживати це слово "замісництво", тому що грецька мова безперечно містить в собі думку про замісництво і заміну в багатьох місцях. Що це слово не знаходиться, то є з тої

причини, що перекладачі його не вживали; і оскільки ми стараємося вирити на наших умах думку оригінального Писання, тому є властивим, щоб це слово "заміна" було виражене, бо все те, що противиться думці, яка знаходиться в слові заміна, так само противиться думці, яка знаходиться в слові викуп. Як ми вже бачили, в Св. Письмі є багато сказано, що ми є куплені дорогоцінною кров'ю Христа; що Він звільнив нас, даючи свою власну душу на смерть, щоб відкупити нас. Отже, чи це не є замісництво?

Коли якась річ є куплена, то це що є заплачене за куплену річ, є заступлене за ню. Наприклад, коли ми купили бухонець хліба за якусь частину грошей, ми замінили гроші за хліб, тобто, ми заступили гроші за хліб. Коли господар бере мішок пшениці до млина і одержує за ню відповідної вартости муку, то пшениця сталася заміною (або замісництвом) за муку, і мука заміною за пшеницю. Одно є відповідною ціною, викупом, заміною за друге. Це було в такий спосіб, що наш Господь, чоловік Ісус Христос, в найбільш повному значенні цього слова, дав себе на смерть, як викуп, замісник в смерті за отця Адама (і людського роду, який стратив життя в нім) – викуп за всіх, замісник, відповідна ціна. Дійсно, факти в цій справі є більше точні, чим в яких інших справах, що ми могли б припускати, хіба, що за винятком воєнних полонених, коли в загальному робиться дуже особливо заміну звичайного воїна за звичайного воїна, полковника за полковника, а генерала за генерала, з кожної сторони вимагається відповідної ціни, чоловіка за чоловіка. Купно хліба за гроші не є досконалою ілюстрацією, тому що хліб і срібло, хоча тої самої вартости, не є того самого роду. У випадку відкуплення чоловіка, Бог вимагає, щоб там була повна відповідність в природі, в досконалості, у всьому – досконала заміна, вповні відповідна ціна має бути заплачена, заки людський рід може бути визволений з Божого вироку.

Одно вживання слова "заміна", загальне між людьми, було причиною замішання в розумінню цієї справи. В часі

війни, коли є кінечним кликати до війська, і коли чоловік став покликаний до військової служби, йому часом є дозволено знайти заміну, чоловіка, який візьме його місце, і служити за нього в армії – чоловік, який приготував заміну, є після того вільний від всяких зобов'язань військової служби. Це особливе вживання слова "заміна" в зв'язку з військовими справами, є досить гармонійне в значенню, що чоловік, який є прийнятий державним старшиною як заміну для звільнення іншого, мусить відповідати фізичному рівні вимаганому в тому часі, друге, він мусить бути чоловіком, який сам не був покликаний і який тому є вільний, щоб представити себе як замісника. Ці риси відповідають тій справі, яку ми розбираємо. Наш Господь запропонував бути замісником на місці отця Адама: Він задовільнив усі вимоги Божого володіння в тому, що під кожним оглядом Він надавався бути замісником Адама. Він також задовільняв вимоги тим, що Він не був під осудом смерті, коли взяв наше місце і жертвував себе і став прийнятий. Він мав вільне життя, щоб дати за страчене життя Адама.

Але тут відповідність між двома замісництвами кінчиться, тому що у випадку воїна, поклик, або вирок був, щоб мати участь у війні і її труднощах, горях тощо, тоді як у випадку Адама, поклик, вирок був смертю. Гармонія між тими двома стосуваннями слова "замісник" кінчиться, коли воїн є прийнятий і йде на службу до армії – відповідаючи Божому прийняттю жертви нашого Господа і Його розпочаття йти на смерть. Через те, що заміненний воїн був прийнятий до армії, тому ім'я покликаного чоловіка було змазане з листи покликаних, як звільненого; і коли Христос увійшов у смерть за Адама, Адама життя було вимазане з листи, так далеко, коли йшло про Божий осуд. Паралеля дальше не продовжується.

Ми безсумніву зробимо добре, коли не будемо непотрібно набиватися з тим словом "замісництво" на тих, які є вже упереджені, з причини незрозуміння цієї справи, і які з причини цього упередження, можуть бути

здержувані від відповідного і повного, і безстороннього розгляду цього предмету. Все ж таки, ми повинні старатися, особливо в наших власних серцях, щоб ми були вповні лояльні для думки заступництва, яка є думкою викупу. Той, який після властивого зрозуміння цього предмету, не вірує, що Христос був нашим замісником, не проявляє віри в викуп і тому йому брак віри, яка виправдує перед Богом.

ЧИ ЖОДНИЙ ІНШИЙ ПЛАН СПАСЕННЯ НЕ БУВ МОЖЛИВИЙ ?

Багато, які не дуже виразно бачуть справу викупу, є схильні спорити в цій справі і говорити, що вони не можуть бачити, чому Бог не міг спасти світ в якийсь інший спосіб, чим через смерть свого Сина, як замісника чоловіка, тобто як ціни його викупу. Ми їм відповідаємо, що вони беруть невластивий погляд на цю справу. Питання, яке вони повинні поставити собі, є, не чи Бог міг прийняти якийсь інший спосіб, але, чи Він прийняв якийсь інший спосіб, або, чи Він прийняв план викупу ?

Безсумніву, Божа мудрість могла прийняти інший план спасення для людства, але ми можемо зовсім позитивно записати, що жодний інший план не міг бути придуманий, який був би кращий, і так далеко, як наше знання і думання сягає, жодний інший план не міг бути винайдений, навіть через Всевишнього, який був би такий добрий, як той, що Він прийняв, взявши під увагу всі пов'язані з тим обставини, умовини і побажані наслідки. Щодо факту, що Бог прийняв відмінний план в діяльності з Ангелами, то можемо сказати, що це доказує, що Він міг прийняти відмінний план в діяльності з упавшим чоловіком. Він міг зробити те з чоловіком, що зробив з Ангелами, але, як ми бачили, він не був би більше сприяючим, але, можливо менше побажаний по думці багатьох.

Навіть, коли б ми припускали, що через таку чинність з Божої сторони подібне число людської родини

буде благословенне і остаточно привернене, ми бачили б інші некористі в цій методі, а саме, (1) як багато більше поганою була б моральна деградація нашого роду, коли б він був полишений в посіданні повних умових і фізичних силах, а тільки дозволено йому заломлюватись морально! Як багато і як вповні можна навчитися про гріх в короткому періоді десяти, двадцяти, п'ятидесяти, або сто літ, і які глибини беззаконня могли б бути досліджувані і виконувані, коли б людство продовжувало жити з неущкодженими силами через шість тисяч літ, будучи відлучені від Бога, але не засуджені на смерть !

(2) Такий план спасення, навіть коли б він досяг остаточно до такого великого числа, як той план, що Бог прийняв, ніколи б не об'явив нам до такої міри якостей (прикмет) Божого характеру. (а) Ми бачимо Божу Справедливість у наложенню кари смерті, навіть на тих, які "не згрішили подібно переступу Адама", але, які були тільки уроджені в беззаконні і в грісі початі, народилися грішниками через спадковість. (Рим. 5:14; Пс. 51:5) В такий спосіб Він об'явив нам справеливість, яка в жодний спосіб не уневиннить винного, і не визнає нічого, чому бракує повної досконалості. (б) В такий спосіб Він об'явив нам любов, багато більшу, чим ми могли б яким іншим способом пізнати – яка йшла за нами і яка вхопилась нас, "коли ми ще були грішниками", коштом великої ціни викупу для нашого піднесення.

(в) Прийняття того плану засудження чоловіка на смерть, відкуплення його з смерті, і остаточно у властивому часі привернення його з смерті через воскресення, постачас нагоду для об'явлення Божої сили багато більше поза тим всім, що є зв'язане з усією великою і чудовою чинністю створення, якою вона була; тому що, безсумніву, це вимагас більшої сили завершити Божу обітницю воскресення мільйонів істот, які жили і які помирали – припровадити їх точно такими самими, якими вони були передтим, навіть у їх власній свідомості – чим було потрібно для створення одного чоловіка.

(г) Коли цей Божий план буде вповні завершений, він покаже Божу мудрість в такий спосіб, в який жодний інший план не міг би показати, так далеко як ми можемо думати про інші плани. Це покаже, як Бог знав кінець на початку і як Він виконував усі речі згідно за радою своєї волі, навіть коли люди і Ангели не могли бачити цілі і заміру Його діяльності, і навіть тоді як упавші Ангели і сатана думали, що вони знівечили Божу волю. Це буде показано безсумнівно, що Бог може спричинити, щоб усі речі працювали разом для добра, для здійснення Божого заміру. Вкінці буде показано, що Слово, яке виходить з Його уст не вертається порожнім, але воно виконає те, що Йому подобається і буде мати повождення в тому, на що Він його післав. – Ісаїя 55:11

Та більше того, приймаючи для чоловіка план, який Він прийняв для Ангелів, що згрішили, або якийсь інший план, про який ми могли б думати, то там не було б такої великої нагоди для вибору Євангельської Церкви, щоб вона була тілом Христа, тому що там не було б величавої нагоди для випробування лояльності і послуху Логоса для Небесного Отця, і в результаті Його вивищення, щоб бути учасником Божої природи – ані не було б нагоди для малого стада з викуплених, щоб іти в Його сліди. І остаточно, ми бачимо, що ці лекції не є тільки для людства, але також для всіх інтелектуальних створінь Божих на кожному рівні існування, і не тільки на кілька століть, але на цілу вічність.

О глибино багатства і премудрости, і знання Божого. Які незбагнені присуди Його, і недослідимі дороги Його! Бо хто пізнав розум Господній, або був дорадником Його? Все бо з Нього, і через Нього, і для Нього, Йому слава на віки, Амінь" – Рим. 11:33–36

РОЗДІЛ 16

СЛУЖБА ПРИМИРЕННЯ

Служба Доручена Для Царського Священства – Помазані, Щоб Проповідувати Примирення – Чому Весела Новина Не Є Оцінена – Наслідок Цієї Служби – Переслідування І Слава – Як Вона Випробовує Вірність – Тільки Вірні Зможуть Мати Участь В Майбутній Праці Примирення.

"А чести цієї ніхто не бере сам собою, а покликаний Богом, як і Аарон. Так і Христос, не сам Він прославив себе, щоб Первосвящеником стати." – Жид. 5:4,5

В службі примирення, або поєднання, має участь ціле "Царське Священство", якого наш Господь Ісус є Головним Священиком, тобто Первосвящеником. Усі Священики участвують в "кращих жертвах", які відбувались через цілий цей вік Євангелії, а які закінчуться, коли цей вік закінчиться (Рим. 12:1): і всі, які в такий спосіб участвують в терпіннях Христа, будуть подібно участвувати в Його майбутній славі, як учасники з Ним у великій і славній службі примирення в Тисячолітнім Царстві.

Відносно тих священиків, то вони "з природи були дітьми гніву, як і інші", і потребували насамперед бути поєднаними, або примиреними з Богом, заки могли бути покликані Богом до цього священства – тому що "чести цієї ніхто не бере сам собою, а (тільки) покликаний

Богом." Не скорше, аж ми одержали примирення з рук нашого великого Відкупителя, Первосвященника, ми с упривілейовані бути вважаними за співжертвуючих, спів-посередників, спів-примирюючих, спів-поєднавців.

Кожний, хто одержав "духа всиновлення", що встановлює його сином Божим і священником, с негайно спонуканий через цього духа почати служіння примирення, або поєднання, кожний згідно з його власними здібностями і нагодами.

Кожний розуміє, так як Первосвященик розумів, провідництво Святого Духа, кажучи, "Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав мене принести благу вість убогим (не тепер гордим і аrogантним, і затверділого серця, і нечестивим), лікувати скрушених серцем, проголошувати невірникам свободу, ув'язненим відкрити очі, і проголошувати рік уподобання Господу" – період, під час якого Богу уподобалось прийняти мале стадо, як живі жертви через заслугу Відкупителя.

Апостол Павло, як один з священників, відчував вплив цього Духа, заохочуючи його включитися до праці, щоб сказати всім, з якими мав сполуку, які мали "вуха до слухання", про "викуп за всіх", що став виконаний через жертву нашого дорогого Відкупителя; і закликати усіх, щоб вони примирились, поєднались з Богом і почали негайно поступати по дорозі праведности.

Зверніть увагу на вислів Апостола в цих справах в 2 Кор. 5:17–20

"Тому то, коли хто в Христі, той нове створіння; старе минуло (старі гріхи, амбіції, надії тощо), ось усе нове стало. Усе (ці нові речі) від Бога, Який примирив нас із собою через Ісуса Христа і дав нам служіння примирення (катталаге – це саме слово переложене "примирення" в Рим. 5:11); а саме, що Бог був в Христі, примиряючи (поєднуючи) із собою світ, не зараховуючи їм провин їхніх (тому що їх кару поніс Христос) і доручив нам слово примирення (поєднання)."

"Отож, ми оце (тому що Бог покликав нас і дав нам,

як священикам, цю службу в Його імені проповідувати це післанництво ласки) посли, замість Христа (нашої дійсної Голови, або Первосвященика і представника Отця), ніби Бог благає через нас, благасмо замість Христа: примиріться (посднайтеся) з Богом."

Ця весела новина, яка, коли правильно оцінена, повинна принести скорі відгуки в кожному місці і в кожній клясі, є загально відкидана, і Пророк, говорячи за Царське Священство, голосить, "Хто нашій звістці повірив і над ким відкрилось рамено (Христос, сила Божа для спасення) Господнє (Єгови)? (Ісаїя 53:1; Йоана 12:38). Це тепер є ефективним для небагатьох – точно так, скільки Господь наш Бог покличе, щоб бути Царським Священством, тому що ніхто сам собі не бере цієї чести, лиш той, хто є покликаний Богом.

Причина загального відкинення післанництва є ясна: примирення, посднання з Богом означає спротив до гріха: мир з Богом означає боротьбу проти усіх закріплених слабостей і розбещених бажань нашої людської природи: це означає повну зміну, або навернення від служіння гріхові до служіння праведності. Багато, які відкидають гріх (принайменше в його більшій і поганій формі) і які тужать за дійсним примиренням з Богом і за тими благословеннями, які Він дає тільки для "синів Божих", роблять початок до праведности через особисту реформу, але пізнають, що їх слабості є завеликі для них до поборення і що крім того цілий світ є настроєний по стороні гріха. Лиш ті можуть звільнитися з цієї неволі, в якій всі народилися, які, шукаючи визволення, звертають увагу на свідчення Господа: "Ніхто не приходить до Отця, лиш через мене" – одного Посередника – "Дороги, Правди і Життя." Крім того, Апостол повідомляє нас, що великий противник "бог цього світу засліпив уми" великої більшості брехнею, так що вони не можуть оцінити користей, які знаходяться в пропозиції посднання через Відкупителя.

Чи це є дивним, що під такими обставинами, в яких

гріх кишить, бути правдивим амбасадором Божим і на місці Христа (як члени Його тіла), означає, що священники мусять поступати в сліди Первосвященника – мусять задля праведности терпіти з Ним? Великий Первосвященик, Який найбільш виразно проголосив "слово примирення", був погорджений і відкинений і розп'ятий тими, які говорили, що люблять і йдуть за праведністю. Подібно Апостоли були зле трактовані задля їх вірності – тому що не погодились компромітувати післанництва, "слова примирення."

"І зненавидять вас усі люди задля мене" "говоритимуть на вас усяке лихе слово не по правді, ради мене." Не дивуйтесь, коли світ вас ненавидить, знаєте, що він мене скорше від вас ненавидів. Ці слова сказані великим Учителем, мали бути правдою "навіть аж до кінця цього віку", і вони є так само правдою сьогодні, як були коли-небудь. Кожний, хто буде вірно виконувати своє посольство і не буде встидатися говорити усю раду Божу, скоро довідається про певні терпіння Христа, і зможе дійсно сказати "Зневаги тих, що Тебе зневажають, впали на мене." – Мат. 5:10–12; 10:22; Пс. 69:9; Рим. 15:3.

І тут знову ми помічуємо чудову мудрість Божого плану; тому що це тоді, коли виконується Його священничу службу "слова примирення", до якої спонукує дух помазання, що кожний священник спізнає конечність, щоб принести себе самого в жертву живу, святую і приємну для Бога, і свою мудру службу. – Рим. 12:1.

Отже міра самопожертвування і терпіння для Христа, переношувана кожним посвяченим, стається мірою (з Божої точки погляду – тому що чоловік не все може це розпізнати) вірності кожного як амбасадора, або посла. Кожний священник, який отягається терпіти для справи Христа, задля правди, мусить через те бути невірним амбасадором і слугою Нової Угоди. І лиш для тих, які є тепер вірні, як добрі воїни хреста, буде даний неоцінений привілей бути учасником з великим Первосвящеником у славній праці примирення під сприяючими обставинами

Тисячолітнього віку. Якщо ми терпимо з Ним, будемо також царювати з Ним. Коли ми відречемося Його, то Він відречеться нас.— Рим. 8:17; 2 Тим. 2:12,13; Тита 1:16

Пильнуй, щоб ніхто не взяв вінця твого.— Об'яв. 3:11.

"Будь вірний аж до смерти, і дам тобі вінець життя."— Об'яв. 2:10

РИМЛЯН 12: 9-21

9. Любов нехай буде нелицемірна; ненавидьте зло, держіться того, що добре.

10. Братньою любов'ю будьте один до одного ніжні; в пошані один одного більшим робіть;

11. у дбайливості не ліниві, духом палкі, служачі Господеві;

12. веселі в надії, в горю терпеливі, безперестанно в молитві;

13. у потребах святих беріть участь, до гостинности охочі.

14. Благословляйте тих, хто вас переслідують, благословляйте, а не проклинайте!

15. Радійте з тими, хто радіють, і плачте з тими, хто плачуть.

16. будьте між собою однієї думки, не величайтеся, а до смиренних схиляйтеся. Не будьте мудрі в своїх очах.

17. Нікому злом за зло не відплачуйте. Дбайте про добро перед усіма людьми.

18. Коли можливо, на скільки це залежить від вас, будьте у мирі з усіма людьми.

19. Не відомищайте самі за себе, любі, а дайте місце гніву Божому, бо написано: "Помста моя, я відплачу, говорить Господь."

20. Отож, коли ворог твій голодний, нагодуй його; коли він прагне, напій його. Так роблячи, ти горюче вугілля згребеш на його голову (засоромиться своєю невластивою поведінкою).

21. Не дайся, щоб зло перемогло тебе, але перемагай зло добром!